

KELLEY ARMSTRONG

THỰC TỈNH

— PHÂN 2 SERIES —
SỨC MẠNH HẮC ÁM

CHIBOOKS

NXB THỜI ĐẠI

Thức tỉnh

Kelley Armstrong

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

[GIỚI THIỆU](#)

[THÔNG TIN TÁC GIẢ](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

GIỚI THIỆU

Kỳ ảo, mơ hồ, kịch tính và hấp dẫn, cuốn sách tiếp theo trong bộ ba tác phẩm best-seller Sức mạnh hắc ám - một sê-ri hoàn toàn mới của tiểu thuyết gia ăn khách Kelley Armstrong, với nhan đề Thức tỉnh, sẽ dẫn dắt độc giả vào một không gian của những điều kỳ lạ, bao trùm là vô số những bí ẩn, cảm giác ám ảnh, hồi hộp để rồi khi phát hiện ra sự thật, khi mọi thứ vỡ lẽ, cảm giác nghi ngờ không những không tan biến đi mà lại như càng gia tăng gấp bội...

Bạn không phải còn sống để được thức tỉnh.

Chloe Saunders từng là một cô gái tuổi vị thành niên bình thường - hoặc cô nghĩ vậy. Sau đó Chloe biết được sự thật gây choáng váng - cô là một thí nghiệm khoa học biết đi. Bị một nhóm các nhà khoa học độc ác, Hội Edison, biến đổi gen từ lúc mới sinh. Chloe là phế phẩm của họ - một người gọi hồn đầy uy lực có thể nhìn thấy hồn ma và thậm chí là làm người chết sống lại, điều thường gây ra những hậu quả kinh khủng. Tội tệ hơn, sức mạnh ngày càng tăng tiến của Chloe đã khiến cô trở thành mối đe dọa với những thành viên còn sống sót trong Hội Edison, thế là họ quyết định, đã đến lúc kết thúc thí nghiệm này - vĩnh viễn...

Giờ đây, Chloe đang bỏ trốn với ba người bạn cùng sở hữu các siêu năng lực khác nhau - một pháp sư điển trai, một người sói hay bực bội và một phù thủy trẻ tuổi tính khí thất thường. Đồng hành cùng nhau, họ có cơ hội được tự do - nhưng liệu Chloe có thể tin tưởng các bạn mới của mình hay không?

Cuốn sách thứ hai trong bộ ba Sức mạnh Hắc ám đầy kịch tính, Thức tỉnh là một câu chuyện lý thú của tác giả ăn khách Kelley Armstrong.

THÔNG TIN TÁC GIẢ

Kelley Armstrong (14/12/1968) người Canada, chuyên viết về thể loại tiểu thuyết kỳ ảo từ năm 2001.

Đã xuất bản 18 tiểu thuyết kỳ ảo, 2 tiểu thuyết hình sự. Đã tốt nghiệp ngành tâm lý học ở Đại học Western Ontario, Armstrong, từng học lập trình máy tính ở trường Cao đẳng Fanshawe.

Các tác phẩm tiêu biểu:

Tiểu thuyết đầu tay *Bitten* (2001)

Series *Women of the Otherworld*

Tiểu thuyết hình sự đầu tiên *Exit Strategy* (7.2007)

Triệu Hồi đứng số 1 trong danh mục sách thiếu niên bán chạy nhất của tờ New York Times (17/5/2009)

Trọn bộ ***Sức mạnh hắc ám***:

1. *Triệu Hồi (The Summoning)*
2. *Thức tỉnh (The Awakenning)*
3. *Đền tội (The Reckoning)*.

CHƯƠNG 1

KHI CỬA PHÒNG bật mở, điều đầu tiên thoáng qua trí óc mù mịt của tôi là Liz đã nghĩ lại và quay về. Tuy nhiên, ma đâu thể làm vậy. Thỉnh thoảng, họ sẽ nhờ tôi, để rồi tôi có thể triệu hồi và cất vãn những người có năng lực siêu nhiên đã bị giết bởi một nhà khoa học điên khùng. Còn bình thường, làm gì có cánh cửa nào ngăn được hồn ma?

Tôi ngồi dậy, dụi cặp mắt chỉ chực díp lại, cố xua đi hiệu ứng ngầy ngật của thuốc an thần. Cửa chỉ mở hé rồi dừng. Tụt xuống giường, tôi rón rén băng ngang qua tấm thảm dày trải trên nền căn phòng được bài trí giống như một phòng khách sạn, nguyện cầu cho người đằng sau cửa đã bị gọi đi nơi khác và tôi có thể trốn thoát trước khi trở thành đối tượng thí nghiệm của những kẻ đã mang tôi tới đây...

“Chào Chloe.” Tiếng sĩ Davidoff vừa đẩy toang cửa vừa nở nụ cười phúc hậu nhất có thể có được. Ông ta không già lắm, tầm năm mươi. Nhưng nếu được phân vai trong một bộ phim, tôi sẽ để vị tiến sĩ này vào vai một nhà khoa học lẩm cẩm, tay yếu chân run. Đây là hành động mà tôi dám chắc ông ta sẽ thực hiện cho đến khi hoàn hảo mới thôi.

Người phụ nữ đi sau có mái tóc óng vàng hợp mốt, diện bộ cánh đậm chất New York. Bà ta sẽ vào vai mẹ đứa con gái khó ưa nhất lớp. Trớ trêu thay, đó cũng là sự thật. Bà ta là mẹ của Victoria – hay còn gọi là Tori – Enright. Cũng ở tại Nhà mở Lyle, nhưng Tori không nằm trong kế hoạch đào tẩu của chúng tôi. Có lý do chính đáng đấy, vì cô ta là một trong những lý do khiến tôi nảy ra ý định bỏ trốn.

Mẹ Tori xách theo một túi Macy, như thể vừa tiện đường đi mua sắm về và tạt qua đây làm vài thí nghiệm kinh khủng trước giờ ăn trưa.

“Chắc em đang thắc mắc lắm, Chloe,” thấy tôi ngồi ghé xuống mép giường, Tiến sĩ Davidoff bảo. “Vì thế chúng tôi mới đến đây để giải đáp thoả đáng mọi câu hỏi của em. Nhưng trước tiên, chúng tôi cần em giúp.”

“Simon và Derek,” bà Enright tiếp lời. “Chúng đâu rồi?”

Tôi ngược lê, hết nhìn bà ta lại nhìn sang tiến sĩ Davidoff. Ông ta cười cười và gật đầu khích lệ, như thể tôi sẵn sàng giao nộp bạn mình một cách dễ dàng vậy.

Tôi chưa bao giờ là một đứa nhóc cáu bẳn. Chưa một lần bỏ nhà đi bụi. Cũng chưa hề giậm chân gào thét rằng đời thật bất công và ước gì mình chưa được sinh ra. Mỗi khi cha nói chúng tôi lại sắp phải chuyển nhà và tôi cần chuyển trường, tôi đã cố nuốt xuống câu nỉ non “nhưng con mới làm quen bạn mới thôi mà”, chỉ gật đầu và nói với ông rằng tôi hiểu.

Biết thân biết phận. Biết ơn và chấp nhận những gì mình đang có. Hãy người lớn và cứng rắn lên.

Giờ đây, khi nhìn lại cuộc sống đặt đầu gối đó trước kia, tôi mới biết cũng vì thế nên mình

bị cuốn vào cuộc chơi. Khi người lớn xoa đầu khen tôi chín chắn, chắc đó cũng là lúc họ mừng thầm trong bụng vì thấy tôi chưa đủ chín chắn để hỏi lại, để chống đối.

Trông thấy tiến sĩ Davidoff và mẹ Enright, tôi nhớ đến những việc họ đã làm với mình – lừa gạt, bị nhốt lại – và tôi chỉ muốn giậm chân, gào thét lên cho thoả, nhưng không đời nào tôi để họ thoả mãn.

Tôi tròn mắt khi bắt gặp ánh nhìn của mẹ Enright. “Thế có nghĩa là cô chưa tìm thấy họ à?”

Tôi đoán nếu tiến sĩ Davidoff không kịp thời ra dấu can ngăn, chắc mình đã ăn một cái tát nên thân.

“Chưa, Chloe, chúng tôi chưa tìm thấy,” tiến sĩ bảo. “Hiện mọi người đang lo cho sự an nguy của Simon.”

“Chẳng lẽ tiến sĩ cho rằng Derek sẽ làm hại Simon?”

“Tất nhiên là chỉ vô tình thôi. Tôi biết Derek rất quý Simon.”

Quý ư? Nghe lạ tai thật. Derek tuy không phải là anh em ruột của Simon, nhưng họ còn khăng khít hơn bất kỳ cặp anh em ruột thịt nào tôi từng biết. Phải, Derek là người sói, nhưng chính nhờ phần sói ấy nên anh không bao giờ làm Simon tổn thương. Derek sẽ bảo vệ Simon bằng mọi giá – tôi đã tận mắt chứng kiến điều đó.

Thấy tôi nghi ngờ ra mặt, tiến sĩ Davidoff khẽ lắc đầu như thể thất vọng. “Thôi được. Chloe này, dù cho rằng Simon không bị nguy hiểm đến tính mạng, nhưng em chắc có nghĩ đến sức khoẻ của cậu ấy chứ.”

“S... sức khoẻ của c... cậu ấy...” Đa phần những lúc căng thẳng, tôi thường lắp bắp. Nhưng vì không muốn họ đặc ý nên tôi hỏi lại, thật chậm. “Simon làm sao ạ?”

“Tình trạng sức khoẻ của Simon.”

Hình như là không chỉ mình tôi xem quá nhiều phim. Chắc họ sắp bảo Simon mắc bệnh hiểm gặp, nguy hiểm đến tính mạng và nếu không có thuốc đặc trị trong vòng mười hai giờ tới, Simon sẽ tự bốc cháy.

“Bệnh gì thế ạ?”

“Simon bị tiểu đường,” Tiến sĩ Davidoff giảng giải. “Simon cần thường xuyên kiểm tra và điều tiết lượng đường trong máu.”

“Và phải có dụng cụ thử máu mới làm được phải không ạ?” Giờ tôi mới nhớ Simon luôn vào nhà vệ sinh trước bữa ăn. Tôi tưởng cậu ấy chỉ muốn rửa tay cho sạch. Có lần tôi tình cờ thấy cậu ấy vừa đi ra vừa nhét vội một chiếc hộp đen nhỏ vào túi.

“Đúng vậy,” Tiến sĩ Davidoff nói. “Nếu biết chăm sóc đúng cách, tiểu đường không phải là

một căn bệnh nguy hiểm. Mọi người đều thấy chưa cần cho em biết vì trước nay Simon vẫn luôn khoẻ mạnh, bình thường.”

“Ngoại trừ một việc,” mẹ Tori xen vào.

Mẹ rút trong túi Macy ra một chiếc ba lô. Trông giống của Simon, nhưng tôi không dễ gì bị lừa – họ có thể mua một cái giống hệt. Mẹ ta còn lôi ra thêm chiếc áo nỉ có mũ của Simon, nhưng Simon bỏ lại hầu hết quần áo và vật dụng cá nhân tại Nhà mở Lyle. Họ có thể lấy nó từ tủ đồ của cậu ấy.

Rồi đến một xấp giấy và túi bút chì màu. Phòng Simon luôn bừa bộn giấy vẽ và bản phác truyện tranh, quá ư dễ dàng để...

Mẹ Enright lật xấp giấy vẽ dở đưa tôi xem. Simon không đời nào quên tác phẩm của mình như thế.

Cuối cùng, mẹ đặt lên bàn một chiếc đèn pin. Lúc ở Nhà mở Lyle, tôi đã tận mắt thấy Simon bỏ nó vào túi.

“Simon bị trượt chân khi trèo qua hàng rào. Ba lô đeo trên vai nó rơi xuống đất. Bị đuổi sát, nó đành bỏ túi lại. Tuy nhiên trong này có một thứ Simon cần hơn hết thảy, hơn cả quần áo và giấy bút.”

Mẹ mở một túi ni lông màu xanh hải quân, bên trong có hai lọ thuốc chỉ bằng cây bút bi: chất lỏng trong một lọ đục vẩn, còn lọ kia trong suốt. “Insulin. Thứ cơ thể Simon không thể tự điều tiết. Nó tự tiêm ba lần mỗi ngày.”

“Nếu ngừng tiêm, Simon sẽ thế nào?”

Tiến sĩ Davidoff đỡ lời. “Chúng tôi không định hù em, bảo Simon sẽ chết dù chỉ thiếu một mũi tiêm. Sáng nay Simon không tiêm. Chắc thằng bé chỉ hơi khó chịu. Nhưng nếu để đến hôm sau, Simon sẽ bắt đầu nôn. Sau ba ngày không tiêm, Simon sẽ hôn mê.” Tiến sĩ lấy cái túi từ tay mẹ Tori và đặt trước mặt tôi. “Chúng tôi cần đưa cái này cho Simon. Để làm điều đó, chúng tôi cần em giúp tìm anh em họ.”

Tôi đồng ý.

CHƯƠNG 2

TRONG MỘT BỘ PHIM HAY, nhân vật chính không bao giờ đi ngay đến đích. Cô ấy phải khởi hành, gặp vật cản thứ nhất, đi đường vòng để tránh. Sau đó, cô gặp vật cản thứ hai và một đường vòng dài hơn đường cũ. Cứ thế, cô lại gặp vật cản, lại đi đường vòng khác... Chỉ khi hội đủ mọi yếu tố cần thiết, cô mới có được phần thưởng cuối cùng một cách xứng đáng.

Lý ra chuyện đời tôi cũng theo khuôn khổ đó. Tôi vốn học ngành nghệ thuật sân khấu. Nói đúng hơn là một cựu học sinh. Chlo Saunders, mười lăm tuổi, luôn mơ ước được nổi tiếng như đạo diễn lừng danh Steven Spielberg. Nhưng giấc mơ viết kịch bản và đạo diễn cho phim bom tấn Hollywood đã tan tành ngay lần đầu tiên cô ấy đến kỳ. Kể từ đó, Chloe sống cuộc đời của những người mà cô từng muốn đưa lên màn ảnh.

Đấy là khi tôi bắt đầu thấy ma. Sau vụ hoảng loạn trong trường, tôi bị một toán người mặc áo khoác trắng mang đi. Họ đưa tôi đến một nhà mở toàn những thanh thiếu niên thần kinh không ổn định. Khổ nỗi tôi không điên, tôi có gặp ma thật mà. Còn nữa, ở Nhà mở Lyle, không chỉ mình tôi có sức mạnh siêu nhiên.

Simon biết dùng bùa phép. Bằng tay không, Rae có thể đốt người ta bỏng. Derek có sức mạnh phi thường, giác quan nhạy bén và sắp biến thành sói nay mai. Còn Tori... tôi không biết khả năng của cô ta. Chắc cô ta hư nên mới phải ở Nhà Lyle, nơi làm việc của mẹ mình.

Simon, Derek, Rae và tôi nhận ra không phải ngẫu nhiên mà bốn chúng tôi ở cùng một chỗ, bèn rủ nhau bỏ trốn. Nhưng Rae và tôi tách khỏi nhóm. Sau khi chạy thực mạng đến chỗ dì Lauren, người tôi tin tưởng nhất trên đời, tôi bị đem tới nơi này, trong một khu thí nghiệm được điều hành bởi chính những người quản lý Nhà mở Lyle.

Giờ họ còn muốn tôi giao nộp Derek và Simon ư?

Đã thế, tôi đành phải tạo một vật cản cho chính mình vậy. Với giọng điệu hết sức thuyết phục, tôi bảo tiến sĩ Davidoff nơi có thể tìm thấy Simon và Derek.

Bước một: đặt mục tiêu. “Theo kế hoạch, Rae và em tìm chỗ trốn. Phép thuật của Simon sẽ đánh lạc hướng người của tiến sĩ,” tôi bảo tiến sĩ Davidoff. “Vì Rae chạy trước nên không nghe thấy, nhưng vào phút cuối Simon đã kéo em lại và dặn, nếu lạc nhau, ta sẽ gặp nhau ở điểm hẹn.”

Bước hai: giới thiệu vật cản. “Điểm hẹn ở đâu ư? Vấn đề chính ở đó đấy. Chính em cũng không biết. Chúng em còn chưa kịp thống nhất một nơi cụ thể, mọi chuyện đã diễn ra quá nhanh và rối tung cả lên. Bọn em chỉ mới quyết định sẽ bỏ trốn, rồi Derek bảo dứt khoát phải là đêm hôm đó. Hai anh em họ chắc đã thống nhất điểm hẹn từ trước. Chỉ có điều họ quên dặn Rae và em.”

Bước ba: vạch lối đi vòng qua vật cản. “Nhưng em có trù liệu sẵn vài nơi đây. Một trong hai người họ ắt sẽ đến điểm hẹn. Em có thể giúp mọi người tìm nơi đó. Nếu không thấy em xuất đầu lộ diện, e rằng Derek và Simon sẽ trốn kỹ đến độ không ai tìm được đâu.”

Thay vì chạy trốn, tôi sẽ để họ dẫn ra ngoài làm mồi nhử. Tôi sẽ khai những nơi chưa hề đề cập với Simon và Derek, thế là họ sẽ không bị bắt. Một kế hoạch tuyệt vời.

Còn phản hồi thì...

“Để chúng tôi suy nghĩ thêm, Chloe. Giờ em cứ cho biết đó là những nơi nào đi. Đến nơi rồi, chúng ta sẽ có cách để tìm ra hai bạn ấy.”

Lại trở ngại nữa rồi. Phần không thể thiếu của mọi cốt truyện. Nhưng ngoài đời thực thì sao? Chúng thật phiền phức.

Lấy được danh sách điểm hẹn ảo, Tiến sĩ Davidoff và mẹ Tori đi ra cửa, bỏ lại tôi một mình trong phòng. Họ không hề cho manh mối hay giải đáp vì sao tôi lại ở đây, sau này tôi sẽ ra sao.

Ngồi xếp bằng trên giường, tôi nhìn chăm chăm sợi dây chuyền trên tay, như thể đây là quả cầu pha lê có thể đưa ra lời giải cho mọi thắc mắc. Ngay khi tôi mới thấy “những ông kẹ” – hay ma, mẹ đã đưa cho tôi vật này. Mẹ nói sợi dây chuyền sẽ cản ma, không cho họ đến gần tôi. Quả đúng thế thật. Tôi cũng biết điều đó thuộc về vấn đề tâm lý, như cha tôi thường nói. Tôi đặt lòng tin vào sợi dây, và nó linh nghiệm. Còn hiện tại thì tôi không dám chắc như vậy.

Hồi còn sống, mẹ biết tôi là một người gọi hồn không nhỉ? Chắc là biết, nếu trong dòng máu của gia đình tôi có khả năng đó. Sợi dây tôi đeo trên cổ có công dụng xua đuổi hồn ma chẳng? Nếu thật thế, chắc nó đã mất đi một phần hiệu lực, thậm chí còn mờ đi nữa. Tôi cam đoan là viên đá quý đỏ rực ngày nào giờ đã ngả sang màu tía. Giờ nó nằm đó, im lìm, không cho tôi một lời giải đáp, để mặc tôi phải tự tìm lấy.

Tôi đeo dây chuyền vào cổ. Tiến sĩ Davidoff và đồng sự chắc chắn không có ý tốt với tôi. Chẳng ai giúp được trẻ con bằng cách nhốt nó lại cả.

Đừng hòng tôi chỉ chỗ Simon cho họ. Nếu Simon cần insulin, Derek hẳn sẽ tìm về, dù có phải đột nhập vào một hiệu thuốc đi nữa.

Phải tập trung nghĩ cách thoát thân và đem cả Rae theo cùng. Nhưng đây không phải là Nhà mở Lyle, nơi ranh giới giữa tự do và giam cầm chỉ là một hệ thống báo động. Phòng tôi đang ở y như phòng khách sạn, nào giường đôi, nào thảm trải sàn, ghế bành, bàn và phòng tắm riêng... Nhưng nơi này không có cửa sổ và mặt trong cửa ra vào không có nắm cửa.

Tôi từng cầu cứu Liz. Cô ấy là bạn cùng phòng với tôi ở Nhà mở Lyle. Chưa kịp tìm về với tự do, bạn tôi đã bị thủ tiêu. Ngày đầu đặt chân đến đây, tôi đã thử gọi hồn Liz, mong cô ấy giúp mình tìm một lối thoát. Ngặt nỗi Liz không hề nhận thức được là mình đã chết. Tôi tìm mọi cách dễ chịu nhất để thuyết phục Liz tin điều ngược lại. Nhưng cô ấy phát hoảng rồi nổi giận, bảo tôi nói dối và biến mất.

Chắc giờ Liz đã nguôi ngoai. Tuy tôi không dám chắc, nhưng việc này không thể trì hoãn. Tôi đành cố gắng hết sức gọi hồn cô ấy lần nữa.

CHƯƠNG 3

TÔI BẮT TAY CHUẨN BỊ cầu hồn. Khâu chuẩn bị tệ đến nỗi tôi tự nhủ sẽ không bao giờ đưa nó lên màn ảnh. Không có ánh nền chập chờn chiếu những hình thù kỳ quái lên tường, không có đầu lâu mốc đen xếp thành vòng tròn, không có ly đựng loại chất lỏng mà khán giả nào cũng biết là vang đỏ nhưng lại thích tưởng tượng thành máu.

Thầy đồng giới nghề có dùng nến và nhang không nhỉ? Vói chút kiến thức cón con về thế giới tâm linh, tôi nghĩ chắc một phần những thứ ta thấy trên phim là thật. Xét theo dòng chảy của lịch sử, có lẽ từ xa xưa mọi người đã biết đến sự tồn tại của giới đồng cốt, phù thủy hay người sói. Những câu chuyện kể về họ, dù ít hay nhiều, đều được dựa trên những sự kiện có thật.

Phương thức gọi hồn của tôi – mới sau hai lần áp dụng, không biết có nên gọi nó là phương thức không nữa – hoàn toàn dựa trên kinh nghiệm và vài lời chỉ dẫn bất đắc dĩ từ Derek. Mười sáu tuổi đã được đặc cách học chương trình đại học, Derek biết việc nắm rõ thông tin là vô cùng quan trọng. Nếu không chắc chắn, anh sẽ chẳng bao giờ hé môi. Mấy lần bị tôi hỏi gặng, Derek đành tiết lộ rằng anh nghe nói thầy đồng triệu gọi hồn ma bằng cách đứng cạnh mộ của người đó hoặc dùng một vật dụng cá nhân, như áo của Liz chẳng hạn. Nên giờ đây, khi ngồi xếp bằng trên thảm, tôi cũng cầm chặt áo Liz.

Tôi hình dung ra Liz và tưởng tượng mình đang kéo cô ấy ra khỏi cõi lập lờ, nơi các linh hồn chưa siêu thoát quanh quẩn. Lúc bắt đầu, tôi sẽ nhẹ tay thôi. Trong cuộc gọi hồn gần nhất, tôi trót dốc toàn lực nên đã vô tình đưa những hai linh hồn nhập lại xác cũ. Lần này, tuy không ở cạnh mộ ai, nhưng không có nghĩa quanh đây không có xác chết. Vì thế, tôi kìm sức mạnh ở mức thấp, rồi tăng dần lên, tập trung hơn cho đến khi...

“Cái quái...? Này, cậu là ai thế?”

Tôi mở bừng mắt. Đứng trước mặt tôi là một thiếu niên cùng tuổi có mái tóc sẫm màu. Vóc dáng cùng bản mặt vênh váo kia có thể sánh với một tiền vệ siêu sao. Chẳng phải ngẫu nhiên mà tôi gặp được hồn ma của một thiếu niên ở đây. Tôi chợt nhớ tới một nam sinh từng ở Nhà mở Lyle. Trước khi tôi đến, cậu ta bị thuyền chuyển, có lẽ là đến một nhà thương điên, giống Liz.

“Cậu là... Brady?” tôi dè dặt.

“Ừ, nhưng tôi không quen cậu. Cũng chẳng biết nơi đây là đâu cả.”

Brady xoay người nhìn bao quát căn phòng, đoạn xoa gáy. Suýt nữa tôi buột miệng hỏi cậu ta có sao không? Tất nhiên là có. Brady chết rồi mà. Cũng như Liz. Tôi nuốt khan.

“Cậu đã gặp phải chuyện gì thế?” tôi khẽ khàng.

Brady giật nảy mình, như thể tôi vừa quát nạt cậu ta không bằng.

“Ngoài cậu còn ai khác ở đây nữa không?” tôi thầm mong Brady cảm nhận được sự hiện

diện của Liz. Bạn tôi giờ đang ở một nơi mà tôi không tài nào với tới.

“Hình như tôi nghe tiếng ai...” Cậu ta cau mày chăm chú nhìn tôi. “Cậu gọi tôi tới đây à?”

“Tớ... tớ không cố tình đâu. Nhưng... vì cậu ở đây rồi, cậu có thể cho tớ biết...?”

“Đừng, tôi không thể nói gì cả.” Brady so vai. “Tôi không quan tâm cậu muốn gì.”

Brady ngoảnh mặt đi, *cương quyết* tỏ ra không hứng thú. Thấy cậu ta mờ dần, tôi không buồn giữ lại. Hãy yên nghỉ nhé. Nhưng chợt nghĩ tới Rae, Simon và Derek, tôi hiểu nếu không tìm ngay giải pháp, nhóm bốn người chúng tôi chắc chắn sẽ sớm sum vầy cùng Brady ở thế giới bên kia.

“Tên tớ là Chloe,” tôi mau miệng nói. “Tớ là bạn của Rae ở Nhà mở Lyle. Chúng tớ từng ở đó, sau khi cậu...”

Brady tiếp tục mờ đi trông thấy.

“Chờ đã!” Tôi kêu lên. “Tớ c... có bằng chứng. Hồi ở Nhà mở Lyle, cậu định gâu sục với Derek, nhưng lại bị Simon đẩy ngã. Có điều Simon không chạm vào cậu. Cậu ấy dùng pháp thuật.”

“Pháp thuật ư?”

“Một bùa chú đẩy bật người ta đi. Simon là pháp sư. Mọi đứa trẻ trong Nhà Lyle đều...”

“Biết ngay mà. *Biết* ngay mà.” Brady vừa rửa thầm vừa hiện hình trở lại. “Hồi nào đến giờ họ toàn đổ lỗi cho tôi, nhồi nhét đủ thứ chẩn đoán này nọ vào tai tôi. Dù muốn cho họ thấy là họ đã lầm, nhưng tôi không có bằng chứng.”

“Cậu mách các y tác chuyện Simon phải không?”

“Y tá nào?” Cậu ta khịt mũi. “Toàn mỹ danh cho đội nhân viên an ninh đấy. Tôi định báo thẳng cho người đứng đầu, là tiến sĩ Davidoff đó. Thế là họ dẫn tôi đến một nơi trông như nhà kho để gặp ông ta.”

Tôi bèn tả những nơi mình biết trong toà nhà này từ khi bị đưa tới đây.

“Phải, đúng rồi. Tôi bị đưa vào trong...” Brady nhăn nhó, cố lục tung trí nhớ. “Rồi tự nhiên có một cô lại gần và gọi chuyện. Một phụ nữ tóc vàng, tự xưng là bác sĩ. Hình như là Bellows...? Hay Fellows nhỉ?”

Dì Lauren. Tim tôi đập thành thịch trong lồng ngực. “Vậy bác sĩ Fellows...”

“Cô ta muốn tôi đổ tội cho Derek. Mớm lời bảo tôi khai là anh ta hăm dọa tôi, dấn tôi, xô tôi, gì cũng được. Tôi nghĩ vậy cũng hay, một dịp trả thù tên Derek dần thối. Tôi mới khích anh ta mấy câu, Simon đã từ đâu xông tới, chưa hiểu mô tê gì liền dùng ngay bùa phép đánh tôi ngã

sống soài.”

Tôi lại nghe nói Brady là người đã đâm vào mặt Derek và Simon có lý do chính đáng để can ngăn – lần đầu đả mới đây, Derek đã làm gãy lưng một thằng bé khác.

“Vậy ra bác sĩ Fellows xui cậu khai rằng Derek gây sự trước...”

“Tôi chẳng dại. Làm theo lời cô ta xúi bẩy, khi trở về Nhà Lyle và nếu chuyện vỡ lở, chính tôi lại phải đau đầu giải quyết hậu quả. Vừa lúc đó tiến sĩ Davidoff xông vào kéo cô ta ra ngoài và tôi vẫn nghe được tiếng ông ta oang oang ngoài hành lang. Người phụ nữ kia luôn miệng bảo Derek là một hiểm họa, lý do duy nhất khiến Davidoff giữ anh ta lại là vì ông ta không chịu nhận mình sai khi đưa giống loài của Derek vào đây.”

“Giống loài ư?”

“Vào cuộc thí nghiệm này.”

Bụng tôi quặn thắt. “Th... thí nghiệm nào?”

Brady nhún vai. “Cô ta chỉ nói có thể. Davidoff bảo cô ta không nên dây vào chuyện này. Ngài tiến sĩ còn bảo mình đã phạm sai lầm với những người khác, nhưng riêng Derek thì không.”

Người khác ư? Như vậy ngoài Derek còn có người sói khác? Hoặc đối tượng thí nghiệm khác? Liệu tôi có là một trong số họ?

“Họ có nói gì về...?” tôi dợm hỏi.

Brady chột quay đầu về một bên, như thể tìm một thứ gì ngoài tầm thị lực.

“Chuyện gì thế?” tôi hỏi.

“Cậu không nghe thấy sao?”

Tôi căng tai lắng nghe. “Nghe thấy gì cơ?”

“Có tiếng thì thầm.”

“Chắc là Liz. Cô ấy...”

Brady đột nhiên khựng lại. Mắt tròn tròn. Đầu cậu ta đột ngột bật ngửa, cơ cổ phồng lên. Có tiếng xương răng rắc. Cổ họng co giật, giọng Brady nghèn nghẹn. Tôi lập tức lao tới giúp. Dù bàn tay tôi xuyên qua người Brady, sức nóng bỏng rẫy từ đó phụt ra vẫn khiến tôi hoảng hốt rụt lại.

Tôi nhanh chóng định thần và thấy Brady vẫn đứng im như tượng. Hạ cằm xuống, Brady lắc vai như người bị trật khớp. Rồi cậu ta nhìn xuống tôi. Màu mắt sạm đã bị thay thế bởi màu

vàng rực. Nỗi sợ hãi làm bụng tôi quặn thắt giờ mon men bò sang sống lưng.

“Sợ à, cô nhóc?” Từ miệng Brady phát ra tiếng phụ nữ lãnh lót na ná giọng một đứa con gái. “Phản xạ của nhóc khá lắm, nhưng ta chẳng có gì khiến nhóc phải sợ cả.”

“Brady ở... đâu rồi?”

Người kia nhìn xuống thân thể vừa bị chiếm hữu. “Nhóc thích cậu ta à? Cậu ta đáng yêu nhỉ? Không hổ danh là tạo vật của tiến sĩ Lyle, đứa nào cũng xinh xắn. Những quả cầu hoàn hảo chứa đầy nguồn năng lượng tuyệt vời, sẵn sàng bùng nổ mọi lúc mọi nơi.”

Nháy mắt “Brady” đã đến trước mặt tôi, mặt cúi sát xuống. Tôi bị bao trùm bởi hơi thở thơm ngát quái dị và nóng hừng hực. Người nọ nhìn chăm chăm vào mắt tôi, hai đồng tử màu cam rực sáng xẻ dọc xuống như mắt mèo.

“Thằng bé không giúp được nhóc đâu, nhưng ta thì có. Nhóc chỉ cần...”

Hai tròng mắt ả trợn ngược, bị thế chỗ bởi hai con ngươi nâu sậm của Brady, rồi lại nhanh chóng chuyển về màu cam. ả gầm gừ.

“Chúng định kéo thằng bé về thế giới bên kia. Mau lên nhóc, hãy gọi hồn ta về đi.”

“G... gọi...”

“Gọi hồn ta đi. Ta có thể...”

Hai mắt ả lại trợn tròn, tiếng gầm dần chuyển sang tông điệu không còn là của con người, một âm thanh khiến những mạch máu đang lạnh đi trong người tôi như muốn đông thành đá. Tôi lùi lại cho đến khi lưng đập vào vách tường.

“Gọi hồn ta đi,” giọng ả nhoè đi dần thành giọng ồm ồm của Brady. “Ta có thể giải đáp mọi thắc mắc của nhóc. Gọi hồn ta...”

Dư ảnh của Brady xao động rồi vụt biến mất, như thể cso ai thỉnh linh rút phích cắm ti-vi. Một chùm ánh sáng trắng loé lên trước khi Brady rời đi hẳn. Dù có nghe tiếng gõ cửa nhưng tôi chỉ ngây người, đăm đăm nhìn vào chỗ Brady vừa đứng.

Cửa bật mở, tiến sĩ Davidoff bước vào và nhìn thấy tôi nép sát vào tường.

“Chloe?”

Tôi loạng choạng bước đến, đồng thời xoa xoa hai cánh tay.

“Chloe?”

“Nh... nhện,” tôi chỉ lên giường. “Nó ch... chạy xuống dưới đó.”

Tiến sĩ Davidoff cố nén cười. “Không sao. Tôi sẽ gọi người đến xử lý trong lúc chúng ta đi dạo. Chúng ta sẽ đi bộ một lát. Em cũng cần vận động một chút và nghe tôi giải thích.”

CHƯƠNG 4

CẢM CÚI THEO TIẾN SĨ Davidoff xuống cuối hành lang, tôi cố xua đi bao suy nghĩ rồi ren sau khi chứng kiến chuyện vừa rồi. Tôi là một người gọi hồn: chuyên giải quyết những vấn đề liên quan đến hồn ma. Như vậy nhất định ả nọ là ma, dù bản năng thôi thúc tôi nghĩ khác. Hiện tại, tôi chỉ dám chắc một điều là mình chẳng vội quay về căn phòng đó làm gì.

“Chloe...” Thấy tôi liên tục xoa cánh tay sần da gà, tiến sĩ Davidoff dừng bước. “Em lạnh à? Để tôi bảo họ nâng nhiệt độ phòng lên nhé. Em phải thật thoải mái mới được.”

Chúng tôi tiếp tục đi.

“Thoải mái về mặt thể chất thôi chưa đủ, phải không nào?” tiến sĩ nói tiếp.

“Một điều quan trọng không kém, thậm chí quan trọng hơn là tinh thần phải ổn định. Phải luôn cảm thấy mình được an toàn. Tôi biết em rất buồn và hoang mang. Nếu không giải đáp những thắc mắc của em, mọi việc còn tệ hơn. Thú thật là chúng tôi đã quá nôn nóng khi bắt tay tìm đến những nơi em chỉ.”

Chắc hẳn họ chưa đi hết mọi chỗ theo lời khai của tôi. Tôi thừa biết ông ta chỉ đang đối chiếu lời tôi xem có khớp với lời khai của Rae hay không. Rae chưa biết điểm hẹn thật sự, tôi chỉ mới nói với cô ấy là thể nào bốn chúng tôi cũng sẽ gặp lại nhau.

Tiến sĩ Davidoff mở cánh cửa ở cuối hành lang. Nơi đây là phòng làm việc của đội an ninh, màn hình theo dõi gắn đầy tường. Đang ngồi trên ghế gần đó, gã bảo vệ trẻ măng vội quay phắt lại, y như anh ta vừa bị phát hiện đang xem web đen vậy.

“Bob này, kiểm cho tôi tách cà phê đi,” Tiến sĩ Davidoff ra lệnh. “Để chúng tôi ở lại đây được rồi.”

Khi tay bảo vệ ra khỏi, David off quay sang tôi. “Em sẽ được xem thêm về toà nhà sau. Còn bây giờ...” – ông ta khoát tay về phía màn hình – “đây là một chuyến tham quan toàn diện nhé.”

Ông ta tưởng tôi khờ lắm hay sao? Tôi thừa biết ý định của tiến sĩ Davidoff: ông ta khoe nơi này được canh phòng cẩn mật và theo dõi sát sao vì sợ tôi định bỏ trốn tiếp. Đồng thời cho tôi thấy mình đang đối đầu với cái gì.

“Như em thấy, phòng em không gắn ca-me-ra. Các phòng ngủ khác cũng vậy. Chỉ ở hành lang là có.”

Mỗi đầu hành lang đều có ca-me-ra theo dõi. Tôi xem qua mấy màn hình khác. Vài cái tự chuyển cảnh giữa các máy quay để người xem tiện theo dõi nhiều góc độ khác nhau giữa hành

lang và lối vào. Hai màn hình chiếu cảnh các phòng thí nghiệm vắng vẻ, ánh đèn trong phòng mờ mờ, có lẽ vì hôm nay là Chủ nhật.

Trên bàn còn có một màn hình khác, đời cũ hơn, dây nhợ nhùng nhằng tứ phía như thể vừa được lắp vội vào đây. Trên màn hình nhỏ xíu có hình ảnh đen trắng của một nơi giống nhà kho, thùng hộp linh kính chất chồng cao nhất sát các bức tường. Tôi có thể nhìn thấy lưng một cô gái ngồi lệt thồm trên một ghế đệm hơi.

Người này đang duỗi đôi chân mang giày đế mềm về phía dàn máy chơi trò chơi điện tử, mái tóc xoăn dài rủ trên lưng ghế và bộ điều khiển kẹp giữa hai bàn tay có nước da ngăm ngăm. Trông giống Rae quá. Nhưng cũng có thể đó chỉ là kẻ giả mạo nhằm đánh lừa tôi, để tôi tin Rae vẫn bình an, hăng say chơi điện tử, không bị nhốt và đang gào thét vì...

Người nọ với lấy chai 7UP dành cho người ăn kiêng nên tôi được thấy rõ mặt. Là Rae.

“Rae chê dàn GameCube đó cũ quá. Nhưng khi nghe hứa sắp có dàn máy chơi trò chơi điện tử mới nhất trên thị trường, cô bé đã chấp nhận chơi tạm trong lúc chờ đợi.”

Vừa nói, tiến sĩ vừa dán mắt vào màn hình. Nét mặt ông ta khi đó có thể gọi là... trù mẩn. Kỳ lạ là, từ ông ta từng dùng để mô tả quan hệ giữa Simon và Derek lại khớp với hoàn cảnh này.

Khi quay sang tôi, mặt tiến sĩ đổi sắc như muốn nói *Tôi cũng quý em lắm, nhưng em không phải là Rachele*. Và tôi thấy... hoang mang. Có lẽ là hơi bị tổn thương, kiểu như một phần trong tôi cũng muốn được chiều chuộng.

Tiến sĩ chỉ vào màn hình. “Như em thấy đấy, nơi này chưa được chuẩn bị chu đáo để đón các em đến ở. Nhưng chúng tôi vẫn đang cố gắng thu xếp. Trông không được ấm cúng bằng Nhà Lyle, nhưng em cùng bốn bạn khác sẽ cảm thấy thoải mái khi ở đây. Thậm chí còn hơn thế, nhất là sau khi ta xóa hết nỗi hiểu lầm trước đây.”

Năm người ư? Vậy nghĩa là ông ta không định “đàn áp Derek như một con thú hoang đại” theo ý của dì Lauren. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi sẽ không xin lỗi đâu, Chloe à. Có lẽ tôi nên làm thế, nhưng chúng tôi nghĩ việc lập nên Nhà mở Lyle là hoàn toàn chính đáng để giải quyết tình huống này.”

Tiến sĩ Davidoff giơ tay chỉ mấy chiếc ghế trong phòng, một chiếc của tên bảo vệ, một kê sát tường. Tôi dợm bước đến gần chiếc ghế thứ hai thì nó tự di chuyển từ trong góc tối ra và dừng lại ngay trước mặt tôi.

“Đừng lo, không phải tại ma đâu. Ma không di dời đồ vật ở thế giới này được, trừ một loại cực kỳ đặc biệt, được gọi là hồn ma của một Agito.”

“Một gì cơ ạ...?”

“Agito. Tiếng La Tinh có nghĩa là ‘đưa vào hoạt động’. Sau này em sẽ biết có rất nhiều loại

bán yêu. Đúng như tên gọi, Agito có năng lực điều khiển từ xa.”

“Điều khiển vật thể bằng ý nghĩ.”

“Phải, em cừ lắm. Nhưng người vừa điều khiển chiếc ghế đó là một Agito còn sống đấy.”

“Là tiến sĩ ư?”

Tiến sĩ mỉm cười. Trong một thoáng, lớp vỏ nguy trang một người già nua khù khờ lắm cảm của Tiến sĩ Davidoff như được gỡ bỏ, để lộ con người thật bên trong. Ánh mắt ông ta ánh lên vẻ kiêu kỳ ngạo nghễ, như thằng bạn cùng lớp tôi phe phần tờ bài làm được điểm A+ với vẻ mặt hàm ý vượt thử xem.

“Ừ, tôi có siêu năng lực, như đa phần nhân viên ở đây. Chắc các em tưởng chúng tôi là những người thường thấy các em có năng lực siêu nhiên nên tìm cách tiêu diệt những gì nằm ngoài tầm lĩnh hội của mình như trong truyện tranh.”

“*X-Men*.”

Tôi không biết điều gì làm mình choáng hơn: một tiến sĩ Davidoff chỉ huy nhóm đồng nghiệp có siêu năng lực hay một ông già lụ khụ, tay run lấy bầy lật giở truyện X-Men. Liệu hồi bé ông ta có dí mũi vào mấy cuốn truyện rồi tự cho mình là học sinh Trường Xavier, nơi dành riêng cho Thanh thiếu niên có Siêu năng lực không nhỉ?

Chẳng lẽ dì Lauren cũng biết gọi hồn? Và cũng nhìn thấy ma?

Tôi chưa kịp hỏi gì thêm, tiến sĩ Davidoff đã nói tiếp. “Hội Edison được một nhóm người có siêu năng lực thành lập tám mươi năm về trước. Kể từ đó trở đi, dù lớn mạnh rất nhiều, nó vẫn luôn được xem là trụ sở của những người siêu năng lực nhằm phục vụ những người siêu năng lực khác. Những người như tôi và em.”

“Hội Edison?”

“Đặt theo tên của nhà bác học Thomas Edison.”

“Người phát minh ra bóng đèn ư?”

“Chỉ là một phát minh được nhiều người biết đến nhất. Edison còn là cha đẻ của máy chiếu phim đầu tiên, thứ tôi tin chắc các em rất biết ơn. Dù vậy, Chloe, em là người có thể làm được việc mà Edison không thể.” Tiến sĩ Davidoff tiếp tục sau một quãng ngừng dài đầy kịch tính. “Tiếp xúc với hồn ma.”

“Thomas Edison cũng muốn nói chuyện với người chết ạ?”

“Ông tin có thể giới bên kia và từng mong được kết nối với nó bằng khoa học, không qua lễ cầu hồn hay dựa trên thuyết duy linh. Có tin đồn ông chết khi sắp phát minh ra một thiết bị

phục vụ cho mục đích đó – điện thoại kết nối với cõi âm. Tuy nhiên, chưa ai tìm được dấu vết của bản thiết kế ấy.”

Tiến sĩ Davidoff cười bí ẩn. “Hoặc chí ít là chưa tìm ra. Hội lấy tên ông vì, cũng như Edison, chúng ta muốn giải quyết các vấn đề tâm linh bằng con đường khoa học.”

Nhờ khoa học cải thiện của sống của những người sở hữu siêu năng lực. Tôi từng nghe nói đến điều tương tự ở đâu nhỉ? Một lúc sau, tôi rùng mình khi ký ức chợt ủa về.

Hồi ở tầng hầm Nhà Lyle, tôi từng gọi hồn một loạt đối tượng thí nghiệm của một pháp sư tên Samuel Lyle. Những hồn ma ấy bảo ông ta hứa hẹn đời họ rồi sẽ tốt đẹp hơn nên lúc mới bắt đầu, họ tình nguyện tham gia thử nghiệm. Một con ma kết luận rằng sau rốt thì họ đã bị biến thành chuột thí mạng cho ảo tưởng của một kẻ điên rồ. Chính sinh linh kỳ lạ trong căn phòng ban nãy cũng gọi tôi và Brady là những “tạo vật” của Samuel Lyle.

“Chloe?”

“X... xin lỗi, em chỉ...”

“Một phải không, tôi đoán thế, thức trắng đêm mà. Hay em nghỉ đi nhé?”

“Không, e... em khoẻ. Em chỉ muốn biết... làm thế nào chúng em thích nghi ạ? Với lại Nhà Lyle... cũng là một phần của cuộc thí nghiệm này?”

Tiến sĩ Davidoff vênh mặt, bấy nhiêu ấy là đủ thể hiện sự khó chịu vì bị tội vạch ra sơ hở. Ngay sau đó, ông ta vội mỉm cười đôn hậu, xoá đi nét mặt bức bối và tựa hẳn vào lưng ghế.

“Đây *đúng* là một cuộc thí nghiệm. Tôi biết nghe rất khó lọt tai, nhưng xin đảm bảo với em chúng tôi không hề dùng dao kéo. Chỉ thuần túy sử dụng các phương pháp tâm lý hoàn toàn vô hại.”

Vô hại? Nếu thật sự vô hại thì Liz và Brady đã không ra nông nổi.

“Được rồi, vậy chúng em là nhân tố của cuộc thí nghiệm này...”

“Việc sở hữu năng lực siêu nhiên không chỉ mang đến may mắn mà còn cả rủi ro nữa. Tuổi thanh niên là khoảng thời gian khó khăn nhất vì đó là khi năng lực của chúng ta bắt đầu bộc lộ. Hội Edison cho rằng sẽ dễ dàng hơn nếu con cháu ta không biết về tương lai không thể tránh khỏi của chúng.”

“Không được phép biết mình có siêu năng lực ư?”

“Phải, chúng tôi tạo điều kiện cho hậu duệ của mình lớn lên như những người bình thường, dung hợp chúng với xã hội loài người mà không phải lo đến sự chuyển hoá trong tương lai. Em và những người còn lại là một phần của công cuộc nghiên cứu đó. Giả thiết này áp dụng thành công cho nhiều cá thể. Nhưng một số khác, như em chẳng hạn, bộc phát quá sớm. Chúng tôi

đành nói thật để xoa dịu các em, đảm bảo trong thời gian ấy các em sẽ không tự làm hại chính mình và người khác.”

Vì thế nên họ mới nhốt chúng tôi vào một nhà mở và bảo rằng chúng tôi bị điên? Tiêm thuốc mê cho chúng tôi? Thật vô lý. Còn Simon và Derek, những người đã biết hết sự thật về mình? Làm thế nào mà họ cũng trở thành chuột thí nghiệm? Với lại, nếu những lời của Brady nói là đúng thì hẳn Derek đã tỏ tường mọi chuyện rồi.

Linh hồn từng gọi chúng tôi là tạo vật của Tiến sĩ Lyle, ả là ai mới được? Chuyện về Liz và Brady, những người vĩnh viễn bị xoá tên khỏi cuộc nghiên cứu này là sao? Bị xoá sổ. Người ta sẽ chẳng sát hại một đối tượng mà khi kẻ ấy phản hồi không tốt với cái mà họ gọi là “phương pháp tâm lý vô hại” đâu nhỉ.

Ngay từ đầu, chúng tôi đã bị họ lừa. Giờ làm sao tôi khẳng định họ có nói thật hay không? Nếu muốn biết sự thật, tôi nên trở về với phần công việc còn dở dang: tự đi tìm lời giải đáp.

Vậy nên tôi cứ để tiến sĩ Davidoff huyền thuyên về cuộc nghiên cứu, về các bạn khác, bảo chúng tôi sẽ được “chữa lành” và sẽ sớm ra khỏi đây. Về phần mình, tôi chỉ gạt đầu, mỉm cười và tự lên kế hoạch riêng.

CHƯƠNG 5

KẾT THÚC NHIỆM VỤ tuyên truyền, tiến sĩ Davidoff dẫn tôi đến gặp Rae, người vẫn yên tâm ngồi trong căn phòng tạm thời chơi trò Zelda. Ông ta mở cửa, thấy tay bảo tôi vào trong rồi đóng cửa để chúng tôi lại.

“Hết giờ chơi rồi ư?” Rae từ từ quay lại. “Để em chơi xong...” Thấy tôi, cô ấy nhảy dựng lên, bộ điều khiển rớt cách xuống sàn. Vừa ôm chầm lấy tôi, Rae đã đột ngột buông tay.

“Tay cậu,” cô ấy nói. “Tớ có làm cậu đau...?”

“Không sao, tớ băng lại rồi. Nhưng chắc cũng nên khâu vài mũi.”

“Coi kìa.” Rae nhìn tôi dăm dăm. “Cậu phải ngủ nhiều hơn đi bạn ạ. Trông cậu cứ như người chết ấy.”

“À, chắc là do phần gien gọi hồn bắt đầu phát triển đấy.”

Rae bật cười, ôm tôi vào lòng trước khi ngồi phịch xuống ghế. Lạ thật, sau một đêm dài trốn chạy mệt nhoài, trông Rae vẫn khoẻ khoắn như thường. Nhưng Rae thuộc tuýp người lúc nào mà chẳng tràn đầy sinh lực – làn da ánh màu đồng nâu; đôi mắt lấp lánh màu đồng nâu, và mái tóc xoăn kia, nếu được ánh mặt trời chiếu sáng, có lẽ cũng sẽ óng ánh màu đồng.

“Cậu dựng một hộp kia lên mà ngồi. Nếu có, tớ đã mời cậu ngồi ghế. Chỉ có điều mấy nhà

thiết kế nội thất thời nay thế nào nào?” Rae trợn mắt. “Chậm chạp lắm. Nhưng cứ chờ đấy, thế nào cậu cũng bị choáng khi họ sửa xong phòng này. Dàn âm thanh nổi này, đầu DVD này, cả máy tính... và ghế nữa. Chưa hết, mai tui mình sẽ có máy chơi game Nitendo hiệu Wii đang hoành nhé.”

“Thật ư?”

“Ừ, tớ bảo thẳng bọn họ, ‘Nghe đây, nếu muốn tôi giúp làm thí nghiệm, ít nhất cũng nên cho tôi cảm giác được trọng dụng chứ. Cái máy GameCube này hẳn nhiên không đáp ứng đủ yêu cầu...”

“Sao cậu không đòi chiếc ti-vi lớn hơn?”

“Lẽ ra tớ nên thế. Sau vụ lộn xộn ở Nhà Lyle, họ đang cố gắng lên tìm cách cung phụng bọn mình. Thế nào chúng ta cũng được chiều đến phát hư cho xem. Tất nhiên, tại bọn mình xứng đáng mà.”

“Chắc thế rồi.”

Rae cười, mặt mày rạng rỡ. “Cậu nghe gì chưa? Tớ là một bán yêu đấy. Bán Hoả yêu – Exustio. Loài quỷ lửa mạnh nhất. Ngầu nhỉ?”

Bán yêu đúng là ngầu thật. Nhưng là một bán yêu – chuột thí nghiệm, chao đảo trên bờ diệt vong thì sao? Quả là không ngầu tẹo nào. Dù muốn tiết lộ sự thật cho Rae ngay, tôi biết là chưa phải lúc. Chưa thể là lúc này.

Mới tối hôm trước Rae còn nằm lì trên giường ở Nhà mở Lyle, cố dùng tay không đánh diêm, khao khát tìm bằng chứng cho thấy mình có chút siêu năng lực nào đó. Giờ cô ấy đã biết mình là một bán yêu đặc biệt. Dù không thể hiểu tại sao Rae thích thú đến vậy, nhưng tôi vẫn phải chấp nhận cho đến khi thuyết phục được Rae tin đó chẳng phải là tin vui nhất trần đời.

“À này, cậu biết sao không? Họ còn cho tớ xem hình mẹ tớ nữa. Mẹ ruột ấy. Tất nhiên, cha tớ không có hình vì ông ấy là yêu. Kỳ quái thật đấy. Là yêu thì hẳn là không...” Lần đầu tiên ánh mắt Rae thoáng lo âu. Nhưng cô ấy liền vội chớp mắt. “Nhưng tiến sĩ D. bảo điều đó không quyết định bản chất của con người. Chloe này, mẹ tớ tên là Jacinda. Tên đẹp nhỉ?”

Tôi định đồng ý nhưng Rae chưa hết phấn khích.

“Mẹ tớ từng làm việc ở đây, giống cha Simon, nên họ có hình của bà. Mẹ tớ đẹp cứ như người mẫu ý. Tiến sĩ D. còn khẳng định họ biết cách tìm mẹ về cho tớ. Họ sẽ cố hết sức làm điều đó, vì tớ.”

“Còn cha mẹ nuôi của cậu thì sao?”

Nỗi lo âu lại thoáng hiện về trong mắt Rae, lâu hơn lần trước. Tôi tự trách mình đã làm hơn một người bạn phải buồn phiền. Đầu tiên tôi bảo thẳng Liz rằng cô ấy đã chết, làm Brady nhớ lại buổi tối cuối cùng của cậu ta, giờ lại khiến Rae nhớ về ba mẹ nuôi của cô ấy... Dù chỉ muốn

tìm giải pháp giúp ích cho tất cả chúng tôi, nhưng xử sự như vậy cũng là quá tàn nhẫn.

Sau một hồi lâu, Rae lên tiếng, “Bọn họ không có sức mạnh siêu nhiên.”

“Ồ?”

“Ừ, chỉ là người bình thường thôi.” Lời lẽ từ miệng Rae vụt khó nghe. “Họ bảo khi bỏ con ở lại, mẹ tớ đã cắt hết mọi quan hệ với hội. Sau đó tớ được nhận làm con nuôi. Theo tiến sĩ D., hẳn phải có nhầm lẫn nên mới thế. Mẹ Jacinda thương tớ lắm. Bà không đời nào bỏ rơi tớ. Tiến sĩ bảo đấy là câu chuyện cha mẹ nuôi bịa đặt, khi bảo mẹ ruột tớ không có khả năng nuôi con. Nếu ngày đó Hội Edison sớm phát hiện có chuyện nhận con nuôi, họ đã tìm cho tớ một gia đình giống chúng ta. Tuy nhiên, khi họ tìm được nơi ở của tớ thì đã quá trễ, vậy nên họ chỉ có thể theo dõi tớ lớn lên thôi. Ngay khi biết tớ gặp rắc rối, họ đã liên lạc với cha mẹ nuôi và xin phép cho tớ trú tạm ở Nhà mướn Lyle. Chắc phải sau nhiều tuần lễ nữa cha mẹ nuôi mới biết tớ không còn ở đó. Cá với cậu là họ sẽ thở phào nhẹ nhõm.”

“Tớ không nghĩ...”

“Tớ đã ở Nhà Lyle gần một tháng. Cậu có biết cha mẹ nuôi đến thăm hay gọi điện hỏi han được bao nhiêu lần không?” Rae chìa ngón cái và ngón trỏ tạo thành số 0.

“Có thể họ không được phép đến thăm. Có thể họ có nhắn lại nhưng câu không nhận được.”

Rae chun mũi. “Tại sao lại không nhận được?”

“Bởi cha mẹ nuôi của cậu không có siêu năng lực. Để bọn họ nhúng tay vào chỉ khiến mọi việc phức tạp hơn thôi.”

Ánh mắt Rae trở nên xa xăm khi cô ấy cân nhắc đến khả năng đó. Khi mắt Rae sáng lên, tôi mong cô ấy đã làm, rằng gia đình duy nhất cô ấy từng biết và có được đã không bỏ rơi mình.

Rae lắc đầu cả quyết. “Không, tớ chính là nguyên nhân của mọi rắc rối. Chắc mẹ ruột tớ cũng mừng thầm khi rũ bỏ được tớ.” Rae bấu chặt tay xuống ghế, nhưng lập tức buông ngay. “Như thế này là tiện nhất. Cho tớ.”

Là một bán yêu tự do dấn trên còn đường tìm một cuộc sống mới chắc sẽ tốt hơn là làm người thường, về lại cuộc sống hằng ngày với cha mẹ chỉ là người bình thường. Tôi nhào sang với lấy bộ điều khiển.

“Cậu chơi đến đâu rồi?” tôi hỏi.

“Cậu định cướp ngôi của tớ đấy à?”

“Hẳn nhiên rồi.”

Tôi ăn trưa cùng Rae. Pizza. Khác với Nhà mở Lyle, mọi người ở đây hình như chỉ muốn chúng tôi vui, không cần giữ gìn sức khỏe.

Hay có lẽ bởi họ biết trước cảnh vui vậy này sẽ sớm kết thúc?

Chuyện trò với Rae, lắng nghe đầy tai những câu chuyện đầy hào hứng, tôi tạm quên đi nỗi đau vì bị phản bội. Nhưng thay vào đó là một khả năng rất thật, rất đáng sợ.

Ngộ nhớ tôi hiểu lắm? Suốt từ đầu đến giờ?

Tôi không hề có bằng chứng cho thấy người của Hội Edison đã giết Brady và Liz. Liz từng “mơ” thấy mình bị nhốt vào phòng bệnh trong bệnh viện. Theo những gì tôi biết, Liz gặp tai nạn trên đường đến đây. Hoặc cô ấy đã tự sát ngay đêm đó. Hoặc có thể trong lúc vật lộn tìm cách Liz, họ đã ngộ sát bạn tôi.

Vậy cái chết của Liz và Brady sau khi rời khỏi Nhà mở Lyle chỉ đơn thuần là sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Nghe khó tin quá.

Không lẽ sau khi bất đồng với Hội Edison, cả mẹ ruột của Rae và cha của Simon đều mang con mình, vốn là đối tượng thí nghiệm, bỏ trốn?

Không, nghe vô lý lắm. Tôi phải tìm cho ra lời giải, nhưng nếu cứ bị nhốt mãi trong phòng như thế này, tôi sẽ chẳng tìm được gì hết. Còn nữa, tôi muốn tránh linh hồn trong phòng mình.

Đúng lúc đó, tiến sĩ Davidoff đến để đưa tôi trở về. Tôi vừa rảo bước theo ông ta dọc hành lang vừa cố nặn óc nghĩ có linh đến nơi khác trong toà nhà, bằng mọi cách, tôi phải có tấm bản đồ của nơi này trong đầu.

Tôi định xin gặp dì Lauren. Tôi vờ như đã tha thứ cho dì việc bấy lâu nay dì lừa dối, phản bội và phớt lờ tôi cho Hội Edison. Tôi không giỏi diễn, và dì Lauren cũng không khờ khạo. Dì cố tình tránh mặt vì một lý do, chờ thời cơ. Dì chờ đến khi nào tôi thật cô đơn, nhớ nhung một gương mặt thân quen, tuyệt vọng tìm kiếm lời giải đáp. Từ giờ đến lúc đó, dì sẽ không xuất đầu lộ diện.

Còn một người nữa để tôi xin được gặp...

Chỉ mới thoáng nghĩ đến, tôi đã sớn gai gột, y như khi nghĩ đến viễn cảnh gặp dì Lauren ấy. Nhưng tôi rất cần câu trả lời.

“Tiến sĩ Davidoff?” gần về đến phòng mình, tôi đánh bạo hỏi.

“Chuyện gì thế Chloe?”

“Tori có ở đây không ạ?”

“Có chứ.”

“Em đang nghĩ là... em nên gặp Tori, hỏi thăm bạn ấy một tiếng.”

CHƯƠNG 6

TIẾN SĨ DAVIDOFF KHEN “ý hay đấy”, thế có nghĩa là ông ta chưa biết chuyện tôi biết Tori chỉ điểm cuộc chạy trốn của chúng tôi. Nếu định khám phá toà nhà thì kế hoạch này lại quá tệ. Hoá ra phòng Tori chỉ các phòng tôi vài cánh cửa.

Tiến sĩ dẫn tôi vào phòng và khoá cửa lại như cũ. Cửa vừa khoá, tôi liền nhích lui lại, sẵn sàng thét lên khi có dấu hiệu chẳng lành. Trong lần đối mặt mới rồi với Victoria Enright, tôi đã bị cô ta lấy gạch đập đầu ngất xỉu, bị trói lại và bị bỏ mặc trong một khoang trống tối như hũ nút dưới tầng hầm. Vì vậy, hôm nay tôi thấy bất an sau cánh cửa khoá trái này cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Ánh sáng duy nhất trong căn phòng, đến từ chiếc đồng hồ đặt cạnh giường. “Tori?”

Một bóng người ngồi dậy trên nệm, mái tóc ngắn rối tung. “Hừ. Cảm ràm tôi chưa đủ, giờ còn tra tấn thêm nữa. Bảo họ là tôi đầu hàng, miễn sao họ đem cậu biến khỏi đây là được. Làm ơn đi.”

“Tôi tới để...”

“Cậu vừa lòng chưa?”

Tôi nhẹ bước đến gần. “Cậu nói phải. Thấy cậu thế này tôi hả hê lắm. Tôi sẽ cười vào mũi cậu vì cậu bị nhốt y như tôi. Chỉ có điều phòng tôi ở cuối hành lang này thôi.”

“Nếu cậu bảo ‘chúng ta đang ở đây với nhau’, tôi sẽ gào lên đấy.”

“Này, tôi với cậu sẽ không ra nông nổi này nếu cậu không báo cho các y tá biết. Có điều cậu đã không tính tới chuyện cũng sẽ bị nhốt ở đây. Như vậy gọi là ‘thật trớ trêu’ đấy.”

Sau một hồi im lặng, Tori bật cười khô khốc. “Cậu tưởng tôi tố cáo các cậu ư? Nếu biết cậu định chuồn, tôi đã sắp đồ vào túi hộ cậu.”

“Nếu tôi không đi cùng Simon, tất nhiên cậu chẳng buồn lên tiếng rồi.”

Tori thả chân xuống giường. “Vậy là trong một phút lên cơn ghen, tôi phá kế hoạch của cậu, khiến cậu và anh chàng đã từ chối tôi bị gửi đến bệnh viện tâm thần? Cậu trích đoạn đó ở phim nào thế?”

“Trong phim có ả đội trưởng đội cổ vũ đánh cô bạn mới đến bất tỉnh rồi nhốt nạn nhân

trong một khoang trống.”

“Tôi không phải đội trưởng đội cổ vũ.” Tori day nghiêng như thể tôi vừa bảo cô ta là đồ hư hỏng. “Tôi định thả cậu ra sau bữa ăn tối, nhưng Chàng Hoàng-tử-Không-mấy-Đáng-yêu kia đã đến trước.” Cô ta tụt xuống giường. “Tôi từng thích Simon, nhưng chẳng có tên con trai nào xứng đáng để tôi tự bôi tro trát trấu vào mặt mình đâu. Cậu muốn tìm người đổ tội ư? Nhìn vào gương đi. Cậu là người đã châm ngòi cho mọi thứ. Cậu và lũ ma của cậu. Cậu khiến Liz bị đưa đi, khiến Derek lâm vào rắc rối, khiến cả tôi lâm vào rắc rối.”

“Chính *cậu* tự rước họa vào thân. Tôi chả làm gì cả.”

“Phải, cậu thì có lỗi gì chứ?”

Tori tiếng đến gần. Nước da cô ta vàng vọt, hai quầng mắt thâm đen dưới cặp mắt nâu. “Tôi có một con em giống cậu, Chloe. Nó mới là đội trưởng đội cổ vũ, một đứa tóc vàng nhỏ nhắn xinh xắn, chớp mắt một cái là mọi người rầm rập đến bu xung quanh. Giống cậu lúc còn ở Nhà mở Lyle, khiến Simon lúc nào cũng quỳnh lên muốn giúp đỡ. Ngay cả Derek cũng nhào tới bảo vệ cậu...”

“Tôi không...”

“Làm gì cả. Vấn đề chính ở đó đấy. Cậu chẳng thể làm gì. Một em búp bê Barbie đàn độn, vô dụng, hệt em gái tôi. Tôi thông minh hơn, giỏi chịu đựng và nổi tiếng hơn. Nhưng bấy nhiêu cũng chẳng nghĩa lý gì.” Cao hơn một cái đầu, Tori lừ lừ nhìn xuống tôi. “Mọi người đều quan tâm đến con bé tóc vàng bơ vơ, không biết tự vệ. Nhưng màn kịch yếu đuối chỉ hiệu quả khi xung quanh có người cứu cậu thôi.”

Cô ta giơ tay. Từ mấy đầu ngón tay loé lên những tia sáng. Thấy tôi hoảng hốt lùi lại, Tori ngoác miệng cười.

“Sao không gọi Derek đến giúp nữa đi, Chloe? Hay những người bạn ma bé nhỏ của cậu cũng được?” Tori sẵn đến, những tia sáng xoáy lại thành một quả cầu ánh sáng màu xanh dương giữa hai bàn tay đang đưa lên cao. Cô ta vụt mạnh tay. Tôi ngồi thụp xuống. Quả cầu sượt qua vai tôi, đập vào tường và nổ bung thành một cơn mưa tia sáng làm sém một bên má.

Tôi đứng dậy, lùi về phía cửa phòng. Tori lại vung tay lên rồi quật xuống, một sức mạnh vô hình đánh bật tôi ra. Căn phòng rung lên, mọi đồ đạc trong phòng lắc lư và kêu lách cách. Chính Tori cũng kinh ngạc.

“C... cậu là một phù thủy.”

“Thế sao?” Tori ngồi đèo lên người tôi, ánh mắt man dại và đầu tóc rối bù. “Cám ơn cậu đã cho hay. Mẹ cứ khẳng khẳng bảo tôi hoang tưởng. Bà cho tôi một vé tới Nhà Lyle, chuẩn đoán tôi bị chứng rối loạn lưỡng cực^[1] rồi nhét cho tôi một đồng thuốc. Tôi cũng cố nuốt cho trôi vì không muốn làm mẹ buồn lòng.”

[1] Hay còn gọi là chứng hưng trầm cảm, một bệnh tâm thần nội sinh xuất hiện có tính chất chu kỳ với các cơn hưng phấn và trầm cảm xem kẽ nhau.

Tori động mạnh tay xuống. Những tia chớp từ đầu ngón tay cô ta bay vút về phía tôi.

Mắt Tori tròn tròn vì sốc, môi cô ta run rẩy kêu lên không thành tiếng, “*Không!*”

Tôi lồm cồm tránh nhugn không kịp. Đúng lúc chùm tia chớp bay về phía tôi, một hình hài chọt hiện lên trong chiếc váy ngủ quen thuộc của Liz. Cô ấy đẩy tủ đồ đang dựng sát tường bay tới, chắn ngang chùm tia chớp. Vụn gỗ bay tứ tung, chiếc gương vỡ tan thành cơn mưa miếng thủy tinh sắc nhọn trùn xuống đầu tôi. Tôi chỉ biết ôm đầu, khụy xuống.

Khi tôi ngẩng lên nhìn, căn phòng chìm trong yên lặng. Liz đã biến mất. Chiếc tủ đồ nghiêng, chính giữa có một lỗ thủng cháy đen. Tôi chỉ có thể nghĩ được mỗi một điều: *Đó đã có thể là mình.*

Tori ngồi thu lu trên sàn, vùi mặt vào hai đầu gối, người run lên. “Tôi không cố ý. Không cố ý đâu. Tôi giận quá, giận quá. Những gì còn lại tự nó đến.”

Cũng như Liz, làm đồ vật bay lên không trung khi tức giận. Như Rae, trong lúc tranh cãi đã làm bỏng mẹ mình. Như Derek, nhắc bóng một thằng bé lên và ném người ta gãy lưng. Vậy nếu tôi tức giận, sự thể sẽ ra sao?

Sức mạnh không thể kiểm soát. Thật không bình thường chút nào, nhất là với người có siêu năng lực.

Tôi rụt rè tiến đến gần Tori. “Tori, tôi...”

Cửa bật mở toang, mẹ Tori sầm sập bước vào. Bà ta khựng lại trước căn phòng tan hoang.

“Victoria Enright!” Giọng bà ta lúc này ngang ngửa với tiếng người sói gầm. “Con đã làm gì thế hả?”

“K-không phải bạn ấy. Tại cháu. Chúng cháu cãi nhau và cháu... cháu...”

Ngó trân trân vào lỗ thủng trên tủ đồ, tôi nói mãi chẳng hết câu.

“Ai gây chuyện, tôi phải biết hơn cô, cô Chloe.” Giọng gầm gừ của mẹ Tori chuyển hướng sang tôi. “Nhưng e là cô cũng nhập vai kẻ xúi bẩy rất khéo đấy.”

“Đủ rồi, Diane,” từ chỗ cửa, tiến sĩ Davidoff gắt lên. “Hai mẹ con cô dọn dẹp chỗ này đi. Chloe, đi theo tôi mau.”

Kẻ xúi bẩy? Tôi ư? Nếu là hai tuần trước, tôi đã cười nhạo ý nghĩ đó. Nhưng giờ thì... Tori nói rằng mọi rắc rối đều bắt nguồn từ tôi, bởi hai anh em Derek luôn sẵn lòng giúp đỡ cô gái bé

bỏ, không biết tự vệ. Tôi không thích ý nghĩ đó. Nhưng Tori không phải không có lý.

Derek từng muốn Simon rời bỏ Nhà mở Lyle và đi tìm cha họ. Simon không muốn rời Derek, người chẳng chịu đi vì sợ làm thế sẽ gây hại đến người khác. Khi biết tôi là người gọi hồn, Derek đã tìm được thứ vũ khí để đánh bại hàng phòng ngự của Simon: Một tiểu thư đang gặp nạn.

Tôi, một đứa con gái tội nghiệp không hề biết là mình có khả năng gọi hồn. Tôi luôn vấp phải sai lầm, ngày càng tiến gần hơn đến kết cục sớm bị đưa đến một bệnh viện tâm thần. *Em thấy chưa Simon? Chloe đang gặp nguy hiểm. Chloe cần em giúp. Hãy đưa Chloe đến tìm cha và nhờ ông gỡ rối cho.*

Rồi nổi đóa với Derek, đôi co với anh ấy. Nhưng tôi cũng không từ chối kế hoạch của họ. Chúng tôi cần cha Simon, ai nấy đều trông cậy vào chú Kit. Ngay cả Derek, sau khi kế hoạch của chúng tôi bị vỡ lở, cũng đã miễn cưỡng tham gia.

Nếu biết trước sự việc sẽ đến nông nổi này, liệu lúc còn ở Nhà mở Lyle tôi có ngưng tìm kiếm câu trả lời? Liệu tôi có chấp nhận những chuẩn đoán kia, ngoan ngoãn uống thuốc, ngâm miệng lại để được thả ra?

Không. Sự thật đau lòng luôn tốt hơn những lời dối trá dễ chịu. Dứt khoát là vậy.

Tiến sĩ Davidoff đưa tôi về phòng. Vậy cũng tốt. Tôi cần ở một mình để thử liên hệ với Liz một lần nữa, vì bây giờ tôi biết cô ấy vẫn còn quanh quẩn đâu đây.

Tôi bắt đầu chậm rãi, từ từ gắng sức hơn cho đến khi nghe được một giọng nói nhỏ như tiếng hơi phát ra từ đường ống thông gió. Nhìn xung quanh, tôi những mong được nhìn thấy Liz trong chiếc áo ngủ in hình chuột Minnie và mang đôi vớ hươu cao cổ. Nhưng chẳng có ai.

“Liz đấy ư?”

Giọng nói kia ngập ngừng, nhỏ nhẹ “Ừ?”

“Tớ xin lỗi.” Tôi vừa nói vừa đứng dậy. “Vẫn biết cậu giận tớ, nhưng tớ thấy thật không phải chút nào nếu không cho cậu biết sự thật.”

Liz im lặng.

“Tớ sẽ tìm ra kẻ đã sát hại cậu. Tớ hứa đấy.”

Tôi nói trôi chảy như thể đang đọc một kịch bản phim, nhưng ít ra tôi cũng biết tự kiềm chế để không hứa là sẽ trả thù cho Liz. Trên màn ảnh thì điều đó hoàn toàn hợp lý, còn ngoài đời thực, bạn sẽ nghĩ *Tuyệt thật... nhưng trả thù bằng cách nào đây?* Liz vẫn không trả lời, có vẻ như đang chờ đợi điều gì.

“Cho tớ nhìn thấy cậu một tí nhé?” tôi nói. “Xin cậu đấy?”

“Tớ không... kết nối được. Cậu phải cố hơn nữa.”

Tôi ngồi bệt xuống sàn, tay nắm chặt chiếc áo của Liz và tập trung cao độ.

“Mạnh nữa đi,” Liz thì thào.

Tôi nhắm nghiền mắt lại, hình dung cảnh mình kéo Liz ra đây. Chỉ cần một cú giật mạnh nữa thôi và...

Giọng cười khanh khách quen thuộc vang lên khiến tôi rụt chân lại. Một luồng khí ấm sục trườn dọc theo cánh tay không bị thương của tôi.

Tôi kéo tay áo xuống. “Lại là mi. Ta đâu có gọi mi.”

“Bé con không cần phải gọi. Khi nhóc triệu hồi, linh hồn phải vâng mệnh. Nhóc muốn gọi bạn mình và vong hồn của cả ngàn kẻ khác đã trả lời, hồi hải bay về nhập vào thân xác thối rửa của chúng.” Hơi thở của ả khiến tai tôi nhồn nhột. “Được chôn trong nghĩa trang, cách đây gần bốn cây số. Một ngàn thầy ma đang chuẩn bị hoá thân thành một ngàn xác sống. Một đội quân mục rữa dưới trướng của nhóc sẵn sàng đợi lệnh.”

“Tôi... tôi không...”

“Đừng nói thế. Chuyện chưa xảy ra đó thôi. Sức mạnh của người cần thời gian hoàn thiện. Và sau đó?” Tiếng cười lạnh lạnh vang vọng khắp phòng. “Tiến sĩ Lyle thân yêu chắc đang nhảy múa dưới Địa ngục vì phần khởi. Nỗi đau đớn bị lấn át bởi niềm hân hoan. Ngài tiến sĩ quá cố thân yêu, không ai thương tiếc hoặc vô cùng diên tiết Samuel Lyle. Người đã tạo ra tạo vật kinh tởm đáng yêu nhất, thú vị nhất ta từng biết.”

“C... cái gì?”

“Thêm cái này một chút, cái kia một tẹo. Chỉnh bên này, vặn bên kia. Và hãy trông xem chúng ta có gì này.”

Tôi nhắm tịt mắt, kiềm chế ý muốn hỏi ngay ả nói vậy là có ý gì. Dù ả có biết nhiều bao nhiêu, tôi cũng không thể tin. Với tiến sĩ Davidoff và Hội Edison cũng thế thôi.

“Mi muốn gì?”

“Cũng như nhóc thôi. Biến khỏi đây.”

Tôi ngồi ngệt trên giường. Càng nhìn kỹ, tôi càng không thấy gì, chỉ chỉ là một dấu hiệu nhỏ của ả. Chỉ có giọng nói và làn hơi ấm nóng.

“Mi bị kẹt ở đây sao?”

“Theo cách nói ẩn dụ thì như một nàng tiên bị nhốt dưới nắp chuông thủy tinh ấy. Thần tiên là sản phẩm tưởng tượng của con người. Những người bé nhỏ vỗ cánh bay ríu rít ư? Kỳ quặc thật và cũng thú vị thay. Nói thế này mới đúng, ta chết đi ở đây như con đom đóm bị mắc kẹt trong chai. Về sức mạnh ma thuật, không gì có thể so sánh với một bán yêu bị khoá hồn. Tất nhiên là ngoại trừ một ác ma thuần nhất, nhưng để gọi hồn một ác mà và cố kiểm soát năng lực của nó thì đúng là tự sát. Cứ hỏi Samuel Lyle thì biết.”

“Ông ta chết khi gọi hồn ác ma à?”

“Việc triệu gọi linh hồn có thể bỏ qua. Nhưng ác ma khó chịu nhất khi bị khoá hồn. Đáng lẽ Lyle nên vui vẻ khi có ta, nhưng con người không bao giờ thoả mãn, đúng không? Quá ngạo mạn, không dự tính được khả năng thất bại, bỏ qua nhân tố bí mật thật sự giúp ông ta thành công: chính là ta.”

“Ma thuật của mi tiếp thêm năng lượng cho nơi này. Vậy mà họ thậm chí không hề hay biết ư?”

“Lyle đã mang bí mật của ông ta xuống mồ, dù chính bản thân ông ta không tính đến điều đó. Chắc Lyle cũng định tiết lộ với họ về ta... chỉ có điều ông ta chết sớm hơn dự kiến. Ngay cả một người gọi hồn mạnh như nhóc cũng sẽ gặp trở ngại trong việc liên hệ với linh hồn trong ranh giới của Địa ngục. Đó là lý do vì sao ta bị khoá ở đây, sức mạnh của ta giúp phóng đại ma thuật ở nơi này. Những kẻ khác trong Hội Edison lại tưởng mình lấy được năng lượng từ những còn đường tâm linh hay những thứ ngu xuẩn đại loại thế.”

“Vậy nếu ta thả mi ra...”

“Toà nhà này sẽ thành một đồng đồ nát cháy nham nhở, mọi linh hồn độc ác sẽ bị hút vào Địa ngục và bị đày đoạ bởi ác quỷ vĩnh viễn.” Á ta cười khanh khách. “Một suy nghĩ thú vị, nhưng không, việc ra đi của ta chỉ đơn thuần cản trở nỗ lực của chúng. Cản trở một cách triệt để, đặt dấu chấm hết cho những công trình nghiên cứu đầy tham vọng.”

Giải thoát cho ác quỷ để tôi được đền ơn một cách hậu hĩ rằng mọi kẻ thù của tôi đều bị tiêu diệt? Chà, hình như tôi đã nghe ở đâu rồi thì phải? À, trong mọi phim kinh dị về ác quỷ. Và phần kinh dị bắt đầu ngay sau phần giải thoát.

“Không được,” tôi nói.

“Được chứ. Cho ta tự do và ta sẽ rửa hận. Châm ngòi cho chiến tranh và nạn đói, tung sấm sét, điều khiển thầy ma đội mồ sống dậy... Bé con cũng muốn giúp một tay chứ?”

Giọng nói một lần nữa trườn đến bên tai tôi. “Nhóc còn bé lắm. Vẫn còn tin vào ông kẹ. Trong thế kỷ trước, ác quỷ là nguyên nhân của khoảng một phần mười cuộc chiến tranh và những trận thảm sát. Có người bảo thế là đánh giá bọn ta quá cao rồi. Khác với loài người, chúng ta đủ khôn ngoan để hiểu rằng việc tiêu diệt thế giới đang bảo bọc chính mình nằm

ngoài phạm trù quan tâm của chúng ta. Giải thoát cho ta và, đúng, ta sẽ đi tìm niềm vui của mình, nhưng ở bên ngoài ta không mấy nguy hiểm hơn ở trong này đâu.”

Tôi cân nhắc điều đó... và tưởng tượng cảnh khán giả bên dưới đang gào thét. “Đồ ngu! Đó là ác quỷ cơ mà!”

“Không được.”

Tiếng thở dài của ả khiến áo tôi sột soạt. “Không có một cảnh tượng nào đáng buồn hơn một bán yêu tuyệt vọng. Sau hàng chục năm đơn độc ở chốn này, ngày đêm đập vào song sắt, gào rú vào tai những kẻ điếc, ta phải hạ mình xuống cầu xin một đứa con nít giúp đỡ. Hãy hỏi ta và ta sẽ làm một người thầy, trả lời không công. Ta cũng từng là cô giáo, sau đó thì một phù thủy ngu xuẩn đã gọi hồn ta và yêu cầu ta nhập vào ả. Một ý định điên rồ, điên rồ hơn cả khi nhóc muốn tiêu diệt ngôi làng Thanh giáo bé nhỏ mà khủng khiếp đã buộc tội nhóc là...”

“Tôi không thắc mắc gì hết.”

“Không ư?”

“Không.”

Giọng nói như rắn trườn quanh tôi. “Nhân nói đến phù thủy, ta sẽ tiết lộ một bí mật về con bé nhóc vừa đến thăm. Mẹ nó, một người đàn bà đầy tham vọng, nghe thấy chuyện một phù thủy khác mang trong mình đứa con của một pháp sư nên mẹ cũng đã bắt chước. Và bây giờ mẹ phải tự gánh chịu hậu quả. Một kẻ dùng bùa phép có dòng máu lai luôn luôn nguy hiểm.”

Tôi buột miệng. “Cha Tori là một pháp sư sao?”

“Người mà con bé gọi là Cha? Không. Cha ruột của nó? Phải.”

“Hoá ra vì thế...” Tôi im bặt. “Không, tôi không muốn nghe.”

“Tất nhiên là muốn chứ. Thế còn tên nhóc người sói? Nghe bọn người kia nhắc đến nó trước mặt nhóc, ta chợt nhớ bầy cún con hồi trước. Chúng từng sống ở đây.”

“Ai cơ?”

“Bốn chú cún, đáng yêu không thể tả. Những con thú săn mồi hoàn hảo, vung vuốt nha nanh trước cả khi chúng có thể biến hình – tất cả bọn chúng, trừ đứa lớn nhất. Con sói cô đơn. Khôn ngoan. Khi anh em của nó thi nhau khoe nanh múa vuốt, những kẻ chống đối lại lũ quỷ nhỏ càng có động cơ để ra tay.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chuyện gì đã xảy ra với chó khi chúng cắn tay chủ? Tất nhiên là giết quách chúng để trừ hậu họa. Tất cả, ngoại trừ đứa khôn ngoan nhất, người đã không tham gia vào trò chơi của cả

đàn. Quay lưng lại với tất cả, nó trở thành một cậu nhóc thật sự.” Lời nói của ả lại lớn vồn bên tai tôi. “Bé con muốn biết gì nữa nào...?”

“Không gì cả. Ta chỉ muốn mi đi đi.”

Ả ta cười sảng sặc. “Vậy mà nãy giờ nhóc tin hết từng lời ta nói cứ như uống mật ngọt.”

Cố gắng đánh bại lòng hiếu kỳ, tôi vội lấy iPod, nhét tai nghe vào tai và vặn lớn âm lượng.

CHƯƠNG 7

XẾ CHIỀU HÔM ĐÓ, tiến sĩ Davidoff lại gõ cửa phòng tôi. Chắc đã đến giờ nghe kể chuyện xưa rồi. Dẫn tôi đến trước cửa phòng mình, tiến sĩ nhập mật mã để mở cửa một căn hầm cỡ bằng phòng để đồ, hai bên tường là hai kệ sách.

“Ở đây toàn sách tham khảo. Số còn lại trong thư viện, nơi em sẽ đến thăm sau. Tuy nhiên, nơi này...” – ông ta khoát tay chỉ vào căn phòng – “giống bộ sưu tập đặc biệt của một thư viện công cộng chứa những cuốn sách hiếm và quý nhất.”

Ông ta lôi ra khỏi kệ một quyển sách bọc da màu hung. Tựa sách màu bạc in nổi trên bìa: Nekromantia.

“Toàn bộ lịch sử thưở sơ khai của chủng thầy đồng. Quyển tái bản vào thế kỷ mười tám. Hiện nay chỉ có ba bản sao được biết đến. Đây là một trong số đó.”

Ông ta đưa tôi quyển sách với tất cả sự trịnh trọng, như thể trao cho tôi một vương miện cần đá quý. Tôi không muốn tỏ ra bị ấn tượng, nhưng khi chạm vào tấm bìa da sờn rách, ngửi được vị mốc của thời gian, tôi không khỏi rung mình thích thú. Tôi là một siêu anh hùng lớn lên trong sự khinh thường, sau đó được đưa một quyển sách ma thuật và nghe bảo rằng “đây mới là con người thật của con.” Tôi không thể không sướng mê li. Tình tiết đó như đóng đinh vào óc tôi rồi.

Tiến sĩ Davidoff mở cánh cửa thư shai. Bên trong là một phòng đọc ấm cúng lạ thường với ghế tựa bọc da, một rừng cây cối và cửa sổ gắn trên trần nhà.

“Nơi ẩn náu bí mật của ôi đấy. Em cứ đọc sách ở đây. Còn tôi ra phòng làm việc nhé.”

Ông ta vừa đi khỏi, tôi vội quan sát kỹ khung cửa sổ trên trần nhà. Dù có cố leo lên cao được đến hơn sáu mét, cửa sổ cũng không đủ rộng để cho tôi lọt qua. Nên tôi yên vị trên ghế, cuốn sách mở rộng trong tay.

Tôi vừa giở sách ra xem, tiến sĩ Davidoff đã quay trở lại.

“Chloe? Tôi cần ra đây một lát. Em ở đây được không?”

Bỏ tôi lại một mình trong phòng làm việc của ông ta? Tôi gật đầu, cố kiềm chế không ra vẻ hăm hở quá mức.

“Nếu em cần gì, nhấn số chín để nói chuyện với quầy tiếp tân. Tôi sẽ khoá cửa đấy.”

Tất nhiên...

Tôi chờ cho đến khi nghe tiếng cửa ngoài đóng lại. Chắc chắn là ông ta đã khoá cửa phòng như vừa nói, nhưng tôi vẫn muốn kiểm tra.

Đó là một ổ khoá kiểu con gái nhà giàu, Rae sẽ nhận xét như vậy –loại dùng để chặn những đứa chưa bao giờ phải chia sẻ phòng tắm và, lâu lâu, đột nhập vào lấy trộm bàn chải tóc khi chị mình đang chiêm dụng vòi sen.

Vài cuốn sách đóng bìa mềm chêm chệch trên một chiếc bàn kê sát tường. Tôi tìm được một miếng bìa đủ cứng, rồi bắt chước Rae đưa nó vào lỗ khóa và lay cho đến khi ổ khóa kêu cạch một tiếng.

Tuyệt, lần đột nhập đầu tiên của tôi đây. Hoặc thoát ra thì đúng hơn.

Tôi bước vào văn phòng của tiến sĩ Davidoff. Thứ tôi cần tìm là một ngăn kéo chứa hồ sơ, chất đầy trong đó những thông tin ghi chép của cuộc thí nghiệm, nhưng tất cả những gì tôi thấy chỉ là một màn hình vi tính.

Ít ra thì nó cũng là một chiếc Macbook – tôi quen sử dụng Mac hơn máy tính thường. Tôi đẩy nhẹ chuột và máy tính rời bỏ chế độ Sleep. Màn hình đăng nhập hệ thống xuất hiện. Chỉ có một tài khoản người dùng duy nhất – Davidoff, với biểu tượng đăng nhập là tám vòng tròn. Tôi nhấp vào và ô mật khẩu hiện ra. Bỏ qua nó, tôi chọn dòng chữ "Quên mật khẩu." Dòng gợi ý hiện lên ghi: như cũ. Nói cách khác là mật khẩu thường dùng của tiến sĩ. Chẳng giúp được gì nhiều.

Tại nơi điền mật khẩu, tôi gõ *Davidoff*. Rồi *Marcel*.

Hừm, mày tưởng dễ ăn lắm sao?

Tôi thử tất cả những mật ngữ của Nhà mở Lyle và Hội Edison, sau đó sử dụng một chút thông tin vừa biết được: Agito, với một vài cách viết khác nhau. Sau lần đoán sai thứ ba, dòng gợi ý như cũ lại hiện lên. Thử thêm vài lần nữa và hệ thống yêu cầu tôi nhập mật mã chủ để tiến hành thay đổi mật mã tài khoản người dùng. Tuyệt thật. Giá mà tôi biết mật mã chủ là gì...

Tôi nhớ mình từng đọc đâu đó về việc người sử dụng thường viết lại mật khẩu và giấu gần máy tính của mình. Tôi tìm phía dưới bàn phím, dưới tấm lót chuột, dưới màn hình. Khi tôi cúi xuống để kiểm tra dưới bàn, một giọng thì thầm vang lên, “Là Jacinda.”

Tôi giật nảy người, đầu đập mạnh vào gầm bàn.

Một tràng cười khanh khách nổi lên. “Cẩn thận chứ nhóc.” Lại là ả bán yêu.

“Mật khẩu là Jacinda?” Tôi vừa lồm cồm chui ra khỏi gầm bàn vừa hỏi. “Đó là tên mẹ Rae. Sao ông ta...?” Tôi khựng lại.

“Giữa tiến sĩ Davidoff và mẹ con Rae có quan hệ gì với nhau à? Lại một bí mật tuyệt vời nữa. Tất cả lũ khoa học gia kiêu căng ngạo mạn này tự đặt chúng cao hơn loài người bình thường vốn yếu đuối mỏng manh. Thật là khờ dại. Chính bọn chúng mới là mối nhử cho mọi thứ – lòng tham, tham vọng, tính tự phụ, thói dâm ô. Riêng ta thì lấy điều cuối cùng làm thú vui của mình. Cực kỳ thú vị.”

Trong lúc ả đang ba hoa, tôi nhập từ Jicinda vào. Ô mật khẩu biến mất và màn hình nền của Tiến sĩ Davidoff hiện ra.

Tôi mở một cửa sổ Tìm kiếm và tìm tên mình. Cửa sổ lập tức liệt kê một loạt các truy cập. Tôi thử nhấp vào một truy cập nằm trong thư mục tên “Đối tượng dự án Genesis II”, nhưng tôi nhìn nhầm và thay vào đó mở một truy cập khác với tên “Dự án Genesis II” trong thư mục gốc cùng tên.

Đoạn đầu tiên trông như nhật ký y khoa của dì Lauren – bản tóm tắt của một thí nghiệm. Tôi đọc:

Những lợi thế của siêu năng lực bị làm giảm thiểu bởi hai điều bất lợi vô cùng: các tác dụng phụ khó chịu và nguy hiểm, nỗ lực không ngừng nhằm đồng hoá chúng với xã hội loài người. Nghiên cứu này được đưa ra nhằm mục đích loại bỏ hai bất lợi trên bằng phương pháp biến đổi gen.

Biến đổi gen? Từng sợi tóc trên đầu tôi muốn dựng hết cả lên.

DNA của năm đối tượng thuộc chủng loài được điều chỉnh trong ống nghiệm. Sự điều chỉnh này được trù tính chủ yếu nhằm giảm bớt những tác dụng phụ của siêu năng lực. Tất nhiên mục đích của việc giảm bớt tác dụng của siêu năng lực được mong là sẽ giúp việc đồng hoá dễ dàng hơn. Nhưng nghiên cứu vẫn được tiếp tục bằng cách nuôi hai mươi trẻ em và không cho chúng biết về khả năng của mình. Năm cá thể còn lại được cách ly hoàn toàn và được nuôi nấng như những cá thể siêu năng. Trong những năm tháng can thiệp vào quá trình phát triển của chúng, nghiên cứu cho thấy có sự xuất hiện hiện tượng mài mòn tâm lý ở một số đối tượng (Phụ lục A), tuy nhiên việc hàn gắn lại liên lạc đã được thực thi với phần đông đối tượng đó.

Mài mòn tâm lý? Chắc là họ đang nói về những người trốn chạy khỏi họ – như Rae, Simon, Derek. Chẳng lẽ ngoài đời còn nhiều người khác giống chúng tôi, những người họ chưa tìm thấy.

Trong số chín đối tượng (Phụ lục B), ở tuổi dậy thì, các cá thể còn lại cho thấy dấu hiệu giảm sút về tác dụng phụ. Tuy nhiên, trong số những đối tượng không có sự cải thiện, việc sửa đổi gen gây ra những tác dụng phụ nghiêm trọng không lường trước (Phụ lục C).

Mấy ngón tay run lấy bấy của tôi nhập vào ô Tìm kiếm “Phụ lục C”. Hệ thống đưa con trỏ xuống phía dưới văn bản.

Vấn đề nhận thấy ở chín đối tượng thành công là sự suy giảm chung về sức mạnh. Đây có thể là nguyên nhân tất yếu của sự giảm bớt những tác dụng phụ. Ngược lại, các đối tượng không thành công cho kết quả ngược với kết luận trên. Sức mạnh tăng lên tỉ lệ thuận với những tác dụng phụ có hại, cụ thể là sự bùng phát năng lực một cách bất ngờ và, nghiêm trọng hơn, là những bản năng tự nhiên không thể kiểm soát được, thường bộc phát dựa trên cảm xúc.

Năng lực không thể kiểm soát. Dựa theo cảm xúc.

Tôi nhớ đến cảnh Tori nức nở bảo rằng cô ta không thể cưỡng lại được, rằng khi tức điên lên cô ta không thể kiềm chế được chính mình. Như Liz. Như Derek. Như Rae. Như tôi?

Tôi đọc lướt qua trang tiếp theo, nói chi tiết về cách họ xử lý với những đối tượng “không thành công” – đưa chúng vào một nhà mở, cố gắng làm thuyên giảm sức mạnh của chúng bằng thuốc và thuyết phục là chúng bị tâm thần. Nếu không thành công thì...

Siêu năng lực sẽ gia tăng trong tuổi dậy thì, có nghĩa là sức mạnh của những đối tượng không thành công sẽ tiếp tục phát triển. Có thể giả định một cách hợp lý rằng sức mạnh của chúng sẽ ngày càng trở nên khó kiểm soát, không ổn định, đe dọa tính mạng của chúng, của những người vô tội xung quanh, và, có lẽ quan trọng nhất, đe dọa đến toàn bộ giới siêu nhiên.

Chúng tôi đảm nhiệm cuộc thí nghiệm này với mong muốn cải thiện cuộc sống của mọi nòi giống siêu năng lực. Hành động của chúng tôi không thể gây nguy hại đến giới siêu nhiên. Là những nhà khoa học có trách nhiệm, chúng tôi phải nhận lấy trách nhiệm đối với những đối tượng thất bại và giải quyết chúng một cách kiên định nhằm giảm bớt thiệt hại. Tuy không thể đồng nhất mọi ý kiến, nhưng phần đông đã nhất trí rằng nếu quá trình phục hồi nói trên thất bại, chúng tôi buộc phải, với lòng tiếc thương sâu sắc nhất, tiêu diệt đối tượng không thành công một cách nhanh chóng và nhân đạo.

Bên dưới là danh sách những đối tượng thí nghiệm, bên phải mỗi cái tên là dòng chữ cho thấy tình trạng hiện tại của từng người.

Peter Ricci – phục hồi

Mila Andrews – phục hồi

Amber Long – đã xử lý

Brady Hirsch – đã xử lý

Elizabeth Delany – đã xử lý

Rachelle Rogers – trong quá trình hồi phục

Victoria Enright – trong quá trình hồi phục

Và phía cuối danh sách là hai cái tên:

Derek Souza – ???

Chloe Saunders – ???

Tôi không rõ mình đã ngó trân trân vào cái danh sách đó trong bao lâu – vào những dấu chấm hỏi – trước khi có cái gì đó đập vào đầu tôi. Tôi đứng bật dậy khiến cái đập ghim rơi từ trên bàn xuống thảm.

“Café mocha nhé,” giọng tiến sĩ Davidoff vọng lại ngay đằng sau cánh cửa. “Lọc cà-phê-in, không béo.”

Trong lúc thoát khỏi hệ thống, tôi đưa mắt nhìn cửa phòng đọc và chỗ trốn dưới gầm bàn. Chỗ trống gần hơn, nhưng nếu núp xuống đó tôi sẽ bị kẹt. Một tia can đảm thúc giục tôi lao về phía cửa. Tôi đã làm thế – đến trước cánh cửa – chứ không phải vào trong phòng đọc – vừa kịp lúc cánh cửa hành lang bật mở. Tôi xoay người và ép mình vào tường, cạnh một giá sách cao. Tôi chỉ khuất khỏi tầm nhìn một tẹo.

Tôi với tới nắm đấm cửa phòng đọc. Dù vậy, nếu tôi mở đủ rộng để lách vào, tiến sĩ sẽ phát hiện ra ngay.

Tới chỗ cái bàn đi, tôi thăm van nài. Kiểm tra e-mail. Kiểm tra hộp thư thoại. Làm ơn, làm ơn, làm ơn đừng kiểm tra tôi.

Tiếng bước chân tiến thẳng đến chỗ tôi. Tôi dán lưng vào tường và nín thở. Cánh tay ông ta xuất hiện. Rồi đến đầu gối. Và...

Ông ta dừng lại. Cánh tay và đầu gối quay về phía cái bàn. Ông ta cúi xuống và nhặt cái đập ghim.

Chúa ơi. Ông ta biết. Tôi phải giả vờ. Bịa ra một câu chuyện và tự giao nộp mình trước khi bị tóm. Tôi bước ra. Chợt một tràng âm thanh lách cách phá vỡ sự im lặng. Là răng tôi chẳng? Không, là cái giá giữ bút trên bàn đang rung rinh, bút chì bút bi va vào nhau lạch cạch.

Tiến sĩ Davidoff nhìn chằm chằm vào nơi ấy, đầu ngoẹo sang một bên như thể đang tự hỏi, *Là mình đang làm đấy à?* Ông ta giữ lấy cái giá. Nó ngưng rung lắc. Khi ông ta vừa rút tay lại, con chuột tự động lăn trên tấm lót.

“Sao?” một giọng nói vang lên bên tai tôi. “Cậu định đứng đó luôn à?”

Liz đứng sát vai tôi. Cô ấy chỉ tay ra cửa..

“Đi mau!”

Đội tiến sĩ Davidoff quay hẳn lưng về phía mình, tôi nhẹ nhàng lách qua cửa.

“Khoá lại!” Liz thì thào.

Tôi đưa tay vặn ổ khoá lại. Tiếng bút khua lách cách vang lên khoá lấp tiếng khoá cửa lách xạch.

Liz đi xuyên qua tường và khoát tay giục tôi đến chỗ ghế ngồi như đang đuổi một con mèo. Tôi vừa kịp yên vị thì cửa phòng bật mở.

Tiến sĩ Davidoff nhìn một lượt khắp phòng. Tôi hướng theo tầm mắt của ông ta, cau mày, như thể tự hỏi không biết ông ta đang tìm gì. Tôi buộc mình nhìn lướt qua Liz đang ngồi trên bàn.

“Tiến sĩ Davidoff, có gì không ạ?”

Ông ta không nói gì, chỉ nhìn xung quanh.

“Tiến sĩ quên gì ư?”

Ông ta lăm bằm gì đó về bữa tối, rồi rời khỏi phòng mà không quên dừng lại ở cửa để quét mắt qua căn phòng lần cuối.

“Cảm ơn cậu,” tôi nói với Liz sau khi tiến sĩ Davidoff khoá cửa phòng lại. “Tớ biết cậu giận tớ vì đã nói là cậu chết rồi...”

“Nhưng tớ thật sự chưa chết, phải không? Cậu nói lý do tớ không chạm được vào hay dịch chuyển đồ vật được vì tớ là ma.” Liz cười tự mãn, ôm gối ngồi thu lu. “Nên sau đó tớ đã cố gắng tập dịch chuyển đồ vật. Quả thực là tớ làm được, nếu tớ thực sự nhập tâm. Vậy có nghĩa tớ là một thầy pháp rồi.”

Trước đó tôi từng cố giải thích lý do mình không sớm báo cho Liz biết cô ấy là ma. Tôi nói rằng tôi tưởng cô ấy là thầy pháp, và Derek nói họ có thể thoát xác – linh hồn họ xuất hiện mà không cần đến cơ thể.

“Bọn họ đánh thuốc tớ,” cô ấy nói tiếp. “Chắc tại thế nên tớ lú lẫn cả. Tớ không tỉnh dậy được, nên linh hồn tớ đành trôi dạt lung tung thôi.”

Cô ấy lại đứng đưa chân và hí hoáy vẽ các hình số tám, đồng thời ngắm nhìn các chú hươu cao cô nhảy múa trên vớ mình. Liz không tin vào những gì mình nói. Cô ấy biết mình đã chết. Chỉ có điều Liz chưa sẵn sàng để đối mặt với sự thật.

Về việc khiến đồ vật di chuyển, tiến sĩ Davidoff từng nói có một dạng hồn ma có thể làm được điều này: một bán yêu biết di chuyển đồ vật. Khi Liz nổi giận, đồ vật bay đến để tấn công

kẻ chọc tức cô ấy. Giờ đây, khi là hồn ma, cô ấy đã biết cách kiểm soát năng lực của mình.

Lúc còn sống, Liz từng nghĩ mình sở hữu một yêu tinh. Khi chết đi, chính cô ấy lại trở thành yêu tinh đó. Chỉ là cô ấy chưa thể chấp nhận hiện thực. Còn tôi thì không muốn ép.

CHƯƠNG 8

BỮA TỐI CÓ MÓN mì Ý và thịt viên. Món khoái khẩu của Rae. Tôi không có tâm trạng ăn uống, chỉ nhấm nháp từng ngụm Coke không ga, nhưng bạn tôi không để ý đến. Rae như đứa trẻ vừa từ trại hè trở về, quá nhiều thứ cần tâm sự khiến Rae nói tới tấp không ngừng.

Rae được tham gia một khoá đào tạo, một buổi thuyết trình về thần học và một cuộc nói chuyện dài cùng tiến sĩ Davidoff. Ông ta kể cho Rae nghe về mẹ cô ấy, hy vọng họ sẽ sớm liên lạc được với bà. Và trong khi Rae huyên thuyên, những gì tôi nghĩ được chỉ là, Bọn mình bị biến đổi gien. *Bọn mình là quái vật Frankenstein – những quái thú phế phẩm. Làm thế nào để nói cho cậu hiểu đây?*

“Hôm nay tớ gặp Brady,” cuối cùng tôi buột miệng.

Rae dừng nĩa giữa chừng. Mấy cọng mì đọng đưa lòng thông. “Brady ư? Cậu đùa tớ phải không? Cậu ta ở đây à? Lạy Chúa, tuyệt thật.” Rae toét miệng cười. “Cậu có biết khi mới gặp, Brady hay nói câu gì nhất không? ‘Biết ngay mà.’ Cậu ta luôn miệng bảo mình hoàn toàn bình thường, rằng mọi sự đều chẳng có gì lạ hết...”

“Cậu ấy chết rồi, Rae. Tớ chỉ liên lạc với hồn ma của cậu ấy thôi.”

Rae chớp mắt. Một cái chớp mắt thật chậm, và sau đó giống như có người làm tê liệt toàn bộ cơ mặt cô ấy. Gương mặt Rae bất động, đôi mắt trống rỗng, vô hồn.

“T... tớ xin lỗi. Tớ vô tình buột miệng...”

“Sao cậu có thể bịa ra” – bạn tôi cố tình tìm từ thật chính xác – “một lời nói dối *hắn học* như thế.”

“Nói dối ư? Không đời nào! Tớ không bao giờ...”

“Sao cậu lại làm thế, Chloe?”

“Vì chúng ta đang gặp nguy hiểm. Bọn mình bị biến đổi gien và việc ấy không thành công. Hội Edison đã giết Liz, Brady và...”

“Và chỉ là vấn đề thời gian trước khi họ giết hết chúng ta. *Hay hóm thật, ha ha!* Cậu xem nhiều phim quá rồi hả? Sau đó lại để hai anh em kia tẩy não cậu với mớ giả thuyết âm mưu tào lao.”

“Âm mưu ư?”

“Mọi thứ họ nói về Nhà mở Lyle và bọn người xấu làm việc với cha Simon. Hai người họ tiêm nhiễm cậu nhiều quá, giờ thì cậu cho rằng Hội Edison là kẻ xấu. Thôi, cậu đừng bịa chuyện Liz và Brady bị giết nữa.”

Tôi bắt chước Rae, cũng nghiêm giọng lại. “Cậu không tin chứ gì? Tốt thôi, tớ sẽ triệu hồn Liz. Hãy hỏi một câu mà chỉ mình Liz mới trả lời được.”

“Miễn đi.”

Tôi đứng dậy. “Không, tớ nói thật đấy. Chỉ mất một giây thôi.”

Tôi nhắm mắt lại, ghế ngồi của Rae rít lên sàn nhà. Ngón tay cô ấy túm chặt lấy khuỷu tay tôi. Tôi mở mắt và thấy gương mặt Rae chỉ cách mặt mình vài phân.

“Đừng đùa giỡn nữa Chloe. Định loè tớ rằng Liz đang ở đây chứ gì.”

Nhìn sâu vào mắt bạn, tôi thấy một nỗi sợ hãi thoáng vụt qua. Rae không để tôi gọi hồn Liz bởi vì cô ấy không muốn biết sự thật.

“Để tớ...”

“Không.”

Rae nắm tay tôi chặt hơn, những ngón tay nóng như lửa đốt. Tôi thở hỗn hển và rút tay lại. Rae nhanh chóng thả ra, nét mặt có vẻ hoảng hốt. Sau đó cô ấy xin lỗi rồi khựng lại, sải bước ngang qua phòng, gọi cho phòng tiếp tân và bảo chúng tôi đã ăn tối xong.

Tôi thực sự thấy nhẹ nhõm khi quay trở về phòng. Tôi cần nghĩ cách thuyết phục Rae rằng chúng tôi phải chạy trốn... và sẽ làm gì tiếp theo nếu tôi không thể.

Tôi cần phải thoát ra. Những dấu chấm hỏi bên cạnh tên của Derek hàm ý họ vẫn chưa quyết định phải làm gì với anh ấy, việc đó thì tôi biết. Và hiện tại, những ký tự tương tự cũng xuất hiện bên cạnh tên tôi.

Tôi cần nhanh chóng nghĩ ra một kế hoạch tẩu thoát. Nhưng đến khi nằm dài lên giường nghĩ ngợi thêm, tôi phát hiện ra ly Coke mình đã uống khi nãy không chỉ có ga. Có người bỏ thuốc vào đó.

Tôi thiếp đi không mộng mị cho đến khi bị ai đó chạm vào vai. Tôi mở mắt và thấy Sue, người phụ nữ tóc bạc từng đuổi theo chúng tôi ngoài sân nhà máy. Bà ta đứng đó mím cười nhìn xuống tôi như một y tá hiền hậu. Bụng quặn thắt, tôi phải nhìn đi chỗ khác.

“Đến giờ dậy rồi cưng,” bà ta nói. “Hôm nay Tiến sĩ Davidoff cho phép em ngủ, nhưng chiều

nay chúng ta còn đầy nhóc giờ học mà tôi tin chắc là em không muốn bỏ lỡ đâu.”

“Tr... trưa rồi ư?” Tôi lật đặt ngồi dậy. “Mấy giờ rồi ạ?”

“Gần mười một rưỡi. Rachelle và Victoira sắp xong giờ học buổi sáng và sẽ gặp em trong phòng ăn vào bữa trưa.”

CHƯƠNG 9

BỮA TRƯA CHỈ BAO GỒM RAU CỦ, salad và nước đóng chai. Có vẻ như là lựa chọn của Tori. Rae chào tôi một tiếng để giữ phép lịch sự, sau đó không hề hé môi. Ít ra cô ấy vẫn nhìn tôi, không như Tori.

Tiến sĩ Davidoff bước vào đúng lúc chúng tôi sắp ăn xong.

“Xin lỗi các em vì đã cắt ngang, nhưng tôi cần nói chuyện với Chloe.”

Tôi đứng dậy. “Vâng. Ở đâu...?”

“Đây cũng được.”

Ông ta từ tốn yên vị xuống ghế. Mồ hôi chảy dài sau gáy, tôi có cảm giác mình như một đứa nhóc bị gọi riêng ra trước toàn lớp.

“Chúng tôi đánh giá cao việc em giúp mọi người tìm Simon, Chloe ạ. Như các em thấy đấy, chúng tôi rất lo lắng.”

“Vâng,” Rae lên tiếng. “Cậu ấy cần thuốc. Nếu có manh mối, em sẽ...”

Cô ấy ngừng lại và nhìn tôi. Tori cũng dồn mắt vào tôi, hoá ra đây là lý do khiến tiến sĩ không gặp riêng tôi.

“Em đã đưa danh sách những nơi cần tìm,” tôi nói nhanh. “Em chỉ biết có thế.”

“Họ không có ở đó, Chloe,” Tiến sĩ Davidoff bảo. “Nên chúng tôi đang cân nhắc lại đề nghị của em. Chúng tôi muốn đưa em theo trong cuộc tìm kiếm chiều nay.”

Tôi nghe như có tiếng sấm động bên tai. Đầu tôi quay cuồng với bao ý nghĩ trái ngược. Một là, đừng vội tin ngay những gì mình vừa nghe. Hai là, một đề nghị quá hấp dẫn thường là cái bẫy nguy hiểm. Mấy ngày qua đã phải nghe đủ lời dối trá nên tôi không thể nhẹ dạ được, phải suy xét thật thấu đáo đã.

“Tiến sĩ định cho em đi cùng...”

“Ừ. Nếu may mắn, anh em nhà Derek sẽ trông thấy em và chịu đi ra ngoài. Chỉ là, có một vấn

để phát sinh thế này.”

Phải, với viễn cảnh đó, tôi dám chắc không chỉ có một vấn đề nảy sinh.

“Những nơi em tiết lộ cho chúng tôi có vẻ không chính xác. Anh em Derek rất khôn ngoan, lại được cha dạy kỹ. Họ sẽ chọn, hoặc một nơi công cộng hoặc một chỗ vắng vẻ. Những địa điểm có khả năng mà em đưa tôi đều không thuộc một trong hai nhóm ấy. Hay còn nơi nào em quên.” Tiến sĩ ngừng lời, nhìn thẳng vào mắt tôi. “Nếu vậy thì chiều nay có mang em theo cũng chỉ vô ích.”

Lại thêm tiếng sấm nữa ù ùng bên tai. Thời cơ chín mùi đã đến. Tiến sĩ Davidoff biết lý do tôi muốn đi với họ nên đã quyết định tham gia cuộc chơi. Liệu tôi có dám chơi đến cùng không?

“Kìa Chloe,” Rae thì thầm.

“Đừng nghĩ cậu đang bảo vệ bọn họ bằng cách không hợp tác,” Tori cao giọng. “Simon không khoẻ, Chloe. Nếu cậu ấy chết, tôi mong cậu ấy sẽ ám cậu cho đến khi...”

“Đủ rồi, Tori,” Tiến sĩ Davidoff can.

“Em... có ý khác,” tôi lắp bắp. Ôi trời, tôi liệu mà nghĩ ra cái ý khác đó. Càng nghĩ tôi càng nhận thấy mình cần câu giờ để nghĩ ra một cái gì đó lọt tai. Ngặt nỗi có muốn làm vậy cũng không được. Vậy nên tôi đành ấp úng kể một câu chuyện dở tệ rằng khi ấy tôi và Derek đã đi qua sân nhà máy rồi tìm được một chỗ trốn tốt. Có lẽ Derek định chọn nơi đó làm điểm hẹn. Chỉ có điều lúc ấy tối quá, hai đứa lại đi qua nhiều toà nhà nên tôi không nhớ rõ chỗ kia thuộc dãy nào. Nhưng nếu đến tận nơi, có lẽ tôi sẽ nhớ ra.

Tiến sĩ Davidoff tùm tùm cười. Tôi những tưởng sắp bị ông ta vạch mặt, nhưng tiến sĩ chỉ nói, “Thế thì có em đi theo giúp là tốt quá chứ nhỉ?”

“Cả em nữa,” Tori vội xen vào. “Em chẳng mấy khi được ra ngoài phòng từ lúc bị đưa đến đây. Em chưa từng bước chân ra đường kể từ khi Chloe đến Nhà mở Lyle. Em cũng muốn đi.”

“Làm như đi thực địa không bằng,” Rae lầm bầm.

“Tôi đánh giá cao sự giúp đỡ của em nhưng tiếc là không cần thiết,” Tiến sĩ Davidoff nói.

“Em nào định *giúp* gì? Chẳng qua vì Simon thôi. Với lại em cần đi mua sắm.”

“Mua sắm?” Tiến sĩ Davidoff nhìn Tori như thể ông ta nghe lầm. Rae và tôi cũng vậy.

“Tiến sĩ có biết lâu lắm rồi em chưa có đồ mới không? Giờ đang là mùa xuân mà mọi thứ em mặc toàn từ năm ngoái.”

“Ôi *bất hạnh* thật. Ai đó làm ơn gọi Tổ chức Ân xá quốc tế đi.” Rae đưa mắt nhìn Tori. “Tôi

chắc là cậu còn mặc vừa mà, không chết đâu mà sợ.”

“Thế thì không còn gì để bàn về tủ quần áo của cậu nữa rồi. Cần thêm mảnh giẻ nào không, Rachelle? Đó giờ cậu mới có hai bộ thôi nhĩ.”

Rae giờ tay chỉ về phía Tori. “Muốn bị phỏng cấp ba không, Nữ hoàng Victoria? Đó giờ cậu mới có một vệt cấp một thôi nhĩ.”

“Các em, đủ rồi. Victoria...”

“Lúc nhốt tôi vào Nhà mở Lyle, mẹ đã giao ước với tôi. Nếu tôi tiến bộ hơn, mẹ sẽ mua cho tôi một chiếc máy tính xách tay mới. Loại tốt nhất trên thị trường.”

“Để làm gì?” Rae hỏi vặn. “Để tán dóc với lũ bạn cậu nhanh hơn à?”

“Không, để tôi tiến hành làm quảng cáo cho hội trại thiết kế phần mềm ở MIT.”

Rae phá lên cười, Tori trừng mắt. Rõ là cô ta không đùa. Tori là người đam mê vi tính ư? Tôi cố hình dung nhưng ngay cả trí tưởng tượng của tôi cũng không đạt tới cảnh giới đó.

Tori quay sang tiến sĩ Davidoff. “Rõ ràng là em *không thể* tiến bộ, và mẹ em cũng biết điều đó khi hứa hẹn. Nên bà nợ em một chiếc máy tính xách tay.”

Tiến sĩ Davidoff cau mày như thể cố gắng lần theo phương pháp lý luận của Tori. Sau cùng ông ta lắc đầu. “Tốt thôi, Victoria. Chúng tôi sẽ đặt cho em...”

“Chỉ có em mới biết mình cần gì. Em sẽ tự chọn ạ.”

Tiến sĩ Davidoff đứng dậy. “Tuỳ em. Vậy mai chúng ta sẽ...”

“Ngay hôm nay ạ. Em còn muốn một tủ đồ xuân nữa.”

“Được. Tôi sẽ cho người đưa em...”

“Tiến sĩ tưởng em sẽ nhờ một bác trung niên chọn quần áo hộ à? Em đi ngay hôm nay với Chloe. Bạn ấy sẽ góp ý cho em.”

“Cậu định nhờ Chloe giúp chọn đồ ư?” Rae ngạc nhiên.

“Hiển nhiên là tôi chẳng muốn cậu, đồ tomboy. Có lẽ Chloe tuy thảm hại thật nhưng bạn ấy có tiền. Ít ra cũng đã có người từng chỉ cho bạn ấy kiến thức thời trang cơ bản.”

“Không được, Victoria. Em không được đi...”

Tori liền tiến về phía ông ta, nhón chân lên và thì thầm vào tai tiến sĩ. Một ánh nhìn thoáng hiện qua mặt tiến sĩ, một phần sốc, hai phần khiếp sợ.

“Hiểu rồi.Ừ, giờ nghĩ lại tôi thấy em cũng có thể giúp tìm anh em Derek.”

“Chắc thế rồi.”

Tori thông dong về ghế của mình. Cô ta vừa dọa tiến sĩ ư? Hai tuần trước có thể tôi đã sợ chết khiếp. Còn hôm nay, tôi thấy khá ấn tượng.

Một khoảnh khắc trong một bộ phim điện ảnh kinh điển. Người anh hùng của chúng ta bị kẹt trong một khu biệt giam trong rừng, không ngừng lên kế hoạch tẩu thoát cho đến khi được tự do... Nhưng khi được tự do rồi, anh ta lại thấy mình xa thế giới văn minh quá lâu nên giờ không biết đường về nhà. Tương tự, mảnh khoé “giúp” tìm kiếm Simon và Derek của tôi đã được đền đáp, nhưng tôi gần như không hề có chút khái niệm nào để tận dụng thời cơ này cả.

Tiến sĩ Davidoff cũng không cho tôi thời gian để tính bước tiếp theo. Ông ta gọi cho bà Sue và nói những người còn lại đợi chúng tôi ở cổng trước. Tôi xin phép nán lại trong phòng mình lấy đồ, đem theo quần áo ấm, nhưng ông ta nói họ sẽ lo chuyện đó giúp tôi. Lo xa, tôi bảo mình thích mang áo nào – chiếc áo mũ trùm xanh lá cây hiệu Gap của Liz.

Khi đứng đợi ở phía trước với Tori và bà Sue, tôi cảm thấy một làn hơi ấm sục nhồn nhột sau gáy mình.

“Ra đi mà không từ biệt à?” Ả bán yêu thì thảo vào tai tôi. “Và để mặc ta bị kẹt ở chỗ này sau tất cả những gì ta đã làm cho nhóc à?”

Trong giọng nói của ả không có vẻ gì độc địa, chỉ mang âm thái bốn cọt.

Tôi máy móc xin lỗi.

“Xin lỗi à? Chao ôi, nhóc lễ độ quá nhỉ. Không việc gì phải xin lỗi ta. Ta sẽ không trông chờ nhóc sẽ giải thoát cho ta ngay lúc này. Nhóc sẽ quay trở lại một khi đã sẵn sàng, và ta sẽ đợi.”

“Các cô gái?” Tiến sĩ Davidoff sai bước tới. “Xe tới rồi.”

Trong lúc bước theo ông ta ra ngoài, làn gió ấm đó thổi qua làm rối tóc tôi. “Tạm biệt bé con. Và hết sức cẩn thận đấy, cả nhóc cùng lũ bạn phù phép và quái vật của nhóc nữa. Cố kìm hãm những sức mạnh đáng yêu đó nhé, ta không muốn bỏ lỡ những khoảnh khắc đầu của ngày tận diệt đâu.”

CHƯƠNG 10

CHÚNG TÔI KHỞI HÀNH TRÊN chiếc minivan cùng Tiến sĩ Davidoff, mẹ của Tori và một nhân viên an ninh tôi không biết mặt có mái tóc vàng hoe. Đằng sau chúng tôi là một chiếc xe khác chở Sue, gã tài xế hói đầu và người đàn ông tóc sẫm màu mang theo súng trong đêm

chúng tôi trốn chạy khỏi Nhà mở Lyle.

Còn một người khác trên xe: dì Lauren. Tôi chưa nhìn thấy dì – tôi biết vì tiến sĩ Davidoff nói dì tôi có đi theo. Nghe xong, tôi lật đặt chui vào xe thật nhanh để không phải gặp dì mình ngoài cửa.

Làm sao tôi có thể đối mặt với dì Lauren bây giờ? Chỉ cần nghĩ tới thôi đã đủ khiến bụng tôi quặn lên. Tôi đã dành ra hai mươi tư tiếng đồng hồ cố gắng không nghĩ về dì ấy, về những gì dì đã làm.

Mẹ tôi mất khi tôi năm tuổi. Dì Lauren là em gái mẹ. Trong những năm tháng chuyển nhà cùng cha, người luôn phải đi xa vì công việc, bỏ tôi lại một mình cùng quân đoàn vũ em và quản gia, dì Lauren là chỗ dựa chắc chắn duy nhất trong đời tôi. Một người tôi có thể tin tưởng. Vì vậy, sau khi thoát ra khỏi Nhà mở Lyle, lúc tôi bị thương rồi Rae cùng tôi bị lạc Simon và Derek, chúng tôi đã đến cầu cứu dì.

Vậy mà dì nữ đem chúng tôi nộp lại cho tiến sĩ Davidoff. Nếu đơn giản là vì dì nghĩ rằng mình chỉ đem đứa cháu bị thần kinh về với những người tốt bụng có khả năng giúp đỡ nó thì dù đau khổ và tức giận đến nhường nào, tôi vẫn hiểu được. Nhưng dì không phải nạn nhân bị lừa gạt. Dì là một trong số họ.

Dì ấy đã đưa tôi – hoặc có thể cả mẹ tôi – tham gia thí nghiệm. Dì đã chống mắt nhìn họ thủ tiêu Liz và Brady, thậm chí cso thể còn tiếp tay cho họ. Bây giờ, dù biết chuyện rồi, tôi vẫn phải đối mặt với dì và giả vờ như không có gì xảy ra.

Chiếc ghế giữa trên xe có thể quay ngược ra sau, đó là nơi mẹ Tori ngồi. Từ lúc bắt đầu cuộc hành trình đến giờ, mẹ ta lấy tờ Wall Street Journal ra đọc, sau đó nhìn lên kiểm tra xem chúng tôi có còn ngồi đấy chẳng. Tori và tôi vờ chăm chú nhìn ra hai bên cửa kính, như thể độ phủ màu của kính xe chưa đủ tối đến độ người ngồi trong chỉ nhìn thấy những hình thù mờ mờ bên ngoài.

Tôi không có cách nào mang ba lô theo. Ngay cả Tori, dù đã đôi co rất kịch liệt, cũng không được mang theo ví. Ít ra tôi vẫn còn tiền. Tôi đến Nhà mở Lyle với một cọc những tờ hai mươi đô và thẻ tín dụng ngân hàng nhét dưới giày, và chúng vẫn nằm ở đó đến giờ. Tôi mặc quần jeans, áo sơ mi dài tay và mang giày đế mềm. Nếu có thể thay ra đồ lót và vớ thì tuyệt, nhưng cái tôi cần quan tâm hơn lúc này là độ mỏng của chiếc áo mình đang mặc.

“Tiến sĩ Davidoff?” Tôi rướn người hết cỡ của dây an toàn. “Tiến sĩ có lấy cái áo kia hộ em không ạ?”

“A có. Em cần mặc ấm. Bên ngoài khá lạnh đấy. Diane? Cô đưa cái này giúp Chloe được không?”

Khi thấy chiếc áo được chuyển qua, tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Đấy có phải là áo của Liz không?” Tori lên tiếng.

“Đâu có.”

“Còn không à?” Cô ta giật phắt và vạch nhãn áo ra xem. “Cậu mặc cỡ nữ trung từ bao giờ vậy? Tôi cá là cậu còn mặc cỡ dành cho trẻ em.”

“Nghe vui tai thật đấy. Ừ thì tôi thường mặc áo cỡ nhỏ...”

“Siêu nhỏ.”

“Nhưng tôi thích áo nỉ chui đầu cỡ lớn, được chưa?”

“Cậu tưởng tôi ngốc chắc? Tôi từng mượn áo này của Liz – hôm rồi cậu sang phòng tôi mượn lại thì có.”

Mẹ Tori hạ tờ báo xuống.

“Tôi... tôi nghĩ Liz muốn lấy lại. Rae nói là cậu vẫn còn giữ nên...”

“Thế nên cậu tự phong cho mình làm người trông đồ hộ bạn tôi à?”

Mẹ Tori xếp tờ báo lại trên đùi, móng tay đỏ là nhẹ trên nếp gấp. “Chloe, đó là áo của Liz sao?”

“C...có lẽ vậy. Đem rời nhà mở, cháu vội thu dọn đồ lúc phòng tối om. Cháu có một chiếc áo giống như vậy. Hôm nay cháu định mặc xong sẽ đưa cho cô, để cô đưa lại cho Liz.”

“Nên thế.” Tori vừa định đưa áo cho tôi thì mẹ cô ta giật ngay lấy và gấp gọn để trên đùi mình. “Chắc chắn cô sẽ đưa giúp cho Liz.”

“Ch...cháu có thể mặc tạm không ạ? Tiến sĩ Davidoff nói là trời đang l... lạnh...”

“Không lạnh đâu.”

Tori trợn mắt. “Không sao đâu mẹ. Đưa cho Chloe đi ạ.”

“Mẹ nói “không”. Con không hiểu từ nào trong câu đó, Victoria?”

Tori lăm bầm rồi quay mặt về phía cửa xe.

Mẹ cô ta nhìn tôi, vẻ mặt mù thật khó đoán. “Thiếu nó, cháu không chết được đâu.”

Khi tài xế cho chúng tôi xuống con đường phía sau khu nhà máy liên hợp thì rằng tôi đang đánh lập cập vào nhau không chỉ vì lạnh. Mẹ Tori biết lý do tôi có áo đó – và rằng tôi biết Liz đã

chết. Làm gì có chuyện một người gọi hồn lại mang theo vật dụng cá nhân của một người quá cố mà không có lý do?

Đầu tiên là tiến sĩ Davidoff, giờ là mẹ Tori. Còn có ai chưa nhìn thấu các kế hoạch của tôi không?

Không, còn một người chưa biết. Người có lẽ vẫn xem tôi là Chloe nhỏ bé đáng yêu. Người nghĩ tôi không có chủ ý bỏ trốn khỏi nhà mở mà chỉ bị lũ con trai dụ dỗ.

“Dì Lauren?”

Tôi sai bước qua khi dì cùng bà Sue ra khỏi xe. Tôi có cảm giác như mình đang nhìn vào một người lạ hoặc đã đổi lột dì mình.

“Con đang lạnh run kìa.” Dì xoa xoa cánh tay tôi, chú ý cẩn thận với cánh tay bị thương. “Áo khoác của con đâu?”

Mẹ của Tori đang chăm chú nhìn chúng tôi. Nếu tôi bép xép với dì Lauren, hẳn mẹ ta sẽ tiết lộ lý do vì sao tôi muốn chiếc áo của Liz.

“Con quen rồi ạ. Tại con thấy tuần trước còn ấm mà.”

Tôi nhìn xung quanh. “Có ai dư chiếc áo nào không...?”

Gã đàn ông tóc sẫm màu tôi nhìn thấy tối hôm thứ Bảy vừa rồi trèo ra khỏi ghế trước, tay cầm một chiếc áo khoác ni-lông.

“Cảm ơn anh, Mike,” Dì Lauren vừa nói vừa giúp tôi mặc áo vào.

Tay áo dài quá đầu ngón tay tôi cả mười phân. Tôi cuộn chúng lên, mong cho phần nếp gấp sẽ khiến mình ấm hơn, nhưng chiếc áo quá mỏng, gần như không đỡ nổi một cơn gió nào.

“Dì có mang theo insulin không?” Tôi hỏi.

“Có. Con đừng lo nhé.”

Trong khi mọi người chuẩn bị cho cuộc tìm kiếm, tôi đứng sát cạnh dì Lauren. Dì thích như thế, đoạn vòng tay qua người tôi, xoa bóp vai tôi, như muốn làm tôi ấm lên. Tôi nghiêng rằng để răng không va vào nhau lập cập, mặc dù tùy ý làm gì thì làm.

“Nào Chloe,” Tiến sĩ Davidoff cất giọng khi mọi người đã sẵn sàng, “hãy nói xem chúng ta nên tìm ở đâu nào.”

Điểm hẹn thực sự là nhà kho gần nhà máy nhất. Vậy nên mục tiêu là giữ bọn họ càng xa khỏi nơi đó càng tốt, tránh trường hợp hai anh em Derek nghĩ đây là thời điểm thích hợp để kiểm tra.

“Bọn em bắt đầu từ nhà kho nơi mọi người lần theo và em làm thế này...” Tôi giờ cánh tay bị thương lên.

“Trèo ra cửa sổ,” Tiến sĩ Davidoff ngắt lời.

Tôi gật đầu. “Lúc đó em không biết mình bị thương, nên bọn em chạy tiếp. Derek muốn bọn em tránh nhà kho đó càng xa càng tốt. Bọn em cứ chạy mãi, vòng quanh mấy khu nhà kho này, cố tìm chỗ trốn cho tốt. Em... em không để ý lắm. Lúc đó trời tối và em không nhìn thấy đường, Derek nhìn được nên em chạy theo anh ấy.”

“Thị lực của người sói có thể nhìn xuyên bóng đêm.” Tiến sĩ Davidoff lẩm bẩm.

“Cuối cùng, bọn em cũng tìm được một chỗ. Derek bảo nên trốn ở đó đến khi mọi người đi hết. Và rồi anh ấy đã ngửi thấy mùi máu...”

Bàn tay dì Lauren bám chặt lấy vai tôi, như thể tưởng tượng ra cảnh tôi sắp bị ăn tươi nuốt sống đến nơi.

“Nên anh ấy giúp băng tay lại cho em. Rồi Derek bảo em bị thương nặng và cần phải khâu. Lát sau Derek nhận ra mùi Simon. Vì thế bọn em rời chỗ đó – bởi vì tay em và Simon – nhưng trước khi đi, anh ấy nói nơi đó có thể làm chỗ trốn tốt, và bọn em nên nhớ kỹ.”

“Và cậu quên bég,” Tori đay nghiến. “Hay hóm nhỉ.”

“Tại lúc đó trời tối, còn tôi đang bắn loạn. Với lại tôi tưởng Derek sẽ nhớ...”

“Chúng tôi hiểu rồi, Chloe,” Tiến sĩ Davidoff ngắt lời. “Em nói đúng. Nghe khả quan hơn những nơi khác. Dù vậy, liệu khi nhìn thấy thì em có nhớ...”

“Bọn em đã phải xé áo để băng vết thương. Phần còn lại của cái áo chắc vẫn còn ở đó.”

“Tốt rồi Chloe, em đi với cô Enight nhé...”

Dì Lauren bầu chặt vai tôi. “Tôi sẽ đi với Chloe.”

“Không, cô sẽ đi với Victoria.”

“Nhưng...”

Mẹ Tori ngắt lời dì. “Cô có bùa che mắt không Lauren?”

“Không, nhưng...”

“Cô có bất kỳ siêu năng lực nào không?”

Dì Lauren bầu vai tôi chặt hơn. “Tất nhiên là có, Diane. Tôi có sức mạnh cả y học bên mình, đó là lý do vì sao tôi nên là người đầu tiên đến hiện trường, nơi tìm thấy Simon...”

“Cô sẽ ở ngay đây,” Tiến sĩ Davidoff khẳng định. “Tôi cho người bảo vệ Chloe, nhưng không thể để hai anh em kia *nhìn thấy* có người đi theo con bé. Diane sẽ lo chuyện đó.”

CHƯƠNG 11

BÙA CHE MẮT HÓA ra là giống với những gì từng chiếu trên phim khoa học viễn tưởng, khi lũ người xấu đồng loạt biến mất, ngụy trang đằng sau một trường lực ma thuật. Hiệu ứng này rất dễ thực hiện. Có vẻ như ngoài đời thực nó cũng dễ làm, nếu bạn là một phù thủy.

Mẹ Tori bước ngay bên cạnh tôi, gần như vô hình. Không có cách nào trốn thoát, tôi buộc phải diễn vai của mình, đi tìm điểm hẹn, cái có giúp tôi chớp lấy cơ hội thoát thân. Có lẽ là một lỗ trên tường đủ nhỏ cho tôi lọt qua nhưng mẹ Tori thì không; một chõng thùng bấp bênh để tôi có thể đánh đổ lên đầu mục ta; hoặc dùng một chiếc búa bị bỏ lại nện vào đầu mục chẳng hạn.

Tôi chưa từng “đánh vỡ đầu” ai cả, nhưng với mẹ Tori, tôi sẵn sàng thử.

Từ đường phía trước nhìn vào, nơi này trông như mọi nhà máy bình thường với vài mái nhà phụ. Lúc vào trong tôi mới thấy có hàng chục khu nhà rải rác, nhiều nơi bỏ hoang. Một khu bất động sản đáng giá đây... nếu không có loạt ống khói ngày đêm nhả khói phủ mù cả khu dân cư.

Đồ dùng, vật chất chất đống bên trong là dấu hiệu duy nhất cho thấy nhà máy còn hoạt động. Có lẽ nó đang vận hành dưới mức trung bình, trụ lại một cách khó khăn, như nhiều xí nghiệp khác ở Bufflo. Tôi không biết họ sản xuất cái gì. Vật dụng kim loại trông như hàng tồn trong các nhà kho. Có lần, khi đang chạy giữa các tòa nhà, chúng tôi có nấp sau mấy cái thùng vì một tài xế lái xe tải lướt ngang qua, và đó là công nhân duy nhất mà chúng tôi bắt gặp.

Tòa nhà thứ ba không khóa, nên mẹ Tori không phải dùng bùa phá khóa. Khi vào trong, tôi thầm nghĩ, Nơi này trông khả quan đây. Hai tòa nhà trước chỉ toàn thiết bị và súc kim loại. Chỗ chúng tôi đang đứng có vẻ như bị bỏ hoang, toàn thùng thừa vung vãi. Chúng không được xếp chồng lên nhau một cách chệnh vênh, nhưng vẫn còn cả một nhà kho để tìm kiếm.

Vào sâu hơn, tôi để ý thấy một chõng thùng trông mất thăng bằng. Bên cạnh đó là một đồng ống kim loại cỡ nhỏ, vừa tay để đập lên đầu ai đó.

Tôi tiến về phía mấy cái ống, đầu cầm cúi nhìn xuống sàn như thể đang tìm chiếc áo rách.

“Này Chloe, thôi trò giả vờ vớ vẩn này được rồi đấy,” mẹ Tori nghiêm giọng.

Tôi từ từ quay lại, cổ tròn xoe mắt ra nhìn.

“Ở đây làm gì có chiếc áo nào,” mục nói tiếp, “cũng chẳng có điểm hẹn nào hết. Điểm hẹn của bọn bay có thể là trong khu nhà máy này, nhưng ở đây thì không.”

“Vậy ta thử tìm tiếp...”

Mụ ta túm tay tôi khi tôi bước ngang qua. “Mọi người thừa biết mày còn định trốn nữa. Marcel chỉ hy vọng là chúng mày hẹn nhau đâu đó gần đây. Giờ mày đang tìm cách để lại dấu vết, thứ gì đó giúp mày đánh thức giác quan của Derek. Khi chúng ta đi khỏi, nó sẽ quay về đây tìm hiểu mọi chuyện.”

Để lại dấu vết! Trời, sao tôi không nghĩ ra nhỉ? Tôi đâu cần phải đến đây để gây sự chú ý với Derek. Nếu anh ấy ngửi thấy mùi tôi ở gần nhà máy...

“Ch... cháu không có định bỏ trốn. Cháu chỉ muốn giúp Simon. Chúng cháu cần tìm...”

“Tao không quan tâm đến bọn nhóc đó. Tao chỉ chú ý đến mày thôi.”

“Cháu ư?”

Mụ ta siết cánh tay tôi. “Mấy đứa khác đang yên đàng lành ở Nhà mở Lyle mấy tháng rồi, ngoan ngoãn vâng lời, cố gắng hết mình để tiến bộ hơn. Sau khi mày đến, bọn tao phải xử lý cả một vụ nổi loạn. Trong vòng một tuần đã có bốn đối tượng bỏ trốn. Mày đúng là đứa giỏi xúi bẩy đấy nhỉ?”

Tôi chỉ là chất xúc tác, không phải là kẻ châm ngòi. Nhưng cũng chẳng được lợi lộc gì nếu tôi sửa gậy mụ ta.

“Mày đã hành động trong khi đám còn lại tin tất tần tật những lời nói dối của bọn tao và hết lòng cầu xin được giải cứu. Con gái tao cũng chẳng có gan để tham gia cùng mày.”

Ờ, chẳng phải vì bà làm nhụt hết mọi ý chí của Tori sao? Vì bà ép Tori phải đóng vai diễn bệnh nhân tâm thần của mình thật hoàn hảo để bà vừa lòng?

“Định mệnh mang đến cho chúng ta một sự thay đổi đáng tởm, Chloe Saunder. Mày thì dính chặt với dì Lauren yêu quý, lúc nào cũng sốt sắng, cũng vò đầu bứt tai vì mày. Y như đứa con gái không xương của tao vậy. Nhưng khi định mệnh không an bài thì ta phải tự vận động thôi. Mày và tao phải thỏa thuận sao cho hai bên cùng có lợi.” Mụ buông tay tôi ra. “Tiến sĩ Gill bảo tao là mày liên lạc được với các linh hồn từ thí nghiệm trước đó của Lyle.”

Tôi không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn mụ.

“Tao biết mụ đã đến gặp mày,” mẹ Tori nói tiếp. “Tiến sĩ Gill hơi bị cuồng tín, như mày cũng biết. Mụ ta bị ám ảnh bởi những bí mật của Lyle. Tham vọng là tốt. Nhưng ám ảnh thì không.” Mụ nhìn tôi chằm chằm. “Mấy con ma đó nói gì với mày?”

“Chẳng có gì ạ. Cháu vô tình làm họ sống dậy, nên họ không có hứng trò chuyện lắm.”

Mụ bật cười. “Chắc thế rồi. Nhưng với mày, với tuổi mày, đã biết làm xác chết sống dậy...?”

Mắt mở sáng lên. “Ấn tượng đấy.”

Hiểu rồi, nói vậy ngu quá. Tôi mới vừa tự thừa nhận là mình biết gọi hồn xác chết. Một bài học rút ra từ việc khoe mẽ - đừng bao giờ làm thế nữa nhé.

“Mày có thể liên hệ với chúng không?”

“Cháu có thể thử ạ.”

“Tháo vạt và biết điều. Đó là sự kết hợp giúp mày tiến xa. Ta sẽ làm như thế này, tao sẽ nói với tiến sĩ Davidoff điểm hẹn là đây. Không có áo, có khả năng là anh em nó đem đi rồi. Nhưng chúng để lại cái này.” Mụ lục túi lấy ra một trang giấy được cẩn thận xé từ tập vẽ của Simon. Một mặt là hình vẽ đang dở, rõ ràng là của Simon. Mặt kia là dòng chữ in hoa rời rạc: BSC CAFE 2PM, do mụ tự viết.

“Gặp nhau ở quán cà phê tự phục vụ Buffalo State lúc hai giờ. Giấy trắng quá. Họ sẽ không tin tờ giấy rơi ở đây đâu.”

Tôi cầm lấy tờ giấy bước đến gần đồng ống kim loại, cúi xuống và chà mặt giấy lên trên nền sàn bẩn. Đoạn tôi dừng lại, vẫn cúi khom người như thế và nhìn lên mụ ta.

“Còn insulin đâu ạ?”

“Chắc bọn chúng tìm được rồi.”

“Ta để lại đây được không, phòng khi cần thôi?”

Mụ ngập ngừng. Dù mụ không quan tâm nhưng nếu làm như thế để khiến tôi tin tưởng...

“Tao sẽ lấy vài lọ ở chỗ Lauren rồi đem lại đây,” mụ nói. “Để ta mang tờ giấy đi báo cáo đã.”

Mẹ Tori quay lưng dợm bước đi. Tôi cầm chắc đoạn ống xông lên, chuẩn bị vụt vào gáy mụ.

Mụ quay phắt lại, lập tức búng tay. Tôi bay ngược ra sau, ngã xuống đồng thùng, ống kim loại trong tay rơi loảng xoảng xuống nền nhà. Tôi sờ soạng tìm nhưng mụ đã nhanh hơn, chộp được nó và vung cao qua đầu.

Mụ há miệng nhưng chưa kịp nói gì thì một thùng gỗ thừa từ đồng thùng trên đầu tôi bay vụt sang. Mụ né người tránh được. Đằng sau chiếc thùng vừa bay đi là Liz.

Tôi phóng về phía đồng ống, nhưng mụ Enright yểm một bùa chú khác lên tôi. Chân tôi trượt đi, cánh tay vươn tới chúi nhủi xuống sàn, nơi bị thương lúc trước đau thốn. Nhìn quanh quất, tôi thoáng thấy chiếc áo ngủ của Liz đằng sau đồng thùng linh kính.

“Elizabeth Delaney, hản vậy rồi.” Mụ Enright lùi về phía bức tường, lảo liên nhìn hết bên này sang bên kia, chuẩn bị tinh thần đón vật thể bay kế tiếp. “Hình như sau khi chết, mày đã

làm chủ được sức mạnh của mình. Giá sớm hơn một chút thì hay biết mấy. Thật lãng phí.”

Liz cứng người lại giữa đồng thùng, gương mặt tối sầm khi nghe mục Enright xác nhận mình đã chết. Nhưng chỉ một thoáng sau, Liz so vai, nhắm mắt tập trung vào một chồng thùng gỗ khác.

“Dù chết, mày vẫn có ích như thường, Elizabeth,” mục Enright nói, “Một yêu tinh hiểm có sẽ giúp tiến sĩ Davidoff vượt qua nỗi thất vọng khi để thất lạc Simon và Derek dấu yêu.”

Liz gồng sức đẩy, chồng thùng gỗ rung lên kêu răng rắc, từng thớ gân trên gương mặt Liz nổi lên vì cố sức. Tôi rồi rút ra hiệu cô ấy tập trung vào đối mỗi chiếc thùng trên cùng, Liz gạt đầu và bắt đầu làm theo... nhưng mục Enright dễ dàng bước ra khỏi tầm rơi.

“Đủ rồi đấy Elizabeth,” mục ta bình thản nói trong lúc những chiếc thùng rơi ầm ầm sau lưng.

Liz tóm lấy một phiến gỗ lỏng lẻo và phóng thẳng vào mục.

“Tao nói, *đủ rồi*.”

Mục ta tung búa về phía tôi, lần này một dòng điện mạnh xuyên qua người khiến tôi ngã vật xuống, toàn thân co giật, miệng ngáp ngáp. Liz cúi xuống nhìn tôi. Tôi thì thạo là mình vẫn ổn và cố chống tay ngồi dậy, cả người run lên.

Mục Enright nhìn quanh, mục không thể thấy Liz trừ phi cô ấy di chuyển thứ gì đó. “Tao không thể làm gì mày, Elizabeth, nhưng tao có thể hành hạ Chloe. Chỉ cần một mẩu gỗ bay lên là tao sẽ cho nó ăn điện một lần nữa. Rõ chưa?”

Tôi cố đứng dậy và chạy thục mạng ra cửa. Chạy chưa được vài bước, toàn thân tôi đã đông cứng. Theo đúng nghĩa đen.

“Búa trói đấy,” mục Enright đặc ý. “Rất hữu dụng nhé. Giờ, Elizabeth, hãy ngoan ngoãn trong lúc tao vào Chloe...”

Búa chú hết hiệu lực. Tôi vấp chân, lỉnh quính lấy lại thăng bằng rồi ngược lên và thấy chính mục cũng đang bị đông cứng. Một bóng người từ trong góc tối tiến ra.

“Búa trói sao?” Tori sai bước về phía chúng tôi. “Mẹ gọi búa đó là vậy à? Mẹ nói đúng. Quả thực nó rất hữu dụng.”

Cô ta đứng trước thân hình bất động của mẹ mình. “Hóa ra con là một nỗi thất vọng, còn Chloe là đứa con gái mà mẹ muốn có sao? Mẹ biết không, điều đó khiến con thật đau lòng... dù con cứ tưởng mẹ phải hiểu nó hơn. Hoặc là, hiểu con hơn chứ.” Cô ta ghé sát lại. “Sắm đồ ư? Con bị nhốt trong buồng giam, cuộc đời con tan nát, vậy mà mẹ thật sự tin là con muốn đi mua sắm ư? Mẹ chẳng hơn gì Chloe, chả biết gì về con hết.” Tori khoát tay về phía tôi. “Cậu...”

Tori lao đảo lùì lại, thở gấp, mẹ cô ta đã thoát và vừa yểm bùa đáp trả.

“Con còn nhiều thứ phải học đấy Victoria, nếu con cho là mình làm gì được mẹ.”

Tori nhìn vào mắt mẹ. “Mẹ tưởng con tới đây để trả thù chắc? Đây là một cuộc trốn chạy.”

“Trốn ư? Vậy con tính trốn xong sẽ lang thang ngoài đường ngoài sá à? Con gái cưng của cha con sẽ ngủ bờ ngủ bụi ư?”

Mắt Tori long lên, nhưng giọng cô ta vẫn bình tĩnh. “Con sẽ ổn thôi.”

“Sống bằng gì? Con có mang theo tiền không? Có thể ngân hàng không?”

“Con bị giam thì làm gì có mấy thứ đó?”

“Mẹ cá là Chloe có mang một ít đấy. Nó không bao giờ rời khỏi phòng mà không mang theo chút tiền phòng thân.”

Cả hai cùng nhìn tôi. Tuy tôi không nói gì, nhưng câu trả lời hẳn đã hiện rõ trên nét mặt. Mẹ Enright cười ha hả.

“Ồ, con sẽ có tiền ngay thôi,” Tori thở nhàn, “Chỉ việc lấy của mẹ là xong.”

Cô ta quạt tay xuống, một luồng sức mạnh xô cả mẹ cô ta và tôi loạng choạng lùi về sau. Tori vung tay quá đầu. Những tai sáng lóe lên, quện thành đụn gió xoay vòng xung quanh chúng tôi, cuốn theo một cơn lốc bụi và mạt cưa. Tôi nhắm chặt mắt lại, đưa tay che mũi và miệng.

“Con tưởng đó là pháp thuật siêu việt ư, Victoria?” Mẹ Tori hét lớn qua làn lốc. “Một cơn ăn vạ kiểu trẻ con. Con chẳng thay đổi gì cả. Chỉ khác là bây giờ con nhờ đến sức mạnh của tôi nhiên để gào thét và giã đành đạch hộ mình.”

“Mẹ tưởng con chỉ làm được nhiều đó thôi sao? Trông đây...”

Tori đứng như phỗng vì trúng phải bùa trời. Trận gió dừng lại. Đám bụi cùng những tia sáng là là dưới mặt đất.

“Mẹ đang mở mắt trông đây,” mẹ Enright hả hê, “Mẹ chỉ thấy con là một con bé được chiều đến hư hỏng với chiếc xe mới bóng lộn, phá phách lung tung, không quan tâm đến việc người khác có bị thương hay không. Con luôn ích kỷ và thiếu suy nghĩ.”

Mắt Tori long lanh nước. Trong khi mẹ Enright tiến đến chỗ con gái, tôi lén lại gần đồng ống kim loại.

“Giờ, Victoria, nếu đã thôi không nổi đóa lên nữa thì để mẹ gọi Lauren đến. Mong là lần này cô ta *trông chừng* con cẩn thận hơn.”

Liz đang lượn lơ trên đầu mẹ ta, ánh mắt chăm chú nhìn vào một chồng thùng gỗ khác. Tôi lắc đầu. Góc đấy hơi lệch và mẹ sẽ thấy chúng rơi. Tôi cúi xuống nhặt một đoạn ống lên.

“Lauren Fellows sẽ không phải là người duy nhất bị quở trách,” mẹ Enright chưa hết chuyện. “Con vừa nhận lãnh một tuần trong phòng, một mình, không học hành gì hết, không người viễn thăm, không có MP3. Chỉ có thật nhiều thời gian để suy nghĩ về...”

Tôi vung đoạn ống trong tay vụt vào gáy mẹ. Một tiếng “bốp” chát chúa vang lên. Vũ khí rơi khỏi tay tôi. Thấy mẹ loạng choạng, tôi tưởng mình ra tay chưa đủ mạnh. Tôi lính quỳnh lượn lại đoạn ống đang lăn ra xa.

Rồi mẹ ngã vật ra đất.

Vừa thoát bùa, Tori đã vội chạy đến bên, quỳ sụp xuống bên cạnh mẹ. Tôi ngồi gần cô ta, xem mạch mẹ còn đập chẳng.

“Chắc mẹ cậu không sao đâu,” tôi an ủi.

Tori ngậy người ra đấy, mắt đăm đăm nhìn mẹ.

Tôi chạm tay cô ta. “Nếu muốn đi, chúng ta phải...”

Cô ta hất tôi ra. Tôi đứng dậy, chuẩn bị bỏ Tori lại. Rồi tôi nhận ra Tori đang làm gì – cô ta lục lọi trong túi quần mẹ mình.

“Chả có gì,” Tori nghiêng răng lẩm bẩm. “Đến thẻ tín dụng cũng không nốt.”

“Tớ có tiền. Cứ đi đi.”

Ngoái đầu nhìn mẹ mình lần cuối, Tori sải bước theo tôi.

CHƯƠNG 12

TORI VÀ TÔI NÉP mình dưới tấm bạt phủ xe rơ moóc. Xe không có đầu kéo nên chúng tôi không lo chỗ trốn sẽ lăn bánh ra đi. Tôi nghĩ đó là một ý hay. Tori không đồng ý.

“Ai lại đi nấp dưới này,” cô ta cúi rạp xuống, rít qua kẽ tay. “Họ chỉ cần giở bạt ra là thấy.”

“Nếu họ đến gần, bọn mình sẽ chạy.”

“Làm sao biết họ đến mà chạy chứ? Chúng ta có thấy gì đâu.”

“Liz đang ra ngoài do thám tình hình.” Đang ngồi xếp bằng, tôi đổi tư thế. “Về Liz...”

“Cô ấy chết rồi.” Tori khô khan nói. “Mẹ tôi bảo vậy đấy. Có phải mẹ tôi đã giết Liz không?”

Bà ấy với những người đó...”

“T...tôi sẽ giải thích sau. Giờ im lặng đi nào. Người ta nghe thấy mất...”

“Xung quanh làm gì có ai chứ? Nhờ Liz đấy, bạn tôi đấy. Liz đã ra ma và giờ cô ấy đang canh chừng cho bọn mình. Hình như đã bao lâu nay cô ấy toàn giúp cậu. Vậy mà cậu không hề nghĩ đến chuyện báo tôi hay rằng Liz đã chết, rằng họ đã *sát hại* Liz.”

“Tôi đã kể với Rae...”

“À phải, Rachelle. Sao, cậu nói với cô ta thì được lợi gì không hả?” Tori nhìn vào mắt tôi. “Nếu muốn biết ai là kẻ phản bội, cậu nên bắt đầu từ Rae.”

“Rae? Không. Cô ấy không bao giờ...”

“Thử nghĩ xem, phải *có người* chỉ điểm chứ. Nếu không là tôi, cậu hay hai anh em nhà kia thì kẻ còn lại sẽ là ai?”

“B... bọn mình nên im lặng thì hơn. Ở đây âm thanh dội lớn quá.”

“Thế ư? Chà, giờ thì còn lên lớp môn khoa học cho tôi nữa cơ đấy. Derek dạy cậu à?”

“Tori này?”

“Gì cơ?”

“Nín giùm đi.”

Cô ta im lặng được chừng năm giây rồi lại nói, “Đáng lẽ Liz phải về từ lâu rồi chứ? Làm sao cậu biết cô ấy vẫn còn ngoài đó?”

“Liz tự đến, tự đi. Chính vì thế tôi mới cần áo của Liz để...”

Liz phóng xuyên qua tấm bạt và sà xuống chỗ chúng tôi. “Cậu bảo Tori im giùm cái!”

“Tớ có bảo rồi,” tôi khẽ nói. “Mấy lần lận.”

“Chán ghê, họ nghe thấy rồi. Đang trên đường đến đấy. Dì của cậu dắt theo một gã mang súng.”

Tôi khẽ thuật lại cho Tori nghe.

“Sao cơ? Vậy mình còn ngồi đây làm gì?” Cô ta giật nảy người rồi né sang bên.

Tôi vội túm lấy tay Tori. Lập tức cô ta kêu ré lên, lớn đến độ Liz phải chau mày.

“Họ đi từ hướng nào đến thế?” Tôi hỏi Liz.

Liz chỉ về bên trái. Tôi bò sang phải bên phải và nâng tấm bạt lên.

Liz vội ra theo. “Giờ tớ không thấy họ đâu hết.”

Tôi nheo mắt lại vì nắng. Cách chúng tôi chừng sáu, bảy mét có một tòa nhà nhưng tôi không thấy cửa. Tôi nhào ra ngoài nhìn cho rõ. Bên trái có một đống thùng linh kính bụi bặm. Chúng tôi sẽ trốn giữa...

“Chloe!” Liz hét lớn. “Hắn ta ở ngay..”

Có tiếng *thịch-thịch* trên rơ moóc cắt đứt lời của Liz.

“Lùi lại!” Liz gào lên. “Lùi lại!”

“Có chuyện gì thế?” Tori khẽ lầu bầu. “Đi nào!”

Vừa cố lùi lại, tôi đã bị Tori xô mạnh từ phía sau và ngã nhào ra khỏi thành xe, đập mặt xuống đất.

“Giờ thì dễ hơn nhiều rồi,” một giọng nói vang lên.

Tôi nằm ngửa người trên đất. Đằng kia, Mike đứng sừng sững trên xe moóc. Hắn chính là người đã nã súng vào chúng tôi trong đêm thứ Bảy vừa rồi.

“Lauren?” hắn ra lệnh. “Đưa súng đây. Để tôi giải quyết cho xong vụ này.”

Trợn trạo nhìn tôi, hắn ta nhảy xuống đất. Vừa lúc đó, dì Lauren cầm súng đến nơi. Hắn chìa tay về phía dì.

“Xin lỗi con, Chloe,” dì nói.

Thấy dì chĩa súng về mình, tôi cuống quýt lùi lại.

“Đừng mà. Con... con sẽ không chống đối nữa. Con...”

Bất ngờ dì Lauren quay ngoắt nòng súng vào Mike và bóp cò. Phi tiêu tẩm thuốc mê găm trúng cánh tay hắn. Mike bàng hoàng nhìn mũi phi tiêu trước khi từ từ khuỵu xuống.

Dì Lauren chạy lại đỡ tôi dậy, “Tori, mau ra khỏi đó đi. Lúc vừa nghe thấy tiếng các cháu, hắn đã dùng bộ đàm báo cho họ biết rồi.”

Tôi giật lùi lại, ra hiệu bảo Tori chuẩn bị chạy nhưng mắt vẫn không rời dì mình. Dì nắm lấy tay tôi nhưng bị tôi hất ra. Dì đành buông xuôi và lùi xa.

“Theo con thì vì sao dì lại bắt hắn? Sao dì để Tori thoát dễ dàng như vậy? Dì đang muốn giúp. Dì cháu mình sẽ cùng đi tìm anh em Derek. Ta sẽ tìm cả chú Kit – cha Simon nữa.”

Bên tai tôi nghe như có tiếng vang kỳ cục. Chắc là con tim tôi đang thét lên vì vui sướng. Dì Lauren đã nhận ra sai lầm và vẫn thương yêu tôi. Dì sẽ đền bù cho tôi, mọi rắc rối của tôi sẽ được dì tháo gỡ như từ trước đến giờ và mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Còn gì kỳ diệu hơn thế?

Không! Nghĩ sao làm vậy, tôi chậm chạp lùi thêm bước nữa và vẫy tay ra hiệu cho Tori cùng chạy. Tôi đã bị lợc lừa quá nhiều để có thể tin vào một cái kết có hậu.

“Dì xin con, Chloe.” Dì Lauren giơ chiếc túi chứa insulin ra. Khi tôi chìa tay nhận, dì liền chụp cổ tay tôi. “Dì sai rồi, Chloe. Một sai lầm nghiêm trọng. Nhưng dì sẽ sửa lỗi mà.” Dì đưa túi thuốc. “Nhớ chạy đằng ấy nhé.” Dì chỉ vào nhà máy. “Nép mình vào bóng các tòa nhà mà đi. Dì kéo hần giấu dưới gầm xe đã.”

Chờ dì Lauren bắt kịp, ba người chúng tôi len lỏi qua dãy nhà kho chạy về hướng cổng chính. Dì tôi cam đoan người của Edison không mai phục nơi ấy. Tuy không thấy có bóng dáng công nhân nào lớn vờn bên ngoài, nhưng nhóm chúng tôi cũng không thể liều lĩnh đến quá gần nhà máy được.

Lỡ dì tôi nói dối chỉ để dụ chúng tôi vào bẫy? Nếu thế, mong là bùa của Tori sẽ giúp ích được ít nhiều.

Chúng tôi dừng lại nghỉ mệt sau một nhà kho phía bên kia sân.

“Hai đứa nghe này,” dì Lauren dặn. “Đằng kia có một cổng giao nhận hàng. Tuy cổng khóa rồi nhưng hai đứa vẫn có thể lách mình qua. Nhớ đi qua hai dãy nhà và sau đó đi thẳng đến cuối đường nhé, các cháu sẽ thấy một cửa hàng Seven-Eleven.”

Tôi gật đầu. “Con biết chỗ đó.”

“Tốt. Hai đứa vòng ra sau cửa hàng đợi dì nhé. Ta sẽ gặp lại nhau ở đó.”

Tori vội đi ngay, nhưng tôi đứng lại, chăm chú nhìn dì Lauren.

“Chloe, sao thế?”

“Tori không chỉ điểm tụi con đúng không ạ?”

“Ừ. Giờ...”

“Là Rae hả dì?”

Dì Lauren ngập ngừng nhưng tôi đã đọc được đáp án trong ánh mắt dì. “Không chỉ mình dì tưởng hời nào đến giờ mình vẫn làm điều đúng đắn đâu Chloe.”

Tôi quay lưng định chạy. Dì nắm tay tôi giữ lại và chìa một phong thư bị gấp làm tư.

“Vài lời thanh minh và một ít tiền.” Thấy tôi từ chối, dì nhoài theo dúi vào túi quần sau của tôi. “Nếu con nhất quyết dứt áo ra đi, dì không trách. Nhưng xin con, hãy cho dì một cơ hội. Một cơ hội cuối cùng nữa thôi.”

Tôi gật. Dì ôm tôi vào lòng, hôn lên má tôi rồi buông ra. Tori đã chạy gần đến khúc quanh của tòa nhà, sắp khuất dạng thì Liz đang đứng sau lưng tôi bất ngờ hét lên.

“Chloe, coi chừng...”

Tôi quay phắt lại, nhanh đến nỗi suýt ngã vì mất thăng bằng. Dì Lauren nôn nóng ra hiệu bảo đi tiếp, nhưng tôi chỉ thấy bóng một người vừa đến phía sau dì. Mẹ Tori.

Tôi hét lên báo động, nhưng mẹ Enright đã vung tay lên. Từ đầu ngón tay mẹ, một luồng chớp phóng về phía dì Lauren với một tiếng “bốp” xèo xèo kinh khủng, làm dì ngã vật xuống đường. Máu miệng dì văng thành vệt dài lên nền bê tông.

CHƯƠNG 13

MỚI CHẠY ĐƯỢC vài bước đến gần dì, tôi đã bị mẹ Tori dùng bùa trói kìm chân. Lờ mờ loáng thoáng văng đến tai nhưng tôi nghe không rõ. Tai tôi ù đặc bởi những tiếng thét nội tâm khi tôi phải đứng chống mắt nhìn dì mình nằm bất động. Sau rồi tôi mới nghe rõ tiếng mẹ Enright.

“Giờ có lẽ tao nên hỏi, đứa con gái quý báu của tao đâu?”

“Ngay đây,” một giọng nói vang lên sau lưng tôi.

Mẹ Enright ngẩng đầu nhìn, đôi chân mày nhíu lại, môi hé mở. Trong nháy mắt, mẹ bật ngửa vì trúng bùa của Tori. Bùa trói trên người tôi được giải. Thấy tôi loạng choạng lại gần dì Lauren, Tori kịp túm tay tôi lại.

“Chúng ta phải đi ngay.”

“Không. Tôi...”

Mẹ Enright dần hồi phục, đôi bàn tay huơ lên không trung phóng bùa chú. Tori kéo tôi tránh kịp. Đòn phép ấy va vào tường, làm nổ tung chiếc thùng gỗ mốc đen.

“Cậu cản được mẹ cậu mà,” tôi nói. “Hãy đối phó với bà ta, để tôi đi lấy súng...”

“Tôi không làm được.”

Thấy Tori nhất định kéo tay bảo chạy, tôi giật tay về. Cô ta lăm bằm, “Tốt thôi,” rồi chạy biến và mất dạng sau khúc quanh. Mẹ cô ta lại hất tay lần nữa. Chợt có tiếng người vắng tới làm mụ mấp tập trung, “Họ đây rồi!”

Thừa dịp, tôi nhìn dì Lauren lần cuối rồi co cẳng chạy nốt.

Hai đứa chúng tôi không thể ra cổng giao nhận hàng được nữa. Giờ tôi mới hiểu vì sao dì Lauren giục tôi và Tori đi trước – dì có thể yểm hộ, vì nếu có ai từ phía sân bước vào, chúng tôi sẽ bị lộ mà không kịp kêu lên tiếng nào.

Liếc mắt qua góc tòa nhà kế tiếp, Tori và tôi thấy hướng ấy quá trống. Tiếng người nói lao xao gần lắm rồi. Hai đứa sẽ không thoát được mất.

“Giờ thì sao đây?” Tori luống cuống.

Tôi im lặng. Tori khẽ giục.

“Nói đi chứ! Giờ cậu định làm thế nào?”

Tôi muốn níu lấy cô ta mà lắc rồi gào lên là mình chẳng định làm gì cả. Thậm chí tâm trí tôi vẫn chưa hết bàng hoàng sau chuyện vừa xảy ra. Dì tôi có thể đã tắt thở. *Đã chết*. Tôi chỉ nghĩ được cso thế.

“Chloe!” Tori nồng nóng. “Nhanh nào! Chúng ta làm gì bây giờ?”

Tôi rất muốn bảo cô ta hãy để mình yên và tự đi mà nghĩ kế. Nhưng khi nhìn vào mắt Tori và thấy nỗi sợ hãi vụt chuyển sang thành hoảng loạn, tôi chỉ biết câm lặng.

Tori vừa mới biết Liz đã chết, ban nãy lại còn tận mắt chứng kiến mẹ mình, có thể, đã giết chết dì tôi. Cả tôi và cô ta đều không nghĩ được gì lúc này. Nhưng vì tình thế bắt buộc, một trong hai phải động não.

“Dì cậu bảo người của Edison sẽ không đến gần cổng trước,” cô ta nói. “Nếu ta ra đó...”

“Lỡ có ngoại lệ thì sao? Lỡ họ có đường khác chặn bọn mình? Nhưng...” Tôi dáo dác nhìn quanh. Ánh mắt tôi dừng ở tòa nhà khổng lồ choán lấy phần lớn cái sân. “Nhà máy.”

“Gì cơ?”

“Nhớ theo sát tôi nhé.”

Tôi biết ở đây có hai cửa – một là cửa thoát hiểm mà tối thử Bảy rồi chúng tôi thoát theo lối đó và hai là cổng chính Derek đã đột nhập vào. Giờ cổng chính là giải pháp gần nhất. Vừa ra

cổng, tôi vừa khẽ nhờ Liz đi trước dò đường. Nếu có ai ở gần thì huyết sát ra hiệu.

Cửa chính thụt hẳn vào trong. Tôi chạy lên, nép sát tường, còn Liz lướt xuyên qua cửa và quay lại chỉ trong tích tắc.

“Đằng trước có một bảo vệ đứng canh,” cô ấy nói. “Tớ nghi binh, còn cậu mở hé cửa và chờ nghe tớ huyết sát. Cậu biết chỗ để trốn rồi chứ?”

Tôi gật đầu. Tối thứ Bảy trước, cũng ở nơi này, Derek từng bảo cả nhóm mở hết mọi cánh cửa tìm lối thoát, và tôi nhớ đến một căn phòng chứa đồ khá lý tưởng.

Khi Liz ra hiệu mọi việc đều ổn, tôi khẽ hàng mở cửa. Tori lập tức bám riết, dù tôi đã dặn cô ta trông chừng phía sau kẻo có người tới.

Bên trong, Liz đứng cạnh cánh cửa đóng im ỉm cách chỗ tôi chừng sáu, bảy mét. Ngay cạnh cô ta, một tên bảo vệ ngay người đứng nhìn nắm cửa tự xoay tới xoay lui.

Chúng tôi lén qua. Từ nãy đến giờ, tôi nghe thấy tiếng máy móc cạy rầm rập pha lẫn tiếng công nhân cười nói, la hét vẳng tới. Nhưng nơi này hoàn toàn im ắng.

Trong lúc hai đứa dễ dàng tiến sang hành lang bên cạnh, tên bảo vệ vẫn nghệt mặt ngó chiếc nắm cửa tự xoay một cách khó hiểu.

Sau đó Liz nhanh chóng lướt đến bên. “Cậu định đi đâu tiếp?”

Tôi chỉ sang hành lang kế. Liz lướt nhẹ như không, quẹo qua khúc cua và huyết sát báo hiệu không có trở ngại gì phía trước. Chúng tôi may mắn đến được phòng chứa đồ an toàn. Cửa phòng vừa khép, giọng nói của tên bảo vệ đã oang oang vang khắp hành lang.

“Này Pete, lại mà xem! Nắm cửa tự xoay này. Tôi nói rồi, sau ngày lão Dam nhảy vào giàn cưa, nơi này đã bị ma ám.”

Hẳn không sai. Đêm thứ Bảy tôi có thấy hồn ma một người nhảy vào máy cưa đang hoạt động. Lát sau, ông ta lại hiện ra rồi lại tiếp tục nhảy xuống. Phải chăng đó là hành động sám hối? Tay dì Lauren đã nhúng chàm, thậm chí còn giết người không chừng. Vậy sao khi chết, liệu dì ấy có bị đày xuống Địa ngục? Có phải dì...

Tôi khóc nhọc nuốt xuống.

“Ta làm gì nữa?” Tori thì thào.

Tôi nhìn quanh. Căn phòng rộng bằng một phòng học và ngổn ngang những thùng cùng hộp.

“Ra sau tìm một chỗ đi,” tôi bảo. “Ở đây nhiều bụi thế này, chúng tớ họ ít ra vào. Mình sẽ trốn...”

Liz chạy xuyên qua cửa.

“Họ tới đấy!”

“Sao lại...”

“Tiến sĩ Davidoff và bà Sue. Bà ta nhìn thấy cậu ngoài cửa.”

Nhờ Tori, canh chừng giỏi đến thế là cùng...

“Họ vào trong chưa?” Tôi hỏi.

“Chưa.”

“Ai vào trong cơ?” Liz vụt đi tự lúc nào, trong khi Tori vẫn chưa hiểu mô tê gì. “Có chuyện gì vậy? Liz vừa nói gì thế?”

Trả lời cô ta xong, tôi mở hé cửa.

“Cậu làm gì vậy?” Tori giật tay áo tôi. “Điên rồi chắc? Đóng cửa lại đi!”

Càng bảo Tori im, cô ta càng lải nhải to hơn. Bảo lùi lại, cô ta đẩy tôi lên trước và lâm vào hiểm cảnh. Tôi bảo trông chừng mấy người đuổi theo, cô ta lại chạy kè kè kể bên. Tôi mở cửa nghe ngóng, cô ta muốn kéo tôi trở vào.

À. Khởi đầu của một tình bạn cao đẹp.

Tình bạn ư? Tôi và cô ta trụ được ở mức cộng tác bình thường cũng là may lắm rồi.

Tôi bảo Tori mình đang nghe ngóng. Thấy cô ta định gân cổ cãi, tôi lờ mắt cảnh cáo, và lần đầu tiên trong đời, hành động này có hiệu quả. Tori im bật, lui vào phòng, hờn dỗi quắc mắt nhìn tôi. Nhưng ơn trời, cô ta không nói một tiếng.

“Tôi giúp gì được ạ?” tiếng tên bảo vệ sang sảnh từ cuối hành lang vọng lại.

“À, chúng tôi đang tìm hai cô bé tuổi vị thành niên,” tiến sĩ Davidoff nói. “Nhất định hai cô bé có vào trong này. Chúng bỏ trốn từ một nhà mở gần đây. Cả hai đều mười lăm. Một cao khoảng 1m6, tóc ngắn sậm màu. Cô bé còn lại khoảng 1m55, tóc vàng nâu.”

“Có vết đỏ,” Sue để thêm. “Ý tôi là nhuộm vết đỏ.”

Gã bảo vệ cười. “Giống con tôi quá. Có điều vết tóc con bé màu xanh dương. Tuần trước là màu tím.”

“Tụi nhỏ thời nay là vậy,” tiến sĩ Davidoff cười giả lả. “Hai cô bé này trốn đi suốt. Chắc anh thừa biết bọn con gái choai choai. Nào gặp bạn trai, nào mua son bóng mới. Mấy việc chả hại gì, chỉ có điều chúng tôi lo cho sự an nguy của chúng.”

“Ông nói phải. Nếu thấy hai cô bé, tôi sẽ gọi cho ông. Ông có thể không ạ?”

“Chúng tôi tin chắc chúng vào đây từ nãy.”

“Làm gì có. Cửa lối vào duy nhất này chỉ có thể mở từ phía ngoài. Còn nãy giờ tôi chưa từng rời chốt gác.”

“Tôi hiểu. Nhưng giá anh cho chúng tôi vào ngó qua...”

Tiếng ghế kêu cọt kẹt cho thấy một người to lớn vừa rời ghế đứng dậy. “Đây là một nhà máy. Ông có biết tôi sẽ phạm bao nhiêu điều luật lao động nếu tôi để các người vào không?”

“Chúng tôi sẽ mang nón và kính bảo hộ.”

“Đây không phải nơi công cộng. Không ai được vào đây trừ phi có hẹn trước hoặc có người hộ tống.”

“Chúng tôi có thể nói chuyện với người quản lý được không?”

“Ông ấy đi rồi. Đi họp. Cả ngày. Tôi nói rồi, không ai qua mặt được tôi đâu. Hai cô nhóc các ông vừa nói không có trong này. Nhưng nếu các ông vẫn muốn kiểm tra thì cũng được thôi. Cứ gọi cho cảnh sát và tôi sẽ cho các người vào ngay.”

“Chúng tôi thật không muốn làm phiền nhà chức trách.”

“Đành vậy. Nếu không, đừng hòng qua được ngưỡng cửa này.”

Sau khi bảo vệ đuổi họ đi, chúng tôi trốn vào trong đợi trời tối. Mỗi đứa tìm một góc riêng, xem như cái cớ để khỏi phải bắt chuyện. Mới đầu tôi thấy ổn, Tori và tôi có chuyện gì mà nói chứ. Nhưng sau một lúc, ngay cả cái vật cũng còn hơn phải phấp phồng chờ đợi trong im lặng, không có gì để làm trừ việc nghĩ ngợi. Và khóc. Tôi khóc thật nhiều, thật khế. Tôi cứ rút phong thư ra ngắm, nhiều đến nỗi những vệt nước mắt khô lại thành lớp bên trên. Muốn bóc thư ra xem nhưng tôi chỉ sợ mọi lời giải thích bên trong đều *không* đủ sức thuyết phục. Mà tôi rất cần được củng cố lòng tin.

Cuối cùng, không nhịn được thêm nữa, tôi xé phong thư. Bên trong có tiền nhưng tôi không buồn đếm, chỉ đút vào túi quần. Đoạn tôi run rẩy mở lá thư.

Dì Lauren bắt đầu htu bằng việc giải thích về cách vận hành của thuật gọi hồn. Thân nhân u cả những người là đồng cốt không phải ai cũng có khả năng nhìn hồn ma. Đa phần là không. Dì Lauren không. Mẹ tôi và ông bà tôi cũng thế. Nhưng cậu Ben, em trai song sinh với mẹ tôi thì có. Tôi không hề biết mẹ có một người em song sinh. Dì Lauren viết.

Cậu Ben mất trước khi con chào đời khá lâu. Mẹ con hẳn muốn cho con xem ảnh cậu nhưng

lúc đó con còn quá bé. Sau khi chị ấy mất... không có lý do gì để lục ảnh cậu ra xem. Cậu Ben thấy ma lúc nhỉnh hơn tuổi con bây giờ một chút. Cậu và mẹ con đều học đại học xa nhà, nhưng rồi cuộc sống dần nặng nề đến mức vượt quá sức chịu đựng của cậu. Cậu Ben về nhà, khiến mẹ con cũng muốn bỏ học về theo, để trông chừng cậu. Cậu con nhất quyết bảo chị ấy nên ở lại trường. Dì hứa sẽ chăm sóc cậu, nhưng thật lòng dì không biết anh trai mình phải đương đầu với điều gì. Năm mười chín tuổi, Ben ngã từ nóc nhà xuống và qua đời. Cậu con tự sát hay bị ma đuổi vẫn còn là một bí ẩn lớn.

Dù nguyên nhân có là gì, kết cục chỉ có một: chính năng lực siêu nhiên đã giết chết cậu Ben. Dẫu luôn tự nhủ ma không hại được mình, nhưng trong thâm tâm tôi biết mình chỉ tự dối lòng. Và chứng minh là đây: giết một người đâu nhất thiết phải tự tay xô người đó từ mái nhà ngã xuống.

Trước khi xảy ra bi kịch đó, mẹ con không ngừng cố gắng tìm người giúp Ben. Gia đình chúng ta có liên hệ với giới đồng cốt, và cuối cùng có người đã cho chị ấy địa chỉ hội Edison. Nhưng sau khi Ben chết một tháng, tin ấy mới đến tay chị. Lúc mới vào trường y, dì liên hệ với họ. Nếu là nhà khoa học, họ cũng cần bác sĩ, và nếu có thể giúp được những người khác như Ben, dì rất sẵn sàng. Mẹ con chưa biết gì về họ. Chuyện chỉ áp đến khi chị ấy quyết định có con.

Sau bi kịch của em trai, mẹ tôi vẫn còn muốn sinh con ư?

Như để trả lời câu hỏi, dì Lauren viết.

Con phải hiểu về việc biến đổi gen nói chung. Chloe ạ, rủi ro luôn xảy ra và ta phải chấp nhận. Nếu sin hem bé có siêu năng lực, chúng ta phải giải quyết vấn đề ấy. Dù vậy, mẹ con không chấp nhận phần rủi ro nọ, nhất là sau những gì xảy ra với Ben. Chị ấy muốn nhận con nuôi, nhưng với cha con, điều đó là không thể. Vì quá khứ của anh rể... có vài vướng mắc. Nhà chức trách không công nhận anh rể thích hợp với vai trò làm cha. Mẹ con vô cùng tuyệt vọng. Chị ấy rất mong được làm mẹ. Chị ấy tính nhiều cách khác nhưng ngặt nỗi chi phí quá cao. Lúc đó cha mẹ con đang sống trong một căn nhà ọp ẹp tại khu phố buôn bán. Từng đồng họ làm ra đều đầu tư vào công việc kinh doanh của cha con. Một ngày nọ, dì kể chị ấy nghe về đột phá mới của Edison. Họ đã cô lập được mẫu gen của chủng thầy đồng. Chỉ cần kiểm tra tiềm năng mang siêu năng lực trong mã gen đó và cả gen của cặp cha mẹ, ta sẽ biết đứa trẻ sinh ra có phải là người gọi hồn hay không. Jenny vui lắm. Dì đã xét nghiệm gen cho cả cha và mẹ con... kết quả cho thấy rất có thể đứa trẻ sẽ là thầy đồng. Dì cố thuyết phục mẹ con tìm cách khác, chẳng hạn thụ tinh nhân tạo bằng gen của một người cha sinh học khác. Nhưng vì kiệt sức và mệt mỏi, mẹ con đã nản chí. Đã vậy, chị ấy luôn nghi dì muốn phá hoại hạnh phúc hôn nhân của cha mẹ con vì có lần dì góp ý thẳng rằng “anh rể không hợp với chị đâu”. Cũng vì thế, hai chị em không nhìn mặt nhau cả năm trời. Sau đó, dì gọi mẹ con báo tin vui: một bước đột phá khác. Dù không thể cho mẹ con một đứa trẻ bình thường nhưng Hội Edison có thể loại mọi hiểm họa từng lấy mạng Ben. Chị ấy sẽ có một đứa con biết nói chuyện với người đã khuất, khi và chỉ khi nó thích làm thế.

Nhưng theo như tôi biết, thực tế không được vậy. Khi tôi mới thấy ma, dì Lauren luôn tự nhủ không có gì đáng ngại. Tôi không phải “đồ phế phẩm” – mà chỉ cần thời gian để điều chỉnh

năng lực siêu nhiên mình đang sở hữu. Hội Edison thuyết phục dì đưa tôi đến Nhà mở Lyle, và dì đã đồng ý. Dì vẫn mong đến một ngày tôi được chẩn đoán là “bình thường”. Đến lúc đó, dì sẽ cho tôi biết toàn bộ sự thật.

Dì tiếp tục sống với niềm tin đó cho đến khi tin tôi biết triệu hồn nhập xác ở Nhà mở Lyle. Dù thế, dì vẫn bụng bảo dạ, mọi chuyện sẽ ổn – hướng giải quyết đến từ hai phía. Hội Edison hứa cho dù có chuyện gì xảy ra chẳng nữa, họ vẫn sẽ bảo toàn mạng sống cho tôi. Họ còn nói chúng đồng cốt vốn vô hại, nên không có lý do gì để “xử lý” tôi cả.

Tuy thế, cũng như tôi, dì vẫn lo canh cánh. Dì tìm cách tự giải đáp mọi thắc mắc, và chẳng khác gì tôi, dì phát hiện Edison toà nói dối. Hình như họ còn giấu giếm nhiều chuyện, nhưng dì không nói kỹ thêm.

Sự thật đó đã đảo lộn cả thế giới của dì, Chloe ạ. Dì thật chẳng ra gì: chỉ khi con bị nguy đến tính mạng, dì mới nhận ra mình đã phạm sai lầm. Trước nay dì vẫn tin những gì mình làm là đúng – là cao cả tối thượng. Nhưng khi bắt tay thực hiện, dì mới biết mình đã quên lời tuyên thệ của một lương y: nguyên tắc đầu tiên của thầy thuốc là không được làm hại bất kỳ ai. Phản bội lời thề, dì chắc chắn sẽ gặp quả báo. Nhưng dì sẽ không để con phải chịu chung số phận với mình. Đó là lý do vì sao dì phải giúp con trốn thoát.

Thư còn ba đoạn nữa. Đoạn đầu nói nếu tôi đang đọc thư này, nghĩa là dĩ đã không thoát được cùng tôi. Nếu tôi bỏ dì lại, dì cũng sẽ hiểu cho tôi. Nếu có bị giết thì đó là cái giá dì phải trả. Và nếu dì bị Hội Edison bắt, tôi nhất quyết không được quay về cứu dì. Tôi phải tiếp tục đi tiếp để tìm Simon và chú Kit, cha cậu ấy. Dì không biết chú Kit gặp chuyện gì. Sau khi lục hết hồ sơ của Edison, dì tin chắc họ không dính líu đến vụ chú ấy mất tích. Nhưng dì cũng chỉ biết có thế.

Đồng thời dì dặn tôi phải luôn đeo dây chuyền. Tôi nhớ dì đã hốt hoảng mang nó đến Nhà mở Lyle cho mình nhanh thế nào khi tôi bỏ quên sợi dây lại. Trong thư dì không nhắc đến nó nhiều, chỉ nói mục đích của nó là để xau đuổi tà ma. Nhưng không phải thế. Hoặc có thể nó hiệu nghiệm thật: nếu làm mất nó, tôi sẽ gặp nhiều ma hơn, và sức mạnh của tôi sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát.

Đoạn thư ngắn sau đó nói về cha tôi. Cha không hay biết gì, càng không biết tôi là người gọi hồn. Vì vậy, nếu chỉ mình tôi may mắn thoát được, tôi không được để ông bị liên lụy.

Đoạn cuối cùng chỉ vắn vện ba câu.

Mẹ con muốn có con hơn tất cả mọi thứ trên đời, Chloe ạ. Con tuyệt vời đúng như mẹ con hằng mong ước. Con là cả thế giới đối với Jenny.

Dì Lauren bảo Rae nghĩ là cô ấy đang giúp tôi. Một mặt là vì yêu thương tôi nhưng mặt khác lại phản bội, ép tôi phải đi theo con đường cô ấy chọn. Cô ấy tự cho rằng mình đúng, còn tôi ngoan cố không chịu nhìn nhận sự thật.

Giờ thì cả cô ấy và dì tôi đều nằm trong tay Hội Edison. Một khi vầng hào quang của cuộc sống mới tắt ngấm, Rae sẽ nhìn ra khe hở, sẽ ra sức kiểm tìm cho đến khi biết được sự thật. Nhưng tôi hy vọng cô ấy đừng làm thế. Tôi cầu cho hai người họ ngoan ngoãn tuân theo Hội Edison cho đến khi tôi trở lại. Và tôi sẽ trở lại.

Cuối cùng, Liz thành linh xuất hiện trong phòng, báo tiến sĩ Davidoff và đồng sự đã bỏ cuộc. Họ tưởng tôi và Tori đã trèo qua cổng chính và cao chạy xa bay. Họ cử người theo dõi tại một địa điểm bí mật nào đấy, phòng trường hợp Derek quay về tìm dấu vết của tôi.

Năm giờ chiều. Còi tan tầm hú lên, báo hết giờ làm việc. Đến năm giờ ba mươi, toàn bộ tòa nhà vắng tanh. Dù vậy, chúng tôi chưa vội ran gay. Sáu giờ, rồi bảy giờ...

“Ngoài kia chắc đã tối rồi,” Tori bò lại gần tôi thì thào.

“Mới nhập nhoạng thôi, chưa tối hẳn đâu. Mình chờ thêm một giờ nữa đi.”

Đúng tám giờ tối, chúng tôi rời đi.

CHƯƠNG 14

CHÚNG TÔI RÓN RÉN ĐI QUA CHỖ người gác đêm đang mải xem tạp chí *Playboy* trong nhà ăn. Liz ở lại, đề phòng ông ta nghe thấy tiếng động. Kết quả là không.

May mắn sao sáng nay tôi và Tori cùng mặc quần áo màu tối – Tori mặc áo dài tay màu xanh hải quân, hiệu American Eagle và áo khoác da; tôi mặc quần jeans và sơ mi xanh lá cây. Giá như ngoài chiếc áo khoác mỏng manh này tôi còn có thêm áo ấm. Khi màn đêm buông xuống, trời trở lạnh, kèm gió cắt da. Chắc chắn gió ấy từ lưu vực sông ở Canada thổi tới.

Một khi đến được nhà kho, chúng tôi khỏi lo gió rét. Nhưng quãng đường đi từ đây đến đó như dài mãi ra. Vì Liz không thấy bóng dáng tên nhân viên an ninh của Hội Edison nên tôi và Tori phải đi vòng, nép mình từ chỗ nấp này đến chỗ nấp khác, tiếp cận điểm hẹn thực sự - nhà kho nơi tôi và Rae đã đợi Simon và Derek.

Cũng như đêm trước, cửa kho này không khóa, chỉ cài then. Trừ phi trên đời có chợ đen chuyên bán các hộp các tông, thùng thừa và pa-lét gỗ, nếu không bên trong chẳng có gì đáng chôn chĩa cả. Những đồ phế thải ngổn ngang biến nơi này thành chỗ trốn lý tưởng... đồng thời có hàng triệu góc ngách để Simon và Derek để lại lời nhắn.

Sau vài phút khua khoắng trong bóng đêm, tôi bỏ cuộc.

“Mình phải đợi đến khi trời sáng vậy,” tôi lên tiếng.

Không có tiếng trả lời. Tôi nheo mắt tìm Tori.

“Tôi sẽ luôn ở đây,” giọng Tori ở đâu đó phía bên trái.

“Hửm?”

“Ta sẽ đường ai nấy đi.” Giọng Tori nghe đều đều một cách kỳ lạ, giống như cô ta mệt đến nỗi hết khả năng ăn nói cay nghiệt. “Cuộc phiêu lưu của tôi, dù có vui đến mấy, cũng kết thúc trong cái kho này.”

“Cố chờ đến sáng đi. Nếu không thấy thư nhắn, ta sẽ nghĩ cách vậy.”

“Còn nếu có thì sao? Tôi muốn đi cùng cậu để thoát ra ngoài, Chloe ạ, nhưng tôi không tham gia hành trình tìm cha Simon đâu.”

“Nh-nhưng chú ấy sẽ,,:

“Cứu vãn tình thế ư?” Tori gom chút mĩa mai cuối cùng. “Giải cứu chúng ta từ tay lũ khoa học gia điên khùng, chữa lành cho hết thủy rồi đưa bọn mình đến vùng đất đầy kẹo và ngựa một sừng ư?”

Tôi đành giọng. “Tìm được chú Kit không có nghĩa mọi chuyện đều được giải quyết. Nhưng hiện giờ, ta không có nhiều lựa chọn. Nếu không, cậu sẽ làm gì? Trở về Edison xin lỗi, bảo tất cả chỉ do hiểu lầm thôi sao?”

“Tôi cũng có kế hoạch riêng. Hai ta dựa vào nhau để thoát ra. Nhưng tôi không mong gì hơn ở cậu. Tôi sẽ giúp tìm thư nhắn, có điều tôi không đợi được đến sáng mai đâu. Tôi sẽ về nhà

với cha.”

Tôi im bật, không dám nói tiếp vì sợ sẽ buột miệng hỏi những câu mà mình sẽ ân hận, như cô ta đang muốn nhắc đến ai, cha nuôi hay cha ruột. Liệu Tori có biết chuyện không? Tôi ngờ là chưa.

“VẬY cha cậu... Ông ấy là người thường?”

“Tất nhiên. Cha tôi không biết chuyện. Nhưng tôi sẽ nói cho ông hay.”

“Nhưng có nên không đã?”

“Ông là cha tôi,” Tori gắt. “Khi ông biết mẹ tôi đã làm gì...? Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Hai cha con tôi thân nhau lắm. Cha gần gũi tôi hơn cả với mẹ. Cha mẹ tôi ít nói chuyện với nhau. Chắc hẳn họ chỉ ràng buộc nhau bởi con cái thôi.”

“Nói không chừng cậu nên đợi thêm một hai ngày. Để xem tình hình thế nào đã.”

Tori bật cười. “Và gia nhập băng người hùng các cậu chắc? Xin lỗi, nhưng tôi rất ghét sợt nhân tạo có độ đàn cao.” Cô tay xoay người khiến đế giày miết ken két trên sàn bê tông. “Tạm biệt Liz giúp tôi nhé.”

“Khoan!” Tôi vội tháo giày ra. “Cậu cầm ít tiền đã này.”

“Giữ đi. Tôi cầm rồi biết đến bao giờ mới trả cho cậu được.”

“Không sao. Cứ lấy...”

“Giữ tiền cẩn thận, Chloe. Cậu sẽ cần đến tiền nhiều hơn tôi đấy.” Mới đi được vài bước, Tori dừng lại. Cô ta đứng lại một lúc rồi lặng lẽ buông một câu. “Cậu có thể đi cùng tôi.”

“Tôi phải đưa insulin cho Simon.”

“Ờ nhỉ. Đành vậy thôi.”

Tôi mong được nghe một câu chào tạm biệt, nhưng chỉ có tiếng giày trên nền bê tông và cuối cùng là tiếng cửa cọt kẹt. Tori đã đi thật rồi.

Sau chuyến tuần tra, Liz quay lại, bảo nhìn thấy Tori đang rời khỏi nhà kho. Tôi giải thích và chờ nghe bạn trách. Sao lại để Tori đi? Sao không đuổi theo? Nhưng Liz chỉ bảo. “Chắc Tori không muốn đi cùng tụi mình,” và chỉ có thế.

Chúng tôi cùng im lặng. Mãi sau, Liz lên tiếng trước. “Xin lỗi vì đã không tin cậu. Chuyện tởm chết rồi ấy.”

“Tại tớ không biết cách báo tin dữ. Lẽ ra tớ nên nói kiểu khác để chấp nhận hơn.”

“Chắc cách đó là dễ dàng nhất rồi.”

Kéo một mảnh thùng các tông sang làm tấm lót, hai đứa tôi ngồi sát lại gần nhau trong bóng tối. Tôi tựa lưng vào một chiếc thùng gỗ. Lúc này, tôi có chất đồng thùng xung quanh như đang chơi trò giả. Một pháo đài nhỏ nhoi, tối đen, cô quạnh.

“Tại sao họ lại giết tớ nhỉ?” Liz hỏi.

Tôi kể Liz nghe về thí nghiệm, về kỹ thuật di truyền và hồ sơ ghi lại thông tin về việc họ sẽ thủ tiêu những đối tượng thí nghiệm không thể phục hồi.

“Nhưng tớ có thể phục hồi mà,” Liz nói. “Họ chỉ cần giải thích cho tớ hiểu chuyện gì đang xảy ra thôi, hẳn tớ sẽ không phát hoảng lên vì chuyện yêu tinh đâu. Tớ sẽ vẫn đi học đều, uống thuốc, họ bảo gì tớ cũng nghe mà.”

“Tớ biết.”

“Vậy thì tại sao? *Tại sao?*”

Câu trả lời chỉ có một. Với họ, chúng tôi không đáng giá một xu. Chúng tôi chỉ là những đối tượng trong cuộc thí nghiệm. Họ vẫn còn tiếp tục duy trì việc phục hồi vì chúng tôi nào phải thú vật, nhưng Nhà mở Lyle chỉ là cái vỏ bề ngoài chứng tỏ họ đang cố gắng giúp chúng tôi.

Theo ý bọn họ, nếu có ai trong chúng tôi trở thành mối hiểm họa, người đó sẽ bị trừ khử. Tôi không tin rằng mình lại thành mối hiểm họa cho người khác. Brady cũng không. Liz và Derek... cso thể, nhưng cả hai không phải quái vật. Derek tự nguyện ở lại Nhà mở Lyle để không làm bị thương người khác.

Hội Edison muốn làm đấng Tạo hóa và thất bại. Tôi cho rằng, thật ra, họ không sợ chúng tôi sẽ làm hại người khác, mà là sợ cộng đồng người có khả năng siêu nhiên sẽ phát hiện ra việc làm của mình. Vậy nên họ kết liễu đối tượng phế phẩm, chỉ để lại những người thành công.

Đây là ý nghĩ của riêng tôi. Còn đáp lại Liz thì tôi chỉ nói, “Tớ không biết”, rồi hai đứa lại chìm vào im lặng.

Lần này, đến lượt tôi nói trước. “Cảm ơn cậu, về tất cả. Không có cậu, Tori và tớ không đời nào thoát được. Giờ đến lượt tớ muốn giúp cậu. Giúp cậu vượt qua.”

“Vượt qua?”

“Qua phía bên kia. Sang thế giới mà người ta cho là các linh hồn sẽ đến. Thế giới sau khi ta chết.”

“Ồ.”

“Thật lạ là cậu vẫn chưa đi. Cậu có... trông thấy gì không? Một tia sáng cahăng hạn?”

Liz khẽ cười. “Cái đó chỉ có trong phim thôi, Chloe à.”

“Nhưng đôi lúc cậu biến mất. Cậu đi đâu thế?”

“Tớ không chắc. Tớ vẫn nhìn thấy mọi vật ở đây, nhưng cậu không nhìn thấy tớ. Nó giống như việc ở bên kia một trường lực vậy, bên tớ nhìn thấy còn bên cậu thì không... Tớ nghĩ ắt họ là những hồn ma khác, nhưng hình như họ chỉ là khách qua đường.”

“Bọn họ từ đâu đến?”

Cô ấy nhún vai. “Tớ không trò chuyện với họ. Tớ đã nghĩ bọn họ là linh hồn của những thầy pháp khác, nhưng tớ...” Liz sụp mắt. “Tớ không muốn hỏi. Lỡ không phải thì khốn.”

“Cậu có thể hỏi họ bây giờ không? Để tìm một nơi cậu thuộc về?”

“Tớ không sao.”

“Nhưng...”

“Chưa. Tớ chưa muốn, được không?”

“Ừ.”

“Khi nào cậu tìm được Simon và Derek, tớ sẽ đi đây đó vài hôm. Tớ muốn đến thăm bà tớ, xem bà có khỏe không. Thăm anh tớ nữa. Có lẽ cả bạn bè, trường cũ. Biết là họ không nhìn thấy nhưng tớ muốn trông thấy họ.”

Tôi gật đầu.

Liz muốn tôi ngủ. Nhắm mắt để bạn vui, nhưng tôi không tài nào ngủ được. Tôi đói và lạnh quá.

Lúc Liz ra nghe ngóng, tôi vươn vai, đổi tư thế. Cái lạnh của nền bê tông xuyên qua tấm lót các tông tôi nằm. Tôi vừa bò đi tìm thêm thùng giấy thì Liz xuất hiện.

“Tốt, cậu dậy rồi.”

“Chuyện gì vậy? Có người đến à?”

“Không, là Tori. Cô ấy ở phía trước nhà kho. Cô ấy ngồi thu lu một mình.”

Tôi tìm thấy Tori đang ngồi bệt giữa căn nhà kho và một thùng rác, mắt đăm đăm nhìn

thùng rác rỉ sét không chớp.

“Tori?” Tôi phải chạm vào vai cô ta mới ngẩng lên. “Vào trong đi chứ.”

Tori lẳng lặng bước theo tôi. Tôi chỉ cho cô ta chỗ mình vừa làm. Tori ngồi ôm gối, trông không giống Tori tẹo nào.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lấy làm lạ, tôi hỏi.

Mất một lúc sau Tori mới trả lời. “Tôi gọi cho cha. Kể hết mọi chuyện. Ông bảo cứ ở yên đấy, ông ấy sẽ đến đón.”

“Và cậu đối ý. Không sao. Bọn mình sẽ...”

“Tôi băng sang đường đợi ông,” Tori nói tiếp, như thể tôi chưa hề nói gì. “Vì không muốn bị phát hiện nên tôi nấp trong hẻm. Khi xe xích đổ, tôi định bước ra... và may thay là tôi không làm thế. Tôi tự trách rằng mình thật ngốc, rằng ở bên cậu quá lâu khiến tôi bị hoang tưởng, nhưng tôi nhất định phải thấy cha trước, cho chắc chắn. Xe thì tôi không nhằm được – đúng là xe của cha tôi. Dừng ngay chỗ tôi nói rằng tôi sẽ đợi. Xe đậu ở đấy một lát, mọi cửa kính đều kéo lên hết. Nhưng trời quá tối để nhìn rõ. Rồi cửa xe bật mở, và...” Giọng Tori lạc đi. “Đó là mẹ tôi.”

“Hắn mẹ cậu đã nghe lén cuộc gọi,” tôi nói, “Biết đâu họ đổi xe từ trước. Hoặc mẹ cậu lên vào xe cah cậu vì biết cậu sẽ chờ. Chắc cha cậu đang trên đường đến, bằng xe mẹ cậu...”

“Tôi vội trốn ngay và gọi về nhà lần nữa. Gọi theo cách người nhận cuộc gọi trả tiền ấy. Vừa nghe cha nhận điện, tôi đập máy luôn.”

“Tôi rất tiếc.”

Lại im lặng thêm một lát. Và rồi, “Sao chưa nghe cậu nói ‘Đã bảo rồi mà không chịu nghe’?”

“Tất nhiên tôi không nói thế.”

Tori lắc đầu. “Cậu tốt quá đấy, Chloe. Mà này, không phải tôi khen đâu nhé. Cậu không những tốt, mà còn quá tốt là khác. Dù gì thì tôi cũng quay lại rồi.” Tori lục túi lấy ra một thứ. “Có chút đồ ăn đây.”

Cô ta đưa tôi một thanh Snickers.

“Cảm ơn. Tớ tưởng cậu không có tiền.”

“Làm gì có. Tôi chôm đấy.” Đôi giày đế mềm kêu kin kít khi cô ta di chuyển trên tấm bìa các tông. “Thấy bọn bạn làm hoài, nhưng tôi không bao giờ làm cả. Biết tại sao không?” Tori không đợi câu trả lời. “Vì lúc trước tôi sợ bị bắt quả tang. Không phải bên phía cửa hàng hay cảnh sát. Tôi không quan tâm. Họ chỉ có thể thuyết giáo mấy câu, bắt trả lại đồ là cùng. Tôi lo họ trách

mẹ. Tôi sợ mẹ sẽ thất vọng vì mình.”

“Tách.” Tori bóc kẹo, đoạn bẻ một đoạn sô-cô-la. “Giờ thì chả là vấn đề nữa rồi nhỉ?” Cô ta bỏ tọt miếng kẹo vào miệng.

CHƯƠNG 15

VỪA CÓ CHÚT GI bở bụng – dù chỉ là thanh kẹo nhỏ - cơn mệt mỏi và buồn ngủ bắt đầu kéo đến. Tôi chưa kịp ngủ say, mơ mộng đã ùn ùn kéo đến – nào ác mộng không bao giờ tìm thấy Simon và Derek, mục Enright giết dì Lauren... Tôi còn mơ thấy Tori cản trở mình và bỏ mặc tôi lại để người của Edison đến bắt mang đi.

Có tiếng lao xa khiến tôi choàng tỉnh. Tôi ngồi bật dậy, cổ họng nghẹn đắng, cổ căng mắt nhìn xuyên bóng đêm xem cso ai vác súng chạy đến hay không.

Tori vẫn ngáy đều bên cạnh.

“Liz ời?” Tôi gọi khẽ.

Chẳng có ai trả lời. Ất là Liz ra ngoài thám thính tình hình rồi.

Sau một lúc, tôi bụng bảo dạ, chắc mình nằm mơ. Nhưng tiếng động kia lại vang lên – âm thanh *rột rột roẹt roẹt* nhỏ xíu, không thể nghe rõ. Tôi căng tai nghe ngóng nhưng vô tích. Tôi hấp háy mắt. Màn đêm vô tận phủ lên đồng thù, hộp trông như núi đá lởm chởm. Chỉ có một tia sáng yếu ớt từ mặt trăng xuyên qua lớp bụi phủ dày trên cửa sổ.

Tôi ngửi thấy mùi hương xạ như mùi động vật. Chuột ư? Tôi rùng mình.

Tiếng động lại vắng đến. Khẽ như tiếng giấy sột soạt, kiểu như gió thổi qua lá khô. Chắc thế rồi.

Lá khô xào xạc giữa tháng Tư ư? Khi mà cái cây gần nhất cách đây tầm mấy mươi mét sao?

Không, nghe giống tiếng ma hơn. Trong phim kinh dị, khi chỉ nghe mỗi âm thanh loáng thoáng mơ hồ và làm bạn lạnh sống lưng, đó là dấu hiệu mách bảo bạn có thứ gì đang lẩn quẩn xung quanh...

Tôi khẽ rùng mình rồi đứng dậy duỗi thẳng chân. Tôi nghiêng để giày xuống tấm lót các tông mạnh hơn cần thiết một chút, những mong Tori sẽ trở mình. Nhưng cô ta vẫn ngủ say như chết.

Tôi thở ra một hơi, hai má phồng lên như quả bóng. Tính đến lúc này thì tôi làm khá tốt, biết xử lý nỗi sợ hãi bằng hành động cụ thể. Đây không phải lúc bịt lấy tai, chúi đầu xuống đất. Nếu sức mạnh của tôi mạnh mẽ hơn mức bình thường...

Không thể điều khiển được...

Không, không phải thế. Hẳn cha sẽ bảo với tôi rằng, nếu có đủ nghị lực và ý chí, ta sẽ kiểm soát được tất cả.

Tiếng rì rầm hình như phát ra từ phòng bên cạnh. Tôi dò dẫm từng bước qua mê lộ thùng giấy và hộp gỗ. Dù cẩn thận đến mấy, tôi vẫn không khỏi thúc đầu gối vào chúng để rồi phải nhăn nhó vì đau.

Tôi càng đi tới, tiếng động càng xa dần. Đến cuối phòng, tôi mới thấy âm thanh kia chợt xa xôi hẳn. Một con ma đang dụ dỗ tôi.

Tôi đứng khựng, tóc gáy dựng đứng, cổ căng mắt nhìn trong đêm. Thùng chứa hàng ngổ ngang khắp nơi. Tiếng thì thảo trườn quanh tôi. Tôi quay ngoắt người, mất thăng bằng và ngã chúi vào một đồng thùng thừa. Một mảnh gỗ chọc vào lòng bàn tay tôi.

Hít vào một hơi sâu, tôi đánh bạo hỏi, “Các người m... muốn gì?”

Tiếng rù rì chợt tắt. Tôi đứng im chờ đợi.

“Không à? Tốt, vậy tôi đi về...”

Có tiếng cười giòn ré lên sau lưng. Tôi xoay phắt lại, một lần nữa ngã vào chông thùng gỗ khác, bụi xộc vào mũi, vào mắt, vào mồm tôi. Trong khi tôi sù sụ ho lấy ho để, giọng cười kia dần chuyển thành tiếng cười khẩy.

Tôi chưa từng nghe một người còn sống nào cười khẩy giống vậy.

Tôi lặn về chỗ cũ.

Tiếng xì xầm đi theo, ngay sát bên tai tôi, dần nghe giống tiếng rên rẻ nghiền nghiền nơi cuống họng. Hai cánh tay tôi đều sồn da gà.

Tôi nhớ hồi ở Nhà mở Lyle, hồn ma của một người gọi hồn từng kể ông ta đã bám theo tôi từ bệnh viện, nơi ông ta can ngăn các hồn ma khác đừng trêu những bệnh nhân tâm thần. Tôi đoán, nếu bạn là một tên biến thái tàn bạo bị kẹt trong cõi lập lờ quá âu, việc đi theo ám người điên – hoặc những người gọi hồn trẻ tuổi – có vẻ là một thú tiêu khiển thú vị để giết thời gian.

Tiếng rên rỉ chuyển thành tràng than khóc kỳ lạ, nghe như tiếng kêu gào của những linh hồn bị tra tấn.

Tôi đi sang phía có tiếng ồn. “Các người vui lắm à? Chà, giờ thì sao nhỉ? Nếu không chịu bỏ cuộc, tôi sẽ cho các người thấy sức mạnh hơn các người tưởng đấy. Dù muốn xuất hiện hay không, các người cũng bị tôi lôi ra đây hết cho xem.”

Lời tuyên bố của tôi quá ư là hoàn hảo – vừa đánh thép vừa rành rọt – nhưng con ma chỉ

khịt mũi chế nhạo rồi tiếp tục ỉ ôi.

Tôi lần mò đến một chiếc thùng gỗ, phủ sạch bụi và ngồi xuống. “Tôi ra hạn lần cuối, nếu không hiện ra, tôi sẽ kéo các người dậy đấy.”

Hai giây im lặng. Và tiếng rên rỉ quay lại, sát tai tôi. Suýt nữa tôi ngã ngửa và lăn khỏi mặt thùng. Con ma cười mỉa. Tôi nhắm mắt lại và bắt đầu triệu hồn, cẩn thận không để sức mạnh của mình dâng lên quá cao, phòng trường hợp cái xác có thể ở gần đây. Nhét kẻ nọ trở vào xác thối có thể khiến tôi hả hê trong giây lát, nhưng sau đó là day dứt không nguôi.

Tiếng rên ngừng lại. Tiếp đến là tiếng người lầm bầm vì ngạc nhiên. Tôi mỉm cười và tăng cường độ lên một chút.

Hình thù của kẻ đó bắt đầu hình thành – lùn, mập mạp, đủ già để tôi gọi là ông ngoại. Ông ta cong oằn, quần quai như bị trói tay trói chân. Tôi kéo mạnh hơn...

Một tiếng “thụp” cộc lốc vang lên bên cạnh khiến tôi giật thót.

“Liz?” Tôi gọi. “Tori?”

Con ma gầm gừ. “Thả ta ra, đồ nhãi.”

Một tiếng “thụp” khác át mất – hoặc là át gần hết tràng tên gọi tục tũn ám chỉ tôi. Rồi một tiếng eo éo kỳ lạ vang lên.

“Thả ta ra, không ta sẽ...”

Tôi nhắm mắt lại, trong đầu thầm đẩy mạnh hồn ma kia thêm cú nữa. Hấn há mồm ngáp ngáp và lăn xuyên qua tường như thể bị ném khỏi nút không khí^[1] của một phi thuyền. Tôi ngồi đợi, phòng khi hấn còn quay lại. Có vẻ là không. Tôi đã đưa hấn đến thế giới bên kia, thế giới của những hồn ma. Vậy thì tốt quá rồi.

[1] Nút không khí là thiết bị đặc biệt được sử dụng trong trường hợp các nhà du hành vũ trụ buộc phải đi ra ngoài khoảng không.

Lại một tiếng “thụp” nữa. Tôi lồm cồm bò dậy, không còn lòng dạ nào nghĩ đến con ma khi này. Rón rén đi ngang qua chổng thùng thừa cao chất ngất, tôi nghiêng đầu lắng nghe. Bốn bề không một tiếng động.

“Tori?” Tôi thì thào. “Liz?”

Này... nếu thủ phạm không phải họ, thì việc xưng tên họ lên chẳng có ích gì.

Tôi chậm chạp lần từng bước dọc theo hàng thùng cho tới khi đến được chỗ một khe hở. Qua khe ấy, tôi nhìn ra một ô cửa hình vuông mờ mờ. Bụi dày phủ kính như vừa được ai đó gạt vội.

Tiếng cào sột soạt lại vang lên. Tôi ngửi thấy mùi hương tự mùi xạ hương trong căn phòng nọ, chỉ có điều lần này nó khó ngửi hơn gấp mười lần. Một tràng tiếng động lạch xạch vang vọng lên, nghe như hàng loạt móng vuốt nhỏ xíu cào lên nền bê tông.

Chuột.

Vừa đi giật lùi, tôi vừa để ý thấy cửa sổ tối dần. *Thụp*. Tôi ngược lên nhưng không kịp nhìn thấy vật vừa bay trúng kính cửa. Chẳng lẽ có người đang ném vào cửa kính? Nói không chừng là Derek và Simon vừa ra ám hiệu để tôi chú ý.

Quên bằng lũ chuột, tôi chạy băng băng ra cửa cho đến khi trông thấy một hình thù đen tròn trên mặt sàn tối om cặm cũi bò tới, như đang kéo theo thứ gì. Mùi tôi ngửi thấy chắc xuất phát từ đây – con chuột đang tha một con thú chết về tổ.

Thình lình thứ gì đó bay suýt qua đầu tôi. Tôi kêu thét và vội đưa hai tay bụm chặt miệng. Một cái bóng bay ngang qua tôi, đập vào kính cửa với tiếng thụp quen thuộc. Khi nó rơi xuống, tôi có thể nhìn thấy đôi cánh gầy phũ da mỏng. Một con dơi.

Cái hình thù mờ mờ kia đập cánh vào bức tường bê tông, tạo ra hững âm thanh kin kít, sột soạt. Chẳng phải là dơi bay được nhờ định vị bằng tiếng vang sao? Lẽ ra nó không tìm đường thoát bằng cách đâm vào ô cửa kia mới phải.

Trừ phi nó bị đại.

Mãi sau, con dơi lại phóng lên lần nữa. Nó lạch phạch bay đi, chao qua chao lại như còn choáng váng. Đụng trần nhà, nó bèn quay lại và lao thẳng vào tôi.

Bắn loạn lùi lại, tôi trượt chân ngã oạch. “Rắc”, tiếng xương va chạm với mặt sàn khiến cả cánh tay bị thương đau điếng. Tôi cố gắng nhồm dậy, nhưng có cái gì đó dính vào đế giày và kéo tôi trượt ngã lần thứ hai.

Vật bám vào đế giày tôi mượt trơn, lạnh ngắt. Tôi dứt nó ra, giơ về phía ánh trăng ngằm ngĩa. Tay tôi đang cầm một cánh dơi thối rữa. Con dơi ban nãy có đủ hai cánh, vậy có nghĩa là một con dơi khác đang ở gần đây. Con đã chết.

Vội ném cánh dơi đi, tôi cuống cuống chùi tay lên quần jeans. Con dơi còn lành lại sà xuống. Tôi cúi người né nhưng mất thăng bằng và lại ngã dúi dụi. Nằm sõng soài trên sàn, tôi ngửi thấy một mùi khủng khiếp bao trùm lấy mình, nồng nặc đến nỗi tôi ho lên. Và rồi tôi thấy con dơi, cách tôi chưa đầy ba mươi phân. Những chiếc răng trắng ớn phô ra trong bóng tối.

Đám mây vừa che mặt trăng dần trôi đi, ánh sáng bạc hắt vào phòng cho tôi thấy vật trắng trắng không phải răng nanh, mà là những mảnh sọ vỡ. Con dơi đang trong giai đoạn phân hủy, một bên mắt dùm dỏ, bên kia chỉ là hố mắt đen ngòm. Phần lớn mình nó rữa nát cả, chỉ còn sót lại vài mẩu da thịt. Con dơi không có lỗ tai, lỗ mũi, chỉ có quai hàm xương xẩu. Hàm convật bật mở phô những chiếc răng lởm chởm trắng nhớn. Và nó bắt đầu gào rít chói tai.

Tôi ré lên phụ họa, trong lúc lính quỳnh vội giật lùi ra sau. Con dơi chống cái cánh còn nguyên vẹn, tự nâng mình lên. Không còn nghi ngờ nữa – một con dơi chết vừa bị tôi triệu hồn về xác.

Quá chú tâm đến con dơi đang trườn đến, tôi quên bằng chuyện con còn lại cho tới khi nó bay thẳng vào mặt tôi. Lúc nó sắp đến đích, tôi nhìn thấy hai hốc mắt trũng sâu, máu bám đầy trên tai, xương trắng lộ bên dưới lớp lông loang lổ. Xác của một con dơi nữa.

Chạy vụt ra khỏi chõng thùng gỗ, tôi khua tay loạn xạ xua nó đi, nhưng quá trễ rồi. Nó lao thẳng đến. Tôi gào ghét vì bị cặp cánh thối nát đập phành phạch vào mặt. Thân thể lạnh ngắt của nó chạm vào má tôi. Những chiếc móng nhỏ xíu móc vào tóc tôi.

Tôi cố hất nó ra. Nó rơi xuống. Vừa bắt giắc đưa tay bịt miệng, tôi cảm thấy có cái gì giật mạnh áo mình. Tôi nhìn xuống và thấy con dơi đang bám vào đó.

Da lông của nó chưa rách hết. Chỗ tôi định nhìn là những mảng xương thì thực ra là những con giò lúc nhúc.

Tôi bịt chặt miệng, ngăn tiếng hét ngân dài. Tay còn lại cố hất mạnh con dơi xuống nhưng nó bám dai như đĩa, hàm răng trắng ớn hết nhe ra lại thu vào. Đầu nó nhô lên thụp xuống như thể muốn nhìn rõ mặt tôi.

“Chloe? Chloe!” Từ bên ngoài, Liz xẹt qua tường rồi khựng lại. Cô ấy sững sờ, hai mắt kinh ngạc mở lớn. “Chúa ơi. Ôi Chúa ơi.”

“L...làm ơn l...lấy ra giúp tớ.”

Tôi xoay vòng vòng, cuống quýt hất con dơi ra. Chợt một tiếng “rắc” khủng khiếp vang lên, tôi vừa đập trúng một con khác. Trong lúc tôi chạy quanh, con dơi bám vào tôi rơi xuống. Nó vừa chạm đất, Liz đã đẩy thùng gỗ từ chõng cao chất ngất xuống trúng đích, một tiếng “thịch” vang lên còn kinh hơn tiếng xương dơi gãy.

“Tớ... tớ... tớ...”

“Không sao đâu,” Liz bước về phía tôi. “Nó chết rồi.”

“K-kh-không. Con này...”

Liz dừng lại, nhìn xuống con dơi vừa bị tôi giẫm lên. Con dơi khó nhọc nâng cánh lên nhưng đành hạ ngay xuống. Cánh dơi nhúc nhích, móng cào rào rào lên nền bê tông.

Liz nhanh chóng tiến lại gần một thùng gỗ. “Để tớ kết thúc nỗi đau cho nó.”

“Đừng.” Tôi vội giơ tay ngăn. “Làm vậy không được đâu. Nó chết rồi.”

“Đâu có. Nó...” Liz cúi xuống nhìn cho kỹ. Vừa nhìn thấy thân dơi rữa nát, cô ấy kinh hãi lùi

lại. “Trời... nó... Nó...”

“Đã chết. Tại tớ vừa triệu hồn nó nhập xác đấy.”

Liz nhìn tôi. Biểu cảm trên mặt cô ấy... Dù Liz cố che giấu nhưng tôi sẽ không bao giờ quên – vừa sững sờ, vừa kinh hoàng, vừa ghê tởm.

“Cậu...” cô ấy lên tiếng. “Cậu biết...?”

“Tớ không cố ý. Chỉ tại hồi đêm có con ma đến quấy nhiễu tớ. Lúc triệu hồi ông ta, tớ vô tình khiến con dơi bị vạ lây.”

Cánh dơi lại điên cuồng chấp chới. Tôi ngồi xuống cạnh nó. Dù cố gắng tránh nhìn về hướng đó, tôi vẫn trông thấy cái xác bé tí của con vật trên sàn, xương trắng lòi cả ra ngoài. Nó tiếp tục cử động, cố tìm cách để trở dậy, móng vuốt cào bới sàn bê tông, cái đầu nát như ngóc mũi lên...

Tôi nhắm mắt và tập trung vào việc phóng thích linh hồn nó. Sau vài phút, con dơi thôi cào bới. Tôi mở mắt ra và thấy nó nằm đó, bất động.

“Vậy đó là gì? Một thầy ma ư?” Liz cố điềm tĩnh, nhưng giọng cô ấy lạc hẳn đi.

“Đại loại vậy.”

“Cậu... cậu biết hồi sinh người chết?”

Tôi nhìn xuống con dơi nát bét. “Tớ không gọi đó là hồi sinh đâu.”

“Thế còn người thì sao? Cậu có thể...” Liz nuốt khan. “Làm thế không?”

Tôi gật đầu.

“Hóa ra mẹ Tori nói thật. Cậu làm mấy cái xác ở Nhà mở Lyle sống dậy.”

“Tớ chỉ vô tình thôi.”

Siêu năng lực không thể kiểm soát.

Liz tiếp tục phân tích. “Vậy cậu vừa làm... giống như trong phim ư? Bọn dơi chỉ là vỏ rỗng, được tái... tái... Từ đó gọi là gì nhỉ?”

“Tái sinh.” Tôi chưa định nói hết với Liz, rằng đồng cốt không tái sinh được một thân xác vô hồn. Chúng tôi chỉ đưa hồn ma như Liz trở về phần thân xác đã không còn nguyên vẹn mà thôi.

Tôi nhớ ả bán yêu từng bảo tôi gần như có khả năng triệu hồn hàng ngàn hồn ma quay về với thân xác của họ. Tôi đã không tin mụ ta. Giờ thì...

Quá lợm giọng, tôi quay mặt ọe khan và nhổ thật mạnh.

“Không sao rồi,” Liz lại gần an ủi. “Đó không phải lỗi của cậu.”

Nhìn chiếc thùng cô ấy vừa đẩy lên xác con dơi, tôi hít một hơi thật sâu và tiến lại gần. Thấy tôi chạm vào nó, Liz vội can. “Nó chết rồi mà. Ất hẳn...” Liz im bặt. Lát sau, cô ấy run run hỏi nhỏ. “Hay là chưa?”

“Tớ cần phải chắc.”

Tôi nhắc chiếc thùng lên.

CHƯƠNG 16

CON DƠI CHƯA CHẾT. Nó đã – Ôi, tôi không muốn nhớ lại. Lúc đó tôi quá căng thẳng, chỉ sợ không đủ tập trung để phóng thích linh hồn của con vật. Muốn làm thế phải mất một lúc. May mà tôi vẫn làm được. Tôi mừng vì đã kiểm tra cẩn thận. Giờ thì tôi có thể thư giãn, thoải mái được rồi... hoặc ít ra tôi cũng tưởng thế.

Cả tiếng đồng hồ sau, thấy tôi vẫn còn nằm mở mắt chong chong, Liz giục, “Cậu nên ngủ đi một tí.”

Tôi liếc nhìn Tori, cô ta vẫn say giấc nồng – từ khi tôi quay lại đến giờ, cô ta không động đậy.

“Tớ không thấy mệt,” tôi nói.

“Cậu cần phải nghỉ ngơi. Tớ có thể giúp. Mỗi khi mất ngủ bà toàn nhờ tớ đấy.”

Tôi chưa bao giờ nghe Liz nhắc đến cha mẹ cô ấy, chỉ luôn miệng nhắc đến bà. Tôi chợt nhận ra cho đến giờ mình biết quá ít về Liz.

“Cậu ở với bà à?”

Liz gật đầu. “Bà ngoại. Tớ không biết cha mình là ai. Bà bảo cha đã bỏ rơi mẹ con tớ.”

Xét đến việc cha Liz là yêu thì lý do kia cũng có lý lắm.

Liz im lặng một chốc rồi nói khẽ, “Tớ nghĩ chắc bà bị cưỡng bức.”

“Mẹ cậu á?”

“Tớ nghe nói thế. Một chuyện tớ không nên nghe. Ngắt nối gặp ai bà tớ cũng kể: nào chị em, bạn bè bè, rồi đến nhân viên công tác xã hội. Bà kể hồi trẻ mẹ tớ nông cuồng. Tuy không làm gì ghê gớm nhưng mẹ cũng hút thuốc, uống rượu và trốn học. Sau khi mang thai, mẹ thay đổi hẳn. Mẹ già trước tuổi. Hay gắt gỏng hơn. Qua những gì nghe được... tớ nghĩ mẹ bị cưỡng bức.”

“Khủng khiếp quá.”

Liz co chân ngồi ôm gối. “Tớ chưa từng hé môi với ai. Đó chẳng phải chuyện ba đầu nói đấy. Bọn bạn sẽ phân biệt đối xử ngay, cậu hiểu không?”

“Tớ không bao giờ...”

“Tớ biết. Chính vì thế tớ mới nói cậu hay. Dù gì thì mấy năm đầu, mọi chuyện đều ổn cả. Hai mẹ con tớ ở với bà ngoại. Bà trông nom tớ khi mẹ đi làm. Nhưng sau đó mẹ tớ bị tai nạn.”

Lòng tôi quặn đau khi chạnh nhớ mẹ mình cũng đã mất trong một vụ đụng xe. “Tai nạn gì vậy?”

“Cảnh sát nói trong buổi tiệc ấy, mẹ tớ uống say và bị ngã cầu thang. Do bị đập đầu khá mạnh nên sau khi ra viện, bà đổi tính hẳn. Vì mẹ tớ không đủ sức khỏe để đi làm trở lại nên ngoại phải thay bà ra ngoài kiếm việc. Mẹ ở nhà với tớ, nhưng đôi lúc bà quên không cho tớ ăn trưa hoặc trở nên cáu bẳn, vừa đánh tớ vừa nói mọi việc là do tớ mà ra. Bảo chỉ vì tớ nên bà mới bất hạnh đủ đường.”

“Chắc mẹ cậu không...”

“Cố ý. Tớ biết. Sau đó bà lại khóc, xin lỗi và mua kẹo cho tớ ăn. Sau khi em trai tớ chào đời, bà nghiện ma túy và bị bắt vì tội ăn cắp. Tuy vậy, bà chưa phải ngồi tù lần nào. Quan tòa ký lệnh đưa mẹ tớ đến bệnh viện tâm thần. Vì thế nên hồi ở Nhà mở Lyle, tớ rất sợ...”

“Sợ bị nhốt vào một nơi giống vậy. Lẽ ra tớ nên giúp cậu. Tớ...”

“Cậu cũng cố hết sức rồi. Ta chẳng thể làm gì được đâu. Họ đã quyết thì khó lòng ngăn cản.” Liz lặng người đi một chập. “Mẹ từng tìm cách cảnh báo cho tớ. Thỉnh thoảng bà phê thuốc, lảo đảo đến trường tớ, nói luyện thuyết chuyện thí nghiệm, khả năng siêu nhiên này nọ, giục tớ trốn đi trước khi bị phát hiện.” Liz lại im lặng một hồi. “Nếu vậy mẹ tớ đâu có điên, cậu nhỉ?”

“Ừ. Bà chỉ cố bảo vệ cậu.”

Liz gật đầu. “Nói thế đủ rồi. Cậu cần phải nghỉ ngơi để có sức đi tìm Simon và Derek. Ngoại luôn khen tớ giỏi ru ngủ. Cách của tớ hiệu nghiệm hơn mọi loại thuốc ngủ trên đời. Cậu biết tại sao không?”

“Tại sao?”

Liz tươi cười. “Vì tớ có thể nói không ngưng nghỉ. Giờ, để xem, tớ nên nói đề tài gì đủ khiến cậu chán đến mức buồn ngủ rũ mắt đây? À, phải rồi. Các quý ông. Toàn những anh chàng hấp dẫn nhé. Tớ có cả một danh sách này, thấy không? Mười người nóng bỏng nhất mọi thời đây. Thực ra tớ cso hai danh sách, mỗi danh sách gồm mười cái tên. Một bản toàn người thật – tớ từng gặp ngoài đời – cùng một danh sách diễn viên và các ban nhạc. Không hẳn họ không có

thực, vì tất nhiên bọn họ đều hiện hữu.”

Cuối cùng tôi cũng thiếp đi và ngủ thẳng cho đến khi tiếng động cơ xe tải rú lên, khiến tôi choàng tỉnh, tay chân vung loạn xạ.

Nắng sớm tràn qua hàng cửa sổ. Tôi nhìn đồng hồ. Tám giờ ba mươi. Không có dấu hiệu của Liz. Cô ấy lại ra ngoài nghe ngóng chẳng? Hay đã đi mất rồi?

Tori vẫn ngủ ngon lành, miệng ngáy nho nhỏ.

Tôi lay vai cô ta. “Trời sáng rồi. Mình còn phải tìm thư nhắn nữa.”

Tori hé mắt làu bàu, nào là chắc chắn có thư nhắn nào đâu, nào là anh em họ cao chạy xa bay từ lâu rồi, và trước sau gì chúng tôi cũng tiêu. Victoria của chúng ta quả là một tia nắng ban mai đầy hi vọng.

Dù vậy, sau khi rên rỉ cahsn chê rằng không có kẹo ngậm bạc hà làm thơm miệng, không có bàn chải tóc và đồ ăn sáng, Tori cũng ngồi dậy giúp.

Sau nửa giờ tìm kiếm, Tori nóng vống lên đủ để bất cứ ai đi ngang qua cửa sổ cũng phải chú ý. “Hai tên này rảnh quá đi mất.”

Tôi vội chạy lại bảo cô ta nói be bé. “Cái gì thế?”

Tori phẩy tay chỉ hàng thùng thừa xung quanh và tôi hiểu ngay. Mỗi chồng thùng gỗ đều có một thùng vẽ hình graffiti đánh dấu. “Tháng nào cha tôi cũng nhập hàng về tiệm. Nhưng tôi chưa thấy thùng hàng nào ngớ ngẩn như những thùng hàng này.”

Cô ta chỉ một thùng hàng khuất trong bóng tối. Trong khi những chiếc thùng khác đều được đánh dấu bình thường – bằng ký tự và tên riêng – mặt thùng này vẽ một cậu choai choai má xăm hình bàn chân thú và đang vung móng vuốt như Người Sói.

Tôi cười toét cả miệng. “Là Simon.” Thấy Tori ngạc nhiên, tôi giải thích, “Là Simon đấy.”

“Không phải đâu. Simmon làm gì xăm chân thú lên mặt.”

“Tôi muốn nói là *tác phẩm* của Simon kìa. Một trong những nhân vật truyện tranh của cậu ấy.”

“Biết rồi.”

“Giúp tôi nâng cái thùng này lên.”

Tori không nhúc nhích. “Để làm gì?”

“Vì thư nhẩn” – Tôi đành tự mình làm lấy – “sẽ nằm phía dưới.”

“Sao Simon phải để thư nhẩn ở...”

Đúng như dự đoán, dưới thùng có mảnh giấy gấp lại. Cả hai đưa tranh nhau vồ lấy. Tôi thắng.

Simon vẽ ba hình. Hình thứ nhất ở góc trên bên trái kiểu như lời chào, một con ma. Ở giữa, cậu vẽ phác sơ qua nhân vật *Kẻ hủy diệt* do Arnold Schwarzenegger đóng thật to. Hình thứ ba nằm ở vị trí chữ ký, một tia sét giữa mây. Bên cạnh hình vẽ là dòng chữ nguệch ngoạc *10 A.M* của ai đó.

Tori giật tờ giấy khỏi tay tôi rồi trả lại. “Vây lời nhẩn ở đâu chứ?”

“Ngay đây.” Tôi chỉ vào từng hình một. “Trên ấy viết: Chloe, tớ sẽ quay lại, Simon.”

“Chà, lạ lùng thật. Còn cái này là sao?” Tori chỉ vào dòng ghi chú thời gian.

“Chắc là của Derek, cho biết *thời điểm* anh em họ quay về.”

“Mỗi ngày chỉ một lần thôi ư?”

“Mỗi lần họ lên vào đây đều kèm rủi ro. Nhưng giờ hẹn đó không quan trọng nữa rồi. Nếu tớ đã chạm vào giấy, Derek sẽ ngửi mùi được ngay. Từ đó, anh ấy sẽ lần theo dấu vết để tìm ra tớ.”

Tori chun mũi. “Sao nghe giống cú n thế?”

“Cậu thấy ngầu không?”

“À, không.” Tori nhăn mặt. “Hóa ra họ không đùa khi bảo Derek là người sói. Chả trách được.”

Tôi nhún vai và xem đồng hồ. “Chúng ta có khoảng hơn một giờ để đợi, nên...” Tôi buột miệng rủa thầm khiến đôi mày Tori hếch ngược lên trán.

“Phải tìm cách ngăn anh em Simon quay lại,” tôi vội nói, “ngoài kia có một nhân viên của Edison.”

Edison không chỉ có một, mà những hai nhân viên đến canh chừng. Tôi nhớ Liz thăm dò mọi ngõ vào. Cô ấy trở lại với bốn lựa chọn: cổng chính, cổng giao nhận trước, cổng giao nhận sau và toàn bộ khu hàng rào bao quanh.

Chưa chắc Derek đã leo rào lần nữa. Rất dễ bị phát hiện. Nếu là anh ấy, tôi sẽ chọn cổng Hội Edison chọn hôm qua: cổng giao hàng phía sau.

Nhưng do quá hiểu Derek nên tôi lại không chắc anh sẽ dùng kế hoạch nào. Vì thế chúng tôi phải phân công nhau canh chừng ba cổng. Tôi cần ở gần Liz để nhận thông tin từ cô ấy. Nghĩ là Tori sẽ canh cổng sau. Cầu trời lần này cô ta đừng lơ là nhiệm vụ.

Đến chín giờ ba mươi, cả ba đã vào vị trí. Sân nhà máy nằm sát khu dân cư – một khu phố toàn nhà cũ. Cách đó một dãy là Nhà mở Lyle. Đêm thứ Bảy, Derek và tôi chạy thoát theo đường đó nên tôi vẫn nhớ vài nét chính. Con đường chạy theo hướng bắc – nam, nhà máy nằm ở cuối đường phía nam.

Tôi chiếm vị trí đối diện nhà máy qua con đường nhỏ, phía sau ngôi nhà nằm cuối đường. Người trong nhà đi vắng hết, trước ngõ vắng vẻ với những cửa sổ im lìm.

Nép mình sau nhà kho trông sang cổng giao nhận trước, tôi sẵn sàng huýt gió nếu thấy bóng dáng hai anh em Derek. 9:45, một chiếc SUV chạy ngang qua nhà máy. Phải nói là bò qua mới đúng, xe của Hội Edison, cũng chính chiếc xe đó đã đuổi theo Derek và tôi vào tối thứ Bảy.

Khi xe chạy qua, tôi thấy Mike ngồi trên ghế tài xế. Bên cạnh là mẹ của Tori đang quay mặt nhìn ra cửa kính. Chiếc SUV tiếp tục đi đến khúc cua, rồi rẽ phải, thẳng tiến ra sau nhà máy.

Xe vừa khuất khỏi tầm mắt, tôi liền đứng bật dậy. Chợt một bóng đen cao lớn trùm lấy tôi từ phía sau. Tôi vùng nắm đấm, nhưng chưa kịp xoay người, hai bàn tay hộ pháp đã túm lấy cổ, một tay bịt miệng, tay kia ôm ngang người lôi tôi xềnh xệch ra sau nhà kho.

“Là anh,” một giọng ồm ồm vang lên.

Người đó vừa buông tay, tôi lập tức quay lại. Trước mắt tôi là Derek, vẫn chiều cao gần hai mét chưa mất đi phân nào. Chắc tại tôi quá mừng khi hội ngộ nên tự nhiên Derek trông đẹp trai hơn hẳn những gì tôi nhớ về anh: mái tóc đen vẫn rũ xuống trán, gương mặt vẫn lấm tấm mụn. Nhưng có vẻ anh ấy... khá hơn rất nhiều.

“Rất vui được gặp lại anh,” tôi cười toe toét.

Cú khịt mũi chứng tỏ anh ấy không cảm thấy như tôi. Đáng lẽ tôi nên tỏ ra thất vọng đôi chút, nhưng vì quá vui nên tôi không quan tâm. Vào thời điểm này, vẻ mặt cáu kỉnh độc quyền của Derek tốt hơn hết thảy nụ cười nào.

“Em rất mừng...”

“Biết rồi,” Derek ngắt lời. “Đừng nháo nữa, Chloe. Kéo bọn họ nhìn thấy em đấy.”

“Họ đi cả rồi. Chính vì thế...” Nụ cười tắt ngấm khi tôi ngó sau lưng Derek tìm kiếm. “Simon đâu rồi? C... cậu ấy khỏe chứ?” Tôi lục tìm túi đựng insulin và đưa cho Derek. “Em biết Simon cần cái này. Đó là...”

“Là thuốc dự phòng. Simon còn một túi nữa.”

“Ra vậy. Tốt quá. Vậy Simon đâu...?”

“Ở phía sau. Tại thấy mùi Tori nên anh tưởng là bầy...”

“Tori! Chết tiệt, mẹ cô ta... Chiếc xe... Phải báo ngay cho cô ta biết.”

“Cái gì?”

Vừa cất bước vòng lại, tôi vừa ra hiệu cho Derek bước theo. Tôi sang đường, vừa chạy vừa nép mình nghe ngóng và đi đúng con đường chiếc SUV mới chạy qua. Derek đuổi theo, khẽ gọi. “Chloe, quay lại đây ngay!” Thi thoảng Derek lại rửa thầm khi tôi len vào những chỗ anh không chui lọt.

Cuối cùng, trong lúc tôi chạy men theo bờ rào, Derek túm lấy cổ áo khoác nhấc bổng tôi lên như nhắc chú cún con.

“Anh biết đường khác tốt hơn. Suốt hai ngày đợi em, anh đã thăm dò mọi nơi rồi.” Derek thả tôi xuống nhưng vẫn giữ chắc cổ áo như sợ tôi chạy mất không bằng. “Giờ em nói đi, giữa Tori và mẹ cô ta đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có thời gian giải thích đâu. Anh cứ... Liz. Chúng ta cần Liz.”

“Liz còn sống sao?”

Tôi ngập ngừng, chợt nhớ rằng anh đã bỏ lỡ nhiều chuyện. “Không. Ý em là... hồn ma của Liz. Em đã đúng việc Liz không còn trên đời này nữa. Dù vậy, Liz giúp em nhiều lắm. Giờ mình cần bạn ấy dò đường hộ.”

Giật áo khỏi gọng kìm của Derek, tôi chạy thẳng tới chỗ khe hàng rào. Trườn vào trong, tôi quan sát thật tỉ mỉ. Cách đó hai dãy nhà, Liz đang đứng giữa đường. Thấy tôi huýt gió, Derek thở dài ngán ngẩm. Anh đưa hai ngón tay vào miệng thổi một hơi dài đủ khiến màng nhĩ tôi rung động. Khổ nỗi chưa chắc Liz đã để ý – trong lúc nghe ngóng xung quanh, Derek bắt tôi ngồi thụp xuống phòng trường hợp có người vừa nghe tiếng huýt sáo. Lát sau, Derek cho phép tôi nhìn qua bờ giậu.

“Liz đến đấy,” tôi nói.

Derek gật đầu. Anh nhìn bao quát khắp mấy khoảng sân xung quanh để biết chắc xung quanh không có ai.

“Nếu muốn dẫn đường,” tôi bảo. “Anh cứ đi tước nhé. Em sẽ tự đi theo.”

Derek không nhúc nhích. Nhưng vừa thấy tôi định đi, anh đã túm áo lôi lại.

“Anh phải biết mình đang làm gì đã chứ.”

“Hai nhân viên an ninh của Edison đang bí mật tuần tra quanh sân này.”

“Hội Edison ư?”

“Thêm mẹ Tori và gã đã bắn anh tối thứ Bảy trước. Trong số đó, mẹ Tori đáng gờm hơn cả.”

“Mẹ Tori? Hội Edison? Sao lại...”

“Derek?”

“Sao nào?”

Tôi ngược lên nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh tin em chứ?”

Thực lòng tôi không dám chắc câu trả lời, nhưng Derek không ngần ngại, chỉ đáp gọn lỏn, “Tất nhiên.”

“Vậy thì... em biết anh muốn biết tường tận. Nhưng giờ không kịp đâu. Nhất là khi Simon còn ngoài kia và mẹ Tori đang trên đường tới đây. Là phù thủy, mẹ không hề ngại dùng bùa chú đâu. Như vậy đủ chứ?”

Derek phóng tầm mắt nhìn qua sân. Có thể anh tin tôi, nhưng với Derek, nếu không đủ thông tin cần thiết chẳng khác nào bị bịt mắt rồi bảo anh đi theo vậy.

“Đi đằng sau anh,” anh bảo, và chúng tôi rời đi.

CHƯƠNG 17

LIZ VỪA DÒ ĐƯỜNG vừa huýt gió ra hiệu cho chúng tôi theo sau. Derek vẫn trề môi cho thấy anh không vui... mà mặt anh lúc nào chả vậy. Nghĩ thế nên tôi lờ đi.

Chiếc SUV chạy theo con đường nhỏ bên hông nhà máy. Ven đường này toàn những toà nhà công nghiệp nhỏ hơn, ở sau càng nhiều hơn ở trước. Hôm qua, chúng tôi và người của Edison vào theo lối ấy. Giờ thì Tori đang gác đằng đấy, còn chiếc SUV cũng nhằm hướng đó thẳng tiến.

Sau khi lẩn quất trong dãy nhà dân nằm phía bắc sân nhà máy, Derek và tôi đứng sau một chiếc minivan đậu ở rìa ngoài khu dân cư. Khi đưa mắt quan sát, chúng tôi có thể thấy chiếc SUV đậu sau một xe khác. Mẹ của Tori, Mike và tay lái xe hói đầu đang đứng đấy bàn tán.

“Simon đâu anh?” Tôi thì thầm hỏi.

“Đối diện chỗ họ. Còn Tori đâu?”

“Em dặn Tori chờ ở kia...” Tôi chỉ tay. “Tori sẽ đi vòng ra sau để trông chừng khu vực cổng. Mong là cô ta tìm chỗ nấp và ở yên đó.”

“Nếu là em thì anh tin. Còn Tori ư?” Derek khịt mũi xem thường. Tôi sẽ vui hơn khi được khen, nếu không biết đối với Derek, Tori chẳng thông minh gì cho cam.

“Giờ mình đi hết đường này rồi đi tắt qua sân nhé,” tôi nói. “Sau đó, ta đi vòng...”

Tôi vừa định cất bước, Derek lại chụp lấy tay tôi kéo lại. Nếu cứ thế này, tay không đau của tôi sẽ sớm đau như bên tay hiện đang bị thương.

“Chó,” Derek hất hàm về phía khoảng sân có hàng rào vây kín. “Ban nãy anh mới thấy.”

Nhìn theo hướng Derek chỉ, tôi tưởng sắp thấy một con chó dữ giống Doberman đang nhỏ dãi chỗ hàng rào. Hoá ra đó chỉ là túm lông trắng nhỏ xíu, loại chó các bà các cô bỏ vào giỏ xách. Nó thậm chí còn không buồn sủa, chỉ nhìn tôi chằm chằm và nhảy tung tung tại chỗ.

“Ôi Chúa ơi!” Một con Pomeranian sát thủ kìa.” Tôi ngược nhìn Derek. “Khó quá nhỉ? Chúc anh may mắn hạ được nó nhé.”

Derek lườm. “Này, đừng có mà...”

Gió bỗng đổi chiều. Con chó đứng sững. Derek rửa thầm và kéo tôi lùi lại. Con chó khể rít lên the thé rồi phát khùng, nhảy xổ lên sủa inh ỏi. Một cơn lốc lông trắng tự đập binh binh vào hàng rào.

Derek kéo tôi ra đuôi xe. Chúng tôi khuất khỏi tầm mắt của con chó, nhưng nó vẫn tiếp tục sủa ăng ẳng và gầm gừ, dấy hàng rào kim loại rung lên từng chập.

“Nó ngửi thấy anh,” Derek nói. “Ngửi thấy mùi người sói.”

“Chó nào cũng vậy ư?”

Derek lắc đầu: “Hồi anh còn bé, chó thấy anh thì sợ một phép. Con nào con nấy lấm lét lỉnh ngay lập tức. Nếu có sủa cũng chỉ vài tiếng. Giờ thì?” Derek phẩy tay về phía con chó huyền náo. “Là thế này đây. Phải bắt nó ngậm miệng thôi.”

“Em sẽ... Khoan đã, Liz!”

Cô ấy chạy lại ngay.

“Cậu có thể đánh lạc hướng con chó kia không?” Tôi hỏi. “Hình như nó đang muốn chơi nhặt đồ về thì phải.”

Liz cau mày rồi bật cười. “Hiểu rồi. Tớ làm được.”

“Chơi *nhặt đồ*?” Derek thì thảo sau khi Liz đi khỏi. “Cái gì...?”

Tôi ra hiệu bảo anh cùng núp sau xe và chỉ cho anh xem. Ở phía bên kia hàng rào, một cành cây trôi lơ lửng trong không trung, rồi rung lắc. Liz đang điều khiển nó, nhưng Derek chỉ nhìn thấy mỗi cành cây. Con chó nhìn khúc cây bay đi rồi quay lại phía hàng rào, tiếp tục sủa và nhảy chồm lên. Liz thu hồi vật nọ về và gõ lên lưng con chó. Khi thấy nó bắt đầu chú ý đến mình, Liz quăng khúc cây đi. Lần này con chó đuổi theo.

Tôi nhìn Derek ngây người trông theo con chó chạy mất dạng.

“Anh nhớ hồi còn sống Liz tưởng mình có một yêu tinh không? Hoá ra cô ấy mới là yêu tinh. Một bán yêu với khả năng điều khiển đồ vật từ xa.”

“Ừm.” Lại quay sang dõi theo con chó, Derek chậm chậm lắc đầu, như tự trách sao không nghĩ ra điều đó sớm hơn. Chắc tại Derek không biết bán yêu có thể điều khiển được đồ vật. Nhưng với Derek, đó không phải cái có biện minh.

“Đằng trước trống trải rồi!” Liz hét lớn. “Còn cún con sắp chán chơi trò nhặt que!”

Derek và tôi băng sang đường. Hai chúng tôi đi theo con đường phụ dẫn đến khu nhà xưởng bao quanh nhà máy. Derek chợt dừng lại.

“Tori,” anh lên tiếng.

Tôi nghiêng ngó nhìn phía trước. “Ở đâu cơ? Em không thấy...” Tôi để ý thấy Derek ngẩng mặt lên đón hướng gió. “Anh không nhìn thấy, mà là ngửi thấy hả?”

Derek gật đầu, dẫn tôi đến chỗ Tori lom khom nấp sau tường, mắt dáo dác nhìn qua phía bên kia.

“Là bọn tôi đây,” tôi thì thào.

Mới trông thấy Derek, chưa kịp chào hỏi, Tori đã nghiêng đầu ngó sau lưng anh. “Simon đâu?”

“Nó đang...”

“Cậu ấy làm sao? Sao Simon không đến?” Tori lườm Derek. “Anh bỏ cậu ấy ở xó nào rồi?”

“Nó ngất xỉu trng một con hẻm.” Derek nhú mày suy nghĩ. “Dù vậy, không chắc là ở đâu...”

“Anh ấy nói đùa thôi,” thấy Tori lấp bắp không nói nên lời, tôi vội đỡ.

“Ta phải đi ngay.” Derek vừa nhìn tôi vừa chỉ sang Tori, “Giao nhiệm vụ cho em quản lý Tori đấy.”

“Anh mới nói gì vậy?” Tori hỏi lại.

Derek không buồn nhìn cô ta. “Đảm bảo là cô ta theo kịp nhé. Và ngậm miệng lại.”

Mới đi được vài bước, chúng tôi gặp Liz quay về báo người của Edison đang ở trong sân. Họ lên vào bằng cổng sau. Chúng tôi đến nơi Derek chia tay Simon, sau toà nhà có những tấm biển Rao Bán mờ tịt treo trên dây cửa sổ đóng ván kín mít.

“Sao rồi? Cậu ấy đâu?” Tori hặc hỏi.

“Hừm. Chắc lại mới giật đứt xích chạy đi chơi rồi.”

“Anh ấy muốn bảo Simon lớn rồi. Đi đâu là quyền của cậu ấy.” Tôi quay sang Derek. “Anh tìm dấu Simon được không?”

“Được.”

Derek ngồi trên gót, đầu hơi cúi. Tuy khoảng cách từ mặt anh đến nền nhà còn xa, nhưng Tori vẫn ngó anh đăm đăm.

“Đừng bảo Derek sắp làm cái việc tôi vừa nghĩ đến nhé,” cô ta nói.

Derek cau mày – không phải với Tori mà là tôi. “Mong là em có lời giải thích thoả đáng,” anh liếc về phía Tori đầy hàm ý.

“Không hẳn ạ,” tôi nhỏ nhẹ.

Derek hít một hơi thật sâu rồi đứng dậy. “Ở yên đây nhé.”

Chờ Derek đi khỏi, Tori rùng mình. “Dù rằng Derek luôn làm tôi khó chịu, nhưng phần kiểu cách người sói kia thật sự làm tôi nổi da gà. Chết nỗi nó lại hợp với anh ta. Một siêu năng lực đáng sợ của một con người đáng sợ.”

“Còn tôi thấy Derek trông ổn hơn.”

Tori nhìn tôi chăm chăm.

“Sao vậy? Thật mà. Chắc là vì Derek sắp vào giai đoạn biến hình và anh ấy không cảm thấy quá căng thẳng như khi sống ở Nhà mở Lyle. Ất là do yếu tố ấy đấy.”

“Cậu biết anh ta thật sự cần gì không? Dầu gội. Lăn khử mùi...”

Tôi vội đưa tay lên can. “Derek không hôi, nên đừng có nói như thế. Chắc chắn Derek đang dùng lăn khử mùi và – lần này – nó hiệu quả mà. Còn về khoản tắm rửa, có chút khó khăn để đáp ứng nhu cầu này khi phải sống trên đường phố đấy. Sắp tới tôi với cậu cũng không khá hơn đâu.”

“Tôi chỉ nói...”

“Cậu tưởng Derek không *biết* cậu đang nói gì ư? Tin mới đây – anh ấy không ngốc đâu.”

Derek ý thức rất rõ về ấn tượng cá nhân. Ở Nhà mở Lyle, anh ấy từng tắm hai lần một ngày. Ngặt nỗi bấy nhiêu vẫn chưa đủ để giải quyết những rắc rối trong quá trình dậy thì.

Tori quay lại, trông đứng trông ngồi Simon. Tôi vẫn ở nguyên chỗ cũ, cách Tori chừng ba mét. Tốt hơn là trốn cho kỹ, vừa canh chừng Tori vừa để mắt đến khúc cua kia, và chờ đợi...

Một cú chọc nhẹ vào xương bả vai khiến tôi giật bắn.

“Cậu vẫn hay giật mình nhỉ.”

Tôi quay lại và thấy Simon, Derek tụt lại sau lưng cậu.

Simon cười toét miệng, một hình ảnh quen thuộc không kém cái cau mày của Derek. “Tớ vừa nghe bảo là cậu đã tìm được mật thư,” cậu ấy nói.

Tôi lấy bức thư ra và phát nhẹ.

Simon giật tờ giấy, nhét lại vào túi áo khoác của tôi. Vừa nắm tay tôi, ngón tay cái của Simon vừa xoa xoa khớp ngón tay cho tôi. Tôi nhẹ cả người khi được thấy Simon, gập lại cả hai anh em họ sau bao nỗi lo âu và những cơn ác mộng...

Nếu có đủ dũng khí, tôi đã ôm chầm lấy Simon. Thay vào đó tôi chỉ nói, “May mà cậu và Derek tìm được bọn tớ,” giọng tôi lạc đi.

Simon siết chặt tay tôi. Cậu ghé sát tai tôi thì thầm, “Tớ...”

Đột nhiên Simon khựng lại, đầu ngẩng lên.

“Chào Simon,” Tori từ phía sau tôi bước đến.

“Cô ta đang làm gì ở đây vậy?”

Derek chìa ngón cái về phía tôi. “Hỏi Chloe ấy. Anh cũng chả hiểu đầu đuôi thế nào.”

“Chuyện dài lắm,” tôi nói ngay.

“Đành để sau vậy,” Derek thản nhiên. “Giờ ta phải đi ngay mới kịp.”

Simon quay sang tôi hỏi nhỏ, “Nhưng mọi việc ổn cả chứ?”

“Không hề,” Tori thủng thẳng. “Tôi bắt cóc Chloe này, ép cô ấy phải chạy trốn cùng này. Chưa hết, tôi còn lợi dụng Chloe làm lá chắn che đậy cho mình lúc đối phó với mấy gã mang súng nữa này. Tôi vừa chợt nghĩ đến chuyện bóp cổ Chloe rồi vứt xác ở đây để cắt đuôi bọn họ

nữa. Nhưng rồi hai người xuất hiện, làm phá sản âm mưu thâm độc đó. May thật. Hai người vừa cứu mạng Chloe bé bỏng tội nghiệp và nhận được sự biết ơn vô hạn của cô ấy.”

“Sự biết ơn vô hạn?” Simon nhìn tôi. “Tuyệt đấy. Liệu như thế tớ có được cung phụng cả đời không? Nếu được, tớ thích ăn trứng ốp la có lòng đỏ ở mặt trên.”

Tôi tủm tỉm cười. “Tớ sẽ ghi nhớ.”

“Phiếm chuyện đủ rồi,” Derek cộc lốc. “Ta đi nào.”

CHƯƠNG 18

TRÊN BẢN PHIM ĐIỆN ẢNH THÌ cuộc chạy trốn này hẳn sẽ có tình tiết chúng tôi rơi thẳng vào bẫy. Mọi người đều bị bắt giam... ngoại trừ tôi, bởi tôi là nhân vật chính. Tôi đã thông minh để tránh không bị bắt, nhờ thế, tôi mới lên được kế hoạch táo bạo nhằm giải cứu cho các bạn mình. Nhưng kế hoạch đó sẽ không dễ thực hiện. Hay không quá im hơi lặng tiếng. Chẳng hạn, Tori và Simon sẽ dùng phép thuật làm nổ tung cả một dãy nhà ngay giữa phố. Derek sẽ ném hàng loạt xe cộ vào bọn người đuổi theo. Còn tôi sẽ chiêu mộ một trung đội thầy ma từ một nghĩa trang toạ lạc gần đó.

Nhưng so với chuyện cảnh tượng ấy mà lên màn bạc sẽ hoành tráng cỡ nào thì giờ tôi chỉ muốn được trốn đi thật lặng lẽ. Và chúng tôi đã làm đúng như thế. Người của Hội Edison cứ loay hoay mãi trong sân nhà máy.

Chúng tôi đi bộ ít nhất hơn năm cây số. Khi đã cách nhà máy xa đến độ không cần phải vừa đi vừa rón rén, lẩn quất, Derek dẫn chúng tôi vào một khu phố buôn bán ngay cạnh khu dân cư. Trong một ngày đến trường bình thường như hôm nay, ở đó người ta sẽ không để tâm đến bốn đứa choai choai đi thơ thẩn.

“Vẫn biết các người thích ra vẻ bí ẩn này nọ,” rốt cuộc Tori cũng lên tiếng, “nhưng chẳng lẽ ta không bắt taxi được ư?”

Derek lắc đầu.

Tôi háng giọng. “Đúng là đi taxi có mạo hiểm thật, nhưng nếu tìm được đường đến đích sớm hơn, chân em sẽ hết sức cảm kích.

Đang đi Derek chợt đứng phắt lại khiến tôi đâm sầm vào lưng anh – đây không phải lần đầu vì anh cứ nhất định đòi đi trước mặt tôi. Suốt dọc đường, vì toàn đá vào gót chân anh nên tôi luôn miệng xin lỗi. Nhưng hễ tôi tụt ra sau, để anh đi trước một quãng xa, anh lại quay lại gắt và giục tôi đi tiếp.

“Ta sắp đến nơi rồi,” Simon thông báo.

Cậu ấy đi kể bên tôi và luôn bám sát lề đường. Hễ Derek đi gần tôi chừng nào, cậu nhích lại cạnh tôi chừng đó. Dù bình thường tôi không phàn nàn chuyện Simon ở gần mình quá, nhưng bị kèm chặt thế này khiến tôi cứ thấy làm sao ấy.

Lúc bắt đầu đi tiếp, tôi định tụt lại sau với Tori, người đang lè mề đếm từng bước chân ở mãi phía sau, nhưng Simon nắm khuỷu tay kéo tôi trở về chỗ cũ.

“Được rồi,” tôi nói. “Có chuyện rồi đây. Vụ kèm người này là ý gì thế?”

“Họ đang bảo vệ cậu đấy,” Tori thủng thẳng. “Bởi thế giới này quá xấu xa nên họ phải che chắn cho cậu chứ còn sao nữa.”

Hai anh chàng không ai nói một lời. Dù có chuyện gì họ cũng sẽ chẳng cho tôi hay. Hoặc chưa muốn nói ra.

Đích đến của chúng tôi là toà nhà trước dùng làm xưởng giờ đã bỏ hoang. Nó nằm trong một khu dân cư tồi tàn đến độ người vô gia cư và dân du thủ du thực hình như cũng phải tránh xa.

Ngay lúc chúng tôi sắp bước vào trong, Liz gọi tôi. Cô ấy đứng trước một khung cửa trống – cánh cửa đã bị tháo mất – như thể Liz không thể bước qua ngưỡng cửa ấy. Tôi hỏi có phải cửa bị yểm bùa nên Liz không thể đi qua chẳng, nhưng cô ấy nói không phải. Chỉ có điều Liz có chuyện cần nói với tôi. Vậy nên tôi vẫy tay gọi Derek và Simon đến, bảo mình cần nói chuyện với Liz.

Từ lúc tôi gặp các bạn khác, Liz lặng lẽ hằn và hay lánh mặt. Giờ cô ấy đang đứng nép mình trên con đường đất cạnh toà nhà, tay kéo kéo một bên vớ màu tía pha màu da cam.

“Cậu biết không, tớ thích đôi vớ này lắm. Nhưng cứ nhìn đi nhìn lại chúng riết thì tớ sẽ mãi mãi đi chân đất cho xem.” Liz gượng cười, lại cúi xuống cố tháo tất. Sau cô ấy đành bỏ cuộc và đứng thẳng dậy. “Tớ sắp đi rồi. Cậu không cần đến tớ nữa.”

“Đừng, tớ... ý tớ là, nếu cậu muốn đi, tớ không thể cản, nhưng...”

“Làm vậy thật không phải. Tớ chỉ...” Liz giơ chân, kéo vớ cho ngay. “Tớ nên đi. Nhưng tớ sẽ quay lại.”

“Tớ không có áo của cậu. Ta phải cùng thống nhất hẹn nhau ở một chỗ hoặc đại loại thế.”

Liz bật cười, tiếng cười xuất phát từ niềm vui tự đáy lòng. “Không cần điểm hẹn gì cả. Tớ sẽ tìm thấy cậu. Tớ luôn làm thế mà. Chỉ là... chắc sẽ mất một thời gian. Tớ có việc phải làm. Và cậu còn phải...” Liz ngược nhìn lên toà nhà, ánh mắt buồn bã làm tim tôi đau nhói. “Cậu bận nhiều việc. Cậu và cả các bạn kia nữa.”

“Liz, tớ...”

“Không sao đâu. Cậu cứ làm việc của mình đi, tớ sẽ bắt kịp thôi.”

“Tớ sẽ nhớ cậu lắm.”

Liz chìa tay ra, tôi thề là có cảm thấy mấy ngón tay cô ấy vượt qua tay mình. “Chloe, cậu tốt quá. Đừng lo cho tớ. Thế nào tớ cũng sẽ quay lại.” Nói xong, Liz biến mất.

Những người khác đợi tôi bên kia khung cửa. Chúng tôi nối nhau thành hàng một sau lưng Derek và len lỏi đi qua khu đồ nát giữa lúc trời sâm sẩm tối.

Đang đi, tóc gáy tôi bỗng dựng ngược. Một cơn đau như búa bổ nổi lên phía sau đầu. Tôi chậm chân bước. Giờ đến lượt Tori đâm sầm vào tôi.

“Coi kìa, *đi đi* chứ,” Tori ca cẩm. “À, phải phải. Chloe sợ tối. Simon, chắc cậu nên cầm tay Chloe hoặc...”

“Tori, thôi đi.” Simon lướt qua Tori và đến bên tôi. “Cậu sao vậy?”

“Ở đây... có cái gì ấy. Tớ cảm thấy lạ lắm.”

“Là ma ư?”

“Chắc không phải đâu. Nhưng tớ có cảm giác tương tự như lúc ở dưới khoang trống trong Nhà mở Lyle.”

Derek mắng khế.

Tôi quay sang, chăm chú nhìn anh xuyên qua bóng tối. “Gì vậy?”

“Một xác chết.”

“*Cái gì?*” Simon và Tori đồng thanh ré lên.

“Đâu đó trong này có người chết. Anh nghĩ thấy từ hôm qua, trước khi tụi mình vào hẻm bên trong.”

“Vậy mà anh không buồn báo cho em ư?” Simon cáu.

“Đây là một cái xác. Chết lâu rồi. Một người vô gia cư nào đấy. Nhưng mặt khác thì chỗ này khá tốt.”

“*Mặt khác* ư? Nơi này tối như hũ nút, đầy rác rưởi, xác người và chuột nữa. Anh trai ơi, anh cũng giỏi chọn quá chứ.”

“Ch... chuột ư?” Tôi lắp bắp, sức nhớ đến lũ dơi lúc trước.

“Tuyệt,” Tori lầm bầm. “Cô nàng còn sợ cả chuột.”

“Có anh ở đây, lũ chuột sẽ tránh xa,” Derek khẳng định.

Tôi đâu có sợ bọn chuột còn sống.

Anh nói tiếp. “Nhưng anh không tính đến cái xác. Chloe này, liệu xác ấy có phiền đến em không?”

Phiền chứ. Tôi nên cho mọi người hay chuyện lũ dơi, nhân lúc đối phó với hồn ma, tôi vô tình làm chúng sống dậy như thế nào. Nhưng lúc ấy tôi lại nhìn thấy các bạn mình đều đang mệt phờ, mong tìm ngay một chỗ nghỉ chân và trò chuyện, nghe tôi kể về những gì tôi biết. Đành vậy, chuyện của tôi, tôi sẽ tự xoay xở. Chừng nào không cố gọi hồn Liz, tôi sẽ không làm cái xác kia sống dậy.

Tôi bèn nghĩ sao nói vậy.

“Nhưng nội ở gần nó thôi đã khiến cậu khó chịu rồi,” Simon lo lắng. “Ta nên...”

“Nơi an toàn có dễ kiếm đâu.” Tôi gượng cười. “Vớ lại đây sẽ là một trải nghiệm không tồi. Tớ cần học cách nhận biết cảm giác đó là như thế nào mà.”

“À phải,” Tori dài giọng. “Hoàn cảnh sẽ giúp Chloe *học hỏi* thêm. Cậu có thôi đi không? Cậu y hệt con thỏ non vênh vào trong quảng cáo pin Energizer...”

Simon quay sang định gắt Tori, nhưng Derek vẫy tay bảo chúng tôi đi tiếp. Bốn chúng tôi đến một căn phòng không có cửa sổ nằm ở chính giữa ngôi nhà. Derek vặn to đèn bão. Ánh sáng lập loè đủ cho chúng tôi nhìn thấy xung quanh. Anh em Simon đã kê sẵn mấy thùng hàng rỗng làm ghế ngồi và trải báo nhằm che nền nhà bụi bặm. Có hai ba lô mới giấu sau những thùng hàng nằm cạnh chõng chắn rẽ tiền xếp gọn gàng. Tuy không được như khách sạn Hilton – thậm chí không được như Nhà mờ Lyle – nhưng còn tốt chán vạn lần nơi chúng tôi vừa ngủ lại đêm qua.

Lúc chúng tôi ngồi xuống, Derek rút trong túi ra một nắm lương khô. Anh đưa cho tôi một thanh.

“Ồ, được đấy. Chắc hẳn mọi người đói meo cả rồi.” Simon cho tay vào túi quần. “Tớ có một quả táo dập và một trái chuối thâm đây. Tớ vẫn hay bảo mọi người muốn mua trái cây thì không nên vào cửa hàng tiện lợi mà.”

“Vớ riêng em, Simon, mớ trái cây đó còn đỡ hơn món này.” Derek đưa lương khô cho Tori.

“Vì cậu không nên ăn lương khô phải không?” Tôi nói. “Nhắc mới nhớ...” Tôi lấy lọ insulin

ra. “Derek bảo đây là thuốc dự phòng của cậu.”

“VẬY là bí mật đen tối của tớ đã bị phơi ra ánh sáng.”

“Tớ không biết cậu giữ bí mật chuyện đó.”

“Không hẳn. Nhưng cũng chẳng phải thứ tớ nên quảng cáo rùm beng.”

Nói cách khác, nếu lũ trẻ biết Simon mắc bệnh mãn tính, họ sẽ phân biệt đối xử với cậu. Vì Simon có thể kiểm soát được bệnh của mình, không lý gì cậu ấy phải cho mọi người hay.

“Dự phòng ư?” Tori tò mò. “Có nghĩa Simon không cần dùng đến thuốc?”

“Hình như là không,” tôi nói khẽ.

Simon hết nhìn Tori lại nhìn tôi, có vẻ không hiểu, sau mới vỡ lẽ. “Thế các cậu tưởng...”

“Tưởng nếu không tiêm thuốc trong vòng 24 giờ tới, cậu sẽ chết à?” Tôi ngắt lời. “Không hẳn, nhưng cũng gần như vậy. Cậu cũng biết bài học ‘Cẩn thận khi sống với người mắc bệnh nguy hiểm đến tính mạng và luôn cần phải dùng thuốc’ mà. Có vẻ là nó vẫn hữu dụng đấy.”

“Cậu có vẻ hơi thất vọng, nhỉ?”

“Không phải chuyện đùa đâu. Giờ tụi tớ ngồi đây, lo không biết cậu tắt thở lúc nào. Coi cậu kìa, thậm chí không còn sức để thở hắt ra nữa.”

“Được rồi. Trong tình huống khẩn cấp, hãy dùng hai liều.”

Cậu ấy nhồm dậy, vờ lơ đãng rồi khụy xuống, yếu ớt ngóc đầu lên.

“Chloe? Cậu đấy ư?” Simon ho. “Cậu lấy insulin hộ tớ với?”

Tôi đặt thuốc vào bàn tay đang chìa ra.

“Cậu đã cứu mạng tớ,” Simon đùa. “Biết bao giờ tớ mới đền đáp được ơn này?”

“Trộn đời làm nô lệ cũng tốt. Tớ thích ăn trứng bác.”

Cậu ấy chìa trái táo dập ra. “Hay cậu bằng lòng ăn cái này nhé?”

Tôi bật cười.

“Hai người quái đản vừa chứ,” Tori nhận xét.

Simon ngồi lên thùng hàng ngay cạnh tôi. “Phải đấy. Bọn này cực kỳ quái đản và tệ hại hết sức. Chỉ cần đến gần bọn này, sự yêu mến của mọi người dành cho cậu sẽ giảm sút nghiêm trọng. Vậy tại sao cậu không...”

“Chloe?” Derek chen vào. “Tay em sao rồi?”

“Tay...?” Simon rửa thầm. “Rõ biết cách làm em anh xấu hổ. Lúc đầu là đồ ăn. Giờ đến hỏi thăm tay.” Cậu ấy quay sang tôi. “Tay cậu đỡ chưa?”

“Tốt rồi. Đã khâu kín miệng và băng bó cẩn thận.”

“Để tụi anh kiểm tra xem,” Derek nói.

Simon giúp tôi cởi áo khoác.

“Em ăn mặc thế hả?” Derek ngạc nhiên. “Áo ấm đâu?”

“Họ có cho em kịp mang theo gì đâu. Nhưng em có tiền. Rồi em sẽ mua áo.”

“Mua hai cái đi,” Simon khuyên. “Trời sập tối là lạnh ghê lắm. Tối qua chắc cậu đông cứng như que kem Popsicle.”

Tôi nhún vai. “Tại lúc đó tớ có chuyện phải lo nghĩ.”

“Cho dì cậu ấy và Rae,” Tori bổ sung thêm.

“T... ta nói chuyện đó sau,” thấy Simon nhìn mình đăm đăm, tôi vội bảo. “Ta có rất nhiều chuyện cần bàn. Hai người nói trước đi.”

CHƯƠNG 19

“VẬY KỂ LẠI TỪ ĐẦU NHÉ,” Derek tìm tư thế thoải mái trên kiện hàng rỗng. “Lần cuối cùng tụi anh nhìn thấy em là lúc em đang cùng Rae chạy ra nhà kho. Nhờ đánh lạc hướng họ nên tụi anh thoát được. Tuy nhiên, bọn anh không thể quay lại ngay vì ngại họ vẫn còn cảnh giác. Đến lúc bọn anh tìm tới lại không thấy các em đâu.”

“Rae thuyết phục em nên đi.” Cô ấy bảo lúc chỉ có mình cô ấy với Simon, Rae không thấy Simon nhắc gì đến tôi. Simon chỉ lo cho anh trai mình thôi. Giờ thì tôi biết sự thực không phải thế – Rae biết chỉ cần nói thế cũng đủ khiến tôi nản lòng, nản đến nỗi bỏ mọi người đi theo cô ấy. Giờ tôi rất ngượng vì đã trót tin một lời nói dối. “Rae nói... đủ thứ hết. Cô ấy bảo em đi tìm dì Lauren để dì chăm sóc vết thương cho, còn bảo...”

Suốt hai ngày qua, có chuyện gì tôi đều kể hết cho ba người kia nghe. Dần dà, tôi đưa mọi người đi từ khám phá này đến khám phá khác. Nghe tôi kể xong, ai nấy lặng người đi. Ngay cả Tori cũng không nói tiếng nào.

“Vậy là Brady và Liz đã chết,” Simon chậm rãi mở lời. “Tớ đoán cả cô bạn bị họ đưa đi trước đó cũng cùng chung số phận.”

“Amber,” Tori nhắc. “Tên cô ấy là Amber.”

Tôi gật đầu. “Amber có tên trong danh sách. Cả ba bọn họ.”

Lại thêm một đổi im lặng.

“Rae và dì Lauren vẫn còn ở đó. Vẫn biết Rae phản bội chúng ta và dì em là đồng bọn của họ, nhưng em... em cần phải cứu hai người ấy ra. Em không dám mong mọi người sẽ giúp...”

“Không, cậu nói đúng,” Simon ngắt lời tôi. “Đúng là Rae có lỗi, nhưng lỗi đó không đáng chết.”

“Em biết chỉ riêng chúng ta thôi thì không đủ sức cứu họ.” Tôi lên đưa mắt nhìn Derek. Thấy anh gật đầu, tôi có chút thất vọng, như thể tôi mong mỗi anh sẽ nói bọn tôi làm được. Tất nhiên, anh có lý. Chúng tôi không thể.

“Ngay sau khi tìm thấy cha hai người, em muốn quay lại đó,” tôi bảo. “Chắc giờ chúng ta đều hiểu tại sao chú lại đưa anh và Simon chạy trốn.”

“Bởi sau rốt thì ông đã đi đến kết luận rằng, suy cho cùng, sắp đặt lại gien cho con trai mình chẳng phải ý tưởng sáng suốt gì cho cam ư?” Giọng điệu cay đắng của Simon làm tôi ngạc nhiên. Từ đầu đến giờ, tôi không hề nghĩ đến điều cậu vừa nói. Tôi hoàn toàn cho rằng cha cậu là “người tốt”. Nhưng chính chú ấy đã cho phép họ làm thí nghiệm trên cơ thể con trai mình, hệt như cha mẹ các đối tượng thí nghiệm khác vậy.

“Các bậc cha mẹ cũng chỉ cố làm điều tốt thôi,” tôi nhớ đến lá thư của dì mình. “Ai cũng tưởng cách đó làm cuộc sống của chúng ta dễ dàng hơn. Hội Edison mang đến cho họ giấc mơ đó, và khi thí nghiệm trực trực, ba anh đã ly khai khỏi hội. Dì Lauren cũng định thế.” Tôi chạm vào bức thư trong túi quần. “Chỉ là quá trễ mất rồi.”

“Trong số các phụ huynh của chúng ta, cũng có người không bao giờ hối tiếc về quyết định đó,” Tori tiếp lời. “Lắm người vỡ lẽ mẹ ruột của mình hoá ra chỉ là kẻ vô trách nhiệm không hơn. Nhưng mà này, ít nhất thì chưa ai biết tôi thật sự vớ bở.” Cô ta lột mảnh giấy bọc cuối cùng bao quanh miếng lương khô. “Tôi cũng không tin vụ họ bảo chúng mình là ‘mẻ hàng lỗi’. Ý muốn ban đầu của họ là những người có khả năng siêu nhiên vượt trội hơn. Chẳng phải bọn mình đúng là thế còn gì. Họ chỉ cần dạy bọn mình cách kiểm soát năng lực ấy là được thôi.”

“Sao cậu không về mà nói với bọn họ ấy?” Simon ngán ngẩm.

“Còn cậu thì sao?” Tori phẩy tay với Simon. “Sức mạnh của cậu chả tốt quá còn gì. Thậm chí hồi ở Nhà mở Lyle, cậu có phải tư vấn đâu.”

“Simon không có trong danh sách. Họ coi cậu ấy là một thành công.”

“Ai muốn nói gì cũng được.” Simon cựa người trên thùng hàng rỗng. “Sức mạnh của những

đối tượng được coi là thí nghiệm thành công có vẻ yếu hơn, nhưng có thể chỉ bởi chưa đến lúc bộc phát. Một khi năng lực siêu nhiên phát huy hết, chúng ta cũng sẽ có cùng rắc rối như nhau thôi.”

Tori gật đầu tán thành. “Đồng hồ đếm ngược trên bom hẹn giờ đang kêu tích tắc.”

Y hết lời ả bán yêu từng nói...

Tôi chưa từng nhắc đến ả. Một tình huống rắc rối không cần thiết và là cơ hội để Derek bảo rằng tôi thật khờ khạo mới đi nghe ả tán hươu tán vượn. Vậy mà còn bảo tôi quay lại đó, phóng thích ả ư? Không phải là chuyện tôi muốn nghĩ đến bây giờ. Nếu có quay lại, nghĩa là khi đó chúng tôi đã tìm được chú Simon và chú ấy sẽ có cách chặn đứng Hội Edison mà *không cần* phải phóng thích bất kỳ một yêu ma nào.

“Cha tớ sẽ giải quyết hết cho xem,” Simon hào hứng.

“Hay đấy,” Tori nói. “Nào thì cứu dì Chloe và Rae, nào thì giải đáp mọi thắc mắc... chỉ cần chờ cậu tìm cho ra người cha hiện đang mất tích. Bằng cách nào đây?” Cô ta nhìn khắp lượt những ai đang có mặt. “Có thể thấy không được ổn cho lắm.”

Ánh mắt Simon long lên giận dữ, nhưng cậu chớp mắt gạt biểu cảm ấy đi. “Bọn tôi đang cố hết sức.”

“Bằng cách nào mới được?”

“Để sau đi,” Derek chen vào. “Giờ ta cần kiểm quần áo ấm cho Chloe đã...”

“Chloe, Chloe, Chloe. Dẹp trò lo lắng cho Chloe bé bỏng tội nghiệp đi. Cô nàng đã chết rét đầu mà sợ. Còn cha cậu thì sao? Có manh mối gì chưa? Hay có dấu vết nào không?”

“Chưa có,” Simon thú nhận.

“Vậy hai ngày vừa qua các người làm những gì?”

Simon giận càn hông. Lần này không nhin được nữa, cậu quay phắt sang Tori khiến cô ta vội vàng rút lại. “Trong suốt hai ngày qua, bọn này dành mọi giây phút tỉnh thức để làm ba việc cố sống sót, tìm Chloe và tìm cha tôi. Vậy *cậu* làm được những gì rồi?”

“Tôi bị giam.”

“Thế ư? Chloe cũng bị giam, nhưng hoàn cảnh không ngăn được cô ấy. Cậu muốn bổ sung thêm gì không, Tori? Cậu đã tìm hiểu được gì nào? Hay chỉ ‘ăn theo’ vụ chạy trốn của Chloe?”

“Tori giúp tớ mà,” tôi can. “Không có cô ấy...”

Tori quay ngoắt lại đốp chát. “Chloe Saunders, tôi không cần cậu bênh.”

Im lặng. Mãi sau, Derek hỏi, “Tori, bọn tôi nên đưa cô về đâu? Về nhà ông bà? Hay bạn bè? Giờ cô đã thoát được và bình an vô sự, và tôi tin chắc cô cũng đã có chốn đi về.”

“Không.”

Tôi vừa định kể cho mọi người nghe chuyện xảy ra với cha Tori, nhưng cô ta đã quắc mắt bắt tôi phải im miệng.

“Cô ấy không có chỗ nào đâu,” tôi đành bảo. “Giống em vậy.”

“Nhất định cũng phải có ai đó chứ,” Derek gặng, “nếu họ không ở Buffalo, bọn tôi sẽ mua vé xe buýt cho cô.”

“Thích có người phải đi ngay trong vòng một giờ tới chứ gì?” Tori ương bướng. “Tôi không đi đâu hết. Tôi sẽ nhập hội anh hùng nhí đi tìm Người Cha Siêu Phàm.”

Simon và Derek đưa mắt nhìn nhau.

“Không được,” Derek thẳng thừng.

“Không ư? Xin lỗi nhé, chính Rae mới là người phản bội các người. Không phải tôi. Tôi còn giúp Chloe nữa đấy.”

“Lúc còn ở Nhà mở Lyle, cũng lại là Rae hành hạ Chloe chắc?”

“Hành hạ ư?” Tori cười khẩy khinh bỉ. “Tôi không...”

“Cậu không từ thủ đoạn để khiến họ đuổi Chloe,” Simon lên án. “Và khi mưu sự không thành, cậu đã tính giết cô ấy.”

“Giết Chloe ư?” Tori mím môi. “Tôi không giống mẹ tôi. Sao cậu dám đổ tội...”

“Cô lừa Chloe vào khoang trống,” Derek nhắc lại. “Lấy gạch đập vào đầu cô ấy xong, cô trói gô Chloe và nhét giẻ vào mồm cô ấy, sau đó nhốt cô ấy lại. Cô có buồn kiểm tra xem Chloe có hề hấn gì không sao? Rằng cô chưa đập vỡ đầu người ta ra ấy?”

Tori định cãi biến nhưng nỗi kinh hãi trong mắt cho thấy Tori biết mình không nên làm thế.

“Derek,” tôi nói đỡ, “Em không nghĩ...”

“Không, cô ta không nghĩ vậy. Viên gạch của Tori có thể đã đập chết em. Khăn nhét miệng đã có thể khiến em chết vì nghẹt thở. Nỗi kinh hoàng cô ta gây ra cho em đã có thể làm em nhồi máu cơ tim mà chết. Còn nữa, giả sử hôm đó em không thoát khỏi dây trói, chuyện gì sẽ xảy ra? Chỉ cần cơ thể bị mất nước vài ngày cũng đủ mất mạng rồi.”

“Tôi sẽ *không bao giờ* bỏ mặc Chloe đến chết. Anh không thể buộc tội tôi như thế.”

“Phải,” Derek chưa chịu thôi. “Cô chỉ muốn người ta nhốt Chloe vào bệnh viện tâm thần. Mà tại sao mới được? Chỉ vì cô không ưa cô ấy. Bởi Chloe nói chuyện với anh chàng cô thích. Tori, có thể cô không giống mẹ cô, nhưng những gì cô đang...” Anh lạnh lùng chiếu ánh mắt băng giá vào Tori. “Tôi không muốn gặp phải loại chuyện ấy đâu.”

Nét mặt Tori lúc đó... dù có thể cô ta không thích sự cảm thông của tôi, nhưng tôi vẫn thấy tội nghiệp cô ta.

“Bọn tôi không tin cậu,” giọng Simon mềm mỏng hơn anh trai mình. “Bọn tôi không thể đi cùng với người mình không tin tưởng.”

“Nhưng nếu em thấy bình thường,” tôi lên tiếng. “Nếu em thấy đi với Tori an toàn...”

“Không có chuyện đó đâu. Vả lại, em sẽ không làm lơ Tori, bởi nếu thế, em không còn là em nữa.” Derek nhìn thẳng vào mắt Tori. “Nhưng tôi làm được. Chloe không buộc cô phải đi vì lẽ cô có xảy ra chuyện gì, cô ấy sẽ rất lo lắng. Còn tôi? Tôi mặc xác. Cô tự gây ra thì tự đi mà gánh hậu quả.”

Đến đây, tôi phải công nhận câu nói đó quá tàn nhẫn. Simon há miệng, lúng túng không yên.

Nhưng tôi nhanh miệng hơn Simon. “Tori biết đi đâu bấy giờ? Cô ấy làm gì có tiền. Còn nữa, hể Tori đến tìm ai, người đó cũng có thể gọi ngay cho cha mẹ cô ấy.”

“Anh không quan tâm.”

“Ta không thể làm thế,” Simon mở lời. “Thật không phải chút nào.”

Tôi biết không phải Derek thiếu cảm thông – anh không thể quên việc mình từng làm với người đã bắt nạt Simon. Nhưng kiểu như anh có các nguyên tắc kiềm chế và cân bằng lạ lùng. Nếu có người sai phạm, như Tori chẳng hạn, anh sẽ không ngần ngại “mặc xác” người đó, bắt họ phải đối mặt với mọi an bài của định mệnh.

“Không được,” tôi kiên quyết.

“Đây không phải chuyện có thể đặt lên bàn thương lượng. Tori sẽ không đi cùng chúng ta.”

“Được rồi.” Tôi đứng dậy, phúi phúi quần jeans. “Ta đi thôi, Tori.”

Lúc Simon nhồm dậy, tôi tưởng cậu ấy định cản tôi. Ai dè cậu cũng theo tôi ra cửa. Tori ra theo hai đứa. Khi chúng tôi sắp đi qua ngưỡng cửa phòng bên, Derek chạy theo, nắm tay tôi mạnh đến độ tôi suýt té.

Tôi nhăn nhó gỡ tay anh ra. “Nhảm tay rồi.”

Derek buông ngay vì biết mình vừa nắm phải cánh tay bị thương. Một phút dài im lặng nặng nề, rồi thì, “Thôi được.” Anh quay sang Tori. “Ba điều kiện. Một, dù có hiềm khích gì với Chloe,

cũng phải bỏ đi. Còn rắc tâm hại cô ấy nữa là cô tiêu đấy.”

“Đã rõ,” Tori ưng thuận.

“Hai, quên tình cảm với Simon đi. Nó không quan tâm đâu.”

Tori đỏ mặt gắt, “Tôi cho rằng mình biết rõ điều đó hơn ai hết. Thế còn điều kiện thứ ba?”

“Đừng tự coi mình là trung tâm nữa.”

CHƯƠNG 20

SAU KHI “màn” đối đầu nho nhỏ qua đi, lần đầu tiên trong đời tôi háo hức đi mua sắm. Tôi chỉ muốn ra ngay khỏi cái nơi ẩm thấp, tối tăm, lạnh lẽo này. Hễ thấy nó tôi lại nhớ đến những tầng hầm đáng ghét. Tránh xa khỏi xác chết nọ, sóng năng lượng từ nó phát ra luôn khiến tôi căng thẳng. Sắm quần áo ấm, mua đồ ăn dàng hoàng tử tế và đến một *phòng tắm* đúng nghĩa: có xà bông thơm, nước sạch và bồn cầu hân hoan. Đừng hỏi mấy ngày nay tôi giải quyết những “nhu cầu của cơ thể” bằng cách nào – câu trả lời tốt hơn hết đừng nhắc đến thì hơn.

“Nếu ta đi thật xa khỏi đây và đến được nơi an toàn, em sẽ thử dùng thẻ rút tiền từ tài khoản ngân hàng của em,” tôi háo hức. “Có thể tài khoản đã bị phong toả, nhưng cũng đáng thử một phen. Nếu được, ta sẽ luôn có thêm tiền để dùng.”

“Bọn anh có tiền mà,” Derek nói.

“Thôi được. Nếu anh nghĩ em không nên thử vì như thế không an toàn.”

“Chloe, em không ra ngoài được đâu. Bọn anh sẽ đi. Em ở yên đây.”

“Chỉ ở đây cậu mới được an toàn,” Tori lên tiếng. “Bọn này không muốn thẻ rút tiền làm xước móng tay của cậu.”

“Tori...” Derek quay sang. “Tôi đã nói trước rồi đấy. Để Chloe yên.”

“Này người sói, đòn ấy nhắm vào anh đấy chứ.”

Giọng Derek hạ xuống một quãng tám, nghe gần như tiếng gầm gừ. “Đừng có gọi tôi như thế.”

“Thôi nào. Bọn mình đừng cãi vặt nữa được không?” Tôi đứng vào giữa hai người. “Chẳng lẽ trước nay mọi người không thấy em cẩn thận và biết tự lo...”

“Có chứ,” Simon ngắt lời. “Đây mới là rắc rối.” Cậu chìa cho tôi một bài báo được cắt ra. Đọc xong dòng tít, tôi chậm rãi ngồi xuống một cái thùng, thần thờ nhìn bài viết.

Cha tôi đề nghị trả nửa triệu đô la cho ai biết thông tin về tôi, nhờ đó ông sẽ tìm cách đưa tôi an toàn trở về. Bài đăng kèm một tấm hình của tôi – hình nộm cho trường năm ngoái. Cảnh đó là hình cha, trông như ông đang dự một cuộc họp báo.

Cái đêm sau khi tôi bị suy sụp tinh thần ở trường, cha có vào viện thăm. Từ Berlin, ông bay ngay về bên tôi. Trông ông thật tội nghiệp – mệt mỏi, râu ria không cạo và nét mặt lo lắng. Vậy mà trong tấm hình đăng theo báo này, nhìn cha tôi còn tề hơn, hai mắt thâm quầng, vết nhăn hằn sâu trên khuôn mặt.

Tôi không biết Hội Edison bịa chuyện gì với cha về sự biến mất của tôi. Nhất định họ phải dựng chuyện, chẳng hạn bảo tôi phải chuyển viện và hiện ông chưa thể đến thăm tôi được. Họ muốn che giấu sự thật tôi đã mất tích, nhưng tiếc là đã chậm chân mất rồi.

Tuy nhiên, họ cũng đang tìm cách xoá dấu vết. Theo lời các y tá và bạn cùng phòng của tôi, Rachelle Rogers – những người được phỏng vấn trong bài viết – tôi đã bỏ trốn.

Liệu cha có tin không? Chắc là có. Bài báo trích dẫn lời ông rằng ông đã xử lý tình huống của tôi không tốt – nhiều chuyện liên quan đến tôi không được ông giải quyết thấu tình đạt lý – và ông rất mong có cơ hội làm lại từ đầu. Đọc đến đây, nước mắt tôi thì nhau rơi ướt giấy. Tôi vội gạt hết chúng đi.

“Nửa triệu ư?” Tori ngó qua vai tôi và đọc. “Chắc chắn tiền là do Hội Edison trả, hòng mong bắt lại bọn mình.”

Simon chỉ vào ngày ra báo. Thời điểm là sáng hôm qua, lúc đó chúng tôi vẫn còn bị giam.

“Được rồi,” Tori nói. “Họ bảo cha Chloe làm to chuyện để không ai hỏi han gì. Bác ấy chỉ cần treo giải nhưng không đứng ra trả tiền, bởi cha Chloe đã biết con gái mình đang ở đâu.”

Tôi lắc đầu. “Dì tôi bảo cha chẳng biết gì về Hội Edison.” Sau khi dăm dăm nhìn bài viết hồi lâu, tôi gấp nhanh tờ báo lại. “Em phải báo cho cha hay.”

Derek đứng chắn ngay lối đi. “Chloe, em không làm vậy được.”

“Nếu cha em làm thế này” – tôi phẩy phẩy tờ báo – “tức là ông đã tự đặt mình vào vòng nguy hiểm mà không hề hay biết. Em phải cảnh báo...”

“Cha em không sao đâu. Có thể họ sẽ dùng phương tiện truyền thông để làm cha em suy sụp, nhưng hiện tại, cha em mà gặp chuyện chỉ khiến thiên hạ chú ý thêm thôi. Rõ ràng bác ấy không thắc mắc khi nghe họ bịa lý do em biến mất, nên họ sẽ không làm gì cha em cả... miễn cha em không biết sự thật là được.”

“Nhưng cha phải biết em vẫn bình an vô sự. Ông đang lo lắng.”

“Nếu vậy, bác đành phải lo thêm ít lâu nữa.”

“Liệu ta có dám chắc cha cậu không nhúng tay vào không?” Tori vẫn chưa yên bụng. “Dì cậu nói sao nào? Chẳng lẽ dì ấy lừa mẹ cậu tham gia vào vụ cải biến gien này ư? Hay chính mẹ cậu tình nguyện tham gia?”

Tôi rút bức thư trong túi ra và vuốt ve. Sau đó, tôi kể với các bạn nội dung trong thư – chỉ những phần họ nên biết.

“Thư có nói gì về cha em không?” Derek hỏi.

Sau một thoáng ngần ngừ, tôi gật đầu.

“Dì em bảo sao?”

“Dì bảo cha em không dính líu gì, như em mới nói lúc nãy.”

“Thế nghĩa là Chloe liên lạc với cha cũng không sao?” Simon lý giải.

Derek nhìn xoáy vào mặt tôi. Lát sau, anh xuống giọng, “Chloe này...”

“Dì em bảo – đừng để cha em bị liên lụy.”

Chắc Derek tin tôi sẽ không chạy ngay ra trạm điện thoại công cộng gần nhất gọi về cho cha, bởi sau đó, ba người kia đều đi mua đồ.

Cả dì Lauren và Derek đều cho rằng tôi nên tránh mặt cha. Derek nói để tránh cho ông khỏi bị liên lụy; còn chắc dì thì nghĩ để tránh nguy hiểm cho tôi.

Tôi yêu cha lắm. Có thể cha tham công tiếc việc, không ở nhà nhiều, không biết phải nuôi dạy tôi ra sao, nhưng cha đã làm hết sức mình. Trong thời gian tôi ở Nhà mở Lyle, cha có hứa sẽ luôn ở bên. Nhưng khi có việc khẩn cần cha phải lập tức ra đi, tôi không hề hờn giận. Sau đó, vào lúc tôi ra khỏi nhà mở, nhất định cha sẽ sắp xếp công việc để được ở hẳn bên con gái một tháng. Với tôi, điều đó quan trọng hơn nhiều. Cha tưởng ở Nhà mở Lyle và có dì chăm sóc, tôi sẽ được bình yên.

Chắc giờ cha cho rằng tôi phải tức giận và bị tổn thương ghê gớm lắm nên mới bỏ trốn. Hiện tại, cha đang lo đứa con gái bị tâm thần phân liệt phải lang thang đầu đường xó chợ ở Buffalo. Tôi những muốn quay số ngay chỉ để nói với cha rằng, “Con vẫn bình an vô sự”. Nhưng Derek và dì Lauren nói đúng. Nếu tôi làm vậy, có thể sẽ có chuyện chẳng lành... cho cả hai cha con chúng tôi.

Để dứt mình khỏi dòng suy nghĩ lan man về cha, tôi quyết định đi tìm cái xác kia xem sao.

Sau chuyện xảy ra với lũ dơi, nếu có cách gì giúp tôi kiểm soát khả năng cảm nhận người chết, tôi cần hải thử ngay. Như thế tôi sẽ xác định được vị trí những xác chết ở quanh mình trước khi vô tình tổng bừa các linh hồn trở vào xác.

Hình như khả năng ấy hoạt động như một radar bén nhạy. Càng đến gần, cảm giác trong tôi càng mạnh thêm. Thoạt nghe có vẻ như tìm xác chết thì dễ lắm, nhưng thực ra không phải vậy. “Cảm giác” mà tôi nói đến chỉ là sự bất an mơ hồ, một cơn ớn lạnh sau gáy và một cơn đau đầu âm ỉ. Và khi cường độ của nó tăng lên, khó có thể nói là vì tôi sắp tìm được xác chết, hay chỉ do tôi đang bị căng thẳng hoặc nôn nóng.

Tôi chẳng thể xác định trước đây nơi này được dùng vào việc gì. Thành phố Buffalo thiếu gì những toà nhà cao tầng và nhà nhỏ bỏ hoang. Cứ việc lái xe dọc xa lộ liên tiểu bang I-90 là thấy ngay: những toà nhà cao tầng đổ nát, những cửa sổ đóng ván kín mít, những mảnh sân hoang tàn. Toà nhà này không rộng hơn nhà riêng là mấy. Cách chia phòng cũng giống nhà riêng, tuy nhìn từ bên ngoài có khác đôi chút. Trong nhà chất đầy đồ bỏ đi – thùng các tông mốc đen, vụn gỗ, đồ nội thất hỏng và những đồng rác chất ngất.

Tôi tin chắc rằng không cần dùng đến khả năng siêu nhiên, tôi cũng có thể tìm được xác chết. Nhà vốn vẹn có tám phòng. Nhưng để tập cho quen, tôi vẫn dùng đến nó. Cuối cùng, tôi cũng thấy cái xác trong một góc nhà phía sau. Từ ngoài cửa nhìn vào, trông nó giống một đồng giẻ rách. Lại gần hơn, tôi thấy một thứ trắng ớn thò ra ngoài mớ quần áo rách rưới – một bàn tay thịt rửa gần hết, chỉ còn trơ xương. Càng tiến đến, tôi càng khám phá ra nhiều bộ phận khác – này là chân, kia là đầu lâu của một cái xác gần như chỉ còn xương trắng. Dù từ đó có bay ra mùi gì đi nữa, mũi người thường như tôi cũng không đủ thính nhạy để phân biệt.

Nhìn kỹ hơn, tôi thấy đồng giẻ rách kia thực ra là áo quần, không hẳn rách rưới. Chẳng qua đó là vải vóc đã nhàu nát phủ quanh những gì còn lại của bộ hài cốt nọ. Cái xác đi ủng, đeo găng, mặc quần jeans và áo nỉ chui đầu không mũ có dính phù hiệu đã bạc màu. Vài sợi tóc bạc còn vương trong mũ. Tuy nhìn quần áo không phân biệt được giới tính của xác chết, nhưng theo linh tính, tôi biết đó là đàn ông.

Vào thời điểm nào đấy của mùa đông năm ngoái, người này đã bò vào đây tránh cái lạnh cắt da. Ông ta nằm co ro trong góc phòng và không bao giờ trở dậy nữa. Có lẽ chúng tôi không phải là những người đầu tiên tìm thấy ông. Liệu những người khác có như chúng tôi, vừa thấy người kia nằm đó đã vội tránh xa? Không hề nghĩ đến chuyện báo nhà chức trách, kéo ông ta ra ngoài, xác định danh tính rồi đem chôn cất tử tế?

Liệu ông ta có tên trong danh sách người mất tích không? Liệu có ai đang ngày đêm mong ngóng ông trở về nhà? Liệu họ có hứa hậu tạ giống cha tôi?

Chắc chắn có hậu tạ cũng không nhiều đến thế. Nửa triệu đô la. Số tiền ấy đủ khiến người dân ở Buffalo làm đủ trò kỳ quặc. Cha tôi đang nghĩ gì vậy?

Ông không nghĩ gì đâu. Cha chỉ muốn tôi bình an trở về.

Tôi chớp mắt, cố không khóc. Hay thật. Ngay giữa lúc ngó nghiêng xác chết, tôi cũng không sao ngơ ngái nổi lo cho sự an nguy của cha mình.

Còn người này thì sao? Phải có ai đó lo lắng cho ông ta chứ. Nếu bắt liên lạc được với hồn ma, biết đâu tôi có thể gửi lời ông nhắn về cho gia quyến. Nhưng tôi không thể mạo hiểm, không thể vô tình khiến ông ta nhập trở lại xác giống như tôi từng làm với đàn dơi.

Một cái vỗ vai khiến tôi quay ngoắt ra sau.

“Xin lỗi,” Simon nói. “Tớ tưởng cậu biết tớ vào. Hoá ra cậu đã tìm thấy ông bạn cùng phòng của bọn mình. Định nói chuyện với ông ta à?”

“Cố *không* nói chuyện với ông ta thì đúng hơn.”

“Trông có vẻ ông ta đã ở đây khá lâu.” Cậu ấy ngồi xuống bên cạnh xác chết. “Bọn mình chơi trò CSI^[1] đi, để xem ông ta chết bao lâu rồi. Tớ không thấy con bọ nào cả.”

[1] Viết tắt của Crime Science Investigation: Điều tra hiện trường vụ án.

“Mùa này trong năm thì không có đâu.”

Cậu nhăn mặt. “Ờ nhỉ. Ở đây vẫn lạnh cóng mà. Nhất định là ông ta chết cách nay đã vài tháng, vì thế mới không có bọ. Đáng lẽ tớ nên đoán ra mới phải. Hai năm trước, Derek có làm thí nghiệm tham gia triển lãm khoa học ở trường về đề tài giòi bọ và sự phân huỷ.” Simon trông thấy biểu cảm trên mặt tôi. “Phải, nghe phát ớn. Nhưng cũng khá lý thú đấy chứ. Tuy nhiên, tớ sẽ không hỏi gì Derek đâu. Anh ấy cáu nặng lên mất. Chỉ đoạt giải nhì trong cuộc thi chung kết toàn thành phố.”

“Cậu lười hỏi thì có.” Thấy cậu ấy đứng lên, tôi dịch lui ra. “Mà thôi, tớ xong việc ở đây rồi, nên tốt hơn hết tớ nên tránh cho xa. Tớ với mấy xác chết có vẻ không hợp nhau lắm.” Tôi cân nhắc ý định kể cho Simon nghe chuyện lũ dơi. Tôi muốn tìm người tâm sự, cùng bàn bạc thật kỹ và nghe khuyên nhủ dạn dò, nhưng... “Tớ chỉ muốn thử xem có thể dùng sức mạnh của mình để tìm xác chết được không thôi.”

“Tớ đoán câu trả lời là có.”

Tôi gật đầu rồi cùng cậu ấy rời khỏi căn phòng.

“Ta có thể tìm nơi ở khác,” Simon nói. “Derek chắc sẽ đồng ý thôi. Thật đấy.”

“Tớ không sao mà. Nhân tiện nhắc đến Derek, anh ấy đâu rồi?”

“Vẫn đang chọn mua đồ. Anh ấy bảo tớ về chơi với cậu cho vui.” Cậu ấy ghé sát lại rí tai tôi. “Tớ đoán Derek muốn đi riêng với Tori đây mà.”

Tôi bật cười. “Muốn cá xem trong hai người, ai sẽ sống sót trở về không?”

“Derek. Không tranh cãi. Trước khi về tới còn thấy Derek sai Tori đi mua thêm chần. Cho đến giờ phút này, chắc Derek sắp về tới một mình, mặc Tori tự mò đường và hi vọng Tori không tìm thấy.”

“Derek giận lắm phải không? Về chuyện Tori đi với bọn mình ấy?”

“Giận ư? Chắc ở mức 5/10. Khó chịu ư? Mức 11. Nhưng anh ấy sẽ phải kiềm chế thôi. Bọn mình ai chẳng phải thế. Ít nhất cho đến khi Tori phát ngấy và chột nhór ra bà dì lâu ngày không gặp ở mãi tận Peoria.”

Khi chúng tôi quay lại chỗ đã chọn ban đầu, Simon bày ra những mặt hàng tốt nhất có thể mua ở cửa hàng tiện lợi – nước ép trái cây, sữa, yogurt, táo, bánh quy và phô mai xắt lát.

“Đủ mặt mọi nhóm thực phẩm... ngoại trừ một thứ.” Cậu đưa cho tôi một thanh kẹo. “Món trắng miệng.”

“Cảm ơn cậu.”

“Giờ cậu thứ lỗi nhé. Tớ không muốn cậu phải nhìn kim tiêm cùng máu me ngay trước bữa ăn.”

“Không sao. Tớ không khó chịu gì mấy thứ đó đâu.”

Nghe vậy nhưng Simon vẫn quay đi để thử máu và tự tiêm insulin.

“Tớ tưởng mỗi năm tiêm một mũi phòng cúm đã đủ tệ rồi,” tôi nói. “Ngày nào cậu cũng phải làm vậy ư?”

“Ngày tiêm ba cử. Chưa kể chích máu để thử lượng đường.”

“Ba mũi ư?”

Cậu cất túi thuốc đi. “Tớ quen rồi. Hồi tớ mới lên ba, bác sĩ đã chẩn đoán và phát hiện bệnh. Tớ không còn nhớ lúc trước khi tiêm ra sao nữa.”

“Và cậu sẽ còn phải tiêm suốt ư?”

“Tớ có thể dùng một loại bơm. Chỉ cần gắn vào chân, nó sẽ tự kiểm soát đường máu và tiêm insulin. Hồi mười ba tuổi, tớ có một cái. Nhưng...” Simon nhún vai. “Tớ có nó nhờ thoả thuận với cha, rằng sẽ không coi đó là sự cho phép để thích gì ăn nấy. Nhiều insulin quá cũng không tốt. Tớ đã mắc lỗi.”

“Quá nhiều cái này ư?” Tôi lắc lắc thanh kẹo.

“Không, nói chung là quá nhiều tinh bột. Khi cùng nhóm bạn đi ăn pizza, tớ sẽ không chịu ăn hai miếng trong khi tụi nó đùa nào cũng ngốn những sáu. Con trai ăn kiêng hay bị trêu

chồng, bảo ăn nhỏ nhỏ như con gái...”

“Nói thế là xúc phạm người ta đấy.”

“Coi kìa, hồi đó tớ mới mười ba. Tớ biết nghĩ thế là khờ, nhưng tớ là đứa luôn phải chuyển chỗ ở. Mỗi khi gặp bạn mới, ai chẳng muốn hoà đồng. Tớ đoán là cậu cũng hiểu cái cảm giác ấy. Có lẽ cậu cũng phải chuyển chỗ ở thường xuyên giống bọn tớ vậy.”

“Mười... không, mười một lần cả thảy.”

“Cũng bằng bọn tớ. Tuyệt đấy.” Simon cắn một miếng táo. “Giờ đây, khi đã bước sang tuổi mười sáu đây chứng chắc, tớ không còn nghĩ giống vậy nữa. Cha con tớ đang thoả thuận định gắn bó lại thì cha tớ mất tích.”

“Simon?” Giọng Toni lạnh lạnh vang khắp toà nhà.

“Còn gì là bình yên nữa.” Simon lầm bầm rồi nói lớn, “Bọn tôi ở sau này.”

CHƯƠNG 21

DEREK TRỞ VỀ, TRỮ TAY với tiền mặt và đồng túi đựng đồ vừa mua được. Tôi đã đưa anh thẻ và số PIN, và Derek tìm được một máy ATM không gắn ca-mê-ra. Thẻ của tôi còn dùng được. Anh rút hết mức cho phép, bốn trăm đô. Chúng tôi không thể làm thế lần nữa – mỗi lần tôi dùng thẻ, ngân hàng sẽ biết tôi vẫn còn ở Buffalo. Derek sợ Hội Edison sẽ đoán được và lần theo dấu vết.

Anh trả tôi thẻ, tiền và biên lai được gấp kín đáo. Toni giật phắt tờ biên lai và mở ra xem.

“Chúa ơi, đây là tài khoản ngân hàng hay tiền để dành cho cả mấy năm đại học thế?”

Tôi lấy lại biên lai rút tiền. “Cha tôi gửi tiền tiêu vặt thẳng vào tài khoản ngân hàng. Sau mười lăm năm cộng dồn, nó thành ra vậy đấy.”

“Vậy mà cha cậu để cậu tự do rút tiền ư?”

“Tại sao lại không?”

“Hừm, vì cậu có thể xài hết. Khoan, để tôi đoán đã nào. Là do ý thức tự giác của cậu hơi bị cao thì phải.”

“Phải nói là khôn ngoan mới đúng,” Simon đế vào.

“Cậu nghĩ thế ư? Còn tôi lại cho là...” Cô ta ngáp dài.

Hai má tôi ửng đỏ.

“Đủ rồi,” Derek quát.

“Phải đấy. Đừng quên ai cho cậu tiền mua chỗ thức ăn này.” Simon dúm túi đồ vào tay cô ta.

Tori nghiêng rằng. “Hai mươi đô vừa mua thức ăn vừa mua chăn. Tôi còn giữ hoá đơn đây. Sau này tôi sẽ trả lại Chloe. Tôi cũng có ý thức tự giác như ai. Chỉ có điều” – cô ta phe phẩy tờ hoá đơn – “không đặc biệt đến thế này.”

Tôi lấy túi đồ từ tay Derek. “Em có gì vậy?” Tôi thò tay vào trong. “Ba lô này. Hai cái áo nỉ này. Cảm Ơ...”

Tôi giở áo ra xem cũng là lúc Tori sặc một ngụm đầy sô-đa vì bật cười.

Tôi cố tỏ ra điềm tĩnh và chậm chậm quay sang nhìn. “Cậu chọn đấy à?”

Tori giơ hai tay lên trời. “Ấy ấy. Tôi đã đề nghị được chọn đồ, nhưng Derek khẳng khái đòi chọn.” Cô ta quay sang Derek. “Chả trách anh đi lâu thế. Ất phải cố lắm mới lựa được món đồ xấu đến nhường ấy.”

Derek mua cho tôi hai chiếc áo nỉ có mũ màu xám giống hệt nhau, loại may bằng vải sợi tổng hợp tồi tàn chỉ bán ở mấy cửa hàng giảm giá. Vải loại này bóng và dính chặt vào người.

“Sao vậy?” Derek ngạc nhiên.

“Áo tốt đấy. Cảm ơn anh.”

Tori chộp lấy móc ghi giá trên áo xem xét và cười vang. “Biết ngay mà. Áo con trai. Cỡ 12.”

“Thì đã sao? Áo nữ đắt hơn đấy. Với lại Chloe mặc cũng hợp vậy.”

Tori ngẩng tôi hồi lâu. Lát sau cô ta nhìn xuống ngực tôi và cười phá lên.

“Cười gì thế?” Derek khó chịu.

“Chẳng có gì,” Tori vừa cười vừa nói, “Anh thật thà ghê nhỉ?”

“Thôi ngay đi Tori.” Simon gắt. “Chloe này, để mai bọn tớ mua thứ khác cho cậu nhé.”

“Đừng, Derek chọn áo cũng được đấy chứ. Tớ mặc vừa mà. Cảm ơn anh.” Tôi đỏ mặt tía tai, lí nhí bảo sẽ đi thử áo rồi chạy biến ra khỏi phòng.

Trời vừa sẩm tối, chúng tôi đã sửa soạn đi ngủ. Mới tám giờ nên Tori cần nhàn không tiếc lời. Derek bảo nếu thích thì cô ta cứ việc thức, miễn là không dùng pin của đèn bão và thức được đến sáng. Chúng tôi không còn sống trong thế giới có công tắc đèn nữa rồi: phải tận dụng

mặt trời khi còn có thể và khi không thể, chúng tôi đi ngủ.

Với tôi thì không thành vấn đề. Tôi chẳng có tâm trạng dự “tiệc không ngủ”^[1]. Simon cố tìm cách giúp tôi vui lên, nhưng làm thế chỉ khiến tôi thêm xuống tinh thần. Tôi không cần được người khác pha trò cho cười. Tôi muốn mình có khả năng đương đầu với khó khăn để rồi sau đó mới vui vẻ mỉm cười.

[1] Loại tiệc tổ chức tại nhà của các cô gái Mỹ. Rất nhiều hoạt động hay ho được bày biện suốt đêm, các cô gái cùng nhau thức xem phim, pha chế đồ uống, xoi bóng ngô, nhảy nhót hoặc “bà tám” về các chàng trai...

Tôi quanh quẩn mãi với ý nghĩ về dì Lauren. Tôi cũng nghĩ đến Rae và thấy nhớ cha, nhưng tôi lo cho dì mình nhiều nhất. Tôi có thể khẳng định là giờ cha và Rae đều bình yên vô sự. Hội Edison sẽ không làm hiền cha miễn là ông không biết gì về họ. Còn Rae thì đang “phục hồi” rất tốt, như hồ sơ đã ghi. Riêng dì Lauren, không có lý gì Hội Edison để cho dì được sống. Mỗi khi mở mắt, tôi chỉ sợ nhìn thấy hồn ma của dì đứng ngay trước mặt.

Khi đã nén xuống được nỗi lo lắng, tôi lại rơi vào trạng thái thất vọng và lo âu toàn những việc không đâu.

Tôi đã tìm được anh em Derek. Mang insulin cho Simon. Tôi tự mình khám phá cả kho bí mật về Hội Edison. Phần thưởng cho tôi là gì nào? Suốt ngày bị Tori kiểm soát trêu chọc, bêu rếu mỗi khi có mặt Simon.

Nếu trong đời có những thời điểm tôi không còn gì *ngoài* nỗi chán chường và buồn nản, thì chính là lúc này đây. Tôi có thể nói chuyện với người chết. Có thể làm xác chết *sống dậy*. Chỉ riêng tuần rồi, những gì mắt thấy tai nghe đủ cho tôi giữ một vai trong phim *Survivor*.

Nhưng tôi không thể xóa đi hình ảnh Tori ngáp dài.

Được Simon bênh vực thì vui rồi, nhưng những việc cậu ấy làm cho tôi không hơn lo cho cô em gái bé bỏng là mấy. Tôi suy nghĩ vẫn vơ mãi không thôi – nhớ lúc được Simon bênh vực, nhớ khi cậu siết nhẹ bàn tay tôi, nhớ giây phút cậu ghé sát tai thủ thỉ... Dù rất muốn biết những cử chỉ ấy nói lên điều gì, tôi vẫn không sao hiểu được.

Thế thì... đã sao nào? Trong hoàn cảnh có đủ thứ phải lo như bây giờ, tôi còn tủi thân vì một anh chàng đẹp trai không có tình cảm với tôi đúng như tôi mong đợi ư? Nếu thế, chẳng hoá ra tôi còn tệ hơn cái tiếng “tẻ nhạt”. Tôi sẽ là một con bé ngớ ngẩn chỉ biết làm vướng chân người khác, mà hình như Derek đang đánh giá về tôi theo chiều hướng ấy thì phải.

Lại nói đến Derek... thôi đừng có... chẳng lẽ tôi đã quên tính cách Derek ra sao rồi ư? Không, tôi chỉ quên không nghĩ đến cảm xúc của anh sau chuyện này. Cứ nghĩ đến anh và Tori, chí ít tôi cũng thấy da mặt mình dày thêm một ít. Hoặc mất nốt từng chút tự tin còn sót lại.

Một đêm trần trọc, trần trở, lạc trong những cơn ác mộng về cha, Rae và dì Lauren. Mọi

người đều ngủ rất say, còn tôi không ít lần giật mình tỉnh giấc giữa đêm, thở hổn hển và toát mồ hôi lạnh. Hít thật sâu luồng không khí lạnh buốt vào phổi, tôi gắng bình tĩnh, cố chớp mắt ngủ như các bạn, chỉ để cuối cùng ác mộng lại trở về.

Rốt cuộc, phần não bộ yên ngủ và tỉnh thức của tôi cùng lạc đến một điểm: suy tưởng về xác chết trong căn phòng gần đó. Tuy nhiên lần này lại không có sự suy xét khách quan và thông cảm đối với hoàn cảnh của người đã khuất. Tôi nằm mơ thấy mình lôi linh hồn tội nghiệp của ông ta trở lại thân xác và cái xác không ngừng thét gào chửi rủa tôi.

Sau đó, cảnh trong mơ thay đổi, đưa tôi trở lại khoang trống trong Nhà mở Lyle. Mùi ẩm ướt và hôi thối của xác chết bủa vây tôi. Giữa lúc đó, Derek ở ngay sau, sức nóng từ cơ thể anh phủ tới khi anh thì thào, “Đi nào Chloe.”

Đi đâu mới được chứ? Tôi đang bị kẹt trong cái khoang ấy, trong lúc mấy xác chết kinh hoàng đang lồm ngồm bò tới, mấy ngón tay chỉ còn xương trắng lạnh ngắt sờ soạng lên người tôi. Mùi thối từ đó toả ra làm tôi muốn lộn mửa.

Derek lay tôi, còn tôi vừa cố đẩy anh ra vừa bảo anh không giúp gì được đâu.

“Chloe!”

Tôi giật mình tỉnh giấc, cảnh trong mộng tan biến. Đối mặt với tôi là cặp mắt xanh lục sáng lên trong đêm tối.

“Derek? Chuyện gì...?”

Anh vội bịt chặt miệng tôi. Mũi anh động đập sát tai tôi. “Em tỉnh chưa? Anh cần nhờ em một việc.”

Giọng điệu khẩn thiết của anh khiến tôi tỉnh ngủ hẳn. Tôi nheo mắt nhìn xuyên bóng tối, cố thấy rõ mặt anh. Mắt anh sáng lên do bị sốt hay bình thường đã vậy nhỉ, trông cứ hệt mắt mèo phát sáng trong đêm ấy?

Tôi gạt tay anh ra. “Anh lại sắp Biến Hình đấy à?”

“Sao cơ? Không, anh không sao. Giờ em chỉ nghe thôi, đừng hỏi gì nhé! Còn nhớ bộ hài cốt ở phòng bên không?” Anh nói thật chậm và rành rọt.

Tôi gật.

“Giờ em nghĩ về nó hộ anh, nhé? Nghĩ đến linh hồn bên trong cái xác ấy. Em phải phóng thích...”

“Phóng thích ư? Em... em có triệu hồi...”

“Suyt. Cứ tập trung giải thoát linh hồn đi, đừng làm mọi người tỉnh giấc. Em làm được

không?”

Tôi gật đầu rồi gượng ngồi lên. Có cái gì nặng trĩu kéo chân tôi dính chặt vào nền nhà. Tôi chống khuỷu tay nhồm dầy. Derek lao tới nhanh đến độ tôi chỉ thấy bóng anh nhào lên người tôi, tay anh túm chặt hai vai đẩy tôi nằm bẹp xuống, đè nghiêng lấy tôi.

Tôi hoảng hốt, không thể không băn khoăn là anh đang làm gì. Trong đầu tôi chỉ nghĩ đến chuyện nửa đêm nửa hôm có một anh chàng nằm đè lên mình, thế là phần bản năng trỗi dậy. Tôi vùng vẫy, chân đạp tay vung loạn xạ. Móng tay tôi cào rách má Derek khiến anh bật ngửa, kêu đau và lăn khỏi người tôi.

Tôi lồm cồm ngồi dậy nhưng hai chân vẫn trĩu xuống... giờ tôi đã hiểu tại sao. Một xác chết đang bò lên người tôi.

Là cái xác ở phòng bên. Nói nó là bộ xương bọc trong quần áo và chút thịt da tôi tả thì đúng hơn. Mấy nùi tóc bết bết dính chặt vào xương sọ. Hai hốc mắt sâu hoắm. Cặp môi đã phân huỷ hết, để lại nụ cười nham nhở vĩnh viễn phô ra hai hàm răng mục ruỗng.

Tôi bất giác buột miệng kêu lên, khiến xác chết khựng lại, cố ngẩng lên nhìn. Đầu lâu ngật ngưỡng xoay sang hai bên, hốc mắt trống hoác đen ngòm nghiêng ngó. Từ hai hàm răng há rộng phát ra ba tiếng kêu trầm đục: ha – ha – ha.

Tiếng thét hãi hùng không kém gì âm thanh kêu la rùng rợn trong sê-ri phim “Scream Queen” của tôi vang đi khắp phòng.

Nằm dưới bộ xương người chết, tôi giãy giụa cố vùng thoát ra. Derek xốc hai nách và kéo mạnh tôi khỏi nó. Anh bịt vùi miệng tôi nhưng tôi vẫn nghe tiếng thét của mình vang khắp không gian. Anh ồm ồm ảo tôi im lặng và tôi nghe lời. Đến lúc đó, tôi mới biết không chỉ có mình mình vừa kêu la om sòm.

“Cái gì thế?” Tori ré lên. “Cái gì thế hả?”

Ánh đèn pin loang loáng chói loá chiếu thẳng vào mắt tôi với Derek. Đến lúc ấy, Tori mới thực sự kêu lên một tiếng sập trời, làm tôi muốn thủng màng nhĩ. Xác chết lật ngửa, mồm há hốc, đáp trả bằng một tiếng thét chói tai.

Simon cũng tỉnh ngủ. Khi thấy xác chết, cậu buột miệng rủa một tràng dài.

“Bảo cô ta im đi!” Derek nạt Simon, đồng thời chĩa tay về phía Tori. “Chloe, bình tĩnh nào. Em phải trấn tĩnh ngay.”

Tôi gật, mắt dán chặt vào vật nọ. Tôi tự nhủ thầm đó không phải một “vật” vô tri mà là một con người. Nhưng khổ nỗi mắt tôi chỉ thấy một bộ xương dính vào nhau nhờ những mẩu thịt thối, cái đầu lâu không có mắt lắc lư và hai hàm răng va vào nhau canh cách...

Tôi hít vào rồi hào hển thở ra.

“Chloe, bình tâm lại đi. Chỉ phải bình tĩnh thôi.”

Giọng Derek không thể gọi là bình tĩnh. Anh hốt hoảng quát nạt, bảo tôi calm có được sợ và tiếp tục việc phóng thích linh hồn. Tôi vùng khỏi tay anh.

“Em cần...” anh giục.

“Em biết mình phải làm gì,” tôi gắt lại.

“Cái gì đằng kia thế?” Tori lắp bắp. “Sao nó cử động được?”

“Đưa cô ta đi đi,” Derek bảo Simon.

Trong lúc Simon lôi xềnh xệch Tori ra cửa, tôi cố gắng thả lỏng, nhưng nhịp tim đập loạn xạ khiến tôi không tập trung được. Vừa nhắm mắt, tôi đã thấy có cái gì chạm vào bàn chân. Tôi mở mắt và thấy mấy ngón tay toàn xương đang với đến chân mình.

Tôi cuống quýt lùi lại. Một cánh tay phủ vải bẩn rách tả tơi chìa ra, xương ngón tay cào cào giấy báo lót sàn nhà như thể nó đang cố trườn lên trước, quá rệu rã để mà nhúc nhích. Đến mức ấy rồi, sao nó vẫn có thể cử động được nhỉ? Vậy mà nó làm được. Giống bọn dơi hôm nọ, xác chết nhích lên từng chút và tiến về phía tôi...

“Em đã gọi nó,” Derek bảo thế. “Nó đang cố...”

“Em có gọi gì đâu.”

“Dù không biết bằng cách nào, nhưng chính em đã triệu hồi nó. Giờ nó đang tìm đến chỗ em đấy.”

Tôi tập trung, nhưng chỉ cần vừa bị cái xác đụng vào chân, tôi đã lăn sang bên. Nó khựng lại, đầu ngật ngưỡng, hai hốc mắt trống rỗng lia sang hướng tôi ngồi.

“Em phải phóng thích linh hồn đi,” Derek nói.

“Em đang cố.”

“Cố hết sức vào.”

Tôi nhắm nghiền mắt và hình dung ra xác chết trong đầu. Tôi tưởng tượng có hồn ma bị kẹt trong đó và tự tay tôi lôi nó ra ngoài...

“Tập trung đi,” Derek thì thầm.

“Thì đây. Anh đừng nói gì nữa được không...”

Cái xác dừng phắt lại, như thể nó vừa nghe được tiếng tôi. Thế rồi nó chìa tay ra, rờ rẫm như người mù. Quơ được chân tôi, nó lần sờ dần lên gối. Tôi gồng mình, cố không rụt chân lại. Nó cần tìm tôi cho bằng được, nên tôi đành để vậy. Cứ coi như không có gì và tập trung vào...

“Lần trước em làm những gì nào?” Derek hỏi.

Tôi lừ mắt nhìn anh.

“Anh chỉ muốn giúp thôi.”

“Nếu muốn giúp, anh đừng nói nữa...”

Derek cũng lừ mắt đáp trả. “Em phải phóng thích linh hồn ngay. Lúc này, thể nào cũng có người nghe tiếng la hét inh ỏi. Em chỉ có chừng năm phút giải quyết cái xác trước khi họ xông vào và thấy nó bò lổm ngổm...”

“Nói thể phỏng có ích gì chứ?”

“Anh không cố ý...”

“Anh ra ngoài đi.”

“Anh chỉ...”

“Ra ngay!”

Derek lui thủi đi ra. Tôi nhắm mắt, nghĩ đến bộ xương và linh hồn kẹt trong đó...

Một ngón tay xương xẩu chạm vào làn da trần của tôi, ngay chỗ áo tấc lên trên cạp quần jeans. Giật nảy mình, tôi mở mắt và thấy đầu lâu sà sát mặt tôi, vừa lắc lư vừa ngo ngoáy.

Bị đuôi tóc cứng quèo, tua tủa của nó sượt qua cổ, tôi khế kêu lên khiếp đảm. Nó dừng ngay lại. Sau đó cái sọ nhích sát mặt tôi hơn nữa. Trước đó tôi không để ý nhưng giờ mùi da thịt thối rữa xông đến khiến tôi nôn nao. Tôi nghĩ đến người bị kẹt trong đó, bị giam cầm trong thi thể đang thối rữa.

Nó nhích lại gần hơn.

“Dừng lại. L...làm ơn dừng lại.”

Cái xác bất động. Tôi và nó cùng lặng phắc, hai con người nhìn trừng trừng hai hốc mắt. Tôi thở từng nhịp ngắn, vừa tự trấn tĩnh vừa cố không hít vào mùi xác thối quá sâu.

Tôi chờ xem nó định làm gì, nhưng nó cứ đứng yên như phỗng.

Tôi vừa bảo nó dừng, và nó nghe lời tôi.

Tôi nhớ trên mạng có mấy bức tranh cổ ghê rợn về cảnh các đồng cốt chỉ huy những đội quân âm binh. Tôi nhớ tiến sĩ Davidoff từng đưa tôi cuốn sách nói về sức mạnh của giới thầy đồng.

Khả năng giao tiếp với người chết. Năng lực bắt xác chết cử động. Sức mạnh chỉ huy người chết.

“L... lùi lại,” tôi lắp bắp. “L... làm ơn đi.”

Hai hàm răng đánh vào nhau lách cách, cái xác chậm chạp làm theo. Một âm thanh ồ ồ phát ra từ ngực nó. Cái xác vừa gầm gừ với tôi.

Tôi quỳ xuống. “Xin hãy nằm xuống đi.”

Nó vừa nằm vừa ngóc đầu về phía tôi. Xương sọ lắc lư như đầu rắn, tiếng gừ gừ lạo xạo rít lên từ trong ngực. Nghe tiếng rít, nhìn vào hai hốc mắt sâu hoắm, tôi cảm nhận được sự phẫn uất của nó. Sự căm hờn cuộn cuộn sục sôi bên trong xác chết. Nó nghe lời không phải do nó muốn, chẳng qua là bất khả kháng mà thôi. Nó là một hồn ma bị bắt phải quy phục bởi một người gọi hồn vừa triệu hồi nó, tổng phần hồn vào lại cái xác gần như chỉ còn trơ xương, ép nó phải làm theo ý muốn của chủ nhân.

Tôi nuốt nước bọt. “X... xin lỗi. Ta không chủ định gọi ngươi về. Ta không có ý đó.”

Nó rít lên, đầu vẫn lắc lư như thể ý muốn tội cùng của nó là cho tôi trải nghiệm cảm giác của người chết.

“Ta vô cùng xin...”

Tôi im bật. Linh hồn kẹt trong đó không cần nghe xin lỗi. Nó cần tự do. Vậy nên tôi nhắm mắt, cố làm nó được toại nguyện. Nếu không phải lo ngay ngáy nó sẽ bò lên chân mình bất cứ lúc nào, chắc tôi sẽ dễ dàng thực hiện ước nguyện của nó hơn.

Tôi còn đang tưởng tượng mình lôi bật linh hồn ra khỏi xác thì tiếng răng va lách cách đã vội im khiến tôi phải hé mắt ra nhìn, những tưởng tôi vừa vô tình ra lệnh cho nó im lặng. Nhưng bộ xương đã ngã vật xuống, nằm bất động dưới chân tôi. Linh hồn kia đã siêu thoát thật rồi.

CHƯƠNG 22

RUN RẦY HÍT MỘT HƠI SÂU, tôi ngược lên và thấy thân hình Derek lù lù che kín khung cửa.

“Nếu anh cho rằng có người đã nghe thấy tiếng ồn, ta nên lấy đồ đạc và đi ngay thôi,” giọng

tôi cực kỳ bình tĩnh. “Cứ để nguyên cái xác đó cho người ta thấy và đem đi chôn.”

Vừa nói, tôi vừa khờ khạo tưởng rằng việc mình mới làm phần nào đã gây ấn tượng với Derek. Nhưng anh cứ đứng sững ra đấy, hai má đầy vết cào.

“Em xin lỗi về chuyện vừa rồi. Em phát hoảng khi anh...”

“Anh đã bảo ta nên rời đi từ sớm. Anh bảo nếu em ngại nó” – anh chỉ cái xác – “ta nên tìm chỗ khác cơ mà.”

“Lúc đó em làm sao biết được. Em cứ nghĩ nếu em không gọi hồn, có xác chết ở đó cũng chẳng sao.”

“Em vừa làm vậy còn gì.”

“Derek, lúc đó em *đang ngủ*.”

“Vậy chứ em mơ thấy gì nào?”

Sực nhớ đến cơn ác mộng, tôi sững sờ.

“Em mơ cảnh gọi hồn người này về, đúng chưa?”

“E... em không cố ý...” Tôi vuốt mặt. “Derek, bình thường người ta không kiểm soát được mình mơ gì. Nếu anh làm được, chắc hẳn anh thông minh hơn bọn em rồi.”

“Tất nhiên anh không làm được. Nhưng việc em ở gần xác chết là không hay rồi. Sau vụ dưới khoang trống, đáng lý em phải biết chứ.”

Tôi biết, đặc biệt là sau vụ đàn dơi. Linh tính mách bảo tôi nên đi, nhưng tôi không có gan thừa nhận nỗi sợ hãi của mình. Tôi sợ mình trở nên yếu đuối. Sợ bị Tori trêu chọc, sợ làm Derek bức mình, sợ làm Simon thất vọng. Vì cố ra vẻ ta đây mạnh mẽ, tôi đã làm một việc ngu ngốc.

Tôi những muốn nhận lỗi và kể với Derek chuyện đàn dơi. Nhưng khi nhìn mặt anh – vẻ mặt ngạo nghễ vô tình như muốn nói rằng anh đã đúng, còn tôi chỉ là con bé rầy rà ngu ngốc, làm mọi người bức mình vì những chuyện không đâu – không đời nào tôi thú nhận gì hết.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” Đến sau lưng Derek, Simon cố ngهنển cổ nhìn qua.

“Ông ta... đi rồi,” tôi thông báo. “Hồn ma ấy.”

“Tốt, bởi tớ nghe có người đến đấy.”

“Khi nào em mới định báo cho mọi người biết thế?” Derek nổi quạu.

“Em không muốn xông vào ngắt lời Chloe.” Cậu ấy quay sang tôi. “Cậu không sao chứ?”

“Đương nhiên là vô sự rồi.” Tori xuất hiện sau lưng Simon. “Cô nàng là người đã gọi hồn mà. Sau khi bọn mình bị đánh thức giữa đêm và khiếp đảm, người lên tiếng hỏi han phải là Chloe.”

“Trước khi chạy cậu còn kịp cầm theo lược chải đầu cơ đấy,” Simon thêm vào.

“Để làm vũ khí phòng thân, được chưa? Tôi...”

Tôi đứng vào giữa can ngăn. “Không ai nghĩ đến chuyện bọn mình có nguy cơ bị phát hiện ư? Lấy đồ đạc rồi đi ngay thôi.”

“Chloe này, giờ cậu được quyền ra lệnh cơ à?” Tori nói kháy.

“Không, tôi chỉ đề nghị như thế. Nếu cậu không muốn nghe cũng được. Cứ việc ở lại chờ người đến để giải thích về cái xác này nhé.”

“Phải đấy,” sau lưng tôi có tiếng nói. “Này nhóc con, có lẽ cháu nên giải thích ngay đi.”

Một bóng người xuất hiện nơi cuối phòng tối om. Tôi chỉ loáng thoáng trông thấy dáng người ông. Tôi quay lại nhìn các bạn, nhưng không ai nhúc nhích. Họ chỉ dồn mắt nhìn vào tôi.

“Chloe?” Simon lo lắng gọi.

Người nọ từ trong tối bước ra. Tuy mái tóc để dài mới điểm vài sợi bạc, nhưng mặt ông nhiều nếp nhăn như ông cụ tám mươi. Tôi nhìn xuống, chiếc áo ông đang mặc có thêu phù hiệu của Đội Kỵ Binh Buffalo. Tôi nhìn sang bộ xương nằm vọ vọ dưới sàn nhà, nhờ thế tôi thấy được phù hiệu giống hệt đã bạc màu trên chiếc áo rách tả tơi.

“Chloe à?” Ông ta nói. “Đó có phải là tên cháu không, ranh con?”

“Ch... cháu xin lỗi,” tôi đáp. “Cháu không cố ý triệu hồn ông đâu ạ.”

Simon vội đến chắn trước mặt tôi. “Xin thứ lỗi, nhưng cháu biết ông nghe được tiếng cháu. Đây là một vụ tai nạn thôi.”

Người nọ nhào đến, đi xuyên qua người Simon. Tôi hoảng hốt kêu lên và vội lùi lại. Simon quay ngoắt sang nhưng Derek đã kịp kéo cậu qua một bên.

“Chloe nói chuyện với ai thế?” Tori thắc mắc.

“Với hồn ma cô ấy vừa triệu về,” Simon giải thích.

“Đi lấy ba lô ngay,” Derek nói. “Ta phải đi thôi.”

Khi Tori và Simon vội chạy đi, Derek dõi theo hướng tôi nhìn để đoán chỗ hồn ma đang đứng. “Bạn ấy không cố tình triệu ông về đâu. Bạn ấy đã xin lỗi ông, chúng cháu cũng sắp đi, nên chuyện này sẽ không tái diễn nữa đâu. Giờ ông trở về thế giới bên kia đi ạ.”

Con ma sỏi bước đến gần và quắc mắt nhìn Derek. “Mi định ra lệnh cho ta ư?”

“Anh ấy không làm thế được đâu,” tôi nói đỡ. “Ông nói anh ấy cũng không nghe được. Cháu xin lỗi ông. Rất...”

Ông ta quay phắt sang tôi. Tôi lại hoảng hốt lùi xuống, nhưng Derek đã đỡ ngang lưng tôi, ngăn không cho tôi lùi thêm nữa.

“Ông ta không làm gì em được đâu,” Derek thì thào. “Cứ kiên định đứng lại và bảo ông ta đi đi.”

“Cháu hết sức xin lỗi ông.” Tôi đứng thẳng người lên và bước tới trước. “Cháu không cố ý. Đó chỉ là tai nạn...”

“Không cố ý! Làm gì có chuyện đó. Mi và lũ bạn nhố nhăng của mi tưởng cái trò nhét ta trở lại thứ... thứ kia là vui lắm hay sao.” Ông ta chỉ vào cái xác. “Mi tưởng ta chưa từng gặp bọn trẻ con như mi ư? Kéo ta ra khỏi chỗ ta đang ngủ mà đâm đá. Lật xác ta lên để lấy đôi giày. Giờ lại đến lượt mi tới đây, thực hiện mấy nghi lễ của sa tăng...”

“Quý sa tăng ư? Không đâu ạ. Chúng cháu...”

“Anh nghe thấy không?” có tiếng nói từ xa vọng lại. “Trong này có người.”

Derek kêu trời, đẩy tôi hướng ra phía sau toà nhà. Simon và Tori cũng chạy tới.

“Hai người đàn ông,” Simon nói. “Em nghĩ chắc là cảnh sát. Họ đang tiến đến cửa trước...”

“Cửa sau,” Derek hối thúc. “Mau lên.”

Cửa trước bật mở. Simon quay ngoắt lại, bắt đầu chạy đi. Chúng tôi liền tức tốc bám theo.

“Này!” Hồn ma hét tướng lên. “Bọn mi định chuồn đi đâu vậy?”

Derek đẩy mạnh cái nữa tôi mới chịu đi.

“Ôi không, con bé kia, mi đừng đi,” hồn ma rên rỉ. “Ta chưa xong chuyện với mi. Mi sẽ phải trả giá cho cái trò...”

Ông ta gầm gừ tuôn một tràng dọa nạt đuổi sát gót tôi, lúc ấy chúng tôi đã lên ra đến cửa sau.

CHƯƠNG 23

“ÔNG TA ĐI CHƯA VẬY?” thấy tôi chạy đến, Tori hỏi. Tôi gật đầu thở dốc. Hơi lạnh buổi

đêm buốt giá làm phổi tôi đau nhói. Tuy nhiên tôi không thấy lạnh – tôi mặc một áo sơ mi bên trong áo nỉ có mũ trùm mới mua. Ngoài cùng còn có thêm chiếc áo khoác to quá khổ. Mồ hôi chảy thành dòng trên mặt trong lúc tôi đứng thở lấy lại sức. Lúc này tôi chạy sau các bạn hai dãy nhà, vì nghĩ rằng nếu tách khỏi nhóm, tôi sẽ “cắt đuôi” hồn ma dễ dàng hơn. Tôi đã đoán đúng.

Chúng tôi không rõ ai đã đến điều tra tại sao có tiếng ồn trong căn nhà bỏ hoang. Có lẽ là cảnh sát, theo như lời Simon, hoặc chỉ là người qua đường – chúng tôi chẳng dừng lại lâu nên không biết.

Hiện tại, chúng tôi đang đứng giữa một chiếc bán tải loại nhẹ và một chiếc minivan trong bãi đậu xe. Tiếng nhạc ồn ã vang ra từ một câu lạc bộ gần đó. Tôi hơi ngạc nhiên – một bãi xe chật cứng và một quán bar đông đúc vào giữa đêm hôm khuya khoắt của một ngày làm việc bình thường. Xem đồng hồ, tôi mới biết giờ chưa đến nửa đêm.

‘Em không thể thản nhiên bỏ đi như vậy được,’ Derek căn nhắc.

“Em đã giải thích với anh chuyện em vừa làm. Thế vẫn chưa đủ ư?”

“Em không được...”

“Thôi, bỏ đi,” Simon khẽ nói. “Ta còn phải tìm một chỗ để ngủ đây này.”

“Không biết tại ai nên mới ra nông nổi,” Tori nói mát.

“Đó đâu phải lỗi của Chloe.”

“Đương nhiên. Cứ hỏi Derek thì biết.”

“Ý anh ấy không phải...”

Tôi giơ hai tay lên. “Tất cả là do tớ. Chúng ta thôi cãi nhau nữa được không? Tớ biết mọi người đều phải cố, nhưng nếu ta cùng vượt qua chuyện này...”

“Nếu cậu định lên lớp bọn tôi về tinh thần vượt khó và đồng tâm hiệp lực, tôi sẽ ới ngay cho xem,” Tori khó chịu.

“Chà, tôi cũng định thế thật nhưng chỉ sợ người có khả năng siêu nhiên do bị biến đổi gien như tôi sẽ bị một con cá mập đồng loại ăn sống nuốt tươi.”

Simon cười phá lên. “Trong phim *Deep Blue Sea*.” Cậu quay sang Derek. “Anh chưa xem phim này. Trong phim, Simuel L.Jackson đang thao thao bất tuyệt trước nhóm người sống sót về chuyện thôi cãi nhau và cùng đoàn kết thì bị một con cá mập từ phía sau lao tới đớp gọn. Cảnh chết chóc hay chưa từng thấy.”

“Kẻ diễn thuyết là người thích áp đặt. Tớ không phải người như vậy.”

“Nhưng cậu nói đúng,” Simon nói. “Đã đến lúc kêu gọi một cuộc đình chiến, chấm dứt cãi vặt rồi.”

“Đình chiến ư?” Tori mỉa mai. “Cường điệu quá nhỉ. Định khoe mẽ hả Simon?”

Cả ba chúng tôi đều quay sang nhìn cô ta.

“Nhìn cái gì?” Tori ngạc nhiên.

“Không cãi vặt nghĩa là không nói khích, không xúc phạm người khác, không chế nhạo, không ăn nói cay nghiệt,” Derek giải thích. “Thế có nghĩa bọn tôi sẽ không “được” nghe giọng cô dễ đến mấy ngày.”

“Còn bây giờ em nhận lỗi và em sẽ đi giải quyết hậu quả. Mọi người đứng đây chờ để em đi tìm chỗ...”

Derek túm lưng áo khoác của tôi. “Hồn ma nổi quạu vẫn đang tìm em tính sổ. Em ở đây với Tori đi. Anh và Simon sẽ tìm chỗ mới.”

Trước khi đi, Derek còn quay lại dặn với. “Ý anh là đứng yên đây chờ, không được đi đâu hết.”

“Ngay cả khi chủ xe” – Tori vỗ vào hai chiếc xe đậu hai bên – “đi ra ư?”

Derek không thèm trả lời. “Chloe, Tori thuộc trách nhiệm quản lý của em đấy.”

Khi hai người kia đi cả, Tori quay sang tôi. “Derek nói vậy mà cậu cũng để yên à? Anh ta coi cậu như con nít ấy.”

Không nói một lời, tôi đi khỏi chỗ Derek bảo tôi phải đứng chờ.

Tori cười. “Ngoan gớm nhỉ.”

Tôi dẫn cô ta qua lối đi trải sỏi giữa hai toà nhà rồi ngồi ngay xuống đất. “Chỗ này an toàn hơn và vẫn đủ gần.”

Cô ta trở mắt nhìn tôi. “Cậu đùa tôi chắc?”

Tôi kéo tay áo khoác trùm kín hai bàn tay cho đỡ lạnh.

“Cậu nghe lời anh ta thật ư?”

“Chỉ khi Derek có lý.”

Tori đến sát bên, cúi xuống tôi gay gắt bảo. “Cậu để con trai ra lệnh cho mình như thế à? Bắt con gái ngồi bệt xuống đất, chờ họ lùng tìm hang đá làm chốn ngủ, có thể là kiếm cả miếng ăn

mang về cho ư?”

“Ừ.”

“Chà chà, tôi thì không đâu. Tôi sẽ cho hai người đó thấy con gái cũng có thể làm được như họ.”

Tôi dựa lưng vào tường và nhắm mắt lại. Tori vùng vằng bỏ đi. Tôi mở mắt nhìn theo cô ta đi mỗi lúc một xa.

Derek bảo chờ. Còn dặn phải trông chừng Tori nữa. Giữa lúc này, hai yêu cầu đó mâu thuẫn nhau. Tôi biết nếu có Derek ở đây, anh sẽ bảo tôi mặc kệ Tori, tự lo cho mình. Nhưng tôi không làm thế được.

“Chờ đã,” tôi chạy theo cô ta.

“Nếu cậu định rên rỉ ỉ ôi, đem con ma đang nổi quạu ra dọa tôi thì nên thôi đi là vừa.”

“Tôi không chạy theo quấy rầy cậu. Tôi sẽ giúp cậu tìm chỗ ngủ. Chỉ cần hai đứa mình đi loanh quanh gần đây, Derek sẽ lần theo dấu và tìm được thôi.” Thấy Tori bước lên vỉa hè, tôi chỉnh lại mũ áo trùm kín đầu và chạy theo giật tay áo cô ta. “Ta sẽ tìm đường vắng, nhưng tôi cần tránh gặp mặt người qua đường càng nhiều càng tốt.”

“Còn tôi thì không đâu. Tôi không bị ma bám gót, cũng không bị giải thưởng nửa triệu đô la treo lơ lửng trên đầu.”

“Phải. Nhưng nếu Hội Edison định bắt bọn mình lại, họ sẽ công khai ra đường lòng sục. Cả hai ta đều phải cẩn thận.”

Chúng tôi đến cuối đường. Thấy Tori định rẽ trái, tôi vội ngăn cô ta lại.

“Lối này,” tôi vẫy cô ta đi vào phía bên đường tối hơn. “Tìm một chỗ tốt trong hẻm. Gió từ hướng bắc thổi tới nên ta cần một vật che chắn ở hướng ấy. Một góc đường, đầu hẻm hay chỗ thụt vào của một cửa giao hàng là tốt nhất, vì như thế ta sẽ biết có ai đang đến. Đèn chỗ đó càng tối càng tốt. Ta cần chỗ tối và khuất nẻo một chút.”

“Chloe này, cậu có biết mình hách dịch không kém gì Derek không? Chỉ khác mỗi một điểm, cậu ra lệnh dễ nghe hơn.”

Nhưng hình như ra lệnh một cách dễ nghe có tác dụng bởi Tori không bỏ đi, cũng không cãi cọ. Cô ta chỉ đi bên tôi, cùng xem qua mấy nơi.

Sau dãy cửa tiệm, chúng tôi tìm thấy một con hẻm hẹp, dài hun hút. Một bên là tường, một bên là hàng rào vững chãi cao hai mét.

“Trông được đấy,” tôi háo hức.

“Phải. Nếu cậu giống Oscar the Grouch.” Tori khoát tay chỉ dãy thùng rác.

Tôi mở nắp một thùng và chỉ vào chỗ giấy cắt vụn bên trong. “Rác tái chế. Quanh đây không có nhà hàng nào nên rác cũng không bốc mùi tẻ lắm.”

Tôi tiếp tục đi cho đến cuối hẻm. Đó là hẻm cụt, đầu kia có tường bít kín.

“Tuyệt,” tôi nói. “Ba mặt hẻm là tường, dãy thùng rác chắn ngay lối vào. Ta có thể địch chuyển mấy thùng ấy, đổ giấy xuống để ngồi.”

“Và biết đâu, nếu may mắn, ta sẽ tìm được một thùng giấy thật to để chui vào trong, đóng giả thành người vô gia cư.”

“Tori, hiện giờ bọn mình là vô gia cư rồi còn gì.”

Nghe đến đó, Tori lặng người đi. Đứng gần cuối con hẻm nhỏ, tôi bật cười.

“Lại đây mà xem này.”

Tori thở dài. “Giờ thì gì nữa đây?”

Tôi vẫy cô ta lại gần.

“Ồ.” Tori chìa hai tay hơ dưới làn khí ấm từ ống thông gió gắn với ngôi nhà.

Tôi hớn hở. “Mình còn có cả lò sưởi nữa. Tuyệt vời quá phải không nào/”

“Quá tuyệt là đằng khác,” một giọng con gái vang lên. “Chính vì thế chỗ này đã có chủ rồi.”

Ba đứa con gái từ đầu hẻm đi tới. Cả ba đều trạc tuổi Tori và tôi. Đứa tóc vàng vận quần áo đã chiến quá khổ. Một đứa khác để tóc dài uốn lộn. Đứa thứ ba mặc áo khoác bằng da màu nâu cũ sần. Khi nó đứng vào chỗ có ánh trăng chiếu tới, tôi thấy một vết sẹo lớn chạy từ mắt tới cằm nó.

“Thấy cái đó không?” Đứa tóc uốn lộn chỉ mảnh giấy găm trên hàng rào gỗ. “Tụi tao đánh dấu đấy. Có nghĩa nơi này của tụi tao.”

“Bọn tôi kh... không thấy. Xin lỗi. Chúng tôi đi ngay đây.”

Tôi vừa dợm bước đi đã bị Tori kéo lại. “Không, bọn mình không đi đâu hết. Tụi mày không thể chiếm cứ một con hẻm, dù có đánh dấu hay không cũng mặc. Ai đến trước, người đó có quyền ở lại. Tụi mày muốn ở đây ư? Mai nhớ đến sớm vào nhé.”

“Cái gì?”

Đứa mặt sẹo rút ngay dao bấm trong túi ra. “Tách,” lưỡi dao bật mở. Tuy có thấy dao nhưng Tori vẫn cương quyết đứng yên đấy, cùng con bé nọ nhìn chăm chăm vào mắt nhau.

“Xem kìa, con nhỏ này định thách đấu nhằm chiếm chỗ của tụi mình,” đứa mặt sẹo nói với bạn nó. “Mày lang thang ngoài đường phố bao lâu rồi con bé kia?” Nó nhìn Tori từ đầu đến chân. “Tao đoán chắc mới từ chín giờ sáng nay phải không? Mày gặp chuyện gì thế? Cha mẹ không cho mày đến đêm vũ hội của trường để gặp bạn trai chứ gì?”

Ba đứa cùng cười khúc khích. Mấy ngón tay Tori nhúc nhích, sẵn sàng tung bùa chú. Tôi vội nắm cổ tay cô ta. Tori hất tay tôi ra. Tôi chỉ cho cô ta thấy hai đứa còn lại cũng đã rút dao bấm giống hệt dao của “mặt sẹo”, nhưng tầm mắt của Tori lia trở lại với đứa có sẹo. Mọi cơn giận dồn nén trong suốt 24 giờ qua sục sôi trong Tori. Mấy thùng rác gần ba đứa con gái động đậy, phát ra tiếng sột soạt. Giấy bên trong vung ra tung toé sau lưng chúng. Tuy vậy ba đứa kia không hề quay lại nhìn, coi chuyện đó chỉ như gió thoảng qua.

Siết chặt cổ tay Tori, tôi nói khẽ, “Chúng đông quá.”

Trước sự ngạc nhiên của tôi, tay Tori thả lỏng. Tưởng cô ta định làm động tác giả, tôi không chịu buông. Nhưng cô ta đã hất tay tôi, nói, “Thôi được. Tụi này đi vậy.”

“Được đấy,” “mặt sẹo” gật gù. “Hai con bé kia, lần sau nếu thấy cái này” – nó chỉ vào mảnh giấy trên hàng rào – “lượn ngay nghe chưa. Ít nhất cho đến khi tụi mày biết ‘chơi rắn’.”

Chúng tôi dợm đi qua chúng thì đứa mặt sẹo vung tay vỗ bộp vào ngực Tori chặn lại.

“Sống ngoài này không như tụi bay nghĩ đâu. Mày còn phải học nhiều.”

“Cảm ơn,” Tori bắn gắt và định đi tiếp nhưng lại bị con bé kia ngăn lại.

“Muốn học hỏi phải không? Để tao nói cho nghe, bài học nào cũng có kèm hậu quả hết. Vậy để tao giúp mày nhớ bài học lần này. Nộp áo khoác của mày cho tao.”

Nó chìa tay. Tori trừng mắt nhìn.

“Áo tao cũ rồi,” con bé kia nói tiếp. “Tao thích áo mày hơn.”

Tori cười khẩy và định đi tiếp.

“Mặt sẹo” bước ra chắn đường và vung dao lên. “Tao vừa bảo tao thích áo của mày đấy.”

“Cả giày của nó nữa.” Con bé tóc lộn chỉ vào tôi.

“Phải đấy, cả áo khoác lẫn giày,” “mặt sẹo” gật gù. “Hai đứa kia, cởi ra đi chứ.”

Đứa mặc đồ dã chiến trong bọn cũng sẵn tới. “Tao lấy quần jeans của đứa nhỏ con. Tao chưa bao giờ được mặc quần của Sevens.” Nó cười nhăn nhở, phô ra cái răng cần đá quý. “Mặc nó vào, tao sẽ có cảm giác mình là ngôi sao điện ảnh.”

“Phải đấy, mày mặc thử mà xem,” con bé tóc lộn tán thành.

“Dẹp vụn quần jeans,” “mặt sẹo” gặt đi. “Áo khoác và giày. Cởi ra mau.”

Tori cần có áo khoác, và tôi không thể thiếu đôi giày. Cúi xuống lúi húi cởi giày, tôi vò mất thăng bằng và vấp Tori lại đỡ. Tôi nhẹ cả người vì cô ta đến thật. Vừa dựa vào Tori, tôi vừa nói nhỏ, “Bùa đẩy lui nhé.”

Tori nhướn mày.

Tôi búng ngón tay. “Bùa đẩy lui. Nào, một, hai, ba.” Tôi lần lượt hất đầu về phía ba đứa con gái.

Tori lắc đầu. “Bùa trói đi.”

“Tụi nó đông quá. Dùng bùa đẩy lui đi.”

“Hai đứa kia, nhanh lên chứ,” “mặt sẹo” sốt ruột.

Tori thở dài rõ to và cúi xuống làm bộ sắp cởi giày cho tôi. Thành linh cô ta đứng thẳng dậy, vung tay ra trước, tung về phía mặt sẹo bùa...

Con bé đứng im như tượng. Tori thực hiện quá tốt lời khuyên của tôi.

Lúc đầu, hai đứa kia không để ý. Chúng chỉ nôn nóng nhìn tên đầu sỏ, chờ nó giục chúng tôi lần nữa.

“Nghe tôi đếm này,” Tori nói khẽ. “Một, hai...”

‘Này, cái gì...?’ đứa mặt trang phục dã chiến thấy lạ.

Tori vung tay, nhưng con bé kia vẫn tiến đến. “Mặt sẹo” lão đảo, bùa đã hết tác dụng. Dao lăm lăm trong tay, nó phăm phăm đi tới. Bọn nó đi sát hai bên, sẵn sàng yểm trợ. Tori lại định tung bùa, nhưng hình như cô ta đã vội dùng hết phép màu trong lần đầu tiên, vì thế chẳng có gì xảy ra cả.

“Tuy không hiểu mày vừa xài tiểu xảo gì,” “mặt sẹo” bảo. “Nhưng nói thật là nó ngớ ngẩn lắm. Tao cho ba giây, cởi hết đồ ra. Cả hai đứa.”

“Tao không cho là vậy đâu,” Tori đáp trả. “Giờ thì lùi lại ngay.”

Tori búng tay. “Mặt sẹo” thậm chí không hề chao đảo.

“Đã bảo lùi lại mà!”

Cô ta lại búng tay. Đám con gái cứ tiến tới. Tôi quay nhanh ra sau và chột nhận ra hẻm cụt cũng có bất lợi. Nếu lồi vào bị chặn, ta sẽ không có đường thoát. Khi con bé mặc đồ dã chiến xông đến chỗ tôi, tôi đành bỏ chạy. Tori không rời tôi nửa bước.

Đến cuối hẻm, tôi làm động tác giả, hi vọng bọn đuổi theo mất cảnh giác và cho mình cơ hội chạy vòng qua chúng. Chỉ mình con bé “đồ dã chiến” mắc mưu. Đứa tóc uốn lộn biết là trò nghi binh nên đã lập tức cản tôi lại.

Tôi cúi người tránh được lưỡi dao của nó, nhưng bị nó đập trúng khoeo chân. Tôi khuỵu gối, lom khom lách người chạy qua nó. Tôi thoáng thấy Tori giơ tay như muốn đầu hàng. Bất ngờ cô ta vươn tới chụp lấy tay cầm dao của “mặt sẹo”. Lưỡi dao xả xuống, rạch một đường dài trên tay áo khoác Tori.

Tori rú nghen lên vì tức giận, như thể dao rạch vào tay cô ta chứ không phải tay áo. Hai bàn tay cô ta huơ lên. “Mặt sẹo” nháy giật lùi, tránh cú đâm thẳng tới. Nhưng Tori đã giơ tay cao quá đầu đối thủ rồi vụt xuống.

Một làn sóng vô hình xô mạnh vào tôi. Chưa kịp định thần, tôi đã thấy mình ngã ngửa người trên đất. Đôi giày đế mềm đập xuống nền bê tông. Tôi nhìn lên thì thấy Tori vội chạy tới.

“Cậu có sao không?” Thấy tôi còn tỉnh táo, cô ta chẳng buồn đợi câu trả lời. “Dậy đi!”

Tôi rướn người nhưng chưa thể đứng lên ngay vì chân vẫn còn đau ê ẩm sau cú đá của “tóc uốn lộn”. Tôi nhìn nhanh xung quanh. “Tóc uốn lộn” đang nằm cách tôi chừng vài mét.

Tori giật mạnh tay, bắt tôi đứng lên. “Đồ dã chiến” nằm gục dưới chân tường. Nó khẽ rên rỉ. “Mặt sẹo” bò trên tứ chi, tuy đã tỉnh nhưng chưa hết bàng hoàng.

Thấy dao của “tóc uốn lộn” trên đất, tôi vội nhặt lấy và chạy đến chỗ “đồ dã chiến”. Vừa đi tôi vừa ảo Tori lấy dao của “mặt sẹo”, còn tôi sẽ tìm sao của “đồ dã chiến”. Dao rơi cách chỗ nó nằm chừng vài thước. Tôi vội vơ lấy. Tori đã chạy đến giữa hẻm. Tôi mặc kệ bên chân đau, tập tễnh chạy theo cô ta.

“Cậu lấy dao của nó chưa?” Tôi hỏi Tori.

“Cần gì chứ? Cậu có những hai con rồi mà.”

“Đấy không phải lý do...”

“Này!” có tiếng hét từ sau lưng chúng tôi. “Này!”

Ngoái ra sau, tôi thấy “mặt sẹo” đang cầm dao đuổi theo chúng tôi. Lý do tôi cần cả ba con dao chính là *đây*.

CHƯƠNG 24

TÔI DÚI DAO VÀO TAY Tori và bảo chạy. Cô ta nghe lời ngay và phóng vút đi. Cặp chân dài sớm bỏ lại tôi một mình, đó *không phải* là điều tôi muốn. Nhưng trước giờ hai đứa nhiều lần không hiểu ý nhau. Chúng tôi cần...

Vì ngoái ra sau nhìn kẻ đang đuổi theo mình nên tôi vấp phải lề đường. Dù loạng choạng, tôi vẫn cố đứng dậy nhưng bên đầu gối bị đau khuỷu xuống khiến tôi ngã trên vạt cỏ. Hai tay chống xuống đất, tôi vừa định nhồm dậy thì con bé nọ nhảy chồm lên lưng tôi. Tôi gần như ngạt thở.

Hai đứa giao tranh – nếu kiểu vung tay loạn xạ chân đá tứ tung vì sợ của tôi có thể gọi là “ra đòn”. Chẳng mấy chốc, tôi đã bị vật ngửa và kê dao vào cổ. Tôi cứng người lại.

“Tôi... tôi... tôi...” Tôi nuốt khan. “Tôi xin lỗi. Cậu muốn lấy áo khoát của tôi không? Cả giày nữa nhé?”

Nó nhăn mặt kinh bỉ. “Nhỏ tóc vàng kia, thứ tao muốn mày lại không có.”

Lật mũ áo tôi ra, nó túm tóc tôi giật mạnh. Tôi nhắm nhó và kêu oai oái.

“Nhuộm vài vệt đỏ ư?” Một tiếng cười khô khốc. “Mày tưởng làm thế thì mày sẽ ngầu hơn ư? Đẹp hơn ư?”

“Kh... không. Nếu cậu thích giày của tôi....”

“Tao không đi vừa. Tao thích áo khoác của bạn mày, nhưng nó đã cao chạy xa bay từ lâu rồi. Bạn mày tử tế quá nhỉ. Thậm chí không buồn ngoái đầu nhìn lại.” Nó hơi nhồm lên nhưng vẫn gí dao sát cổ tôi. “Lúc nãy là súng điện phải không?”

“Gì cơ?”

“Lúc nãy bạn mày dùng súng điện. Nó gí điện vào tao và cả bạn tao nữa. Chắc mày thấy khoái lắm.”

“Kh... không. Tôi...”

“Tao đã bảo sẽ dạy cho chúng mày một bài học. Vì thứ tao cần mày lại không có, nên...”

Nó đưa dao lên, giữ mũi dao cách mắt tôi chỉ vài xăng ti mét. Thấy phần mũi từ từ hạ xuống, tôi sợ phát khiếp, vùng giãy tìm đường thoát. Nhưng do cánh tay nó chẹn ngang cổ nên tôi giãy

giữa sẽ bị ngạt thở ngay. Vì thế, tôi chẳng thể làm gì ngoài việc chống mắt nhìn mũi dao nhọn hoắt sắp chọc vào mắt mình. Một tiếng rên rỉ thoát ra từ lồng ngực tôi. “Mặt sẹo” cười hô hố và tì dao lên gò má tôi.

Mũi dao nhọn xuyên qua da thịt. Mắt tôi đau nhói, máu nóng chảy xuống má.

“Nhỏ tóc vàng kia, cảnh đời này không dành cho bọn gái xinh đâu. Nhỏ nhắn xinh xắn như mày ư? Cùng lắm là một tuần sau sẽ có tay chơi giở ngón nghề với mày. Còn tao ư? Tao may mắn vì không phải lo như mày.” Nó nghiêng mặt cho tôi thấy vết sẹo khủng khiếp chạy dài trên má. “Tao sẽ ban ân huệ giống hệt vậy cho mày.”

Mũi dao xọc xuống sâu hơn. Nhắm nghiền mắt, tôi gồng mình chịu đau. Bất ngờ, nó gầm lên tức tối và nhảy ra khỏi người tôi.

Lúc lồm cồm bò dậy, tôi mới thấy không phải mặt sẹo vừa gầm. Cũng không phải nó tự nhảy khỏi người tôi – người nó đang bay lên, mắt trợn tròn kinh hãi, con dao rơi cắm xuống đất khi Derek nhắc bổng người nó lên. Anh sắp sửa quăng mạnh “mặt sẹo” vào tường.

Tôi hét lên “Đừng!” Tôi tưởng đã quá trễ, không thể vãn hồi nhưng đến khoảnh khắc cuối cùng, Derek khựng lại, nhanh đến nỗi chính anh cũng phải lão đảo. “Mặt sẹo” gãy giữa, đá tứ tung. Chân nó đập trúng Derek, nhưng hình như anh không để ý. Derek nhìn quanh, thấy hàng rào và anh gừ lên một tiếng, ném “mặt sẹo” qua hàng rào đó. Nó rơi bịch sang phía bên kia.

Mãi sau tôi mới đứng dậy được, dù vẫn lẩy bẩy, chỉ chực ngã. Anh túm cổ áo tôi giật mạnh.

“Đi thôi!”

Thấy con dao rơi trên đất, tôi vội nhặt lấy. Derek đẩy tôi lên trước, mạnh đến nỗi tôi suýt ngã nhào. Đoạn tôi co cẳng chạy, Derek chạy trước mặt dẫn đường. Chừng được bốn trăm mét, Derek quay ngoắt lại, nhìn thẳng vào mắt tôi bằng ánh mắt nẩy lửa khiến tôi co rúm người. Derek nắm cánh tay tôi giữ chặt.

“Anh có dặn em ở yên đó chưa?”

“Có, nhưng...”

“Anh dặn em ở yên một chỗ rồi mà!” anh gầm lên.

Tôi liếc nhìn xung quanh, sợ có người nghe thấy. Nhưng chúng tôi đang đứng sau dãy cửa hiệu. Mọi cửa sổ đều tắt đèn tối om.

“Rồi.” Tôi cố bình tĩnh, hạ thấp giọng. “Anh có dặn. Nhưng anh cũng dặn em phải canh chừng Tori. Lúc ấy cô ta bỏ đi mà.”

“Anh không mấy may quan tâm đến Tori. Nếu cô ta đi, cứ mặc kệ cô ta. Cô ta có đứng ngay trước mũi xe buýt đang lao tới thì cũng mặc xác.”

Tôi ngẩng lên nhìn vào mắt anh và thấy sau cơn thịnh nộ là cảm giác sợ hãi tột cùng. Tôi biết anh đang giận ai – Derek giận chính mình vì lúc này, suýt nữa anh đã ném “mặt sẹo” vào tường, hết như anh đã làm với thằng bé ở Albany.

Tôi lẳng lặng gỡ tay anh ra. Anh lùi lại, hết nắm chặt bàn tay lại thả ra.

“Nếu cô ta đi, em cứ để mặc cô ta,” anh nói nhỏ hơn ban nãy một chút. “Tori có gặp chuyện gì anh cũng không quan tâm.”

“Nhưng em thì có.”

Anh lùi lại, bất giác chà mạnh cánh tay. Thấy tôi tròn mắt nhìn, anh vội dừng lại.

“Anh ngứa,” Derek nói. “Chỉ ngứa bình thường thôi.”

“Anh có các triệu chứng khác không? Chẳng hạn sốt, hay...”

“Không.” Derek gắt. “Đừng có đánh trống lảng. Chloe, em phải cẩn thận hơn chứ. Với xác chết lúc trước cũng vậy. Em phải lường trước chuyện gì sẽ đến chứ.”

Derek có lý. Nhưng nhìn Derek gãi mãi, tôi chợt nhớ không chỉ mình tôi bất cẩn, không chỉ mình tôi không lường đến một mối đe dọa tiềm tàng.

“Thế còn anh thì sao?” Tôi giơ tay chỉ trỏ khi thấy anh lại gãi nữa. “Một người sói chưa từng Biến Hình nhưng đã biết cơ thể mình đang phát triển rất nhanh. Vậy mà khi bồn chồn, sốt cao, ngứa mình mấy... anh không nghĩ rằng tiến trình Biến Hình sẽ sớm đến ư? Anh cứ để mặc nó ra sao thì ra... cho đến khi nó bắt đầu đúng vào cái đêm đáng lẽ bọn mình phải đi trốn.”

“Anh có định đi với bọn em đâu...”

“Nhưng nếu đêm đó em không ở lại tìm anh, Simon sẽ không bao giờ chịu đi. Sém tí nữa anh phá hỏng kế hoạch trốn thoát chỉ vì anh không biết trong người anh sắp có biến chuyển.”

“*Không có chuyện đó đâu.*”

“Cũng như em chẳng hề hay biết ngay cả khi ngủ say, em cũng nhập hồn về xác được. Nhưng em có nổi đóa lên với anh không? Thậm chí em còn không nhắc đến chuyện mình suýt bị bắt chỉ vì ở lại giúp anh?”

Anh nghiêng răng quay mặt đi, “Anh cũng cố giúp em vậy. Để rồi bị thế này đây.” Anh chỉ vào vết cào trên má.

“Bởi vì có con trai đê nhiễm em xuống sàn nhà trong lúc em đang ngủ. Em biết anh không

muốn em phải nhìn một xác thối bò lên người. Kế hoạch thì hay, nhưng thực hiện dở lắm. Sau đó anh mất hết kiên nhẫn, luôn miệng quát nạt, ra lệnh này nọ.”

“Anh chỉ muốn giúp thôi.”

“Thế nếu em làm y như vậy với anh? Nếu em quát anh, bắt anh Biến Hình nhanh hơn trước khi bị họ bắt thì sao?”

Derek lại nhìn lảng đi. “Anh... Về tối đó. Anh không...” Anh so vai. “Ta phải quay về. Simon sẽ lo cho em mất.”

Chúng tôi im lặng đi khoảng hai mươi bước, tôi cảm cúi bước sau anh. Khi thấy vai anh chùng xuống, tôi biết Derek lại nhớ đến chuyện cũ. Tôi cầu trời cho Derek bỏ qua. Xin anh ấy không nghĩ ngợi về...

Anh quay ngoắt lại. “Lần sau anh bảo em ở yên một chỗ, em ở đúng chỗ đó cho anh.”

“Derek, em không phải cún con.”

Tôi bình tĩnh nói, còn anh nghiêng răng trèo treo, cặp mắt xanh lục long lên. “Phải, nhưng rõ ràng không có người đi theo lo cho em là không xong. Anh mệt vì phải làm vậy lắm rồi.”

“Thôi đi.”

“Thôi cái gì?”

“Chẳng phải ta đã thỏa thuận không cãi vặt nữa là gì?”

Mặt Derek tối sầm. “Đây không phải...”

“Anh tự giận mình nhưng cứ nhè em mà mắng.”

Tôi chỉ muốn chỉ ra lẽ phải, nhưng Derek nổi cơn lôi đình. Anh hùng hổ sấn đến trước mặt tôi nhanh đến nỗi trong lúc vội lùi lại, lưng tôi va vào hàng rào mắt cáo.

“Chloe, anh giận em. Em bỏ đi. Em gặp nguy hiểm. Anh vừa phải cứu em kia kìa.”

Anh tiếp tục tiến đến. Tôi nép mãi vào hàng rào, giàn lưới mắt cáo rung lên bần bật.

“Vội lại đừng có như vậy nữa,” Derek hậm hực. Vừa đi giật lùi vừa nhìn anh bằng ánh mắt đó.”

“Kiểu như anh làm em sợ chứ gì? Có lẽ đúng thế đấy.”

Derek vội lùi lại, nhanh đến độ lão đảo suýt ngã. Nét mặt anh...vẻ cau có thoáng biến mất, nhưng lập tức trở lại ngay.

“Chloe, anh không bao giờ làm em bị thương. Em phải hiểu...” Anh nín bật. Ngần ngừ. Rồi quay ngoắt người bỏ đi. “Lần sau ấy à? Tự lo lấy thân đi. Anh không lo cho em nữa đâu.”

Tôi những muốn chạy theo, gào lên bảo tôi không yêu cầu, không cần, không muốn anh lo. Không thềm nếu cái giá phải trả quá lớn – Derek không chỉ giận giữ, quạu cọ, anh còn mang cảm giác có lỗi. Thêm vào đó là vẻ mặt khinh thường của anh nữa.

Mắt tôi cay xè. Tôi chớp chớp, cố ngăn dòng nước mắt tuôn rơi, chờ Derek đi xa đến độ anh không quay ngoắt lại mắng mình được nữa. sau đó tôi cầm cúi đi theo anh để gặp Simon.

Tori đã ở sẵn đó. Cô ta không nói với tôi một lời, như thể nhắc đến sự vụ vừa xảy ra sẽ kéo theo chuyện cô ta phải thanh minh lý do bỏ tôi mà chạy thoát thân một mình.

Chẳng ai muốn nhiều lời. Ai nấy đều mệt mỏi và lạnh cóng. Chỗ mới của chúng tôi là một kho chuyển hàng. An toàn, nhưng là hướng đón gió bắc thốc đến. Nằm co ro sát chân tường, quần mình kín mít trong tấm chăn mỏng, mỗi người trong chúng tôi đều phải cố gắng ngủ lấy sức.

CHƯƠNG 25

MÙI XÚC XÍCH VÀ TRỨNG làm tôi thức giấc nhưng tôi vẫn nhắm nghiền mắt, tận hưởng giấc mơ. Bởi tôi biết nếu mở mắt, may lắm tôi chỉ được ăn trái cây dập và lương khô là cùng.

“Dậy và vui lên đi,” có tiếng thủ thỉ sát bên tai tôi.

Tiếng túi giấy sột soạt. Rồi xúc xích nóng tỏa khói thơm bay đến mặt tôi. Mở mắt, tôi nhìn thấy Simon đang giơ một túi đựng thức ăn quen thuộc trước mặt mình.

“McDonald’s à?”

“Suyt.”

Chỉ vào Tori đang ngáy vang bên cạnh, Simon lặng lẽ từ kho chuyển hàng lúi ra, đồng thời ra hiệu cho tôi đi theo.

Dẫn tôi đến cầu thang thoát hiểm trong một con hẻm, Simon đỡ tôi bước lên. Hai đứa cùng trèo lên nóc một tòa nhà ba tầng.

Bước đến rìa mái nhà, tôi ngắm cảnh vật buổi sáng sớm. Phía đông có một công viên lấp lánh những giọt sương mai. Đằng sau nó, mặt trời đang lên khiến sắc trời chuyển màu hồng rực.

“Đẹp quá phải không?” Simon lên tiếng. “Đêm qua công viên chẳng vắng như bây giờ, nếu không ta đã ra đó ngủ rồi.” Cậu đặt túi và đồ uống xuống nóc nhà. “Dùng bữa sáng ở đây được

nhỉ? Cậu thấy trên này thế nào?”

Tôi chiêm ngưỡng bức tranh phong cảnh đang trải ra trước mắt một lần nữa. Sau chuyện đêm qua, bữa sáng hôm nay ngon hơn mọi bữa điểm tâm sành điệu nhất, trong một nhà hàng sang trọng nhất. Có lẽ chưa từng có ai đối xử với tôi ân cần và chu đáo như thế.

“Tuyệt vời,” tôi cảm kích. “Cảm ơn cậu.”

“Tốt. Bởi nếu cậu không thích, tớ sẽ đổ lỗi cho Derek.”

“Derek ư?”

“Anh ấy bảo bọn mình nên lên đây, còn giúp tớ kéo thang xuống. Nhưng bữa sáng là ý tưởng của tớ. Đêm qua, lúc trông thấy biểu tượng McDonald’s, tớ chợt nghĩ chắc cậu sẽ thích thưởng thức một bữa điểm tâm vắng tiếng chí chóc cãi nhau.”

Derek chọn chỗ này ư? Phải chăng anh mong tôi bị nắng sớm làm cho lóa mắt rồi ngã lộn cổ từ trên này xuống?

“Cậu ăn bánh kẹp hay bánh nướng xốp nhân xúc xích?” thấy tôi ngồi xuống, Simon hỏi.

“Cậu thích ăn gì?”

“Của tớ đây.” Simon giơ cao bọc sandwich. “Tớ tính mua cả hai cho cậu chọn. Món cậu không thích thì để Derek ăn. Ở với Derek, không có món gì là bỏ đi cả.”

Tôi chọn bánh nướng xốp nhân xúc xích.

Simon chìa hai cốc nước. “Nước cam hay sữa lắc dâu tây nào?”

“Hình như mới sáng ra cậu không được uống sữa lắc dâu.”

Cậu ấy cười toe toét. “Tớ uống được.”

Thấy tôi chọn sữa, Simon cười hơn hớn. “Tớ cũng đoán cậu thích sữa.”

“Cảm ơn cậu. Những thứ này” – tôi khoát tay chỉ thức ăn và khung cảnh ban mai – “thật tuyệt vời.”

“Sau cái đêm kinh khủng tối qua, cậu đáng được thư giãn. Mà này, má cậu có vết thương kìa. Lát nữa mình nên rửa và băng cẩn thận. Tớ biết đêm qua Derek vừa rầy la cậu, không chỉ một lần.

“Không sao đâu.”

“Nhưng không thể được. Mắng cậu vụ dựng xác chết dậy ư? Thế là quá đáng, ngay cả Derek cũng không được làm thế. Anh ấy đang...”

“Khó chịu hơn bình thường?”

“Ừ. Chắc tại vụ Biến Hình, hoặc vì không thể Biến Hình được. Dù thế, anh ấy cũng không được trút giận lên cậu, nhất là sau những gì cậu đã làm cho anh ấy.”

Tôi nhún vai, hút một ngụm sữa lớn.

“Cái đêm cậu ở lại với Derek trong lúc anh ấy cố Biến Hình...” Simon lắc đầu. “Tớ không hiểu vì đâu cậu có thể giữ bình tĩnh như vậy được. Bất ngờ thấy Derek trong tình trạng đó, dù chưa hề biết anh ấy là người sói.”

“Sau tớ cũng đoán ra mà.”

Cắn miếng sandwich rồi nhai ngon lành, Simon ngắm trời mây, “Trước đó tớ đã định kể hết với cậu. Nhất là sau khi Derek cứ ép cậu phải thú nhận chuyện cậu thấy ma. Bọn tớ cãi nhau to; như mọi khi, phần thắng thuộc về Derek. Nhưng nếu lòng trước sẽ có lúc cậu bắt gặp Derek trong tình trạng đó, bọn tớ đã báo trước để cậu hay. Ngay cả khi biết Derek là người sói, tớ cũng không nghĩ mình dám đến gần, đừng nói gì đến chuyện giúp đỡ. Phải can đảm lắm mới làm được thế.” Cậu ấy bắt gặp tôi đang tròn mắt nhìn. “Cực kỳ can đảm.”

Chắc chắn là mặt tôi đỏ rần. Tôi nhìn đi nơi khác, miệng trệu trạo nhai bánh.

“Chloe, những gì cậu làm cho Derek khiến tớ rất cảm kích. Derek cũng thế, nhưng chắc anh ấy chưa nói ra thôi.”

Nuốt trọn miếng bánh xuống miệng, tôi nói lảng. “Vây về chuyện cha cậu... cậu chưa kể tớ nghe chuyện cha mình mất tích.”

Simon bật cười. “Chán nghe chuyện Derek rồi phải không? Rủi thay, mọi chuyện đều bắt đầu từ Derek. Sau khi anh ấy làm gãy lưng tên nhóc đó. Lúc chuyện bị đưa lên mặt báo ở Albany, cha tớ quyết định đã đến lúc chuyển nhà. Nhất định ông đã biết Hội Edison vẫn không ngừng tìm kiếm cả nhà tớ. Gia đình tớ phải đi ngay. Nhưng...”

Simon nhặt mẩu thịt nướng cháy trong bánh ra. “Chuyện như thế vẫn thường xảy ra mà. Vừa có dấu hiệu rắc rối, cha con tớ thu xếp ngay hành trang và chuyển đi. Khi còn bé, Derek và tớ không hiểu gì hết, nên mè nheo cha dữ lắm.” Cậu ngừng lại một lát. “Không, chỉ mình tớ thôi. Bởi sinh ra và lớn lên trong khu thí nghiệm, nên miễn ba cha con được gần nhau là Derek vui rồi. Còn tớ thì ghét chuyển chỗ ở. Dường như lúc nào cũng vậy, hễ vừa quen vài thằng bạn, vừa được tự nó nhận vào nhóm, vừa gặp được một cô gái...”

“Tớ biết tình cảnh đó rồi. À, ngoại trừ phần gặp gỡ các cô gái.”

“Ừ, nhưng tớ cá là cậu không bao giờ phàn nàn. Cậu giống Derek. Hai người lúc nào cũng hành xử sao cho sự việc tốt đẹp nhất. Còn tớ thì nhảu nhó, ỉ ôi khiến cha luôn phải tìm cách dỗ dành. Đúng hôm ông mất tích, trường tớ có một trận bóng rổ. Tớ cực kỳ thích trận bóng ấy.

Độc được bài báo lúc bọn tớ đã đi học, cha gọi vào di động của Derek. Ông dặn anh ấy đừng nói với tớ, nhưng sau khi tan học, ông sẽ đến trường đón hai đứa rồi đi luôn. Và ông đã không đến.”

“Kể từ đó cậu không gặp lại ông ư?”

Simon lắc đầu. “Bọn tớ về nhà, thấy xe đã chất hành lí, chùm chìa khóa trong bếp. Ông chỉ mang mỗi ví, hoặc cất nó trong túi đúng lúc... chuyện gì đó... xảy ra.”

“Theo cậu có phải chú ấy bị bắt cóc không?”

“Tớ không biết. Derek không phát hiện có mùi người lạ trong nhà. Như thể ông chủ động bỏ đi biệt tích. Nhưng cha tớ không bao giờ làm thế. Derek muốn đi ngay. Một lần nữa, tớ lại phá ngang. Tớ chờ một cách lý giải logic – có thể Derek hiểu nhầm ý cha lúc ông gọi điện cho anh ấy. Sáng hôm sau, tớ định nhượng bộ và hai anh em ra đi. Đã quá trễ. Sang hôm sau nữa thì bọn họ bắt được bọn tớ.”

“Là Hội Edison ư?”

“Họ tự xưng là nhân viên xã hội, chuyên phụ trách vấn đề về trẻ em. Bọn tớ tin họ. Họ đưa hai anh em về nhà xem cha có quay về không. Khi không thấy ông, họ bảo bọn tớ phải đến một nhà mở chờ họ tìm cách giải quyết. Vì bọn tớ sinh ở Buffalo nên họ sẽ đưa hai anh em tớ về đó. Nghe ngược đời thật, nhưng lúc đó bọn tớ không biết phải làm gì hơn. Thế nên tớ và Derek mới có mặt ở Nhà mở Lyle .”

Simon còn kể nhiều nữa, nào chuyện từ lúc trốn ra đến giờ, cậu ấy đã thử bùa tìm kiếm cha mình dạy hồi nhỏ, nhưng không tìm được dấu vết nào của ông. Derek từng nhập tên và biệt hiệu của ông ấy vào máy tính ở thư viện công cộng, nhưng cũng chẳng lần ra được gì.

“Giờ đây, khi đã biết đủ thứ chuyện về Hội Edison, sau vụ Liz, Brady rồi Amber bị thủ tiêu...” Cậu nhìn mông lung xuống bãi xe bên dưới. “Tớ bắt đầu nghĩ có tìm cũng chỉ phí thời gian. Cha tớ có ngoài đó đâu mà tìm. Họ giết ông mất rồi.”

“Nhưng dì Lauren khẳng định Hội Edison không dính líu gì đến vụ cha cậu mất tích. Dì tớ tin chắc rằng chú ấy còn sống. Liệu cha cậu có đến nơi nào khác không? Hoặc có ai biết tin gì về ông?”

“Tớ từng nghĩ đến chuyện về Albany, tìm gặp động nghiệp của cha, hỏi thăm hàng xóm, biết đâu trong ngày hôm đó, có người phát hiện dấu vết bất thường nào chẳng...”

“Chúng ta làm được mà. Mình có đủ tiền.”

“Derek không muốn thế.”

“Chẳng lẽ anh ấy muốn ở đây?” Nghe không giống Derek tẹo nào.

“Không. Chỉ có điều Derek thấy quay về chẳng ích gì – và có thể còn nguy hiểm nữa. Nhưng

có một người đáng tin cậy. Là bạn của cha tôi. Chú Andrew Carson. Nhà chú ấy ở ngoại ô New York. Cha tôi từng dặn nếu bạn tôi gặp chuyện trong lúc vắng ông, hãy tìm chú Andrew.”

“Cậu gọi cho chú ấy chưa? Biết đâu chú ấy có thông tin về cha cậu không chừng.”

“Rắc rối chính là ở đó đấy. Cha tôi lưu số điện thoại của chú vào điện thoại của bạn tôi. Nhưng hồi bị quăng vào Nhà mở Lyle, họ đã lấy mất điện thoại của tôi và Derek rồi. Bạn tôi biết tên và địa chỉ của chú – khối lần bạn tôi đến nhà chú chơi rồi mà. Nhưng khi lên mạng tìm thông tin về chú, bạn tôi chẳng thấy gì hết.”

“Chắc chắn chú ấy không đăng ký số điện thoại vào danh bạ. Hoặc chú ấy dùng tên khác.”

“Hoặc chú ấy không ở nhà cũ nữa. Vài năm gần đây, mấy chú cháu không gặp nhau. Cha tôi và chú ấy có xích mích.” “Nếu vậy có lẽ cậu đừng nên liên lạc với chú ấy nữa.”

Simon vo tròn tờ giấy gói bánh. “Tôi không nên dùng từ ‘xích mích’. Thực ra chỉ là bất đồng chính kiến. Cha tôi vẫn giữ liên lạc với chú ấy; chỉ có điều bạn tôi không đến nhà chú ấy chơi. Chú ấy vẫn là người cần liên lạc trong tình huống cấp bách. Vậy nên, đúng như Derek nói, bạn mình nên tìm đến chú ấy. Tôi chỉ... chưa chịu từ bỏ việc tìm kiếm cha. Nhưng giờ có cả cậu và Tori, nhất là khi ảnh cậu có ở khắp nơi, Derek sẵn sàng mua ngay vé xe buýt đường dài.”

“Hay ta thử cách khác? Tôi cần đi khỏi Buffalo. Hai cậu cần tìm gặp chú Andrew. Giả sử tôi và Tori tìm đến chú Andrew, còn hai cậu đi tìm...”

“Không. Tôi không tin tưởng Tori nên không để cậu đi với cô ta được. Nhất là sau chuyện tối qua. Derek cũng chẳng đồng ý đâu.”

Tôi không chắc lắm. Nếu có cơ hội “đẩy” tôi đi, Derek sẽ đồng ý cả hai tay.

Simon nói tiếp, “Ngay cả khi *không* cố ý giết người, Tori cũng bất cẩn và hay nôn nóng. Còn tệ hơn cả tôi, nói thế là cậu hiểu rồi đấy. Ta sẽ tính cách khác vậy.”

CHƯƠNG 26

GẦN NHƯ SUỐT CẢ NGÀY hôm đó, cả Derek và Tori đều tránh mặt tôi, làm như trên người tôi có chấy rận, thứ họ không muốn bị lây vậy. Tôi cũng hiếm khi thấy mặt Simon. Cậu ấy đến thư viện công cộng với Derek, vẫn nỗ lực tìm cha họ hay chú Andrew. Tori bám dính theo. Tôi ngồi lì trong con hẻm nhớp nháp đáng yêu mà Derek đã chọn sẵn. Trước khi đi, Simon để lại cho tôi cuốn tạp chí điện ảnh, đồ ăn vặt, bàn chải tóc và một cục xà bông. Cậu hứa sẽ tìm cho tôi một nơi để tắm sau khi trời tối.

Khoảng đầu giờ chiều, nghe tiếng bước chân nặng nề dọc theo con hẻm, tôi quính quáng

đứng dậy, mong gặp Simon. Có lẽ Derek to con hơn thật đấy, nhưng người phát ra tiếng ồn lại là Simon. Derek chỉ giậm chân thành thịch khi...

Derek hăm hăm rẽ vào khúc quanh, mặt mày sưng sía.

...khi anh có chuyện bực mình.

Cầm tờ báo cuộn tròn trong tay, anh xăm xăm bước đến chỗ tôi, vẻ hăm dọa, hết như tôi là chú cún con vừa mắc lỗi tè trên mặt thảm.

“Chloe hư,” tôi lẩm bẩm.

“Em mới nói gì?”

Tôi quên bằng Derek có thích giác ting nhay khác thường. “Chloe hư.” Khoát tay chỉ cuộn báo, tôi chìa tay chờ đợi. “Nói cho xong chuyện này đi đã.”

“Sao, em thấy buồn cười lắm hả?”

“Không, em chỉ thấy phiền hà thôi.”

Derek ném tờ báo xuống. Cuối trang nhất, tận góc trong cùng có cái tí “Cô gái mất tích xuất hiện”, kèm một bức hình của tôi. Tôi nhìn lướt mẩu tin ngắn rồi lật sang đọc phần bài viết còn lại.

Báo kể về chuyện xảy ra tối qua, lúc Derek la mắng tôi sau vụ đánh nhau với mấy con bé du côn đường phố. Khi ấy, đúng là mấy cửa sổ gần chúng tôi đứng có tối om thật, nhưng giọng ồm ồm của Derek khiến một người phụ nữ trong căn hộ ngay phía trên một cửa hàng chú ý. Bà ta nhìn thấy “một cô bé tóc màu sáng ‘nhuộm’ sọc highlight đỏ” bị “một người đàn ông lực lưỡng, tóc sẫm màu” quất nạt. Chính vì thế, giờ cảnh sát cho rằng có thể tôi không bỏ nhà đi bụi mà là nạn nhân của một vụ bắt cóc.

“Giờ thì sao đây?” Derek cau có.

Tôi cúi mặt, cẩn thận gấp tờ báo trong tay lại. “Đáng lẽ anh không nên quất em ngoài đường.”

“Cái gì?”

“Nếu không bà ta đã chẳng buồn để ý. Tại anh mắng em”

“Không phải, bà ấy chú ý đến tóc em kìa. Anh đã dặn em lúc nào cũng phải trùm mũ áo lên...”

“Tất nhiên rồi. Hoàn toàn là lỗi do em. Vừa suýt bị người ta rạch mặt xong, sao em dám quên kẻ gây hấn đã kéo mũ trùm của mình xuống chứ. Chloe hư.”

“Sao, giờ em còn đùa được à?”

Tôi ngược nhìn anh. “Không, em không đùa. Vấn đề nghiêm trọng thật đấy chứ. Thứ không thật chính là đây.” Tôi phẩy tay giữa hai đũa. “Cả ngày anh tức ngầm tức ngầm, mặt ủ mày chau...”

“Tức ngầm ư?”

“Anh chỉ muốn kiểm chuyện, tìm đủ lý do để mắng em. Em là trò tiêu khiển ưa thích của anh mà. Anh không thể về đến nơi, ôn tồn bảo bọn mình có chuyện cần bàn. Nếu thế thì còn gì là vui nữa?”

“Em tưởng anh thích...”

“Nếu anh có thích, dù vì bất cứ lý do gì, em cũng không quan tâm. Nhưng em thừa biết anh đang khoái gì nhất: em.biến.”

“Cái gì?”

“Em đã đạt được mục đích của mình. Em đưa Simon đi khỏi Nhà mở Lyle. Trong lúc đó, anh chỉ cố gắng nửa vờ để tìm em. Và việc đó có vẻ là cơ hội tốt để Simon...”

“Nửa vờ ư?”

“Anh đến trễ cả mấy tiếng liền. sau đó để lại thư nhắn. Và mỗi ngày chỉ ghé qua có một lần. Em nói thế đấy, anh hời hợt lắm.”

“Không phải.Em hỏi Simon xem. Anh lo...”

“Em tin anh rất giỏi đóng kịch. Nhưng, thật là phiền, em lại tìm thấy hai người. Tệ hơn, em còn kéo theo cả Tori, đồng thời bụng lúc nào cũng trông chờ được hai người đền ơn. Vậy nên đã đến lúc thực hiện phương án B: đối xử lạnh nhạt và làm em khổ sở đến độ em phải bỏ đi.”

“Anh không bao giờ...”

“Phải, anh không bao giờ đặc ý được đâu.” Tôi nhìn thẳng mắt anh. “Bởi em sẽ không đi đâu cả. Nếu thấy vương vịu khi có em ở bên, thì ít nhất anh cũng phải có gan đến bảo thẳng em biến đi cho rảnh.”

Tôi đi qua anh rồi xăm xăm bỏ đi.

Tôi đi chẳng được bao xa. Tôi chạm mặt Simon và Tori, sau đó đến lượt Derek đuổi kịp chúng tôi. Lại vẫn là anh lên tiếng. Không phải về chuyện đuổi kéo tôi – giờ thì chưa, bởi anh vẫn còn phải nghĩ ngợi. nhưng chuyện vừa xảy đến cho anh thêm lý lẽ thuyết phục Simon đã tới lúc tìm đến nhà bạn của cha anh. Xe buýt sẽ khởi hành lúc bốn giờ. Tuy nhiên, việc đầu tiên

phải làm là cải trang cho “cô bé bỏ nhà đi bụi” trị giá nửa triệu đô la.

Derek đưa tôi ra nhà vệ sinh công cộng trong công viên mà tôi từng trông thấy lúc đứng trên mái nhà. Giờ không phải mùa có nhiều khách cần sử dụng nên nơi này khóa trái cửa. Tuy nhiên, Derek dễ dàng bẻ khóa cho tôi vào. Kiểm tra và biết đường cung cấp nước chưa bị ngắt, anh quăng hộp thuốc nhuộm tóc lên mặt quầy.

“Phải bỏ màu tóc kia đi,” Derek chỉ tóc tôi.

“Cứ để em trùm mũ áo...”

“Đã làm rồi mà có được đâu.”

Anh rảo bước ra cửa.

Tôi phải căng mắt nhìn vì chỉ có chút ánh sáng ban ngày lọt đến nơi này qua dây cửa sổ bé tí và bụi bặm. Vì vậy, tôi không đọc được phần hướng dẫn sử dụng sản phẩm. Nhưng nó trông giống màu đỏ tôi đã nhuộm, vậy nên tôi vuốt tóc theo cách cũ. Tôi không biết Derek chọn màu gì. Trông thuốc nhuộm đen đen, nhưng thuốc nhuộm tóc đỏ cũng tối màu kia mà. Vậy nên màu thuốc trong tuýp chẳng nói lên điều gì. Tôi không nghĩ ngợi nhiều cho đến khi tôi gội sạch thuốc nhuộm, nhìn vào gương, và...

Tóc tôi đen sì.

Lao ra cửa, tôi hé cánh cửa một chút để phòng thêm sáng. Sau đó, tôi quay lại với tấm gương.

Đen ngòm. Không phải đen bóng, bông bênh như tóc Tori, mà là đen xịt.

Trước giờ tôi chưa từng quá hào hứng với kiểu tóc mới. Lần mới đây nhất, khi tôi cắt mái tóc suôn dài thành tóc tỉa chấm vai, hóa ra lại khiến tóc tôi mỏng và thưa hơn. Thế mà lời bình phẩm tệ nhất tôi có thể nhận được là “dễ thương” cơ đấy – con gái mười lăm tuổi chẳng ai thích nghe câu đó. Dùng thuốc nhuộm đen cũng chẳng hay ho hơn gì. Trông giống như tôi vừa dùng kéo trong bếp xén bừa lên tóc.

Tôi không bao giờ mặc trang phục màu đen vì nó làm da tôi vốn tái xanh lại càng thêm nhợt nhạt. Giờ tôi đã thấy có thứ làm mình kém sắc hơn cả một chiếc sơ mi màu đen.

Trông tôi như nghệ sĩ lập dị theo trường phái Gothic. Một nghệ sĩ bệnh hoạn với cặp mắt trũng sâu đầy tròng trắng.

Trông tôi như người chết rồi.

Trông tôi giống một bà đồng. Y hệt trong những bức vẽ gớm chết trên Internet.

Nước mắt chực trào khiến tôi phải chớp chớp mắt để ngăn không khóc, đoạn lấy miếng

khăn giấy vụng về chấm chút thuốc nhuộm còn thừa bôi trên đôi lông mày nhạt màu, bụng thềm cầu trời trông mình sẽ đỡ hơn một chút.

Nhìn vào gương, tôi thấy Tori bước vào. Cô ta đứng khựng lại.

“Ôi. Chúa. Ơi.”

Giá cô ta phá lên cười sằng sặc có lẽ lại đỡ hơn. Đằng này, trông Tori vừa phát hoảng vừa thương hại, thế có nghĩa là tóc tôi đúng là xấu thật.

“Tôi đã bảo Derek để tôi chọn màu cho,” Tori phân trần. “Thật đấy.”

“Này,” Simon từ ngoài gọi vào. “Mọi người tươm tất hết rồi chứ?”

Vừa đẩy cửa và nhìn thấy tôi, cậu ấy hấp háy mắt.

“Tại Derek đấy,” Tori nói ngay. “Anh ta...”

“Làm ơn thôi đi,” tôi vội can. “Đừng cãi nhau nữa.”

Lúc Derek đẩy cửa bước vào, Simon vẫn còn ngoái đầu ra sau và trừng mắt.

“Gì thế?” Derek nói. Anh nhìn tôi. “Hở.”

Tori kéo tôi ra cửa. Khi đi ngang qua hai tên con trai, cô ta văng cho Derek một câu, “Đồ ngốc!”

“Thôi thì ít nhất cậu cũng biết chớ bao giờ nhuộm tóc màu sẫm,” hai đứa sánh vai nhau. “Hai năm trước, tôi để đứa bạn nhuộm tóc vàng cho. Cũng xấu như cậu bây giờ vậy. Tóc tôi trông như rơm khô, còn...”

Và cứ như thế, câu chuyện về những mái tóc khinh khủng đưa tôi và Tori xích lại gần nhau hơn. Hai đứa dần gạt bỏ mọi bất đồng và đến lúc lên xe buýt, đứa này đã vui vẻ sơn móng tay cho đứa kia.

Hoặc thực ra không phải vậy.

Đúng là Tori chịu khó làm tôi vui lên. Với Tori, chuyện tóc tai lần này của tôi còn đáng thông cảm hơn vụ bị xác thối bò lên người. Nhưng càng đến gần trạm xe buýt, tâm trạng cô ta càng ủ ê hơn khi đụng đến vấn đề tài chính – nào là bọn tôi còn bao nhiêu tiền, nào là vé xe còn bao nhiêu, liệu tôi có nên dùng thẻ rút tiền lần nữa...

Lúc đi qua máy ATM, tôi có dùng thẻ thật. Derek bảo không sao – nếu họ tưởng chúng tôi còn ở Buffalo thì càng tốt, bởi chúng tôi sắp đi khỏi đây rồi. Tuy nhiên, anh không ngờ thẻ ngân hàng của tôi vẫn dùng được. Tôi cho rằng có lý do cả thôi. Ngân hàng hoặc cảnh sát có thể nhắc cha tôi khóa tài khoản, nhưng ông không nỡ cắt đi nguồn tài chính duy nhất hiện tôi đang có,

dù cho việc phong tỏa tài khoản sẽ khiến đứa con gái bỏ nhà đi bụi phải mò về.

Tất nhiên, điều đó làm tôi nhớ cha đến khắc khoải, cứ mãi nghĩ đến những gì ông đang phải trải qua và giờ cha đang lo cho tôi đến nhường nào. Dù đỏ mắt mong được liên lạc với ông nhưng tôi biết mình không thể làm thế. Thế là tôi chẳng làm gì hơn ngoài việc nhớ cha, nhớ dì mình và thấy mọi thứ sao mà kinh khủng.

Hồng ngưỡi đi nổi nhớ người thân, tôi tập trung quan tâm vào các bạn cùng nhóm. Tôi biết Tori bứt rứt khó chịu là do không có tiền xài, nên tôi thử đưa cô ta vài trăm đô. Một sai lầm tệ hại. Tori gắt ầm lên với tôi và trên đường từ đó đến trạm xe buýt, không ai nói với ai câu nào.

Simon và Tori mua vé. Tôi chỉ sợ hai người ấy bị mắg – những thiếu niên choai choai không có người lớn đi kèm mua vé một chiều đi New York – nhưng không ai điều tiếng gì. Chắc giờ tuổi chúng tôi có thể tự đi đây đó được rồi. Chúng tôi đủ khôn lớn để làm vậy.

Trước nay tôi chưa bao giờ đi xa một mình. Ngay cả đi xe buýt trong thành phố. Đến đây, tôi lại nhớ đến những người hay đi cùng mình – cha và dì Lauren. Cố mãi tôi mới dứt khỏi mối lo cho họ, nhưng để rồi chỉ nghĩ về một người đã bị bỏ rơi: Liz.

Liz từng nói cô ấy tự tìm được tôi, nhưng chắc chắn ý cô ấy chỉ “quanh quẩn ở Buffalo” thôi. Để tìm tôi, Liz cần bao nhiêu thời gian? Không có chiếc áo nỉ xanh lục của Liz, liệu tôi có gọi hồn cô ấy được không... nhất là ở cách xa nhau hàng trăm cây số? Nếu vậy, tôi phải thật gắng sức. Mà gắng sức thì lại không an toàn.

Biết đâu cô ấy đã sang thế giới bên kia ở hẳn. Được thế có khi lại tốt. Viễn cảnh mãi mãi không gặp Liz nữa khiến tâm trạng tôi dần xuống đến mức còn thê thảm hơn Tori, và đến khi xe buýt tới nơi, tâm trạng và mái tóc tôi có cùng một màu.

Simon đi mua sô-đa uống dọc đường. Tori chờ sẵn tại cửa trạm. Thấy tôi loay hoay mãi không đeo được ba lô lên lưng, Derek chớp lấy rồi ngoắc qua vai dễ dàng. Hành động đó sẽ thật ga lăng nếu tôi không thừa hiểu ý anh là mình phải khẩn trương hơn.

“Đừng có xị mặt ra nữa,” Derek đi sát bên tôi. “Chỉ là màu tóc thôi mà.”

“Em không...” Tôi im bặt. Sao phải áy náy chứ?

Simon đuổi kịp và chúng tôi hòa vào dòng hành khách lên xe. Cậu ấy đưa cho tôi một lon Dr.Pepper.

“Cậu ổn chứ?”

“Tớ chỉ băn khoăn về cha tớ và Liz thôi. Giá trước khi đi, tớ báo cho hai người một tiếng thì hay biết mấy.”

Derek ghé sát tai tôi. “Tươi lên tí được không?” anh khẽ nói. “Trông em như bị bắt cóc thật. Người ta đang nhìn kìa.”

Tôi liếc nhìn xung quanh. Chẳng ai buồn chú ý đến chúng tôi. Simon ghé sát vai anh mình, nhắc, “Thoải mái chút đi.”

Thấy ghế trống đầu tiên, cậu vẫy tay ra hiệu cho tôi. “Chỗ này được không?”

Tôi gật đầu và ngồi xuống.

“Cuối xe còn ghế,” Derek nói. “Bọn mình không thể cùng ngồi trên này.”

“Phải đấy, không được đâu.” Dứt lời, Simon lẹ làng ngồi xuống cạnh tôi.

CHƯƠNG 27

TÔI NHÌN CHẼM CHẼM RA NGOÀI cửa sổ khi xe buýt rời thành phố.

“Ta nhất định sẽ quay lại cứu họ,” Simon an ủi.

“Tớ biết. Chỉ có điều hôm nay tớ... không vui lên được.”

“Tớ không trách cậu đâu. Đêm qua cậu quá mệt rồi. Ngày trước đó còn mệt hơn. Và cả tuần trước nữa thì mệt khiếp.”

Tôi mỉm cười. “Ít nhất nghe cũng vãn.”

“Tớ cũng biết nó” – cậu ấy chỉ tóc tôi – “chẳng làm cậu vui hơn chút nào. Nhưng khi đến nhà chú Andrew, cậu chịu khó gội nhiều lần, màu nhuộm sẽ phai thôi.”

“Cậu có kinh nghiệm rồi à?”

“Tớ ư? Không đâu. Tớ là con trai. Đàn ông ra đàn ông. Bọn tớ không nhuộm tóc. Nếu có thể thì bọn tớ còn không dùng cả dầu xả nữa cơ.” Simon lùa mấy ngón tay vào tóc. “Nhìn tóc tớ này. Hoàn toàn tự nhiên đấy.”

“Tớ đâu có nói...”

“À, đây không phải là lần đầu đâu. Có lẽ cả trăm lần rồi ấy chứ. Thấy con trai có nét châu Á nhưng tóc vàng nhạt thì ai cũng tưởng là tóc nhuộm thôi.”

“Nhưng mẹ cậu người Thụy Điển cơ mà.”

“Chính thế. Lỗi tại gen di truyền, không phải tại phẩm màu.” Cậu ghé sát lại rỉ tai tôi. “Nhưng tớ có nhuộm một lần. Cũng màu tạm thời giống của cậu. Vì một cô gái.”

“Ái chà.”

Simon ngã ghế của mình ra sau rồi chọn một tư thế thoải mái nằm xuống. “Mới đó mà đã hai năm rồi. Tớ thích một cô nàng, nhưng cô ấy cứ luôn miệng kể về một anh chàng khác. Tắm tặc khen tóc hần vàng óng dưới nắng hè, hết lời ca ngợi bảo thể mới nóng bỏng.”

Tôi phì cười. “Vì thế mà cậu nhuộm...?”

“Đừng thế chứ. Cô ấy xinh lắm đấy, được chưa? Tớ mua màu nhuộm highlight tạm thời, rồi phơi nắng suốt kỳ nghỉ cuối tuần, đá banh với Derek ấy mà. Tối Chủ nhật, tớ nhuộm tóc. Sáng thứ Hai, tớ đến trường gặp cô ấy và bảo, ‘Này bạn, mình đã chơi thể thao ngoài trời suốt cuối tuần và xem mình ra sao đây...’”

“Thật á?”

“Tớ không thể thú nhận là mình nhuộm tóc để làm vui lòng một cô gái. Chuyện đó nghe chẳng ra sao cả nhỉ?”

“Thú vị mà. Sao, có tác dụng gì không?”

“Có chứ. Cô ấy nhận lời đến vũ hội với tớ ngay cuối tuần tiếp theo. Xong xuôi tớ về nhà gội kỳ sạch màu tóc nhuộm và thề sẽ không là vậy với bất kỳ cô gái nào nữa. trừ khi tớ biết họ xứng đáng với tình cảm của mình.”

Tôi bật cười. “Cảm ơn cậu.” Thấy Simon nhướn nhướn mày, tôi vội thêm, “Vì đã làm tớ vui lên.”

“Tớ giỏi khoản đó mà. Ở với Derek, tớ được tập luyện nhiều lắm.” Cậu ấy lục ba lô. “Hi vọng thấy cái này cậu còn vui nữa. Hoặc cậu sẽ sợ hết hồn không chừng.”

Simon lấy tập giấy vẽ mới, lật giở vài trang. Sau đó, cậu ấy chìa ra cho tôi xem.

“Này, đó là tớ mà,” tôi kêu lên.

“Trông giống thật à? Hay lúc bị cái xác vò lên người cậu phản ứng khác?” Cậu ấy đưa tập giấy vẽ cho tôi. “Tớ vẽ sáng nay đấy, lúc chờ Derek lên mạng tìm thông tin. Tự nhiên tớ nhớ đến chuyện đêm qua.”

Bức tranh vẽ tôi quỳ trên tấm chăn, ngay trước mặt là xác chết. Ớn trời, Simon không chọn lột tả cảnh tôi ngoác miệng kêu gào trong cơn kinh hoàng. Rồi tôi chợt nhớ lúc đó cậu ấy ở ngoài với Tori.

Simon vẽ tôi nhắm nghiền hai mắt, hai tay giơ cao. Cái xác gượng đứng lên, dường như tuân theo mệnh lệnh của tay tôi, y hệt con rắn ngóc đầu dậy vì vừa nghe điệu sáo. Giờ nhắc đến chuyện ấy, tôi chỉ nhớ đến nỗi kinh hoàng tột cùng. Nhưng trong bức vẽ của Simon, tôi không hề hoảng hốt – nét mặt tôi bình thản, tự tin. Trông tôi đầy uy lực.

“Chắc chưa hẳn là khoảnh khắc cậu muốn lưu lại cho đời sau,” Simon nói.

Tôi mỉm cười. “Không, tranh đẹp lắm. Cho tớ nhé?”

“Đội tớ hoàn tất đã. Khi nào có bút chì màu, tớ sẽ tô cho đẹp.” Cậu ấy tập giấy vẽ lại. “Tớ nghĩ nếu có một cuốn nhật ký bằng hình ảnh ghi lại chuyện của bọn mình thì lý thú biết mấy. Lúc hoạn nạn cũng như vui vẻ.”

“Giống như một quyển truyện tranh ư?”

“Tớ đã tránh không muốn nói đến từ đó. Nghe lập dị đến phát sợ. Nhưng cậu nói đúng, là một kiểu truyện tranh. Tất nhiên chỉ cho bọn mình thôi. Để cho đầu óc chúng ta thấy nhẹ nhõm hơn ấy. Khi đã viết thành truyện, vẽ thành tranh, các tình tiết cũng sẽ hấp dẫn hơn đời thực.” Simon ngửa cổ uống một hơi Coke dành cho người ăn kiêng rồi từ từ đóng nắp lại. “Nếu thích thì cậu có thể giúp một tay. Cậu cũng biết viết kịch bản cho phim cũng không khác cho truyện tranh là mấy mà.”

“Giống như một bộ phim kể chuyện bằng ảnh tĩnh vậy.”

“Chính xác. Tớ không giỏi phần viết lách. Đúng là chuyện của bọn mình hoàn toàn thật, không cần phải moi óc bịa các tình tiết, nhưng tớ không biết chi tiết nào nên bỏ, tình tiết nào nên giữ.”

“Phần đó tớ làm được.”

“Hay đấy.” Simon giở những trang sau bức vẽ tôi. Hóa ra còn có thêm vài bức vẽ phác nữa. “Tớ nghĩ mãi mà không biết mình nên bắt đầu từ đâu...”

Mấy tiếng sau đó, tôi sắp xếp các tình tiết còn Simon cầm cúi vẽ. Vừa thoáng thấy tôi ngáp cái đầu tiên, cậu ấy đã gấp cuốn tập lại.

“Chợp mắt chút đi. Còn những năm tiếng đồng hồ nữa mới đến nơi. Đến nhà chú Andrew rồi, mình có khối thời gian để làm.”

“Chúng ta sẽ ở lại nhà chú ấy ư?”

Simon gật đầu. “Ừ. Nhà chú ấy có phòng trống mà. Chú ấy ở một mình – không có vợ con gì. Chú ấy sẽ cho mình ở nhờ, không có gì phải ngại hết.” Cất tập giấy vẽ vào ba lô, cậu chậm rãi kéo dây khóa lại. “Hồi này tớ cứ suy nghĩ mãi về một chuyện. Dù biết giờ không hẳn là thời điểm thích hợp, nhưng khi bọn mình ổn định rồi, không biết tớ và cậu có thể...”

Một bóng đen lù lù xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Simon chẳng buồn ngẩng lên nhìn. “Có chuyện gì vậy Derek?”

Dựa người vào thành ghế, Derek vịn tay lên lưng ghế để giữ thăng bằng khi xe xóc nảy. Trông anh có vẻ mất tập trung, như đang lo lắng chuyện gì.

“Sắp đến Syracuse rồi đấy.”

“Ừ.”

“Anh phải kiếm thứ gì ăn thôi. Đói quá rồi.”

“Chắc thế rồi. Ta chỉ việc nhảy xuống xe, quơ vội cái gì đó cho bữa tối.”

“Không được. Không làm thế ở đây được đâu.” Thấy Simon ngơ ngác, Derek hạ giọng. “Ý em là đi đến Syracuse à?”

“Chắc họ không lãng vãng ở trạm xe đâu.”

“Có gì không ổn ư?” Tôi vội hỏi.

“Đâu có.” Simon ngược nhìn anh mình. “VẬY để em xuống mua đồ ăn vậy. Anh yên tâm chưa?”

Derek ngần ngừ. Thực ra có vẻ anh không lo lắng mà là trông chẳng vui thì đúng hơn. Chả lẽ vì Simon đang khó chịu với anh chuyện gì?

Tôi nhìn Derek loạng choạng về lại chỗ ngồi. Simon và Derek không chỉ là anh em nuôi – người này còn là bạn thân nhất của người kia. Tuy nhiên, từ những gì Simon kể, rõ ràng cậu còn có nhiều bạn khác, bạn cùng đội bóng và cả bạn gái... Nhưng Derek chắc chẳng có ai. Anh chỉ có mỗi Simon bầu bạn.

Có phải chính vì thế mà anh muốn đuổi tôi đi? Nghe có vẻ hợp lý nhưng tôi vẫn thấy có gì không phải. Lúc còn ở Nhà mở Lyle, Derek có bao giờ tỏ ra ghen tị khi thấy Simon chơi với tôi đâu. Anh chỉ bỏ đi làm việc của mình. Người đuổi theo luôn là Simon.

Chắc Derek không ghen tị đâu. Chẳng qua anh cảm thấy mình bị ngó lơ đó thôi.

Vì không thể yên lòng nên khi đến Syracuse, tôi đề nghị mang đồ ăn về xe cho Derek. Còn Simon và Tori ngồi nghỉ một chút cho đỡ mỏi.

Tôi định bụng sẽ đề nghị Derek đổi chỗ, để anh ngồi gần Simon. Khi đến nơi, tôi thấy Derek đăm đăm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” Tôi cất tiếng hỏi.

Anh quay ngoắt lại, như thể tôi vừa làm anh giật mình. Rồi anh gật đầu, vừa cầm túi thức ăn vừa lau mồ hôi.

Tôi ngồi xuống ghế trống cạnh lối đi. “Anh từng sống ở đây ư?”

Anh lắc đầu và lại quay mặt ra cửa sổ. Thấy vậy, tưởng anh không có tâm trạng trò chuyện, tôi định đề nghị đổi chỗ thì Derek đã nói trước, “Bọn anh chuyển đến sống gần hết mọi nơi trong bang, ngoại trừ nơi này. Nhà anh không sống ở đây được. Chỗ này có... người khác rồi.”

“Người khác nào?”

Anh hạ thấp giọng. “Người sói.”

“Ở Syracuse ư?”

“Gần đó. Là nhóm Pack.”

“Ra vậy.”

Hóa ra người sói sống như vậy ư? Họ sống thành bầy đàn, giống sói ư? Tôi muốn hỏi nhưng sợ Derek tưởng tôi cạnh khóe gì anh.

Nên tôi đành nói, “Thế thì có gì rắc rối không? Họ đánh hơi thấy anh à?”

“Ừ.” Anh ngần ngừ, rồi miễn cưỡng nói thêm. “Người sói có phân định địa bàn.”

“Ồ.”

“Ừ.”

Ánh mắt xa xăm của Derek đắm đắm dán vào một điểm mờ lung nào đó ngoài khung cửa kính xe, mãi đắm chìm trong dòng suy tưởng mà rõ là anh không muốn tâm sự với ai. Tôi bèn đứng dậy.

“Hồi bé,” Derek không buồn quay về phía tôi. “Khi anh sống ở chỗ người ta nhốt em ấy, những người sói khác đều làm vậy cả. Họ cát cứ khoanh vùng hết.”

Tôi sẽ sàng ngồi lại vào ghế trống. “Ý anh là những người sói...” Chợt một bà cụ từ đầu lối đi tiến đến gần. Tôi bèn đổi sang dùng từ khác, “Những đối tượng nghiên cứu khác?”

“Ừ.” Đến lúc đó anh mới quay lại. “Họ kéo bè kéo cánh, theo cách em gọi là tạo thành một ‘đàn’ ấy, đưa ra yêu sách này nọ, như khuôn cát để chơi đùa chẳng hạn, cứ như đó là địa bàn của họ không bằng. Và nếu...”

Anh chợt ngẩn cổ nhìn ra phía đầu xe.

“Simon đến đấy,” anh nói. “Nó đang tìm em. Em nên đi đi.”

Tôi vừa định nói là không sao, tôi đang muốn nghe anh kể tiếp. Không dễ gì có cơ hội được nghe Derek tâm sự chuyện riêng tư đâu. Tuy nhiên cơ hội này đã qua thật rồi.

“Anh đi đi,” tôi bảo. “Lên mà ngồi với cậu ấy.”

“Không cần đâu, anh ổn mà.”

“Thực ra thì, em...”

“Chloe?” Anh nhìn thẳng vào mắt tôi. “Đứng lên đi.” Anh dịu giọng. “Được chứ?”

Tôi gật đầu và rời đi.

Tôi ngủ gật và mơ về Derek – mơ theo lời kể của anh, về những gì ả bán yêu nói về anh, và về những người sói từng bị dùng làm vật thí nghiệm khác. Trong giấc mơ, tôi nhìn thấy dì Lauren, nghe dì bảo dì muốn “khử” Derek như người ta diệt chó dại. Tôi còn mơ thấy Brady kể, dì Lauren từng toan tính mượn tay cậu ta để vu oan cho Derek là thủ phạm gây nên trận ẩu đả giữa họ.

Những ký ức và hình ảnh tưởng tượng mãi đan xen rồi quay cuồng trong giấc mơ cho đến khi có người lay vai tôi gọi dậy. Tôi mở bừng mắt, nhận ra xe buýt đã dừng bánh. Derek đứng giữa lối đi, cúi xuống nhìn Simon vẫn còn say ngủ.

Tôi định hỏi có chuyện gì, nhưng chỉ cần nhìn Derek, tôi đã biết câu trả lời. Hai mắt anh long lên, da lấm tấm mồ hôi; tóc anh ướt nhẹp, dán xuống da đầu. Tôi có thể cảm nhận hơi nóng từ cơ thể anh xuyên qua lớp áo sơ mi trên người mình.

Tôi bật dậy. “Anh đang...”

“Ừ,” anh nói khẽ. “Mình đang ở ngoại ô Albany. Cạnh bến đỗ xe tải. Anh phải xuống thôi.”

Tôi huơ tay định đánh thức Simon nhưng Derek ngăn lại. “Anh chỉ muốn báo em biết, đề phòng trường hợp anh không trở lại xe kịp lúc. Anh sẽ không sao đâu. Hẹn gặp bọn em ở nhà chú Andrew.”

Tôi vơ vội áo nỉ và áo khoác. “Để em đi với anh.”

Tôi tưởng thế nào anh cũng phản đối, nhưng hóa ra anh chỉ gật đầu, nhìn lảng đi và lẩm bẩm. “Ừ. Cũng được.”

“Anh đi trước đi,” tôi nói. “Em còn phải báo cho...”

Tôi nhìn Simon, không cần đến lượt Derek bảo tôi chớ gọi cậu dậy. Tốt hơn nên nhấc cái người chẳng bao giờ thèm đòi đi theo chúng tôi – Tori. Ra chỗ Tori xong, tôi hối hả đi theo Derek.

CHƯƠNG 28

ĐẾN RỪNG RẬNG CÂY um tùm ngay cạnh bến đỗ xe tải, tôi bắt kịp Derek.

“Càng vào sâu bên trong rừng cây này càng tốt,” anh lên tiếng. “Em đi theo anh nhé. Đường lầy lội lắm.”

Tôi ngửi thấy mùi mưa lành lạnh ẩm ướt vương vất trong bầu trời đêm. Lá khô trợn lá mục trơn trượt dưới chân. Có tiếng chó sủa đâu đây. Derek dừng lại, ngó nghiêng tìm hướng tiếng sủa vọng đến. Lát sau, anh gật đầu như muốn nói không phải lo, con chó ở rất xa đây. Rồi anh đi tiếp.

“Lần này, nếu anh kết thúc được quá trình Biến Hình,” Derek mở lời. “Thậm chí nếu thấy anh gần đến giai đoạn hoàn tất, em nhớ phải đi ra chỗ khác.”

Thấy tôi không trả lời, anh gặng. “Chloe...”

“Derek, anh đâu có biến thành quái vật khát máu. Vẫn chỉ là anh, có điều trong lột sói. Vậy thôi.”

“Em có bao nhiêu kinh nghiệm tiếp xúc với người sói rồi mà dám nói?”

“Được rồi, nhưng mà...”

“Có thể em đúng. Cha anh cũng bảo ngoài lột sói ra, anh sẽ vẫn là anh. Nhưng sau những gì bọn người kia đã làm rồi sao? Đùa giỡn ghen di truyền của chúng ta? Anh không biết chuyện gì sẽ xảy đến. Thế nên, hoặc đến lúc đó, em phải tránh xa; hoặc ngay từ đầu, đừng có đi với anh.”

“Em hiểu rồi.”

Anh lừ mắt nhìn tôi, cặp mắt của người đang trong cơn sốt long lên. “Anh nói thì nghe, Chloe.”

“Em đang nghe lời mà. Anh có lý. Vì không biết chuyện gì sẽ đến, ta không nên mạo hiểm. Ngay khi thấy răng nanh và đuôi anh mọc phụt ra, em sẽ vừa gào rú vừa chạy về bến xe.”

“Em không cần gào rú cũng được mà.”

“Thì cứ thử xem xem.”

Chúng tôi đi mãi cho đến khi ánh đèn pha chói lóa từ bãi đỗ chỉ còn thấp thoáng sau tàn cây. Mặt trăng bị mây che khuất mất. tôi không biết trăng đêm nay tròn hay khuyết nữa. nhưng chuyện đó không quan trọng. Người sói Biến Hình không phụ thuộc vào chu kỳ của mặt trăng. Việc gì đến sẽ đến, không cần chờ đến thời điểm thuận lợi.

Derek đi chậm lại, vừa đi vừa gãi bên ngoài áo. “Nếu em muốn ngồi chờ thì có súc gỗ đây.

Anh phải đi sâu vào thêm nữa – cảnh ấy không được ‘hợp nhãn’ lắm đâu.”

“Em từng thấy rồi mà.”

“Càng tiến xa hơn trong tiến trình Biến Hình, anh càng khó coi đấy.”

“Em chẳng sao cả.”

Khi đến một khoảng đất trống nho nhỏ, Derek cởi áo ra. Dưới lớp vải áo, cơ lưng anh cuộn lên như mình rắn đang đổi lột nhưng vẫn còn bị kẹt trong lớp da cũ. Từng thấy cảnh đó rồi nên tôi không hoảng, rồi tôi chợt nhớ ra một chuyện.

“Em nghĩ lại rồi, chắc em không nên ở lại xem. Nếu không mang quần áo đi thay, chắc anh nên cởi hết đồ ra đi.”

“Phải. Chờ anh chút.”

Derek biến mất vào bụi rậm. Tôi quay mặt đi. Vài phút sau, tiếng lá cây sột soạt cho thấy anh vừa bước ra.

“Anh đang hoảng chưa này,” Derek bảo. “Vẫn mặc nguyên quần đùi nhé. Em chả nhìn thấy gì đâu.”

Nhớ lại chuyện cũ, tôi đỏ dừ mặt vì ngượng. Ngó ngẩn thật, đáng lẽ thấy con trai mặc quần đùi, mình cũng phải bình thường như khi thấy họ mặc quần bơi chứ nhỉ. Hồi đi cắm trại, tôi từng thấy bọn con trai chơi khăm nhau, các cậu ấy mặc độc quần lót đuổi nhau chạy lòng vòng trong khu lều trại nữ. thậm chí tôi còn vừa cười vừa reo hò với mấy bạn nữ nữa. Tuy nhiên, Derek không giống bất kỳ đứa con trai nào trong lần cắm trại đó.

Tôi từ từ quay lại, thầm mong vì trời quá tối nên anh không nhận ra mặt tôi đang đỏ rần. Dù sao thì Derek chẳng còn tâm trạng đâu mà để ý. Anh đã chống cả tứ chi xuống đất, đầu hạ thấp, miệng thở dốc như vận động viên điền kinh trước vạch xuất phát.

Chỉ tại mẫu thư nhấn của Simon làm tôi ám ảnh, hình ảnh Kẻ Hủy Diệt cứ lớn vồn trong óc tôi. Và đúng là Derek giống Kẻ Hủy Diệt thật, nhất là trong lần đầu tiên nhân vật ấy xuất hiện, trần trụi nằm co ro. Tuy Derek không hoàn toàn giống Schwarzenegger – không một mảnh vải che thân hình lực lưỡng hay cả người căng thẳng vì quá hưng phấn – nhưng anh cũng không giống một thiếu niên mười sáu tuổi tí nào. Cứ nhìn cơ lưng rắn chắc, cơ tay cơ đùi phồng lên, mới lại...

Đủ rồi đấy. Quay mặt đi và vờ như bao quát rặng cây, tôi cũng phải hít thở thật sâu tự trấn tĩnh.

“Em ngồi đây.” Derek chỉ chỗ đất trống khô ráo, nơi anh vừa trải sẵn áo.

“Cảm ơn.” Tôi ngồi lên áo anh.

“Nếu thấy tình hình quá tệ, em cứ việc đi. Anh hiểu mà.”

“Em không đi đây hết.”

Anh lại cúi mặt xuống, nhắm mắt lại, miệng không ngừng thở hào hển. Cơ trên lưng co rút khiến Derek nhăn mặt đau đớn. Chỉ đến khi uốn lưng vươn vai, anh mới thở sâu được.

“Cách đó hay đấy. Căng cơ, giãn gân cốt...” Tôi im bật. “A phải, em nên im thì hơn. Anh đâu cần huấn luyện viên phải không?”

Nghe Derek khẽ bật lên tiếng ồ ồ trầm đục, tôi ở người giãy lắt rồi mới chợt hiểu đó là tiếng cười. “Không sao. Cứ nói tiếp đi.”

“Nếu em có thể giúp được gì – em hiểu là anh không cần giúp, nhưng...”

“Em cứ ngồi yên đó là đủ.”

“Chuyện ấy thì em làm được.” Tôi nhận thấy da anh ngừng nổi cộm từ nãy. “Thậm chí chưa chắc ta phải lo quá. Hình như các triệu chứng đã lắng xuống. chắc là quá trình chưa thực sự bắt đầu đâu. Cứ chờ thêm vài phút nữa, rồi...”

Lưng cong vòng, Derek bất ngờ cúi người xuống và kêu lên một tiếng nghèn nghẹn. Anh cố thở được hai nhịp trước khi cơ thể rúng động thêm lần nữa. Tay chân anh co cứng. Lưng anh vòng lên cao dị thường, đốt xương sống gồ rõ. Derek gục đầu. Da anh gợn lên từng đợt, lưng nhô cao thêm. Một tiếng rên đau đớn phát ra từ cuống họng.

Thình lình Derek ngẩng phắt dậy và trong một thoáng, anh bắt gặp ánh mắt tôi. Hai mắt anh đại đi rồi trợn lên trong cơn đau khủng khiếp và nỗi kinh hoàng, thậm chí còn hơn cả lần đầu tiên bởi lần ấy, tuy sợ nhưng Derek yên tâm vì tưởng đó là quá trình tự nhiên, rằng cơ thể anh sẽ tự vượt qua một cách anh toàn. Giờ, sau khi biết chuyện biến đổi gien, anh không còn tin chắc như trước nữa.

Ngón tay Derek bấu xuống nền đất ẩm, mấy đầu ngón tay biến mất, mu bàn tay biến dạng, gân nổi lên và cổ tay to bự hẳn. Bất giác kêu lên, Derek vội nín bật vì anh không muốn có người nghe thấy. Tôi nhoài tới, đặt tay mình lên tay anh. Các cơ nổi phồng, dịch chuyển. Lông cứng mọc nhanh, đâm vào lòng bàn tay tôi rồi co lại. Xoa xoa tay anh, tôi nhích lại gần hơn và khẽ an ủi Derek rằng mọi chuyện sẽ ổn, và anh cũng rất cừ.

Lưng Derek cong lên, anh thở rít vào trong. Giữa khoảng khắc tĩnh lặng ấy, có tiếng bước chân rầm rập dọc con đường mòn ngoằn ngoèo giữa đám cây um tùm.

“Mấy cháu có trong đó không?” Tiếng bác tài nghiêm khắc vang vọng khu rừng nhỏ tĩnh mịch. Dáng người bác thoát ẩn thoát hiện trong ánh đèn hậu xe tải phía sau chiếu đến. “Có người thấy hai cháu dắt nhau vào đây. Nếu sau một phút nữa các cháu không ra, tôi cho xe chạy luôn đấy.”

“Đi đi,” giọng Derek gần trong cuống họng rất khó nghe.

“Không.”

“Em nên...”

Tôi nhìn thẳng mắt anh. “Em sẽ không ra đâu. Giờ thì suyt.”

“Mười giây!” Bác tài quát. “Tôi không để xe chờ trong lúc các cháu ‘hú hí’ trong rừng đâu.”

“Nếu bác ta đến, anh vào đó ngay.” Tôi chỉ một bụi cây. “Em sẽ cản bác ấy cho.”

“Bác ấy không vào hần đây đâu.”

Đúng như dự đoán, Derek vừa dứt lời thì bóng đèn kia đã lùi ra. Mấy phút sau, đèn pha xe buýt từ từ rời xa bãi đỗ.

“Tốt rồi,” tôi nói. “Em có tiền. Bọn mình sẽ bắt...”

Derek lại co giật. Lần này anh ngửa cổ nôn vọt vào bụi cây. Từng đợt co thắt nối đuôi nhau khiến người anh rung động. Mỗi lần Derek co giật là một lần ói mửa, cho đến khi anh phun hết những gì có trong dạ dày lên mọi cành cây trước mặt. Mùi dịch nôn xông lên nồng nặc, mùi mồ hôi của Derek cũng càng khó ngửi hơn.

Lông đen không ngừng mọc rồi co lại. Derek vừa nôn vọt vừa co giật cho đến lúc không còn gì để nôn. Tuy nhiên, bụng anh không thôi quặn thắt. Derek khổ sở ọe khan từng chập, nghe mà xót hết cả lòng. Tôi chuyển sang tư thế quỳ gối, đặt tay lên giữa hai bả vai anh, vừa xoa xuýt vỗ về làn da muốt mồ hôi, vừa liên tục an ủi, dù không biết anh có nghe được không nữa.

Dưới tay tôi, cơ lưng anh vẹo vọ, động đậy không ngừng. Tay tôi sờ thấy đốt sống lưng anh gồ lên. Da anh đầm mồ hôi và đầy lông đen kịt. Giờ lông thôi không rút xuống mà chỉ mọc dài thêm.

Mãi sau, Derek cũng thôi nôn khan và rung mình. Toàn thân anh run rẩy vì kiệt sức, đầu anh cúi sát đất. Tôi xoa vai anh.

“Tốt rồi,” tôi khích lệ. “Anh cù lắm. Sắp xong rồi đấy.”

Anh lắc đầu, buộc ra một âm thanh nghe gần giống từ “Chưa đâu.” Chỉ có điều trả lời ồm ồm như tiếng gầm gừ trong cổ.

“Không sao hết,” tôi nhỏ nhẹ trấn an. “Kết thúc cũng được, mà dở dang cũng xong. Anh không thể vội được.”

Derek gật. Anh cúi gằm ngoảnh mặt đi, nhưng tôi kịp thấy nhiều nét thay đổi: thái dương hẹp lại, tóc ngắn hần, vành tai dịch chuyển cao lên gần đỉnh đầu và nhọn hơn.

Tôi lơ đãng xoa lưng anh, đoạn tạm nghỉ tay. “Anh muốn em đừng xoa nữa phải không? Để em tránh ra xa cho thoáng nhé?”

Derek lắc đầu, cổ hít thở, hai bên sườn và lưng phập phồng. Tôi mát xa điểm giữa hai bả vai anh. Da anh ngừng giật giật, xương sống xụi xuống. Tuy nhiên, hai vai Derek lạ lẫm. Vị trí các xương thay đổi, cơ bắp gồ lên, dày thêm, trông gần giống lưng gù. Lớp lông trên người anh giờ gần giống lông thú – hết như lông con chó của Kara, bạn tôi – với lông mặt trên cứng và lông măng bên dưới mềm mượt.

Derek từng bảo người sói sẽ đổi lột giống y như sói thật. Thoạt nghe tôi thấy khó tin. Thực tế, hồi mới có Hollywood, người ta hay làm phim “nửa người nửa sói”, vì công đoạn hóa trang cho người thành sói là rất khó thực hiện. Với sự trợ giúp của các chuyên gia lắp bộ phận giả và hóa trang này nọ mà họ còn không làm được thì một *cơ thể* thật sao có thể chứ. Nhưng giờ nhìn Derek run rẩy thở dốc trong lúc nghỉ giữa tiến trình Biến Hình, tôi mới biết mình lầm. Dù giàu trí tưởng tượng đến mấy, tôi vẫn ngỡ ngàng trước những gì mắt thấy tai nghe: đúng là Derek đang biến thành sói thật.

“Hình như nó lại ngưng rồi,” tôi nói.

Anh gật đầu.

“Chắc chỉ đến vậy thôi. Thế này thì cũng đã hơn lần trước nhiều.”

Bất ngờ người anh co cứng. Cơ dưới tay tôi lại biến đổi nhưng chậm thôi, như thể chúng chuẩn bị đảo ngược quá trình biến hình...

Lưng anh cong lên, tứ chi thẳng đuột, đầu cúi thấp và lần này xuất hiện một âm thanh lạ - tiếng răng rắc, bôm bốp kinh khủng như xương gãy vậy. Khi Derek ngửa cổ, tiếng động nọ bị một tiếng hú kỳ dị át mất. Đúng lúc đầu anh lắc lư quay sang hai bên, tôi nhận thấy mũi và hàm anh dài ra thành mõm. Cổ bè hơn, hai lông mày cách xa nhau, cặp môi thâm đen kéo sang hai bên cho thấy hàm răng biến nhọn lồm chồm.

Một bên mắt anh gặp ánh mắt tôi, nổi kinh khiếp rõ rệt trong ánh mắt ấy khiến tôi phải quay đi nơi khác. Tôi không thể sợ. Cũng không được phát hoảng. Dù thế nào, tôi cũng không được làm anh sợ thêm. Vậy nên tôi nhìn trả, cố không chớp mắt, trong lúc tay vẫn không ngừng xoa lưng cho anh.

Giây lát sau, cơ dưới tay tôi thả lỏng. Derek bất động trước khi thỉnh thoảng học lên, tiếng thở nghe giống loài khuyến hơn là người. Cứ mỗi đợt hít sâu vào, tấm lưng anh hết vồng lên rồi lại hạ xuống. Một cơn co giật mạnh mẽ đẩy lên làm người anh cứng còng, khiến tôi tưởng sau lần này, chắc chắn quá trình biến đổi sẽ hoàn tất. Nhưng không phải. Lông thú ở kẽ ngón tay tôi ngắn lại. Người Derek lại co rúm, anh nôn khan mãi, mặt xanh mặt vàng trộn nước dãi dây lòng thòng dưới cằm. Derek vầy mạnh và quay mặt đi.

Derek ho khạc dễ chừng đến cả phút đồng hồ, tay chân anh run lẩy bẩy. Thế rồi tứ chi từ từ trượt xuống như thể chúng không mang nổi sức mạnh của cơ thể. Derek nằm bẹp, thở hổn hển và rùng mình từng cơn. Lốp lốp thú ngắc lại, chỉ còn hơi đen đen. Người anh gần như trở về vóc dáng con người. Chỉ còn cổ và vai vẫn u lên như cũ.

Sau tiếng thở sâu run run, anh lật người sang phía tôi và nằm nghiêng, cả người co lại, một tay che mặt: Derek sắp hoàn thành tiến trình biến đổi trở lại lột người. Tôi ngồi nép bên anh, cố giữ cho hai hàm răng khỏi va vào nhau lập cập. Derek nắm lấy cổ chân trần trụi của tôi, vì vớ đã tụt xuống trong giày tự lúc nào.

“Em lạnh cóng rồi kìa.”

Tôi không cảm thấy lạnh. Toàn thân run rẩy, da nổi gai ốc do căng thẳng là chính. Tuy nhiên tôi vẫn đáp, “Hơi hơi thôi.”

Anh trở mình, sau đó kéo gối tôi để tôi ngồi gần sát lại, che cho tôi khỏi cơn gió lạnh thấu xương. Hơi nóng từ cơ thể Derek như từ lò sưởi phả tới làm tôi bớt run hẳn. Anh lại nắm cổ chân tôi, da lòng bàn tay anh dày và thô ráp, như lòng bàn chân cún con vậy.

“Em sao rồi?” Giọng Derek vẫn là lạ, khàn khàn và căng thẳng, nhưng dễ hiểu hơn ban nãy.

Tôi khẽ cười. “Đáng lẽ câu đó phải để em hỏi anh. Anh không sao chứ?”

“Ừ. Chắc phải mấy lần như vậy nữa mới xong. Biến Hình dở dang rồi về lại lột người.”

“Thì cũng phải tập dần chứ.”

“Chắc thế.” Anh thôi không che mắt nữa. “Em vẫn chưa trả lời anh. Em sao rồi?”

“Em có làm gì đâu.”

“Có chứ.” Anh nhìn tôi. “Em giúp anh nhiều lắm.”

Anh nhìn sâu vào mắt tôi. Tôi nhìn đáp lại và cảm thấy...không biết nên gọi tên cảm xúc của mình lúc ấy là thế nào. Một cảm xúc khó tả, chẳng biết vui hay buồn nữa, chỉ biết lòng dạ tôi bồi hồi mãi cho đến khi tôi phải ngoảnh mặt đi, vờ quan sát khu rừng tối.

“Ta phải đi rồi.” anh gượng ngồi dậy.

“Chưa được đâu. Anh cứ nằm đó. Nghỉ ngơi đi đã.”

“Anh” – Derek lão đảo, giống như bị chóng mặt vậy – “không ổn thật rồi. Đành vậy. Chờ anh một chút.”

Anh lại nằm xuống, hai mí mắt hấp háy cố mở ra.

“Anh nhắm mắt lại đi,” tôi nhắc.

“Chỉ một phút thôi.”

“Ừm.”

Tôi không biết hai mi mắt kia có kịp khép lại trước khi Derek ngủ thiếp đi không nữa

CHƯƠNG 29

TÔI NGỒI YÊN ĐÃY CHO ĐẾN KHI mồ hôi rịn trên da Derek khô dần. Người Derek bắt đầu run lên dù anh vẫn ngủ say. Thấy vậy, tôi gỡ những ngón tay đang nắm cổ chân mình ra. Anh chịu buông, nhưng thay vào đó là nắm tay tôi. Tôi nhìn xuống bàn tay nằm lọt thỏm trong bàn tay hộ pháp của anh, trông giống như một cậu bé giữ chặt món đồ chơi của nó.

Tôi lấy làm mừng vì mình ở bên anh lúc này. Bất kể là ai cũng đều tốt cả - tôi nghĩ danh tính người đó không quan trọng. Ngay cả khi không giúp được gì, miễn là tôi có mặt ở đó, hình như cũng đã giúp ích phần nào.

Tôi không thể hình dung hết những gì anh phải trải qua – không chỉ đau đớn tột cùng về thể xác mà còn thêm sự hoang mang, không biết rồi tiến trình này sẽ đi đến đâu. Tình trạng này có bình thường với một người sói trẻ không? Hay chỉ vì Hội Edison can thiệp nên mới thế? Ngộ nhỡ Derek không bao giờ Biến Hình hoàn toàn thì sao đây? Liệu cơ thể có bắt anh phải lặp đi lặp lại quá trình kinh khủng này mãi không?

Chắc Derek cũng có cùng nỗi lo ấy. Dù không thể lấy đó làm lý do biện minh cho những lần Derek nổi nóng vô cớ, nhưng nó cũng giúp tôi thấu hiểu anh hơn. Từ nay, mỗi khi anh trút giận lên mình, tôi sẽ không còn nghĩ là do anh ghét tôi nên mới làm thế.

Thấy tôi rút tay ra, Derek hừ khế, cựa mình nhưng không tỉnh giấc. Anh chỉ rúc bàn tay bên này dưới cánh tay bên kia và run lẩy bẩy. Tôi vội chạy đến chỗ anh trút bỏ quần áo ban nãy. Về đến nơi, kiểm tra lại chiếc áo mình ngồi lên lúc trước, tôi thấy áo ẩm và vấy đầy bùn bẩn. Thấy vậy, tôi định sẽ đưa cho anh áo khoác mình đang mặc – chắc là Derek mặc gần vừa – nhưng rồi tôi chợt nhớ ra mình không thể mặc quần áo cho anh, bất kể loại nào.

Vấn đề ở chỗ không phải quần áo quá rộng – quần áo của Derek cái nào chả thế. Có lẽ do anh tưởng nếu trông anh mập ú thay vì cơ bắp cuộn cuộn, người ta sẽ bớt sợ anh hơn. Dù vậy, tôi cũng không thể kéo quần anh cao quá đầu gối, vì làm thế mình sẽ đánh thức Derek dậy mất. Vậy nên tôi chỉ phủ quần áo lên người anh. Trong lúc mãi kéo ngang kéo dọc chiếc áo khoác sao cho kín hết bên người Derek đang nằm nghiêng, tôi nhác thấy có vật gì vừa chuyển động trong rừng. Hốt hoảng ngồi thụp xuống cạnh Derek, tôi cố ngồi yên, không dám động đậy.

Sau một lúc không nghe ngóng được gì, tôi nhồm lên ngó thì thấy một gã đang đi giữa rừng cây. Mặt hầm hầm giận dữ, gã ta phăm phăm đi tới. Trên mặt đất trước mặt gã có vật gì đang di chuyển. Chẳng lẽ lại là một vị khách “viếng thăm” bãi đỗ xe tải đang dẫn chó đi dạo ư?

Tôi nhìn sang Derek . Nếu con chó đánh hơi thấy anh, hai đứa sẽ nguy to. Tôi nhồm dậy, cố gắng lom khom tiến lên mà không gây tiếng động. Loang loáng sau mấy bụi cây rậm rạp, tôi nhìn thấy hình như con chó có lông màu vàng thì phải. Gã đàn ông vung bàn tay cầm một vật sáng loáng như sợi dây xích chó. Trông gã vô cùng tức tối. Gã bực cũng phải. Trời vừa lạnh vừa ẩm ướt, còn đường thì lầy lội. Trong khi đó, dường như con chó ương bướng nhất định đòi “giải quyết nhu cầu” trong góc sâu nhất của khu rừng nhỏ này.

Nhưng khi gã nọ giơ cao chân đá phốc, sự cảm thông của tôi biến mất. Toàn thân căng thẳng, tôi kêu lên giận dữ. Ngay sau đó, tôi nhận thấy trước mặt gã không có con chó nào hết, mà là một cô gái có mái tóc dài màu vàng, mặc áo sơ mi sáng màu và quần jeans. Cô bò trên tứ chi, hình như cố tránh xa gã đàn ông tàn bạo kia.

Gã lại co giò đập cô gái. Cô vặn người, bắn loạn bò lên như thể cô đau đến nỗi không thể đứng dậy mà chạy. Cô gái quay mặt về phía tôi, hóa ra cô cũng trạc tuổi tôi. Màu mascara đen sì nhòe thành quầng thâm đen quanh mắt. Mặt cô lem luốc, và khi nhìn kỹ hơn, tôi thấy đó là những vết bầm có lẫn cả máu. Lúc này máu mũi cô vẫn chảy ròng ròng, nhều thành giọt xuống áo sơ mi.

Tôi đứng bật dậy, đúng lúc gã nọ vung tay. Vật sáng loáng kia không phải là dây xích mà là dao nhọn. Trong một thoáng, khi trước mắt chỉ nhìn thấy con dao dài, tôi bỗng nhớ lại lúc con bé kia chĩa mũi dao nhọn hoắt vào mắt mình trong con hẻm. Con kinh hoàng tôi cố kìm nén nãy giờ lan tỏa khắp người tôi.

Gã đàn ông nắm tóc cô gái. Thấy gã giật ngửa đầu cô lên, tôi bừng tỉnh khỏi cơn kinh hãi làm tê bại toàn thân. Tôi há miệng gào to, cổ hô hét đánh lạc hướng hẳn để cô gái thừa cơ chạy thoát.

Khi con dao cắm phập vào họng nạn nhân, tôi kêu lên một tiếng thảm thiết. Lưỡi dao sắc sượt qua, tưởng chừng không để lại dấu vết nên tôi tin chắc gã đâm trượt. Thế nhưng cổ cô gái vẫn bị rách, vết thương hở toác, máu phun phì phì, văng tung tóe.

Tôi ngã ngửa ra sau, vụt đưa tay lên miệng, cố không kêu gào thêm nữa. Cẩn nhần khinh bỉ, gã đẩy phăng cô gái đang hấp hối sang bên. Cô gái ngã gục, máu vẫn phun trào, miệng ngáp ngáp, hai mắt trợn ngược.

Gã nọ quay về phía tôi. Tôi bắn loạn bỏ chạy, liên tục vấp ngã trong khu rừng tầng lá thấp. Phải chạy đến chỗ Derek, đánh thức anh, báo trước cho anh nguy hiểm. Chạy mãi, chạy mãi, cuối cùng tôi cũng đến nơi. Lúc phủ phục xuống cạnh anh, qua khóe mắt, tôi nhác thấy có vật gì lóe lên, thế là tôi quay sang, thấy gã nọ... ở đúng chỗ tôi thấy gã lần đầu, đang đi theo hướng cũ.

Gã há miệng nói gì đó, nhưng không hề có âm thanh nào phát ra. Sao thế nhỉ? Khu rừng quá đổi tĩnh mịch, tiếng thở gấp của tôi to như tiếng xe lửa ấy, nhưng chả đến nỗi cả tiếng bước chân của gã tôi cũng không nghe thấy. Giờ tôi mới nhận ra, suốt từ nãy đến giờ, trong lúc sự việc kia xảy ra, mình chẳng hề nghe được tiếng động nào.

Tôi chờ xem có vết sáng loáng vung lên như ban nãy không. Đúng là nó lại xuất hiện, cũng ở đúng vị trí tôi thấy lúc trước. Sau đó, hấn đập cô gái... y như lần đầu.

Lục túi áo khoác đang đắp cho Derek, tôi rút con dao bấm lấy được từ con bé du côn trong hẻm. Tuy đã biết mình không gặp nguy hiểm, nhưng tôi không dám liều. Tôi lén đến gần hai bóng người lặng lẽ di chuyển trong rừng. Gã nọ lại đập cô gái, nhưng một lần nữa cú đập không gây tiếng động. Người bị đập cũng im lìm.

Họ là ma. Giống người đàn ông trong nhà máy.

Không, họ không phải ma. Có thể khi di chuyển, ma không gây tiếng động, nhưng tôi có nghe tiếng họ nói. Tôi có thể giao tiếp với họ. Còn đây chỉ toàn là hình ảnh, những đoạn phim siêu hình của một sự kiện quá khủng khiếp đến độ nó hằn lên dấu ấn tại nơi này và liên tục quay đi quay lại.

Gã đàn ông túm tóc cô gái. Dù vội nhắm nghiền mắt, tôi vẫn thấy cảnh chết chóc. Ký ức giờ đã hăng lên tâm trí tôi và tiếp tục hiển hiện dưới mi mắt đang khép.

Vừa nuốt khan, tôi vừa lùi về chỗ cũ. Trở lại quăng rừng trống, tôi ngồi bệt cạnh Derek, hai tay ôm gối, quay lưng về phía cảnh tượng vẫn đang tái diễn liên tục trong góc rừng. Nhưng không nhìn thấy nói chẳng làm tôi khá hơn chút nào. Tôi biết cảnh kia còn đó, lặp đi lặp lại phía sau mình. Dẫu tôi không thật sự chứng kiến cảnh cô gái chết vào thời điểm xảy ra sự việc thì cũng vậy thôi. Theo một cách nào đó, chính mắt tôi vừa nhìn thấy.

Một cô gái bằng tuổi tôi đã bị giết dưới những tán cây này. Tôi vừa nhìn thấy những giây phút kinh hoàng diễn ra trước khi cô lìa đời, chống mắt nhìn cô chảy máu đến chết trong góc rừng vắng. Một cuộc đời không khác đời tôi là mấy đã kết thúc ở đây. Cho dù tôi từng thấy người chết trong phim bao nhiêu lần cũng không sánh được với trải nghiệm vừa rồi. Tôi sẽ không bao giờ quên nỗi nó.

Ngồi thu lu trong bóng tối bủa vây, tôi run lên cầm cập. Từ bé đến giờ, tôi vốn ghét bóng tối. Tôi biết nguyên do – hồi bé, tối đến tôi thường hay thấy ma. Nhưng cha mẹ tôi thường gạt đi, bảo đó là ông kẹ. Giờ có biết “ông kẹ” kia là thật cũng chẳng giúp gì được tôi hết.

Mỗi tiếng gió lao xao để nghe giống tiếng người thì thầm. Từng con thú hoang loạt xoạt chạy trong rừng đều nghe như đám sinh vật tội nghiệp từng bị tôi làm sống dậy. Mỗi tiếng cành cây khô kêu răng rắc đều giống tiếng xác chết bị chôn chặt dưới nền đất lạnh đang tìm cách bò lên. Mỗi lần nhắm mắt, tôi lại trông thấy cô gái chết thảm. Rồi tôi thấy bầy dơi chết. Sau đó, tôi còn thấy cô gái trẻ ban nãy bị chôn trong rừng này, vĩnh viễn không ai tìm thấy. Giờ cô đang tỉnh dậy dưới nắm mộ ông choèn, bị kẹt trong thi thể rữa nát mà không thể kêu la hay vùng vẫy...

Tôi cố giữ cho mắt mình luôn mở.

Tôi đã nghĩ tới chuyện đánh thức Derek. Anh sẽ không phàn nàn đâu. Nhưng sau những gì anh vừa phải trải qua, thật ngớ ngẩn khi bảo anh rằng tôi không thể ngồi đây chịu đựng cảnh một vụ giết người cứ lặp đi lặp lại sau lưng mình. Tôi có huých vào anh mấy lần, bụng thầm mong anh tỉnh giấc.

Nhưng Derek không tỉnh. Do kiệt sức, anh cần nghỉ ngơi. Vớ lại anh có tỉnh thì tôi vớ anh biết làm gì bây giờ? Trước khi trời sáng, hai đứa tôi bị kẹt cứng ở trạm xe buýt này mà.

Vậy nên tôi đành ngồi đó, cố không nghĩ gì cả. Khi nỗ lực không thành, tôi ngồi đọc nhẩm bảng cửu chương. Nhưng nó lại làm tôi nhớ trường, khiến tôi tự hỏi liệu mình có còn được quay lại nơi đó. Nó làm tôi nhớ đến Liz, rằng bạn tôi rất ghét môn toán. Từ đó, tôi lại vẫn tự hỏi không biết bây giờ Liz đang ở đâu và sống ra sao...

Tôi bèn chuyển sang lẩm nhẩm những đoạn hội thoại trong phim mình ưa thích. Nhưng một lần nữa, nó chỉ nhắc tôi nhớ lại quãng đời trước kia, từ đó dắt dây sang chuyện hiện giờ cha chắc chắn phải lo cho tôi lăm lăm. Tôi điên đầu vì cố moi óc tìm cách an toàn báo tin cho ông, và rồi khi không tìm được cách nào khả dĩ, tôi lại càng thêm bực bội.

Cuối cùng, tôi bằng lòng với một cách luôn làm tôi dễ chịu – hát bài “Daydream Believer”. Đó là ca khúc mẹ tôi thích nhất, bài mẹ thường hát ru tôi ngủ mỗi khi tôi gặp ác mộng. Dù biết mỗi một đoạn và điệp khúc, nhưng tôi cứ hát mãi, hát mãi và...

“Chloe?”

Có mấy ngón tay chạm vào tai tôi. Chớp chớp mắt, tôi thấy Derek vẫn mặc quần đùi đang cúi lom khom bên cạnh, khuôn mặt anh tối sầm vì lo lắng.

“X...xin lỗi. Em ngủ gật.”

“Ngủ mà mắt vẫn mở? Ngủ trong tư thế ngồi? Từ nãy đến giờ anh cố đánh thức em mấy lần rồi.”

“Vậy ư?” Tôi nhìn quanh, bây giờ đã là ban ngày. Chớp mắt lia lịa, tôi ngáp dài. “Đêm dài quá.”

“Cả đêm em ngồi đây, không chớp mắt ư?” Anh ngồi xuống đất. “Chỉ tại những gì xảy ra với anh ư? Anh biết phải chứng kiến những cảnh đó không dễ dàng gì...”

“Không phải tai chuyện ấy đâu.”

Tôi cố tránh không giải thích nhưng Derek gạn hỏi mãi, đến mức nếu tôi không nói sự thật, anh sẽ tưởng tôi bị sốc sau khi thấy anh Biến Hình. Tôi đành kể anh nghe về cô gái nọ.

“Cảnh đó không có thật,” khi kể xong, tôi bảo anh. “Ừ thì chuyện đó đã từng xảy ra rồi.

Nhưng đại khái cũng như em đang xem đi xem lại thứ gì đó ma quái thôi mà.”

“Và em nhìn cảnh đó suốt đêm ư?”

“Không, nó ở” – tôi phẩy tay ra sau vai – “sau kia. Em không nhìn đâu.”

“Sao em không đánh thức anh?”

“Anh mệt mà. Em không muốn quấy rầy.”

“Quấy rầy ư? Ngu ngốc chưa từng thấy...” Derek khựng lại. “Ý anh không phải thế. Ương bướng, không phải ngu ngốc... và giờ có la mắng em cũng chẳng giúp ích được gì, đúng không?”

“Không hẳn.”

“Lần sau nhớ đánh thức anh dậy. Trong những trường hợp như vậy, anh không muốn em tỏ ra cứng cổ làm gì. Em có ra vẻ như vậy cũng chẳng làm anh thán phục đâu.”

“Vâng, thưa sếp.”

“Vội lại, lần sau nếu em không gọi anh, anh sẽ la em thật đấy.”

“Biết rồi, thưa sếp.”

“Chloe, anh không phải sĩ quan trực tiếp chỉ huy em. Anh cũng không thích phải chỉnh đốn em cả ngày.”

Tôi có động đến chuyện ấy đâu nhỉ.

“Anh không có ý...” Derek lắc đầu thở dài và đứng dậy. “Chờ anh mặc quần áo, một phút thôi, rồi mình sẽ quay lại bến xe tải, tìm quần áo ấm mặc và ăn sáng.”

Vừa mang quần áo ra sau bụi cây, anh vừa bảo. “Trạm xe buýt chính nằm trong thành phố. Hi vọng ta vẫn đủ tiền đi taxi đến đó. Đến nơi rồi, ta sẽ gọi điện hỏi giá vé và giờ xe chạy. Sau đó ta sẽ biết mình còn lại bao nhiêu tiền.”

“Em có” – tôi rút mấy tờ giấy bạc trong túi ra – “tám mươi đô. Còn đâu em cất trong ba lô. Em ngại xách theo lắm.”

“Anh cũng cất hết tiền trong ba lô, và để quên ở bến xe.” Derek khẽ tự rửa mình.

“Tối qua anh còn lòng dạ đâu mà nhớ nữa. Đáng lẽ em phải mang ba lô của mình theo.”

“Nhưng em cứ cuống lên vì lo cho anh. Thôi, đừng nghĩ đến chuyện đó nữa, mình còn đủ tiền đây. Anh có khoảng một trăm...”

Im phăng phắc. Rồi có tiếng vỗ lên vải, nghe như Derek đang vỗ túi quần vậy.

Anh kêu trời. “Ắt là tiền rơi mất rồi. Em lấy quần jeans của anh từ đâu vậy?”

“Ngay chỗ anh cất ấy. Quần gấp gọn đặt dưới gốc cây mà. Em có xem túi rồi. Chỉ có mỗi giấy gói thanh lương khô thôi.”

“Đúng là anh có” – Derek im bật rồi kêu trời. “Chết rồi, anh cất tiền trong túi áo khoác, mà anh lại để quên trên xe buýt.”

“Tám mươi đô là đủ để mua vé xe đến New York và mua đồ ăn sáng. Ta sẽ đi bộ rồi đón xe buýt vào trạm chính vậy.”

Từ sau bụi cây, Derek vừa đi ra vừa lẩm bẩm. “Ngu, thật ngu quá đi mất.”

“Đã bảo lúc ấy anh có chuyện khác phải lo mà. Em cũng thế. Với lại ta đã từng phả lánh nạn thế này bao giờ đâu. Ta sẽ học dần vậy. Giờ ta về thôi, em lạnh cóng rồi đây này.”

CHƯƠNG 30

TRONG LÚC DEREK VÀO phòng vệ sinh, tôi gọi điện đến bến xe hỏi giá vé và giờ giấc. Anh chàng ở đầu dây bên kia tốt đến độ còn cho biết chúng tôi nên đón xe buýt số bao nhiêu để vào thành phố nữa.

Khi đi ra, áo Derek tuy ẩm nhưng sạch. Tóc anh ướt rượt như thể anh vừa gột áo và gội đầu.

“Anh muốn nghe tin vui hay tin buồn...” Tôi im bật.

“Em hỏi ngược quá. Tin buồn trước phải không?”

“Ừ.”

“Ta phải đi bộ ba cây số mới đến trạm xe buýt gần nhất và chuyển tuyến một lần mới đến trạm cuối được. Còn tin vui ư? Giá vé là sáu mươi đô la cho hai học sinh đến New York. Vậy nên ta đủ tiền mua đồ ăn sáng.”

“Và một chai khử mùi.”

Vừa định báo chuyện đó không quan trọng, nhưng thấy Derek nghiêng răng vể cẳng thẳng, tôi biết chuyện đó cần thiết với anh. Vậy nên tôi gật đầu, “Nhất định rồi.”

Hai đứa mua chai khử mùi và một chiếc lược loại rẻ. Phải, chúng tôi dùng chung. Tiền đã ít mà còn tiêu vào việc tắm phào là không xong.

Mùi thối hun khói và trứng chiên thơm lừng từ quán ăn bay đến làm tôi ứa nước bọt, nhưng số tiền hai đứa hiện có không đủ trả cho một bữa ăn nóng sốt. Chúng tôi mua vội vài hộp sữa

sô-cô-la, hai bánh lương khô đậu phộng và bắt đầu đi bộ đến trạm xe buýt.

Sau khi đi khoảng gần cây số trong im lặng, Derek lên tiếng. “Sáng nay em rất ít nói.”

“Chỉ vì mệt thôi.”

Thêm ba trăm mét nữa.

“Có phải tại chuyện đêm qua không?” Derek lại hỏi. “Nếu em muốn trò chuyện...”

“Không hẳn.”

Cứ đi được vài bước, anh lại nhìn trộm tôi một cái. Tuy không có tâm trạng kể lể gì lúc này, nhưng rõ ràng thái độ im lặng của tôi khiến Derek bất an, nên tôi bảo, “Em cứ nghĩ mãi về lần đầu tiên mình thấy cô gái gặp nạn. Nhớ lúc em tưởng đó là cảnh thực. Tí nữa thì em ra tay can thiệp...”

“Em định làm gì?” Derek cắt ngang.

Tôi nhún vai. “Hét lên chẳng hạn. Đánh lạc hướng gã.”

“Nếu đó là cảnh thực, thậm chí em không được nghĩ đến chuyện sẽ dây dưa vào. Gã kia có dao. Rõ ràng gã không chùn tay đâm chém.”

“Ý em không hẳn thế,” nhìn xuống ngón chân vừa đá viên sỏi dọc đường đi, tôi lí nhí thanh minh.

“Thôi được. Vậy ý em là...”

“Lúc thấy con dao, máu trong người em như đông lại. Em chỉ nhớ mỗi hình ảnh con bé trong hẻm bữa trước giơ dao vào người em. Nếu những gì em thấy đêm qua là thực, có lẽ em đã chống mắt nhìn một người bị chết chì vì em sợ đến nỗi không dám làm gì cả.”

“Nhưng đó không phải cảnh thực.”

Tôi ngược nhìn anh.

“Thôi được. Anh lại nói không trúng ý em rồi. Trở lại chuyện trong hẻm hôm nọ - lúc ấy em không có thời gian tự trấn tĩnh và...” Anh huơ tay, cố tìm từ thích hợp. “Suy nghĩ thấu đáo. Em đã kể với Simon rồi chứ?”

Tôi lắc đầu.

Anh nhíu mày. “Nhưng ít nhất em cũng kể nó hay chuyện gì đã xảy ra.”

Lại thêm cái lắc nữa.

“Em nên cho Simon hay. Em cần tìm người tâm sự. Nhưng nhất định không được nói với Tori. Có thể Liz biết lắng nghe hơn nhưng giờ không có cô ấy ở đây.” Anh ngập ngừng “Nói với anh cũng được, nhưng cho đến giờ chắc em đã biết anh không giỏi những chuyện giống vậy. Ý anh là, nếu em muốn...” Derek im bật. Sau một thoáng suy nghĩ, thái độ Derek trở nên cương quyết hơn. Hai vai anh so lại trong cái lạnh buổi sớm mai. “Em nên tâm sự với Simon. Nó cũng muốn biết chuyện và nó muốn nghe do chính em kể.”

Tuy gật đầu nhưng tôi không biết có nên làm theo lời anh không. Hồi này Simon đã dành nhiều thời gian cho nhiệm vụ “an ủi Chloe” rồi. Đã đến lúc tôi nên tự lo thì hơn. Tuy nhiên, tôi vẫn có chuyện cần trợ giúp.

“Em cứ nghĩ ngợi mãi,” tôi mở lời. “Sau những gì đã xảy ra, em nên học cách tự bảo vệ mình. Chẳng hạn vài chiêu tự vệ căn bản ấy.”

“Ý hay đấy.”

“Hay quá, vậy anh có thể ...?”

“Để anh bảo Simon dạy em vài đòn.” Derek tiếp lời.

“À. Nhưng em tưởng... em tưởng đó là sở trường của anh chứ.”

“Cha dạy cả hai bọn anh. Simon giỏi đấy. Trừ khi...” Anh liếc sang tôi. “Anh định nói là nếu em muốn, anh cũng giúp được. Nhưng Simon giỏi hướng dẫn người khác hơn. Nó biết kiên nhẫn mà.”

“Phải. Nếu vậy, để em nhờ Simon.”

Anh gật đầu và hai đứa lại chìm vào im lặng.

Chúng tôi đến trạm sớm hơn giờ xe khởi hành hai mươi phút. Derek bắt tôi ra sau chờ để nhân viên bán vé không nhìn rõ mặt, đề phòng trường hợp ảnh của tôi đã được phát tán khắp nơi. Anh đến quầy vé một mình. Tuy nhiên, thấy anh có vẻ gặp trục trặc, tôi bước đến bên anh.

“Chuyện gì thế?” Tôi hỏi nhỏ.

“Bà ấy không chịu bán theo giá giảm cho thiếu niên.”

“Không phải giá vé thiếu niên” bà bán vé bắt bẻ. “Mà là giá ưu đãi dành cho học sinh. Nếu không trình thẻ căn cước, hai cháu không mua được vé đó đâu.”

“Nhưng ở Buffalo, chúng cháu không cần thẻ căn cước cũng mua được vé đây.” Tôi đặt tấm vé dùng rồi lên quầy.

“Buffalo khác,” bà ta hừ mũi. “Đây là *thủ phủ* của bang, chúng ta đều tuân thủ luật lệ. Không

thẻ căn cước, không giảm giá vé.”

“Đành vậy. Bà bán cho hai vé người lớn ạ.”

“Ta làm gì có đủ tiền,” Derek thì thào.

“Sao cơ?”

“Vé người lớn giá những ba mươi tám đô. Nếu vậy ta thiếu những sáu đô đây này.”

Tôi ghé sát cửa bán vé. “Cháu xin bà đấy, chuyện này rất quan trọng. Xin hãy nhìn vé của chúng cháu đây, chúng cháu đã mua vé đến tận New York nhưng giữa đường bạn cháu bị ốm. Thế là chúng cháu phải xuống xe...”

“Không cần biết.”

“Hay bà bán cho một vé người lớn và một vé thiếu niên vậy? Chúng cháu chỉ đủ tiền...”

“Người kế tiếp!” Bà ta vẫy tay gọi người đứng sau chúng tôi bước lên.

Trạm này có cả xe buýt đường dài của hãng Greyhound, nhưng biển báo của hãng ghi rõ phải có thẻ đặc biệt mới mua được giá vé ưu đãi dành cho học sinh. Chính vì lẽ đó, ở Buffalo, chúng tôi mới không mua vé của Greyhound. Tuy nhiên tôi vẫn thử xem sao. Dù có thông cảm hơn, nhưng cô bán vé ở đây giải thích là cô không thể giảm tiền vé nếu không nhập số thẻ giảm giá dành riêng cho học sinh vào máy tính. Vậy là chúng tôi không gặp may.

“Ta đành tìm cách khác vậy,” khi hai chúng tôi rời quầy bán vé xe Greyhound, tôi nói.

“Thôi em đi đi. Anh sẽ chỉ đường cho em đến nhà chú Andrew. Sau đó chú ấy sẽ quay lại đây đón anh...”

“Lỡ chú ấy không có nhà thì sao? Khả năng chú ấy chuyển nhà hoặc đi vắng rất có thể xảy ra. Đến lúc đó em phải đi tìm Simon, tiêu bọn tiền mua vé cho cả hai đứa quay lại đón anh...”

Derek gật đầu, thừa nhận tôi nói đúng.

“Anh từng sống ở đây,” tôi giơ tay lên. “Em biết anh không thích nhớ về nơi này, nhưng chẳng lẽ ở đây không ai có thể cho anh vay mười đô ư?”

“Ý em là một người bạn?”

“Vâng, chắc phải có...”

Derek cười khẽ. “Nghe giọng em có vẻ không tin. Nhưng chắc em cũng hiểu anh không chủ động kết bạn bao giờ. Có bạn mà làm gì nhất là khi anh ở nay đây mai đó. Anh đã có cha và

Simon. Bấy nhiêu là đủ rồi.”

Người thân của Derek.

Derek lại nói tiếp, “Chắc anh cũng tìm được ai đấy thôi. Simon có cho bạn hay thành viên cùng đội vay tiền. Simon không giỏi mấy chuyện đó — cho vay nhưng không bao giờ đòi trả.”

“Em nghĩ lại rồi. Lúc trước, khi nhà anh có chuyện, anh đi biệt tăm. Giờ tự nhiên xuất hiện sẽ không phải là ý kiến khôn ngoan nhất. Bọn mình đâu muốn có người gọi điện báo cảnh sát chứ.”

Đến bên giá bày tờ rơi, tôi lấy bản liệt kê giá vé và giờ xe chạy. Sau đó, tôi lấy bản đồ bang New York và chăm chú nghiên cứu cả hai. Derek đứng sau, ngó qua vai tôi đọc ké.

“Đây,” anh chỉ vào một thị trấn trên bản đồ. “Ta có đủ tiền mua vé từ đây đến thành phố New York.”

“Nhưng ta đến đó bằng cách nào...”

Vấn đề chính ở đó đấy!

CHƯƠNG 31

VỚI CHÚNG TÔI BÂY GIỜ, cách tối ưu để đến được nơi mình muốn là xin đi nhờ. Không ngốc đến độ chường mặt ra đường đứng vầy, nhưng chúng tôi vẫn có thể lên trèo lên xe chạy ngoài xa lộ. Vậy nên tôi với Derek quyết định quay lại bãi đỗ xe tải. Lúc ngồi trên xe buýt, tôi chộp mắt được một chút. Sau đó, hai đứa bắt đầu cuộc đi bộ dài hơi.

Đi được nửa đường, tự nhiên Derek nói cụt ngắn. “Anh xin lỗi.”

“Về chuyện gì mới được?”

“Chuyện này. Sau tất cả những gì anh bắt em phải chịu, đêm qua em vẫn giúp anh. Và ‘phần thưởng’ dành cho em là đây. Mặc kẹt ở Albany.”

“Chuyến đi này rất lý thú mà. Lâu lắm rồi em có được đi xe buýt đâu. Với lại em đang tập thể dục đấy chứ. Sau một tuần bị nhốt trong Nhà mở Lyle và khu thí nghiệm, em chưa bao giờ thích đi bộ như bây giờ.”

Chúng tôi đi tiếp một đoạn.

“Anh biết em mệt rồi,” Derek lại nói. “Cả đôi nữa. Và em đang rất bực mình.”

“Mệt, ừ có. Đói, chỉ hơi hơi. Bực mình ư? Không đâu.” Tôi ngược nhìn anh. “Thật mà, em có bực bõ gì đâu.”

“Từ này đến giờ em chẳng nói gì cả.”

Tôi bật cười. “*Bình thường* tính em đã ít nói rồi. Huống hồ hai tuần qua *không* thể gọi là bình thường được.”

“Anh biết không phải lúc nào em cũng kiệm lời, chỉ là em...” Anh nhún vai. “Anh tưởng em đang cáu.” Derek thọc hai tay vào túi quần. “Lại nói về chuyện... cáu. Đêm hôm kia, sau chuyện trong hẻm, em nói đúng. Lúc đó anh giận bản thân mình khôn xiết. Phải mất một lúc anh mới bình tĩnh lại và suy nghĩ thấu đáo.”

Tôi gật đầu.

“Lúc sống ở đây, những gì anh làm là khiến bạn học mình bị thương. Anh không cho chuyện ấy lại lặp lại nữa. Anh cứ nghĩ mãi, rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu và nếu gặp chuyện tương tự, mình nên làm gì. Anh nhớ mọi bài giảng lý thuyết Tiến sĩ Gill từng dạy.”

“Tiến sĩ Gill ư?”

“Ừ. Trước cả khi biết sự thật về Hội Edison, anh đã sợ cô ta rồi. Nhưng cô ta rất giỏi và thật lòng muốn giúp. Không có gì lợi cho họ hơn là dạy anh cách kiềm chế cơn nóng giận. Vậy nên anh tin chắc, nếu có tình huống tương tự, anh sẽ xử lý tốt hơn. Nhưng sự thật thì sao? Hầu như đâu vẫn hoàn đấy... Anh vẫn hành xử như cũ.”

“Trước khi quăng con bé kia vào tường, anh chẳng khựng lại rồi đấy thôi.”

“Không, là *em* can anh. Nếu em không hét lên, anh đã lại lỡ tay rồi. Sau tất cả những bài giảng lý thuyết nọ. Cả tập luyện bằng cách hình dung trong đầu các tình huống có thể xảy ra. Ấy vậy mà khi gặp chuyện, anh chẳng báo giờ suy xét xem nên hành động thế nào thì tốt hơn. Anh không làm được. Não của anh ngừng hoạt động hay sao ấy.”

“Nhưng để kích hoạt nó lại cũng không khó mà.”

Derek nhún vai.

“Chắc phải cần cả một quá trình, nhỉ?”

“Chắc vậy,” nói thế nhưng nghe giọng Derek có vẻ rất hồ nghi.

Khi đến bến xe tải, kế hoạch của chúng tôi là tìm xe đi lậu vé. Ngồi trong quán ăn, bọn tôi vờ nhắm nháp sô-đa trong lúc Derek căng tai lắng nghe các tài xế chuyện trò để xem xe nào đi cùng hướng với mình.

Xe đầu tiên đậu ngay sân trước nên không thể lén trốn vào mà không bị phát hiện. Lần thứ hai, chiếc xe moóc có then cài to đến độ khỏe như Derek cũng không phá nổi. Lần thứ ba, theo

như lời họ bàn tán, chúng tôi đã tìm được lựa chọn lý tưởng.

Tôi với Derek theo chân tài xế ra xe. Hóa ra đó là một chiếc xe tải hạng nhẹ. Sau khi tài xế lên cabin, hai đứa bọn tôi lên chui vào thùng xe.

Người này hình như làm trong ngành xây dựng thì phải. Thùng xe sực mùi gỗ dăm, dầu nhớt cũng đủ loại dụng cụ, dây thừng, thang và lều tạm. Ra đến xa lộ, khi tiếng ồn đủ lớn để át tiếng chúng tôi nói chuyện, Derek trải lều tạm xuống sàn xe làm giường.

“Em nên ngủ đi,” Derek nói. “Bạt có hơi một chút nhưng...”

“Êm hơn bìa các tông. Cảm ơn anh.”

Derek đưa cho tôi nửa miếng lương khô. Ắt là anh để dành từ sáng.

“Không, anh giữ đi,” tôi ngăn lại.

“Nếu bụng không sôi ùng ục, em sẽ ngủ ngon hơn. Mà chớ có cãi bụng em không sôi. Anh nghe thấy cả rồi.”

Tôi đành nhận miếng bánh.

“Mặc cái này vào.” Anh cởi áo ra. “Cái này cũng không thơm tho gì lắm, nhưng khá ấm.”

“Anh cần...”

“Anh không cần. Dư âm của trận sốt hôm qua vẫn còn.”

Tôi cầm áo lên. “Được rồi Derek. Em không giận gì anh đâu.”

“Anh biết.”

Nằm xuống giường làm bằng bạt, tôi đắp áo len lên người như người ta đắp chăn vậy. Sau đó tôi ăn nốt miếng lương khô.

Khi tôi vừa ăn xong, Derek nói, “Chloe à, em không nhắm mắt thì sao ngủ được chứ.”

“Em không muốn thiếp đi. Lỡ có chuyện gì thì sao?”

“Có anh đây rồi. Ngủ đi.”

Tôi nhắm mắt.

Tôi tỉnh giấc thì thấy xe tải chạy chậm lại. Derek ra sau xe, mở hé cửa nhìn ra.

“Đến nơi mình cần xuống chưa?” Tôi hỏi.

“Xe đi được khá xa rồi. Tuy nhiên ta chưa vào thị trấn đâu. Đây chỉ là một trạm đỗ khác thôi.”

“Sau khi uống đầy ly cà phê khủng, chắc bác tài dừng xe giải quyết.”

“Ừ.” Derek mở rộng cửa để nhìn xa hơn. “Hay chờ đến lúc xe vào thị trấn đã...”

“Nhưng lỡ bác ấy không dừng xe trong thành phố thì sao? Ngay khi có dịp, ta nên xuống xe luôn.”

Derek gật đầu, kéo cửa đóng. Bác tài đưa xe vào bãi, tìm chỗ đậu và dừng hẳn lại.

“Chui xuống đóng bật đi,” Derek khẽ bảo, “kéo ông ấy ra kiểm tra thùng xe bây giờ.”

Một phút sau, cửa kẹt mở. Tôi nín thở. Thùng xe loại này không rộng lắm. Nếu bác tài trèo vào lấy thứ gì, sợ là bác ấy giẫm phải chúng tôi mất. Nhưng bác ta chỉ dừng ở cửa. Có tiếng dụng cụ kêu loảng xoảng, kiểu như bác ta lấy một vật trong hộp ra thì phải. Sau đó, tiếng ồn ngưng bật. Tôi căng thẳng chờ đợi.

“Y như rằng, mình đã quên mấy cái kim chết mới mua thật rồi,” bác tài lẩm bẩm. “Tuyệt thật.”

Rầm. Cửa sập lại. Thấy tôi vén mép bật định thò đầu ra, Derek khẽ nói, “Từ từ đã. Bác ấy vẫn chưa đi hẳn.”

Sau khi lắng tai nghe thêm một phút nữa, Derek bảo, “Được rồi đấy.”

Tôi chui ra và đẩy đóng bật về chỗ cũ. Derek lại hé cửa quan sát.

“Bên trái có vạt rừng thưa. Ta sẽ đi xuyên qua đó rồi vòng lại. Vào quán ăn mua nước uống rồi hăng đi.”

“Và dùng nhà vệ sinh nữa.”

“Ừ. Theo anh nào.”

Vừa tụt khỏi thùng xe, chúng tôi tạt ngay vào rừng cây. Chạy sau Derek còn khổ hơn chạy sau Tori — vì chân dài nên anh chỉ cần đi nhanh thôi cũng đủ bỏ tôi lại mỗi lúc một xa.

Lúc anh ngừng chạy và quay phắt lại nhìn, tôi những tưởng anh sắp quắc mắt quát mình phải bắt kịp anh. Nhưng anh chỉ mở miệng kêu trời. Có tiếng bước chân rầm rập phía sau. Tôi định co giò chạy thì bị một bàn tay tóm vai.

Derek định đánh liều xông lên. Nhìn nét mặt anh, thấy anh mím môi, tôi cuống quýt vẫy tay can ngăn. Nghe lời tôi, anh khựng lại, ánh mắt vẫn không rời kẻ đang tóm vai tôi.

“Hình như ta có cho một hoặc hai hành khách đi nhờ thì phải,” một giọng đàn ông vang lên.

Ông ta xoay tôi lại. Hóa ra là bác tài xế ban nãy. Bác ta tuổi tầm trung niên, da mặt nhăn nheo. Mái tóc bạc để dài buộc túm sau gáy.

“Ch... chúng cháu không dám lấy gì đâu ạ,” tôi vội thanh minh. “Cháu xin lỗi. Chúng cháu cần đi nhờ xe thôi.”

“Lạy Chúa,” bác ta quay người tôi ra chỗ có nắng để nhìn rõ hơn. “Cháu bao nhiêu tuổi?”

“M... mười lăm ạ.”

“Chắc mới sang tuổi mười lăm chứ gì.” Bác lắc đầu. “Bỏ nhà đi bụi, ta đoán thế.” Bác dịu giọng. “Hai cháu còn bé, chớ có đi theo con đường đó chứ. Chừng này tuổi rồi, bác biết như thế là không tốt tí nào hết.”

Derek lén nhích lại gần, mắt không rời bác tài. Ánh mắt anh dữ dội đến mức tôi không chắc anh có nghe bác ấy đang nói gì. Nhẹ nhàng thò tay vào túi, đầu ngón tay tôi chạm phải con dao, không phải để lấy nó ra mà để yên tâm là dao vẫn còn đó, rằng tôi không đến nỗi vô dụng như mình tưởng.

Tôi tìm cách thu hút sự chú ý của Derek, không chắc là anh có nhận ra tôi đang làm gì không. May sao là có. Anh lơ đãng gật đầu để tôi biết là anh vẫn còn kiểm chế được.

Bác tài tiếp tục, “Bác không biết các cháu gặp chuyện gì, nhưng chuyện xảy ra ở nhà không đến nỗi ghê gớm như các cháu nghĩ đâu.”

Tôi ngẩng lên nhìn bác. “Thế lẽ đó là một chuyện rất kinh khủng thì sao ạ?”

Bác ta sững sờ, sau se sẽ gật đầu. “Thôi được. Có lẽ thế thật. Chuyện xảy ra có vượt quá dự đoán của cháu, nhưng thiếu gì cách giải quyết. Chẳng hạn vẫn có nhiều nơi cháu có thể đến. Hoặc gặp những người có khả năng giúp cho cháu.”

“Tội cháu ổn,” Derek cất giọng ồm ồm.

Bác tài lắc đầu. “Cháu không ổn đâu, con trai ạ. Cháu mấy tuổi, mười bảy chưa? Vậy mà bỏ nhà đi bụi ư? Lén trèo lên xe tải đi nhờ ư?”

“Chúng cháu không sao.” Giọng ồm ồm của Derek hạ thấp hơn, lần này nghe giống tiếng sói gầm. Anh hắng giọng và lùi lại. “Chúng cháu rất cảm ơn bác đã quan tâm.”

“Có thật không, con trai? Cháu nói thật đấy chứ?” Bác ta lắc đầu. “Để bác đưa hai cháu vào trong, gọi món gì nóng sốt nhé. Sau đó bác sẽ gọi điện cho vài người. Tìm chỗ nghỉ ngơi cho các cháu.”

“Chúng cháu không thể...” tôi mở lời.

“Không ai định trả các cháu về nhà đâu. Giờ đi thôi.” Bàn tay đặt trên vai tôi nắm chặt hơn.

Derek bước lên. “Xin lỗi bác, nhưng chúng cháu không làm thế được.”

“Có chứ, các cháu có thể mà.”

Anh vẫy tay, ra hiệu bảo tôi đi sang phía anh. Tôi bước lên một bước. Bác tài càng giữ chặt tôi hơn.

“Bác buông bạn ấy ra.” Lần này Derek gầm lên.

“Không đâu, con trai. Ta không hại bạn cháu, nhưng ta sẽ đưa cô bé vào trong và gọi điện cho người có khả năng giúp đỡ. Hi vọng cháu sẽ vào cùng chúng ta. Tùy cháu quyết định đấy.”

“Chạy đi,” tôi nói nhỏ, cốt để mình Derek nghe thấy.

“Rồi em sẽ đuổi kịp sau.”

Tôi chắc chắn là anh nghe thấy nhưng lại vờ như không.

“Cháu buộc phải yêu cầu bác lần nữa. Bác thả bạn cháu ra đi.”

“Con trai, nghe giống như cháu đang dọa ta nhỉ. Dẫu cao lớn thật đấy nhưng chắc cháu không muốn cà khịa với một người hai mươi năm làm nghề xây dựng và đánh nhau nhiều đến độ không buồn đếm bao nhiêu trận đâu. Ta không muốn làm đau cháu...”

Nhanh như chớp, Derek lao tới. Trước khi kịp giơ nắm đấm lên, bác tài đã bị anh quặt tay ngang cổ rồi giật mạnh xuống. Trong lúc loạng choạng tránh, bàn tay đang rút trong túi của tôi vung lên, con dao văng ra đất. Bác tài sững sờ nhìn con dao. Tôi nhặt vội dao và cật vào lại túi quần.

“Chúng cháu cũng không muốn làm bác đau,” Derek bảo. “Nhưng như bác cũng thấy” - anh siết chặt hơn khiến mắt bác ta lồi hẳn ra — “cháu có thể làm được. Cháu biết bác chỉ cố giúp bọn cháu, nhưng bác không hiểu hoàn cảnh của chúng cháu đâu.”

Anh nhìn tôi. “Chạy về xe đi. Lấy dây thừng và giẻ nhanh lên.”

Tôi hối hả chạy đi.

CHƯƠNG 32

HAI MƯƠI PHÚT SAU, CHÚNG TÔI đã ở cách trạm đỗ xe một dặm và lê bước băng qua một cánh đồng. Đằng trước là con đường nhỏ chạy song song với đường cao tốc.

“Bọn mình vừa làm một việc không phải,” Derek day dứt.

Tôi nhún vai.

“Anh không trói bác ta chặt quá đâu. Khoảng một tiếng nữa, bác ta sẽ tự thoát được. Anh có để di động của bác ta ngay tại đây, phòng khi có gì bất trắc.”

Tôi gật. Chúng tôi đi chừng năm mươi bước nữa.

“Nếu là em, em sẽ làm gì?” Derek hỏi.

“Anh cũng biết em định thế nào rồi. Nhưng lúc đó, anh vờ như không nghe thấy.”

Mãi đến lúc ra đến đường cái, anh mới đáp. “Thôi được. Đúng là anh có nghe thấy. Nhưng lúc đó anh thấy có vẻ như bác ta nhất định không chịu thả em. Anh biết mình có khả năng vật bác ta xuống mà không gây hề hấn gì, trước khi mọi việc trở nên tồi tệ hơn. Và nếu tình thế cho phép, anh nhất định sẽ làm vậy. Đó là cách cha thường dạy bọn anh đối phó với những tình huống tương tự.”

Tôi ngẫm nghĩ và gật đầu. “Anh nói đúng.”

Derek có vẻ ngạc nhiên.

“Em chưa từng có kinh nghiệm với những chuyện giống vậy, cũng chưa bao giờ phải đưa ra quyết định này nọ,” tôi nói. “Dù với con bé hôm nọ hay với Hội Edison, câu trả lời rất dễ hiểu thôi. Nếu có người hãm hại ta, ta hoàn toàn có quyền đánh trả. Chỉ là...”

“Bác tài lúc nãy chỉ định giúp hai đứa choai choai trốn nhà đi bụi. Bác ta không đáng bị trói và nhét giẻ vào miệng.”

Tôi gật đầu.

“Chloe à, một người tốt như vậy vẫn có thể là mối nguy đấy. Dù bác ta có cố ý hay không cũng vậy. Ta phải tránh, nếu không ‘sự giúp đỡ’ của bác ta sẽ đưa ta trở lại với Hội Edison.”

“Em biết.”

Chúng tôi dạt vào lề tránh một chiếc xe chạy qua, cảm thấy căng thẳng khi xe đến gần, đồng thời quan sát để biết chắc đèn thắng xe không sáng, xe không bất ngờ chạy chậm lại. Dù tài xế có là kẻ tâm thần định bắt cóc bọn tôi hay là một phụ nữ nhân từ định cho đi nhờ xe cũng không quan trọng. Chúng tôi chỉ có một cách phản ứng. Bỏ chạy. Và nếu không chạy được thì đánh nhau.

Xe phóng vút đi, tốc độ không thay đổi.

“Giờ mình chẳng thể tin ai,” tôi nói khẽ, “ngay cả khi đó là người tốt.”

“Phải. Kinh khủng quá phải không?”

Đúng vậy.

Chúng tôi tiếp tục xuôi ngược theo những con đường nhỏ chạy gần như song song với xa lộ. Nhớ lại tổng thời gian ngồi trên xe tải, Derek đoán chúng tôi sắp đến một thị trấn có bến xe buýt. Nhưng sự thật là chúng tôi không thể nói chắc. Dù đường còn xa đến mấy, hai đứa bọn tôi vẫn phải đi bộ — chúng tôi không thể đi lậu xe thêm lần nữa.

Đi trong vùng quê yên ắng thế này, một rắc rối mà chúng tôi rất dễ gặp là bọn chó nhà. Mới đánh hơi thấy Derek, mấy con chó bị xích đã xồ ra, sủa điên cuồng. Tuy nhiên, có vẻ chẳng ai quan tâm - tôi đoán là ở ngoại ô vắng vẻ thế này hiếm khách bộ hành qua lại nên hể thấy họ, chó sẽ sủa thôi. Còn chủ của chúng thường không chú ý.

Dù vậy, giữa vùng thôn quê cũng có nhiều chó không bị xích. Hơn một lần, chúng tôi bị chó từ trong ngõ xồ ra cắn. Cuối cùng, phản ứng của chúng tôi trở thành vô thức. Vừa nghe tiếng chó sủa, hai đứa đứng khựng lại. Tôi vội nấp sau lưng Derek. Còn anh đứng yên chờ. Một khi con chó đến gần, nó sẽ nhìn rõ hơn rồi vừa bỏ chạy thoát thân, vừa kêu ăng ẳng.

“Chó nào thấy anh cũng lùi đi như vậy ư?” Tôi nhìn theo con chó giống Labrador vàng nhạt vừa cụp đuôi lủi thủi chạy về nhà.

“Tùy con. Loại chó to ở dưới quê giống những con này ư? Đúng là vậy. Chính mấy con chó cưng ở thành phố mới hay gây rắc rối cho anh. Cha anh bảo tại được gây giống nhiều quá nên chúng thường khó nghe lời, thần kinh bất thường. Năm ngoái anh bị một con Chihuahua xông vào cắn.” Anh cho tôi xem vết sẹo mờ nơi cánh tay. “Nó cạp đứt một miếng thịt to trên tay anh.”

Tôi phì cười. “Chihuahua ư?”

“Này, giống ấy còn ghê hơn chó dữ pit bull mà. Lúc ấy anh và Simon ra công viên đá bóng. Thành linh, một con chó bé xíu hư đồn từ đâu phóng ra, nhảy chồm lên và ngoạm vào tay anh. Nhất định không chịu nhả. Thấy anh vung tay hất nó ra, ông chú nó quát bảo ảnh không được lam ‘bé Tito’ đau. Mãi sau anh cũng dứt nó ra được. Máu anh chảy vung khắp xung quanh, vậy mà ông ta không buồn xin lỗi một tiếng.”

“Tự nhiên thấy chó nha mình tấn công anh dữ dội như vậy chẳng lẽ ông ta không thấy lạ ư?”

“Không. Ông ta bảo tại quả bóng bọn anh đang đá chọc tức con chó. Vậy nên chính tội anh mới phải cẩn thận hơn. Khi có chuyện lạ xảy ra, mỗi người thích giải thích một kiểu mà.”

Tôi kể anh nghe chuyện con bé trong hẻm và trách Tori đã chọc giận nó.

“Ừ,” anh đồng tình. “Chúng ta phải cẩn thận, nhưng mọi người vẫn sẽ có cách giải thích riêng của họ cho xem.”

Thấy một chiếc bán tải nhỏ chạy qua, chúng tôi đi sát vào mép đường. Thấy bác tài giơ tay chào, tôi vẫy tay đáp lễ, đoạn trông theo cho đến khi biết chắc bác ta không dừng lại.

“Mọi loài động vật đều phản ứng như vậy ư? Em nhớ anh từng bảo thấy anh, bọn chuột sẽ chạy biến.”

“Hầu hết đều vậy. Tuy nhìn thấy hình hài một con người, nhưng chúng đánh hơi ra mùi khác lạ. Vì thế chúng không hiểu ra sao cả. Tuy nhiên, bọn chó là tệ hại nhất.” Anh ngập ngừng. “Không, tệ nhất là mèo. Anh chẳng thích mèo tí nào.”

Tôi không nhịn được cười. Lúc bóng hai đứa dài thêm, Derek dẫn tôi sang phía phần đường ngập nắng.

“Anh từng vào sở thú một lần,” Derek kể tiếp.

“Trong một chuyến thực địa hồi lớp năm. Cũng tại vụ người sói mà cha bảo anh không đi được. Anh đổi. Thực sự là cáu điên lên. Hồi đó thấy anh, bọn thú chưa hoảng lên đâu. Anh mới chỉ làm chúng hồi hộp thôi. Thế là anh cho rằng cha không công bằng và cứ đi cho bằng được.”

“Bằng cách nào?”

“Giả chữ của cha trong giấy gửi phụ huynh của nhà trường và tiết kiệm tiền tiêu vặt.”

“Rồi chuyện gì xảy ra?”

“Gần đúng như những gì cha anh nói. Anh làm bọn thú lớn e sợ và bọn thú nhỏ khiếp vía. Tuy nhiên, mấy bạn cùng lớp với anh lại nghĩ như thế thật thú vị. Bọn nó đổ xô đến xem một con voi lồng lên trong chuồng.”

“Thật không?”

“Thật. Anh thấy kinh khủng. Sau đó, anh toàn đi đằng sau các dãy chuồng. Suy cho cùng, anh không muốn thấy chúng phải chịu cảnh ấy.”

“Chúng nào? Khoan đã. Anh đang nói tới khu nhốt chó sói?”

Derek gật đầu.

“Anh muốn thử xem loài sói có nhận ra anh là đồng loại không.”

“Không đâu. Anh đâu có khờ thế.” Trong giây lát sau đó, Derek chỉ đi mà không nói gì. “Ừ thì công nhận đúng là anh có nghĩ thế thật. Anh cứ...” Derek không biết diễn đạt ý mình thế nào.

“Ý anh là ‘thầm mơ ước’?”

Một cú lờ mắt cho thấy đó không phải từ anh chọn.

“Anh cứ nghĩ nếu chúng đánh hơi thấy mình và...” Anh nhún vai. “Anh không biết phải nói sao nữa. Chỉ nghĩ thế nào chúng cũng phản ứng lại. Sau đó, một chuyện vui vui sẽ xảy đến.”

“Có vậy không?”

“Có, nếu em thấy vui khi chúng kiến cảnh một con sói cứ húc mãi vào hàng rào cho đến khi tứa máu.”

“Ồ.”

“Cảnh đó...” Ánh mắt Derek dõi theo con đường bỗng trở nên xa xăm, những xúc cảm biểu hiện trên mặt anh thật khó tả. “Thật đáng sợ. Anh vội ba chân bốn cẳng chạy khỏi nơi đó, nhưng con sói vẫn không dừng lại. Hôm sau, một đứa bạn trong trường bảo là người ta đã cho nó ‘ngủ’.”

Tôi ngược nhìn Derek.

Mắt anh vẫn dăm dăm nhìn con đường xa tít tắp. “Anh về nhà, vồ lấy tờ báo. Mục tin địa phương bị xé mất. Cha anh đã xem báo trước. Tuy đoán được chuyện nhưng ông không nói gì cả. Tối trước, cha đã biết có chuyện làm anh day dứt nên chắc ông nghĩ anh bị trừng phạt đủ rồi. Vậy nên anh ra cửa hàng tự mua báo về đọc. Quả nhiên có chuyện đó thật.”

Tôi không biết nói gì hơn, đành gật đầu.

“Bất ngờ tấn công người một cách vô cớ.” Derek nhắc lại tên tựa báo, như thể anh không bao giờ quên điều đó. “Bình thường loài sói không hành xử vậy đâu. Toàn bộ những chuyện kể về bọn sói to xác và xấu xa đều tào lao cả. Đúng, sói là động vật ăn thịt và nguy hiểm. Nhưng nếu có thể tránh đối đầu, chúng sẽ chẳng muốn động đến loài người. Chúng chỉ hành động nếu bị bệnh, bị đói hoặc để bảo vệ lãnh thổ thôi. Lúc ở sở thú, anh là con sói đơn độc đến xâm phạm lãnh địa của một đàn. Nó là sói đầu đàn. Nghĩa vụ của nó là bảo vệ mọi thành viên trong đàn. Và nó đã phải chết khi thực hiện nghĩa vụ ấy.”

“Anh có muốn chuyện đó xảy ra đâu nào.”

“Không thể lấy đó làm cơ biện hộ được. Cha đã dạy anh rất nhiều về loài sói. Anh biết cách hành xử của chúng. Anh đã từng tận mắt chứng kiến cách hành xử ấy thể hiện ở những người sói khác, những đối tượng thí nghiệm khác...”

“Anh còn nhớ họ cơ à? Simon tưởng anh quên hết rồi.”

“Nhớ, anh nhớ chứ.” Derek vừa đi vừa xoa xoa gáy, đoạn anh nhìn tôi “Em mệt chưa?”

“Cũng hơi hơi.”

“Chắc không còn xa nữa đâu. Ừm, Chloe này... “ Hình như Derek đang tìm chuyện để nói thì

phải. Tôi hi vọng anh sẽ kể thêm về bản thân anh hoặc về những người sói khác, nhưng cuối cùng anh lại bảo, “Vậy là em được tuyển vào một trường đặc biệt. Em học ngành sân khấu à?”

“Ngành học chính của em là nghệ thuật sân khấu. Nhưng bọn em vẫn học các môn bình thường khác như toán, văn, khoa học...”

Và thế là từ đó trở đi, chúng tôi chuyển sang nói về những đề tài đơn giản hơn.

CHƯƠNG 33

CHÚNG TÔI ĐẾN ĐƯỢC THỊ TRẤN KẾ TIẾP và tìm được trạm xe, nói đúng hơn là một cửa hàng bán hoa. Người bán hàng kiêm luôn việc bán vé xe buýt. Chúng tôi lại thử mua vé với giá dành cho học sinh và mua được mà không bị hạch hỏi gì, hết như ở Buffalo. Đúng là mỗi nơi một vẻ.

Thế nghĩa là bọn tôi dư được chút tiền và có hơn hai tiếng rảnh rang trước khi xe khởi hành. Có tiền, dư thời gian. chúng tôi sẽ làm gì nào? Hai cái dạ dày sôi ùng ục tự lên tiếng trả lời.

Hoàng hôn dần buông nhưng trời chưa tối hẳn nên chẳng ai để ý đến hai cô cậu choai choai đang tha thẩn. Derek và tôi đi qua mấy dãy nhà tìm một nơi bán thức ăn nóng sốt với giá phải chăng. Khứu giác của Derek đưa chúng tôi đến một cửa hàng bán thức ăn nhanh chế biến theo kiểu Trung Hoa. Rủi thay, đó lại là quán ăn có tiếng, người xếp hàng dài dằng dặc. Tôi ngồi giữ bàn còn Derek ra quầy xếp hàng.

Người xếp hàng nhích từng chút một. Quán ăn vừa nóng vừa ngọt ngào. Chẳng bao lâu, mắt tôi díp lại.

“Cháu gái mệt rồi à?”

Tôi vụt ngồi thẳng dậy và thấy một bà lão mặc áo khoác vàng đứng ngay cạnh bàn. Bà nhìn tôi mỉm cười. Tôi vội cười đáp lễ.

“Chắc cháu không phiền nếu bà ngồi một lát chứ?”

Bà chỉ chiếc ghế trống đối diện.

Tôi vội nhìn Derek, còn năm người nữa mới đến lượt anh.

“Khi nào chàng trai của cháu quay lại, bà sẽ đi ngay,” bà lão nói. “Quán này đông ghê nhỉ?”

Tôi gật đầu và chìa tay mời bà ngồi. Bà lão không hề do dự, liền ngồi xuống ngay.

“Cháu cố của ta cũng trạc tuổi cháu đấy. Ta đoán cháu khoảng mười bốn đúng không?”

“Dạ phải.” Hi vọng giọng tôi không lạc đi vì lo lắng.

Đang lẽ tôi không nên trả lời câu hỏi của bà, huống hồ lại là trả lời sai sự thật, nhưng tôi chẳng biết làm gì hơn. Liếc mắt sang Derek cầu cứu, tôi hi vọng anh sẽ đỡ cho nhưng anh đang mãi nhìn bảng thực đơn của quán.

“Đang học lớp chín à?”

“Vâng.”

“Thế cháu thích môn gì nhất nào?”

“Môn kịch nghệ ạ.”

Bà cả cười. “Ta chưa nghe nói có môn học ấy. Có giống học diễn xuất không cháu?”

Tôi bèn giải thích cho bà hiểu. Càng nói tôi càng bớt căng thẳng. Khi đã hỏi tuổi và hỏi tôi học lớp mấy, bà lão không thắc mắc chuyện gì quá riêng tư nữa — thậm chí bà còn không hỏi tên tôi. Đó chỉ là một người già mong có người nói chuyện. Về phần mình, được trò chuyện với một người khác ngoài Derek khiến tôi vui vui.

Hai bà cháu vui vẻ chuyện trò cho đến khi chỉ còn một người nữa là đến lượt Derek. Thế rồi, từ bàn sau lưng chúng tôi bật lên tiếng cười hô hố. Tôi quay lại thì thấy hai cặp lớn hơn tôi chừng một, hai tuổi. Hai cô gái cười khẩy vẻ coi thường. Một gã cố nhịn cười đến đỏ mặt tía tai. Gã kia không buồn giữ phép tắc, cứ ôm bụng cười sặc sụa.

Tám con mắt đều đổ dồn vào tôi.

Không chỉ có thế. Mọi người trong quán ăn đều quay sang nhìn tôi chăm chăm.

Cảnh tượng ấy giống như cơn ác mộng khi bạn bè cười cợt bạn, còn bạn thì cứ đi hết các hành lang, bụng phân vân không biết họ cười cái gì cho đến khi nhìn xuống và phát hiện ra mình không mặc quần. Nhưng rõ ràng tôi có mặc quần mà. Tôi chỉ có thể nghĩ được mỗi một thứ — mái tóc đen trên đầu mình. Nhưng tóc tôi nào xấu tệ *đến vậy* đâu?

“Ôi cháu ơi,” bà lão nói khẽ.

“Ch... chuyện gì vậy ạ? Ch... cháu đã làm gì sai ư?”

Bà ghé sát lại bên tôi, đôi mắt long lanh. Nước mắt ư? Sau bà lại...?

“Bà xin lỗi, chỉ tại...” Bà buồn bã cười. “Chỉ tại bà thích nói chuyện với cháu quá. Có vẻ như cháu là một đứa bé ngoan.”

Tôi nhác thấy Derek vừa rời dòng người xếp hàng và đang xăm xăm bước đến, quắc mắt nhìn bọn con trai đang cười sằng sặc. Bà lão đứng dậy, một lần nữa nhoài qua bàn ghé sát tôi

nói nhỏ.

“Thật vui vì được nói chuyện với cháu,” bà đặt tay lên tay tôi và... tay tôi xuyên qua tay bà.

Tôi vội đứng bật dậy.

“Bà xin lỗi,” bà lão lại khấn khoản.

Nét mặt bà buồn đến nỗi tôi chỉ muốn an ủi, nói rằng bà đừng bận tâm, tôi mới là người có lỗi. Nhưng trước khi tôi kịp mở lời, bà lão đã mờ dần và biến mất. Sau đó tôi chỉ nghe tiếng cười rộ lên, tiếng người nói xôn xao, nào là “điên khùng”, nào là “chập mạch”... Tôi đứng như trời trồng giữa phòng cho tới khi Derek đến nắm tay tôi, nhẹ nhàng đến nỗi tôi gần như không cảm thấy có tay anh ở đó.

“Đi thôi,” anh lên tiếng.

“Phải đấy,” gã đang ngoác mồm cười nói vống lên, “Vé vào cửa của bạn gái mày hết hạn rồi.”

Từ từ ngẩng lên nhìn, Derek mím môi. Đã quá quen với cảnh đó, tôi vội nắm tay anh. Anh chớp mắt như bừng tỉnh và gật đầu. Lúc chúng tôi quay lưng đi ra, gã ngồi cùng bàn tên kia còn phụ họa.

“Đến bệnh viện tâm thần tán gái à?” Gã lắc đầu. “Thảm hại thế.”

Khi đi ngang qua cửa sổ phía trước, tôi thề mọi thực khách đều dán mắt vào chúng tôi. Tôi kịp thấy vẻ mặt của nhiều người trong số họ: thông cảm có, thương hại có, ghét bỏ có, và ghê tởm cũng có. Derek bèn chen vào giữa tôi và khung cửa, cố tình che không cho tôi phải nhìn cảnh ấy.

“Mọi người đâu cần phải làm thế,” Derek nói. “Mấy thanh niên đã đành. Một lũ ngu ngốc. Nhưng người lớn đáng lẽ phải biết cư xử hơn chứ. Giả như em bị tâm thần thật thì sao?”

Đưa tôi đi vòng ra sau bãi đậu xe, Derek dừng lại đứng dưới bóng của tòa nhà.

“Em sẽ không bao giờ phải nhìn mặt họ nữa. Nếu họ có thể đối xử với người bị bệnh tâm thần như vậy, em chẳng cần bận tâm đến bọn họ làm gì. Đúng là những kẻ tha hóa.”

Tôi chỉ im lặng nhìn đăm đăm bãi xe và thoáng rùng mình. Derek nhích lên đứng chắn trước mặt và che gió cho tôi.

“T... ta nên đi thôi,” tôi nói. “Anh cũng phải ăn chứ. Em xin lỗi.”

“Sao em phải xin lỗi? Chì vì em nói chuyện một mình ư? Thế thì đã sao nào? Đây người nói một mình, có sao đâu? Đáng lẽ bọn họ không nên để ý làm gì.”

“Nếu là anh, anh có để ý không?”

“Không. Có phải chuyện của anh đâu. Anh...”

“... không cười nhạo, cũng không nhìn chòng chọc. Em biết. Tuy nhiên, anh không thể không để ý. Có thể anh sẽ giả bộ làm lơ, nhưng anh vẫn nghĩ về nó, về cái người làm trò đó, phân vân không hiểu cô ta mắc chứng gì, liệu cô ta có bất ngờ phát khùng và rút súng bóp cò chẳng...” Tôi vòng tay ôm sát người. “Em nói lan man rồi. Nhưng chắc anh cũng hiểu. Trong quán ăn vừa rồi, em đã vui vẻ chuyện trò với một người mà em không hề ngờ rằng đó chỉ là một hồn ma.”

“Sau này em sẽ biết cách phân biệt thôi.”

“Bằng cách nào đây? *Bề ngoài* họ trông y hệt người thường. *Giọng nói* của họ cũng giống nữa. Ngoại trừ chuyện họ đi xuyên qua đồ đạc, còn lại chẳng có manh mối nào. Chẳng lẽ từ giờ em không nên nói chuyện với người lạ? Chẳng lẽ hễ thấy có người đến gần em phải tảng lờ đi? *Bởi như thế* mới là bình thường.” Tôi lắc mạnh đầu. “Em lại nói nhảm rồi. Xin lỗi anh. Em cũng xin lỗi vì đã khiến anh phải liên lụy.”

“Em tưởng anh bận tâm ư?” Chống tay lên bức tường trước mặt, Derek cúi xuống nhìn tôi. “Em sẽ học được phương pháp cho xem. Những người gọi hồn khác đều thế cả. Em chỉ cần chú tâm tìm cách nhận biết thôi.”

“Trước khi họ bắt em nhốt lại ư?”

“Ta đang trên đường chạy trốn cơ mà. Em có thể vào quán ăn, cố ý nói chuyện một mình hay tìm cách tự nhốt mình vào chỗ nào có giường êm và máy nước nóng trong phòng tắm ấy.”

Tôi gượng cười. “Ngay lúc này, chỉ cần được ăn đồ nóng sốt là ổn rồi.”

“Vậy ta uống sô-cô-la nóng nhé?”

“Gì cơ?”

“Trên đường ra đây, anh có thấy mấy quán nhái phong cách của Starbucks đấy. Nào ghế bành bự, có cả lò sưởi nữa này... không đông khách lắm đâu. Đây không hẳn là thị trấn cà-phê-năm-đô-lạ.”

Hình dung ra cảnh được cuộn tròn trên ghế bành êm ái kê trước lò sưởi, nhắm nháp ly sô-cô-la bốc khói, tôi mỉm cười.

“Em đồng ý rồi nhé,” Derek nói. “Ta sẽ ăn bánh sô-cô-lạ hạnh nhân hoặc bánh quy. Một bữa tối thật bổ dưỡng. Theo anh nhớ thì mình đi hướng này...”

Hai chúng tôi lên đường.

Quán cà phê nằm ngay trên đường có trạm xe buýt Chúng tôi cố gắng đến được đó càng nhanh càng tốt để tránh cái lạnh tái tê. Sau khi băng quá hai bãi đậu xe, chúng tôi nhìn thấy một đường có thể đi tắt: một sân chơi. Tôi vừa định băng qua đường thì Derek ngăn lại.

“Thường thì giữa đêm tối thế này em sẽ không muốn vào một nơi như vậy đâu.”

Tất nhiên anh nói đúng. Thoạt trông nơi ấy có vẻ vô hại - mấy chiếc xích đu và cầu trượt nằm trên bãi đất không rộng lắm, đầu phía bên kia là một khu vui chơi trẻ em bằng nhựa. Nhưng giữa rừng cây và những đồ chơi ấy có rất nhiều chỗ tối. Sau khi hoàng hôn buông xuống, trẻ con về nhà hết, sân chơi sẽ là nơi lý tưởng cho đám “trẻ” lớn hơn, nguy hiểm hơn đến tột độ.

Vừa nhìn bao quát công viên nhỏ, Derek vừa hít hà không khí.

“Hoàn toàn trống,” mãi sau anh nói. “Ta đi thôi.”

Bọn tôi chạy sang đường. Lúc này, gió nổi lên dữ dội giữa không gian trống trải. Những cơn gió lạnh thấu xương bủa vây chúng tôi. Mấy chiếc xích đu xoắn vặn, kêu kẽo kẹt. Lúc bọn tôi đi ngang qua, một cơn gió mạnh bất ngờ thốc vào một chiếc xích đu khiến nó quật trúng vai tôi. Lảo đảo lùi lại, tôi vừa há miệng kêu đau thì lập tức cát từ mặt đất theo gió xoáy cuốn lên bay đầy miệng. Trong lúc tôi nhổ phì phì, Derek chợt ngừng phất đầu. Anh đứng im như tượng, mặt ngửa lên trời.

“Anh nghĩ thấy gì ư?”

“Anh không chắc nữa... Hình như anh...” Gió đổi hướng. Hai cánh mũi Derek phập phồng. Bỗng mắt anh mở to. “Chạy đi!”

Anh đẩy tôi lên trước và tôi cắm đầu chạy. Trong mấy ngày vừa qua, tôi tập màn ‘chạy thoát thân’ này thường xuyên đến nỗi giờ nào bộ liên tục động lệnh cho đôi chân chạy hết tốc lực và quên cả cảm giác hai bàn chân đau thốn.

Derek chạy sát đằng sau, tiếng bước chân nghe rầm rập.

“Chloe!” Anh hét lên khi có một bóng người rẽ sang hướng tôi đang chạy.

Bị Derek nắm vai, tôi trượt chân vì chưa kịp chủ động dừng lại. Anh kéo tôi vào nấp sau khu vui chơi bằng nhựa cồng kềnh. Một gã đàn ông ung dung đi về phía này. Một người nữa xuất hiện từ hướng ngược lại. Có hai lối thoát thì cả hai đều bị chặn. Derek nhìn lên khu đồ chơi bằng nhựa, trước mặt chúng tôi là bức tường nhựa cứng cao ba mét. Trên nóc còn có một tổ quạ. Cách đó ba mét là một thanh trượt, loại thường thấy ở sở cứu hỏa nhưng nó chẳng đưa chúng tôi đến nơi nào hữu ích cả.

Hai người lạ trông có vẻ mới ngoài hai mươi. Một gã cao gầy, để tóc dài phủ gáy. Mặc áo khoác kẻ ca rô và mang boots, trông như hồi này gã chẳng buồn động đến dao cạo râu. Bọn gã tóc sẫm màu và lùn hơn, vóc người lực lưỡng với nước da ngăm ngăm. Tên này mặc áo da và đi

giày để mềm.

Cả hai đều không giống loại người hay lượn lờ ngoài công viên, lảng nhảng bám theo trẻ con nhằm hỏi xin thuốc lá và tí tiền tiêu vặt. Có thể chúng thuộc loại thích lượn lờ với cánh tài xế lái xe tải hạng nặng, lảng nhảng bám theo các cô gái nhằm bắt họ xưng tên và đòi số điện thoại.

Nhìn bề ngoài chúng cũng không say xỉn. Cả hai đều tỉnh táo, đi đứng nghênh ngang. Mắt chúng trong veo, lấp lánh sáng trong đêm như mắt...

Tôi co rúm người lại.

Hai tay bấu chặt vai tôi, Derek cúi xuống nói nhỏ, “Người sói.”

CHƯƠNG 34

HAI TÊN NGƯỜI SÓI DỪNG cách chúng tôi vài mét.

“Chúng tôi chỉ đi qua đây thôi,” Derek bình tĩnh. “Nếu đây là địa bàn của các anh thì...”

Không để anh nói hết, gã tóc vàng cười khả ố. “Địa bàn ư? Mà nghe chưa Ramon? Nó vừa hỏi xem đây có phải địa bàn của tụi mình không kìa.”

“Tôi biết các anh là người sói. Tôi còn biết...”

Gã tóc vàng giơ một ngón tay lên, dấu môi “suyt” một tiếng rõ to và hất đầu về phía tôi.

“Cô ấy biết rồi,” Derek bảo.

“Chà chà. Thế là phạm luật rồi đấy, sói con ạ. Đừng tiết lộ chuyện ấy cho bạn gái mà chứ, kể cả mấy đứa xinh nhất luôn ấy. Chẳng lẽ cha mà không biết bảo ban mà hay sao? Mà này, cha mà là ai mới được?”

Derek im lặng.

“Hắn thuộc nhà Cain đấy,” Ramon nhắc.

“Mày nghĩ thế thật à?” Gã tóc vàng nheo mắt, nghiêng đầu. “Cũng có thể lắm.”

“Liam, nếu mày từng thấy hai đứa trở lên, mày sẽ khỏi cần thắc mắc. Thằng này” - hắn chỉ Derek - “là con nhà Cain. Bọn nhà Cain thường có ba điểm chung. To như voi. Xấu như quỷ. Ngụ như lừa.”

“Anh ấy không...” Tôi vừa mở miệng cãi thì bị Derek khẽ “suyt” bắt im.

Liam sẵn đến. “Bé xinh vừa nói gì thế?”

“Chúng tôi chỉ đi ngang qua đây thôi,” Derek đỡ lời.

“Nếu đây là địa bàn của các anh thì tôi xin lỗi...”

“Mày nghe chưa Ramon? Nó xin lỗi kìa.” Liam sẵn thêm bước nữa. “Sao, thế không biết mày đang đứng trên địa bàn của ai ư?”

“Không, tôi không biết các anh. Nếu biết...”

“Đây là địa bàn của nhóm *Pack*.”

Derek lắc đầu. “Không phải. Nhóm Pack ở Syracuse cơ...”

“Mày tưởng họ chỉ cát cứ ở một *thành phố* thôi sao?” Ramon nạt nộ. “Cả *bang* New York này thuộc về họ.”

“Này sói con, mày cũng biết nhóm Pack làm gì bọn xâm phạm đấy nhỉ?” Liam xen vào. “Àt cha mày đã cho mày xem mấy bức hình chụp đó rồi.”

Derek không nói gì.

“Mấy bức hình ấy đấy?” Liam sẵn số. “Chụp tên mới đây nhất dám xâm phạm địa bàn của nhóm Pack ấy?”

Derek vẫn làm thinh.

“Cha mày ghét mày lắm phải không? Bởi nếu thương con, ông ấy đã đưa hình cho mày xem để mày không phạm phải sai lầm như hiện tại. Gần đây nhất, khi một thằng ngu si dấn đến bển mảng đến gần đất nhà Pack, họ đã lấy cưa máy xử lý hần. Sau đó họ chụp hình và phát tán khắp nơi để dẫn mặt đấy.”

Ruột gan tôi quặn đau. Nhắm nghiền mắt, tôi chờ hình ảnh kia qua đi. Chúng chỉ bịa chuyện để dọa chúng tôi... và chuyện có tác dụng thật, nhất là với tôi. Tim tôi đập mạnh đến nỗi rất có thể chúng cũng nghe thấy. Derek siết nhẹ một bên vai tôi, ngón tay cái của anh vuốt liên tục như nhắc tôi phải bình tĩnh.

“Chưa, tôi chưa thấy ảnh đó. Nhưng dù sao cũng cảm ơn các anh đã báo trước. Tôi sẽ...”

“Cha mày là ai?” Ramon chưa chịu thôi. “Là Zachary Cain phải không? Tuy da mày ngăm hơn, nhưng mày trông tựa tựa hần. Tính theo tuổi cũng khớp luôn. Có lẽ chính vì thế hần không dạy dỗ mày tử tế được.”

“Hần ngoan rồi,” Liam đế vào. “Nhưng nếu Zach là cha mày thì lẽ ra mày phải biết tránh xa đất nhà Pack chứ.”

“Thế ư?” Derek lãnh đạm.

“Thế mà không biết cha mà chết như thế nào à? Gã đàn đó gia nhập bọn nổi loạn chống lại ngài Pack và bị bắt. Hắn bị tra tấn cho đến chết ngay tại Syracuse đấy.” Hắn nhìn Ramon. “Có phải bọn họ cũng dùng cưa máy không?”

Derek ngắt lời, “Nếu nhóm Pack độc ác như vậy, sao các anh còn đến địa bàn của họ?”

“Chắc có lẽ vì tội tao cũng trong nhóm Pack.”

“Nếu quá đúng như thế, các anh đã không gọi nhóm Pack là ‘họ’, ‘bọn họ’... nào là đất của ‘họ’, ‘bọn họ’ làm thế này thế nọ.”

Liam cười sảng sặc. “Coi kìa. Con nhà Cain cũng có não đấy chứ. Chắc chắn được di truyền từ mẹ mà rồi.”

“Mày muốn biết tại sao tội tao đến đây không?” Ramon vặn vẹo. “Để van xin ngài Pack thương tình. Nghe này, năm ngoái tội tao có kết bè với một đứa người Australia. Sau rồi mới biết tại sao nó bỏ xứ mà đi.”

“Là loại người sói ăn thịt người,” Liam chêm vào.

“Ăn thịt người ư?” Tôi buột miệng, dù không cố tình.

“Một thú vui đáng ghê tởm. Săn người ư? Giết người ư?” Liam mỉm cười. “Toàn trò thể thao hay ho cả. Nhưng còn ăn thịt họ? Không phải phong cách của tao. Trừ khi mày tính vụ ở Mexico...”

Derek ngắt lời hắn. “Vậy nếu các anh được phép đến địa bàn của Pack, tôi dám chắc họ sẽ không rầy rà tôi. Tôi không gây rối đâu.”

“Có để tao nói hết không hả?” Ramon hùng hổ. “Nó tên Aussie, và không chịu che đậy thói quen xấu của mình. Nhóm Pack đánh hơi thấy chuyện đó. Ngay lập tức, tội tao đứng đầu danh sách đen cần trừ khử của họ.”

“Thế rồi thằng Aussie xuống lỗ, bỏ lại tao và Ramon chịu trận,” Liam tiếp lời. “Nhóm Pack đích cần quan tâm tội tao có ăn thịt người hay không. Trước đó giữa hai bên từng bất đồng với nhau, nên họ mà để mắt đến là tội tao hết đời. Thế là họ ra tay. Đã có lần Ramon bị tóm. May thay, hắn chạy thoát. Đúng hơn là hắn có bỏ lại một phần thân thể.”

Ramon kéo áo lên. Một bên sườn hắn nhằng nhịt vết thương đang lên da non, loại tôi chỉ mới thấy qua hiệu ứng đặc biệt SFX^[1].

[1] Một hiệu ứng đặc biệt của hình ảnh. được quay và dàn dựng trực tiếp tại trường quay nhằm phục vụ cho một bộ phim.

“Hóa ra các anh đang trên đường đến Syracuse,” tôi lên tiếng. “Để phân trần với nhóm Pack.”

“Chính xác. Hay nói đúng hơn, kế hoạch là thế. Nhưng gặp được họ hay không là một nhiệm vụ gian nan đấy, biết chưa? Tụi tao trông cậy vào lòng từ tâm của họ, ấy vậy mà chưa chắc tụi tao đã có cơ hội thanh minh thanh nga gì đâu. Thế rồi tự nhiên tụi tao vớ được dịp may hiếm có.”

Hắn nhìn Ramon. Tên này gật đầu. Trong một thoáng, cả hai đều im lặng. Liam đứng đó, cố nặn ra nụ cười tự mãn.

“Dịp may nào?” Biết chắc Derek sẽ không lên tiếng, tôi bèn hỏi.

“Tao cần đi vệ sinh. Lúc còn cách nơi này khoảng ba cây số. Tấp xe vào lề, tao xuống xe, và đoán xem tao đánh hơi thấy gì nào.”

“Tôi,” Derek đáp.

“Lời cầu xin của tụi tao đã ứng nghiệm. Một đứa nhà Cain cơ à?” Liam lắc đầu. “Sao số tụi tao may thế nhỉ? Nhóm Pack ghét nhà Cain. Một lũ mọi rợ ngu ngốc đến nỗi tự đứt đầu vào tai họa. Nếu đem mày nộp cho họ, bảo họ chính mày mới chuyên ăn thịt người...”

Đằng sau tôi, Derek khẽ nhúc nhích.

“Này sói con, định bỏ đi ư? Như thế là hỗn xược đấy. Mày mà chạy, tụi tao sẽ tóm bạn gái mày, giữ rịt nó cho đến khi mày buộc phải quay lại nghe lời tụi tao.”

Tuy Derek lập tức đứng im nhưng tôi vẫn cảm nhận được nhịp tim đang đập rộn sau lưng mình. Anh thở hổn hển, vật lộn với cơn thịnh nộ để giữ bình tĩnh. Tôi lén dứt tay vào túi, nắm chặt con dao. Derek lại vừa giữ vừa xoa xoa vai tôi như lúc nãy.

“Không sao đâu,” anh thì thào. “Đừng sợ.” Tuy nhiên tim anh vẫn đập thành thịch, cho thấy không có gì ổn cả.

“Phải phải,” Liam nói. “Chắc sẽ không có chuyện gì đâu. Nhóm Pack chưa hẳn là ác thú. Chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mồ côi tội nghiệp phạm lỗi. Nó sẽ không bao giờ tái phạm. Họ sẽ thấu hiểu thôi. Cơ hội của nó là...” Hắn đánh mắt sang nhìn Ramon. “50-50 hả mày?”

Ramon ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu.

Liam quay lại đối mặt với chúng tôi. “Có 50% cơ hội sống sót. Và nếu không được thế, họ cũng xử trí lẹ lắm. Không có vụ cưa máy cho mày đâu.”

“Các anh nói với bọn tôi chuyện đó làm gì?” Tôi lên tiếng. Nghe như một cảnh kinh điển trong phim *Điện viên 007*, khi vai phản diện giải thích hắn định làm gì James Bond và nhờ đó cho anh thời gian tính kế thoát thân. Một việc tôi hi vọng Derek đang làm. Có thể tôi không giúp được gì nhiều — nhất là trong việc âm mưu chống lại người sói — nhưng tôi rất giỏi cản đường.

“Cô em hỏi hay lắm. Sao không túm liền lấy hắn, trói gô cổ, ném lên xe tải, giao ngay cho bọn sói ở Syracuse? Bởi Thủ lĩnh đâu có khờ. Nếu ném vào tay ông ta một thằng nhóc luôn mồm gào lên chối tội, có thể ông ta sẽ lắng nghe thằng bé nói. Vậy chỉ có mỗi một cách hiệu quả thôi: bạn trai của em tình nguyện đi cùng và tự thú.”

Derek hừ giọng. “Không đời nào.”

“Mày không thích kế hoạch đó à?”

Derek trừng mắt nhìn hắn.

Liam thở dài. “Đành vậy. Lựa chọn thứ hai: giết mày rồi vui vẻ với bạn gái mày nhé.”

“Để nó cho tạo,” Ramon phân công. “Còn con nhỏ đó thì mày lo đi. Tạo không thích gái non.”

Liam cười nham nhở. “Tao thì lại thích.”

Ánh mắt hắn lia từ đầu đến chân tôi. Tôi rùng mình, sờn tóc gáy. Hai bàn tay Derek bầu chặt vai tôi.

“Cô ấy không liên quan đến chuyện này. Để cô ấy yên,” Derek gầm lên.

“Không đời nào.” Liam nhe răng. “Tao tưởng mày định nói ‘không’ chứ. Tất nhiên, tao thích nộp một kẻ giơ đầu chịu báng cho nhóm Pack. Nhưng một con bé xinh nhường này, lại biết rõ tạo là ai? Thật...” Hắn cười đều cáng. “Ngon ăn.”

Bị hắn nhìn chòng chọc, tôi co rúm lại, tựa vào Derek. Bàn tay nắm chặt con dao đến độ tay đau nhói. Khi Liam tiếp tục sấn đến, Derek vụt quàng tay qua người tôi. Một tiếng gầm vang lên từ sâu trong lồng ngực anh.

Liam giơ tay định sờ tôi. Thấy người Derek căng cứng lại, hắn rút về, rồi lại dứ dứ để thử phản ứng của anh. Derek gồng người lên khiến Liam cười sằng sặc. Hắn chơi trò đó mãi cho đến khi Ramon phải bật cười.

“Coi kìa,” Liam giễu cợt. “Sói con tìm được bạn trăm năm rồi đấy. Trên đời mấy ai xinh bằng cưng đây?” Ghé sát lại Derek, hắn hạ giọng. “Rồi cũng sẽ chẳng ra sao thôi chú em ạ. Không bao giờ hai đứa thành đôi đâu. Sao giờ mày không dâng nó cho anh, để anh giúp chú mày nhanh chóng quên nó đi? Đau đớn thật, nhưng sẽ qua nhanh mà. Không có gì tiện bằng cách đó.”

Derek gạt tôi ra sau lưng. Hai gã người sói cười rú lên.

“Chắc nó không đồng ý rồi,” Ramon bảo.

“Đừng kéo cô ấy vào chuyện này,” Derek nhắc lại.

Liam lắc đầu. “Sao tao nghe lời mày được? Trông con bé kìa. Nhỏ nhắn, xinh xắn, hai mắt xanh to tròn mở lớn vì hoảng sợ.” Hắn nhào qua Derek để nhìn tôi kỹ hơn. “Tóc này không hợp với bạn gái mày chút nào. Tao vẫn còn ngửi thấy mùi thuốc nhuộm đây. Màu tóc thật là gì vậy? Tao cá là vàng đấy. Mặt mũi thế này thì chắc là một em tóc vàng rồi.”

Kiểu nhìn của hắn khiến tôi buồn nôn.

“Nếu tôi đi với các anh, cô ấy sẽ được yên,” Derek hỏi. “Phải không?”

“*Không*,” tôi nói nhỏ.

“Tất nhiên rồi,” Liam hứa hẹn.

“*Derek*,” tôi kêu khẽ.

Anh đưa tay ra sau lưng, ra hiệu cho tôi im lặng. Đây chỉ là tiểu xảo. Derek đã có sẵn kế hoạch trong đầu rồi. Nhất định anh có dự kiến gì đây.

“Thỏa thuận sẽ thế này,” Derek nói.

“Thỏa thuận ư?” Liam cười. “Này sói con, đây đâu phải một vụ đàm phán.”

“Nếu muốn tôi hợp tác, các anh phải đàm phán với tôi. Tôi sẽ đi với các anh, nhưng trước tiên tôi phải đưa cô ấy lên xe buýt đã. Chỉ cần thấy cô ấy rời đi bình an vô sự, tôi sẽ để mặc các anh sai bảo.”

“Úi chà.” Liam ngạc nhiên. “Trí thông minh của mày có bị xúc phạm chút nào không vậy Ramon?”

“Đương nhiên là có.” Ramon bước lên đứng cạnh bạn hắn.

“Các anh vừa bảo sẽ thả cô ấy xong...”

“Và tụi tao sẽ làm vậy. Nhưng phải sau khi mày làm tốt phần việc của mày đã. Từ giờ cho đến lúc được thả, con bé sẽ là vật thế chấp để đảm bảo mày có làm theo thỏa thuận. Đừng lo, tụi tao sẽ chăm sóc nó cẩn thận...”

Derek lao vọt lên, nhanh đến nỗi bọn chúng chưa kịp cảnh giác. Nắm ngực áo Liam, anh vọt người hắn vào Ramon. Cả hai tên ngã lăn ra đất.

“Chạy đi,” Derek giục.

Tôi rút dao ra.

“Chạy đi!”

Derek đẩy tôi văng lên trước. Tôi bắt đầu cất bước nhưng chậm thôi. Tay lăm lăm con dao,

tôi vừa ngoái đầu vừa chạy một quãng đủ xa để Derek thấy tôi được an toàn mà vẫn không bỏ anh lại một mình.

Derek túm lấy Ramon, quật hẳn vào cột thép trông như cột trong sở cứu hỏa. Đầu hẳn va vào cột kêu “coong” một tiếng.

Liam sẵn đến tấn công Derek. Anh nhảy sang bên tránh được. Trong lúc Ramon nằm bất động dưới đất, Derek và Liam mặt đối mặt, một mặt lừ lừ vờn nhau, mặt khác di chuyển thành vòng tròn. Thấy Liam lại xông tới, Derek vịn người tránh nhưng hẳn đã túm được áo anh, nhấc bổng Derek và ném ra xa.

Derek trượt dài trên mặt đất. Liam hạ được anh nên thông dong nhìn đối thủ vừa thở dốc, vừa ho sù sụ lồm cồm cố gượng dậy. Tôi chạy vòng lại. Thành linh Derek bật dậy và chạy vụt đi.

CHƯƠNG 35

CHÚNG TÔI LEN LỎI CHẠY QUA một khu thương mại tối om. Liam bám theo sát gót. Lúc đến một dãy nhà chung vách, hẳn thụt lại sau. Có vẻ hẳn không muốn bị người ta phát hiện đang đuổi theo mấy đứa con nít. Cố tình chạy sau chúng tôi chừng năm mươi bước chân, rõ ràng Liam dự định khi đến chỗ vắng sẽ lập tức rút ngắn khoảng cách.

Nằm xa xa bên kia dãy nhà là một chuỗi cửa hàng. Khi đến đó, chúng tôi ngoái lại thì không thấy hẳn đâu. Dù thế, hai chúng tôi vẫn tiếp tục chạy qua hai dãy nhà nữa và dừng sau một tiệm bánh đã đóng cửa.

Dựa vào bức tường gạch lạnh buốt, tôi há miệng thở dốc.

“Hình như em muốn học vài chiêu tự vệ?” Derek thở gấp.

Tôi gật..

“Có muốn nghe bài học vỡ lòng cha bọn anh dạy không? Nếu phải đối mặt với đối thủ hơn hẳn mình khoan đánh đấm, ngay khi có cơ hội đầu tiên, hãy làm hẳn ngạc nhiên bằng một ‘đòn’ bất ngờ...” Anh cúi xuống rỉ tai tôi. “Co cẳng chạy thật nhanh.”

Tiếng cười vừa bật lên, hai hàm răng tôi thôi không còn va lập cập vào nhau. Hít một hơi thật sâu, tôi dựa hẳn vào tường, tự cho phép thư giãn một chút.

“Thế có nghĩa Liam mạnh ngang anh à?”

“Dù cho mấy nhà khoa học đó có động tay vào cái gì thì cũng không phải là sức mạnh của anh. Bề ngoài Liam có vẻ nhỏ con hơn, nhưng hẳn khỏe không kém anh và có nhiều kinh nghiệm đánh nhau hơn. Anh khác hẳn những người sói khác.” Derek phải đá dăm dăm dưới cằm. “Không chỉ mình em cần được huấn luyện. Đúng là cha có dạy anh cách sử dụng sức mạnh

làm sao để có lợi cho mình. Chỉ có điều những điều ông dạy không thể dùng để đánh lại người sói.”

Lắc lắc hai vai, Derek gạt lọn tóc ẩm mồ hôi đang che trước mắt. “Dừng chân hít thở một lát xong, ta lại phải đi ngay. Một khi phát hiện bị mất dấu anh em mình, thể nào hắn cũng quay lại tìm cho bằng được.”

“Em khỏe mà,” tôi đứng thẳng dậy. “Lúc nào anh muốn đi tiếp...”

Trên đầu chúng tôi có cái gì lay động. Tôi nhìn lên và thấy Liam từ mái nhà nhảy xuống. Hắn tiếp đất ngay sau lưng Derek.

“Bạn trai cô em chưa đi được ngay đâu. Hắn có chuyện phải làm cho xong đã.”

Liam đâm móc từ dưới hàm Derek khiến anh lão đảo, máu miệng phun vọt ra. Tôi vội lục dao nhưng con dao bấm móc vào đường may trong túi áo. Trong lúc đó, Derek đã đánh lại được Liam. Hai người họ ôm nhau lăn lộn trên đất, người này cố tìm cách ghì chặt người kia.

Tôi đã xem bao nhiêu cảnh đánh nhau trong phim rồi? Thậm chí tôi còn tự sáng tác vài pha hành động nữa. Nhưng việc đứng đó chống mắt nhìn người mình quen biết gặp nguy hiểm đến tính mạng khiến những gì tôi thấy trên màn ảnh chỉ như các cảnh quay chậm.

Trước mắt tôi là màn đối đầu kinh hồn của những quả đấm, cú đá, của tiếng gầm gừ, tiếng thở hồng hộc và cả máu. Mắt tôi hầu như chỉ nhìn thấy máu: máu phun vọt, bắn tung tóe, nhểu tới tấp. Còn tôi chỉ biết đi tới đi lui với con dao lăm lăm trong tay.

Tôi nghĩ đến việc lúc nào mình cũng đứng trong vai trò một khán giả khó tính, lấy làm khó chịu với nhân vật nữ trong phim vừa vô dụng, vừa ngu ngốc, cứ lảng vảng bên lề một trận đánh nhau, tay cầm vũ khí mà chẳng biết làm gì, toàn ngây mặt nhìn nam diễn viên chính bị đâm đá toi bời. Tôi hiểu mình phải giúp Derek. Tôi biết anh đang nguy khốn: hầu hết tiếng gầm gừ, tiếng thở dốc và máu đang đổ ngoài kia là của anh. Tôi không ngại dùng dao. Tôi *muốn* sử dụng đến nó là khác. Nhưng không có cơ hội. Những nắm tay vung tới tấp, những cú đá nối nhau, thân thể hai đối thủ chuyển động loang loáng. Mỗi lần tưởng có thể nhảy vào, tôi lại lao tới, chỉ để thấy trước mắt mình là Derek chứ không phải Liam. Tôi đành rút ngay dao lại trước khi đâm trúng *anh*.

Thế rồi Liam ghì chặt Derek trong tư thế quỳ, tay này chẹt cổ anh, tay kia túm tóc. Thấy hắn lôi đầu Derek ngửa ra sau, tôi chợt nhớ đến cô gái bị đâm toạc cổ ở gần bãi đỗ xe tải và lập tức thôi phân vân là mình có dám ra tay chẳng. Xô thẳng vào Liam, tôi đâm con dao vào phía sau đùi hắn cho đến khi dao lút tới cán.

Liam rú lên, dùng tay trái gạt mạnh tôi ra. Tôi văng ra xa, tay vẫn nắm chặt con dao sắc. Lúc bị tông vào tường, tôi nghe Derek thất thanh gọi tên mình. Phía sau đầu tôi đập mạnh vào tường gạch. Tôi tối tăm mặt mũi, mắt nẩy đom đóm.

Nếu không có Derek đỡ kịp, tôi đã khuỵu xuống đất.

“Em... em không sao,” tôi đẩy anh ra.

Tôi lao đảo đứng dậy, dù hai gối run lấy bầy. Cuối cùng, tôi cũng đứng lên được.

“Em không sao,” tôi nhắc lại, giờ đã thấy khá hơn một chút.

Tôi nhìn quanh. Con dao rơi ngay sau lưng tôi. Tôi bèn nhặt nó lên.

Phía sau Derek, Liam nằm quằn quại dưới đất, vừa cắn nhả vừa cố cầm máu. Chúng tôi chạy vụt đi.

Lần này, dù không bị ai đuổi theo, tôi với Derek vẫn cầm cúi chạy vì biết rằng chỉ cần lấy lại sức, Liam sẽ tiếp tục truy lùng chúng tôi.

“Ta phải tìm nhà vệ sinh cho em thôi,” lúc men tường đi vòng quanh một tòa nhà, Derek bảo.

“Em ư? Em không...”

“Nhất định *phải* tìm ngay nhà vệ sinh.”

Tôi ngậm ngay miệng lại. Rõ ràng Derek chưa hết bàng hoàng. Anh cũng cần rửa ráy và xem thương tích trên người nặng nhẹ đến đâu.

“Thế nào hắn cũng lần theo dấu chúng ta,” tôi nói. “Ta phải lừa hắn để thoát thôi.”

“Anh biết. Anh đang nghĩ kế đây.”

Tôi cũng đang suy tính bằng cách moi óc nhớ lại những cảnh bỏ trốn trong phim có đề cập đến chuyện đánh lạc hướng bọn chó săn. Tôi đang đi chậm chậm thì thấy một vũng nước lớn đọng lại sau trận mưa to và một miệng cống bị rác rến bít kín. Chiều dài vũng nước có dễ đến hơn ba mét. Sau đó, tôi chợt nảy ra sáng kiến.

“Ta lên vỉa hè và đi dọc theo mép đường đi.”

“Sao cơ?”

“Thì cứ làm thế đã.”

Hai chúng tôi chạy men theo vỉa hè một đoạn cho đến khi tôi nhìn thấy cổng một nhà chung cư nhỏ. Đi trước dẫn đường, tôi đến bên cầm nắm cửa mà lôi. Cửa khóa chặt.

“Anh phá khóa được chứ?” Tôi hỏi Derek.

Phủi bàn tay dính máu, anh cầm lấy nắm cửa. Tôi cố nhìn kỹ xem anh bị thương ra sao,

nhưng trời tối quá. Tôi chỉ nhìn máu dính đầy người anh - trên mặt, hai bàn tay và cả trên áo nữa.

Derek giật tung cửa. Chúng tôi vào trong, đi vòng quanh một lát rồi trở ra.

“Giờ ta theo đường cũ đã đưa đến đây,” tôi dặn. “Nhớ đi sát mép vỉa hè. Đi ngược trở lại chỗ cũ.”

Khi đến vũng nước, tôi dừng lại. “Ta sẽ lội qua vũng nước này.”

Derek gật đầu. “Khi Liam đến đây, hắn sẽ lần theo dấu ban này và tưởng ta còn trong chung cư nọ. Hắn sẽ không phát hiện ta đã quay ngược trở lại. Thông minh đấy.”

Lội qua vũng nước lạnh như băng ngập đến mắt cá chân khiến Derek hết cả bàng hoàng. Xong xuôi, anh tiến lên dẫn đường và cụng tôi đi xuôi theo chiều gió để Liam không đánh hơi thấy. Sau đó, anh kéo tôi vào một quán cà phê. Trong quán chỉ có vài người. Họ đều tùm tùm tại quầy pha chế chuyện với người phục vụ. Lúc chúng tôi đi thẳng vào nhà vệ sinh, chẳng ai buồn ngẩng lên nhìn.

Derek lôi tôi vào phòng vệ sinh nam và cài chặt cửa. Trước khi tôi kịp phản đối, anh nhắc bồng tôi lên quầy và xắn tay áo đến khuỷu như đang chuẩn bị cho một ca phẫu thuật.

“Kìa, Derek...?”

Nhúng giấy vệ sinh vào nước, anh nâng cằm tôi lên và lau mặt cho tôi.

“Derek? Em có bị thương đâu.”

“Người em đầy máu đây này.”

“Nhưng đó không phải máu của em. Thật đấy. Là máu của...”

“Gã người sói. Anh biết. “Anh cầm tay tôi chìa dưới vòi nước và bắt đầu kỳ cọ. “Chính vì thế anh mới phải rửa cho sạch.”

“Derek?” tôi cúi xuống, cố quan sát nét mặt anh. “Anh vẫn bình thường đấy chứ?”

Anh ra sức chà rửa. “Có hai cách để biến thành người sói. Một là bẩm sinh, hai là bị người sói cắn. Nếu nước dãi của người sói vào được mạch máu người, nó sẽ hoành hành như một loại virus vậy.”

“Cả máu cũng thế ư?”

“Cha anh bảo không, chỉ nước dãi thôi. Nhưng biết đâu ông sai. Nhìn em kìa, người chỗ nào cũng thấy vết trầy xước. Đã vậy máu còn dính khắp nơi nữa.”

Tôi chỉ bị vài vết trầy nhỏ và dính chút máu. Nhưng tôi đành ngậm miệng để mặc anh kỳ cọ.

Trong lúc đó, tôi nhìn xem *anh* bị thương ra sao. Đá dăm găm lỗ chỗ lên đôi má xây xát của Derek. Lúc này anh có bị chảy máu mũi. Da thịt có bị bầm dập không ư? Một bên mắt đã bầm đen lại rồi. Có phải máu dính ở khóe mắt không nhỉ? Mũi anh bị rách và sưng vều. Chả biết có cái răng nào bị lung lay hay gãy không.

“Đừng có nhấp nhồm nữa, Chloe.”

Nhưng tôi không ngồi yên được. Rõ ràng anh cần được chăm sóc vết thương hơn tôi. Nhưng nếu Derek chưa xong, tôi có nói cũng chẳng ích gì.

Cuối cùng, thấy Derek có vẻ đã rửa sạch mọi vết máu - và mấy lớp da trên cùng — tôi liền bảo, “Giờ đến lượt anh.”

“Em cởi áo khoác và áo nỉ ra đi.”

“Em *chẳng* còn vết bầm nào nữa mà Derek. Tin em đi, chưa bao giờ em sạch hơn thế này đâu.”

“Tay áo em dính máu kia kìa.”

Lúc tôi cởi áo, khóa kéo móc vào vòng cổ của tôi.

“Dây khóa móc vào...”

Tôi vừa bảo thế thì Derek khẽ giật áo khoác... sợi dây chuyền đứt phụt, mặt dây rơi ra. Derek rửa thềm và nhanh tay chộp được trước khi nó rơi xuống sàn.

“... vòng cổ của em.”

Anh lại rửa khẽ rồi bảo, “Anh xin lỗi.”

“Lúc trong hẻm, con bé ấy đã định giật sợi dây,” tôi nói dối. “Nên chắc khóa cài yếu sẵn rồi. Anh đừng lo quá.”

Anh nhìn xuống bàn tay đang cầm mặt đá. “Có phải lúc trước đá màu đỏ không?”

Mấy hôm nay tôi không để ý đến — không có gương, còn mặt đá luôn ở trong cổ áo tôi. Lúc trước hình như nó đã khang khác, nhưng bây giờ thì mới chuyển màu rõ ràng hơn, gần như là màu xanh dương.

“Đây... đây kiểu như là một loại bùa hộ mệnh,” tôi nói. “Mẹ tặng nó cho em, chắc là để đuổi ông kẹ — và thực ra là mấy hồn ma.”

“Ra vậy.” Chăm chú nhìn mặt đá giầy lát, Derek lắc đầu và đưa trả lại. “Em nên luôn mang nó bên mình thì hơn.”

Tôi dúm sợi dây vào tận đáy túi quần để nó không thể rơi ra ngoài. Sau đấy tôi cởi áo nỉ mặc bên ngoài rồi xắn cao tay áo sơ mi. Máu không chảy ngược lên đó nhưng Derek vẫn bắt tôi phải rửa kỹ hai cánh tay.

“Rồi đó, *giờ* ta chăm sóc cho cái người thực sự đánh nhau được chưa? Anh chảy máu nhiều lắm. Hình như chủ yếu là máu mũi thì phải.”

“Ừ.”

“Mấy lần anh bị đánh vào ngực. Xương sườn anh sao rồi?”

“Chắc cũng bầm tím. Nhưng không bị thương nặng.”

“Cởi áo ra.”

Derek thở dài, như thể chính *tôi* mới là người hay lắm điều.

“Hay anh muốn em ra ngoài để anh tự chăm sóc vết thương...”

“Không đâu.”

Derek cởi áo ra, gấp cẩn thận và đặt lên quầy. Cổ áo anh đầy máu nhều từ môi và mũi nhưng phía dưới đó không có vết máu. Chắc đánh nhau kiểu “thượng cẳng chân, hạ cẳng tay” khác với đánh nhau có vũ khí ở chỗ đó. Derek bảo sườn bên phải anh đau nếu bị chạm phải, nhưng nói thật, tôi không phân biệt được bị bầm tím và gãy xương khác nhau ở điểm nào. Derek vẫn hô hấp bình ổn, điều đó mới quan trọng.

“Được rồi. Giờ đến mũi. Anh cô bị giập sụn không? Có đau lắm không?”

“Nếu anh có bị gãy chỗ nào thì em cũng chẳng làm gì được đâu.”

“Để em xem mắt anh vậy.”

Anh làu bàu nhưng không kháng cự. Những tia máu vằn đỏ ở khóe mắt đã tan và tôi không thấy có vết rách. Tuy nhiên quầng mắt anh bầm đen. Khi nghe tôi thông báo vậy, anh chỉ hừ giọng. Tôi bèn lấy giấy vệ sinh mới và nhúng nước:

“Má anh dính đất. Để em...”

“Không.”

Derek chớp nhanh tay tôi, không cho tôi chạm vào. Anh cầm giấy vệ sinh nhào người qua quầy và tự lau đất trên mặt. Tôi cố nén không nhăn nhó xuyết xoa. Viên đá dăm nhọn đâm rách má Derek.

“Anh phải đi khám bác sĩ xem thế nào.”

“Ừ.” Anh nhìn bóng mình trong gương, nét mặt không biểu lộ chút cảm xúc. Mãi sau, khi phát hiện tôi đang nhìn chằm chằm, Derek quay đi và lùi xa khỏi gương. Tôi đưa anh thêm giấy thấm ướt. Derek tự lau cổ và vùng cổ áo còn lấm tấm máu khô.

“Chai khử mùi còn không?” Derek hỏi.

Rút chai khử mùi trong túi áo khoác ra, tôi đặt nó lên quầy. Anh vẫn loay hoay gột rửa.

“Lúc ở ngoài sân chơi, anh có thỏa thuận với chúng. Anh nói dối phải không? Về chuyện đi với chúng ấy? Anh chỉ nói thế để dụ chúng thôi.”

Im lặng kéo dài bất bình thường.

“Derek?”

Không ngẩng lên, Derek chỉ vói tay lấy thêm giấy. Mắt anh nhìn lảng đi hướng khác.

“Lúc đó anh nghe thấy chúng nói gì không vậy?” Tôi không chịu bỏ qua.

“Về chuyện gì mới được?” Cúi gằm nhìn đoạn giấy, Derek chậm chạp gấp gọn nó lại trước khi ném vào thùng rác. “Săn người như trò thể thao tiêu khiển ư? Ăn thịt người ư?” Giọng anh cay đắng làm tôi đau lòng. “Có, anh có nghe đoạn đó.”

“Chuyện ấy chẳng liên quan gì đến anh cả.”

Derek ngược nhìn lện. “Không ư?”

“Không, trừ phi phần người sói biến anh, vừa thành ác thú thực sự vừa biến anh thành một gã biến thái lỗ mãng.”

Derek chỉ nhún vai và lặng lẽ xé thêm giấy.

“Anh có muốn thử săn người không, Derek?”

“Không.”

“Anh có nghĩ đến chuyện đó không?”

“Không.”

“Thế còn ăn thịt người thì sao? Anh có nghĩ đến không?”

Anh nhìn tôi với vẻ mặt chán ghét. “Tất nhiên là không rồi.”

“Có bao giờ anh mơ đến chuyện giết người không?”

Anh lắc đầu. “Chỉ mấy con hươu và thỏ thôi.” Thấy tôi nhú mày, anh giải thích. “Mấy năm

rồi anh hay nằm mơ thấy cảnh mình biến thành chó sói. Phi như bay trong rừng. Săn hươu và thỏ.”

“À phải. Giống chó sói, không phải quái vật ăn thịt người.”

Derek nhúng giấy vào nước.

“Vậy sao anh định để chúng đưa anh đến chỗ...” Tôi ngừng lại. “Nhóm Pack. Chẳng lẽ anh muốn thế thật ư? Bảo chúng anh sẽ đi, và sau khi chúng thả em, anh kể thật hết với nhóm Pack và coi đó như một cách tự... tiến cử? Anh định gặp gỡ họ thật phải không? Định ở cùng với đồng loại của mình ư?”

“Không. chuyện đó đối với anh chẳng quan trọng. Tuy nhiên, cha anh bảo những người sói khác đều muốn thế. Ba người sói cùng nhóm thí nghiệm với anh xem trọng điều ấy - chúng ghét tất cả những ai không phải là người sói. Anh thì sao ư? Anh không quan tâm. Lý do anh muốn gặp một người sói cũng giống em muốn gặp một người gọi hồn vậy. Trò chuyện, nghe mách nước, được học hỏi, gì cũng được. Nhất là những ai không coi săn người là một trò tiêu khiển hay ho.”

“Chẳng hạn nhóm Pack. Họ giết bọn ăn thịt người và cũng không khoái cho lắm trò săn người. Có phải anh nghĩ thế không? Anh có thể tìm đến và họ sẽ giúp anh? Khi hỏi anh có nghe hai tên giết thuê kia nói gì không, ý em muốn nói đến nhóm Pack đấy. Em sợ những gì họ có thể làm với anh. Giết người sói bằng cưa máy và những thứ tương tự.”

Derek hừ mũi.

“Vậy có nghĩa là anh không tin.” Nhẹ cả người, tôi gật đầu. “Chẳng ai tin đâu. Làm gì có chuyện cắt khúc người ta bằng cưa sắt, chụp hình rồi phát tán khắp nơi? Hai gã đó chỉ cố dọa anh thôi.”

“Không, anh tin là có hình chụp đó. Chắc chắn hai tên ấy tin nhóm Pack thật sự giết người bằng cách đấy. Nhưng ắt vụ hình ảnh là giả mạo. Chỉ cần dùng hiệu ứng hình ảnh đặc biệt hoặc hóa trang là được phải không?”

“Dĩ nhiên, nhưng tại sao phải thế chứ?”

“Thì em vừa nói đó thôi. Để dọa mọi người. Liam và Ramon tưởng nhóm Pack làm thế thật nên chúng không dám bén mảng đến đây. Nghe có vẻ hợp lý đấy chứ.”

“Nhưng bản thân anh có bao giờ nghĩ có chuyện đó không?”

Vẻ mặt chán ghét lúc nãy lại xuất hiện. “Tất nhiên là không rồi.”

“Nhưng anh đã suy xét đến việc giao đời mình vào tay những kẻ có thể làm điều ác như thế? Một nhóm người sói tự cho mình quyền vào vai quan tòa và bồi thẩm đoàn để xét xử đồng loại? Tra tấn và giết hại những người sói khác? Nếu biết chuyện đó là thật, liệu anh có đến tìm

họ, vờ như anh từng giết người và hi vọng họ sẽ nương tay vì anh chưa đến tuổi trưởng thành không? Hay anh chấp nhận những việc sai trái của họ? Nếu họ cho rằng anh không đáng sống, biết đâu họ đúng ư?”

Tôi quả thực có chút châm chọc khi nói những lời ấy. Nhưng sau đó, mãi không thấy anh trả lời, tim tôi đập thình thịch.

“Derek!”

Anh ném giấy vào thùng rác. “Không, anh chưa vội viết di chúc đâu, được chưa?”

“Anh không nên làm thế thì hơn.”

“Sẽ không đâu, Chloe,” Derek khẽ nói. “Anh nói thật đấy. Anh không gặp họ đâu.”

Khi chạm mắt nhìn nhau, cơn hốt hoảng làm đầu tôi ong ong biến mất, nhường chỗ cho một cảm xúc khác. Tim vẫn đập mạnh nhưng cổ họng tôi lại khô đắng...

Vội nhìn lảng đi, tôi lí nhí, “Vây thì tốt.”

Anh lùi lại. “Ta đi thôi.”

Tôi gật đầu và rời quầy.

CHƯƠNG 36

KHI TÔI ĐƯA ÁO KHOÁC của mình cho Derek, anh mặc luôn lên người mà không hề phản đối — nó giúp che vết máu lổm đổm trên áo anh. Lúc chúng tôi ra khỏi nhà vệ sinh, mọi người trong quán cà phê có nhìn thấy nhưng họ chỉ nhắc to rằng nhà vệ sinh là dành cho khách mua đồ uống mà thôi.

Quán cà phê có dán quảng cáo khuyến mãi nhân dịp xuân sang trên bình giữ nhiệt trang trí tên quán, nên Derek gọi một bình sô-cô-la nóng và hai ly giấy. Thêm sáu cái bánh rán, chúng tôi có bữa tối mang theo ăn đường.

Tuy nhiên bọn tôi không thể quay lại trạm xe buýt. Nếu như không có chuyện gì xảy ra. Chắc giờ này Liam, có lẽ đã nhập bọn cùng Ramon, vẫn đang săn lùng chúng tôi. Nếu lúc trước có theo dõi thì hẳn chúng biết chúng tôi sẽ ra trạm xe và hiện giờ chúng đang đón lõng ở đó.

Thế là tôi với Derek đi xuôi chiều gió hoặc len lỏi sau những tòa nhà cao tầng, sau đó đứng cách trạm nửa dặm nhà chờ xe buýt tới. Không thấy bóng dáng hai tên người sói đâu. May mà đây chỉ là trạm thường, không phải trạm cuối - dù chúng có theo dấu chúng tôi vào cửa hàng hoa ban nãy, chưa chắc chúng đã đoán ra chúng tôi vào đó để mua vé xe.

Thế nhưng chỉ sau khi lên xe trót lọt và xe từ từ chuyển bánh, tôi mới hoàn toàn yên tâm.

Khi uống đến ly sô-cô-la thứ hai, mắt tôi dần díp lại.

“Em nên chớp mắt một chút,” Derek khuyên.

Tôi cố nhin để không há miệng ra ngáp. “Chắc cũng không lâu đâu nhỉ? Khoảng một tiếng rưỡi nữa chẳng?”

“Gần gấp đôi chừng đó. Xe đã có lộ trình định sẵn mà.”

“Gì cơ?”

“Tuyến xe này đi vòng quanh mọi thị trấn nhỏ trước khi đến trạm cuối,” anh giải thích.

Derek lấy cái cốc rỗng trên tay tôi. Tôi cựa quậy, tìm tư thế thoải mái. Derek bèn cuộn tròn chiếc áo len tôi cởi ra khi nãy và đặt lên vai mình.

“Dựa vào đây. Anh không cần đâu.”

“Tin vui đấy.”

Derek cười khẽ. “Yên tâm đi.”

Tôi tựa vào vai anh.

“Vài tiếng nữa em sẽ được nằm giường đang hoàng. *Tin* ấy còn vui hơn phải không?”

Có phải điều gì càng giản dị càng khiến ta ngạc nhiên như vậy chẳng? Nhưng khi nghĩ đến lời Derek vừa nói, tôi ngẩng phắt lên, nụ cười chợt tắt ngấm.

“Thế lỡ...?”

“Lỡ chú Andrew không có nhà chứ gì? Hoặc chú ấy không cho hai người kia tá túc? Nếu vậy, mình sẽ tìm Simon rồi ném tiền vào một nhà nghỉ giá rẻ. Đêm nay thế nào mình cũng có giường. Anh hứa chắc thế.”

“Và cả nhà tắm nữa.”

Derek lại cười khẽ. “Ừ, cả nhà tắm nữa.”

“Ta ơn Chúa.” Tôi lại gác đầu lên chiếc gối làm bằng áo. “Còn bây giờ anh đang mong chờ gì nhất?”

“Đồ ăn.”

Tôi cười giòn. “Chắc thế rồi. Một món gì *nóng sốt*. Em cũng đang thèm đây.”

“Vội lại phải tắm một cái. Anh nhất định phải tắm mới được.”

“Chà, chắc chúng ta đến đánh nhau vì tranh giành phòng tắm mất thôi. Nếu tên ban nãy đánh hơi thấy mùi thuốc nhuộm thì chắc tại trước đó em gội đầu không kỹ. Nghĩa là thứ thuốc nhuộm này kinh lắm đấy.”

“Lại nói về chuyện đó. Chuyện màu tóc của em ấy. Anh không cố ý...”

“Em biết. Anh chỉ chọn màu nào khiến em khác hẳn. Và nó có tác dụng đấy.”

“Phải, nhưng trông không tự nhiên gì cả. Ngay cả hai tên đó cũng phát hiện ra. Em cứ gội sạch đi, rồi mình sẽ mua thuốc nhuộm màu đỏ, đúng loại em thích.”

Tôi nhắm mắt. Lúc sắp ngủ thiếp đi, tôi nghe Derek ngâm nga rất khẽ, phải rất chú ý mới nghe được. Tôi bèn ngẩng đầu lên.

“Xin lỗi,” anh nói. “Không hiểu sao giai điệu ngớ ngẩn này cứ vang mãi trong đầu anh. Anh chẳng biết tên bài hát là gì:”

Tôi hát khẽ vài câu trong bài “Daydream Believer.”

“Đúng rồi,” Derek ngạc nhiên. “Sao em...?”

“Tại em đấy. Hồi bé, mỗi khi thấy em khó ngủ, mẹ em lại hát bài đó. Đệm qua em có hát lại. Một ca khúc của nhóm Monkees — ban nhạc nam đầu tiên trên thế giới.” Tôi liếc nhìn anh. “Sao, nghe xong, anh thất vọng lắm phải không?”

“Chí ít cũng không phải mình em vẫn còn hát bài ấy.”

Tôi mỉm cười, lại tựa đầu vào vai Derek, đắm mình trong tiếng ngâm nga khe khẽ của anh và ngủ thiếp đi.

Đến một trạm trong hành trình “vòng quanh mọi thị trấn nhỏ” của xe buýt, chúng tôi xuống xe. Khi nghe Simon báo nhà chú Andrew ở ngoại ô thành phố New York, tôi tưởng đó là Hudson Valley hay Long Island. Nhưng xe buýt “thả” chúng tôi ở một thị trấn mà thoát nghe tên tôi chỉ thấy lạ hoắc lạ huơ. Derek bảo nơi này cách thành phố gần năm mươi cây số và cách nhà chú Andrew chừng một cây số rưỡi.

Có lẽ bởi biết mình sắp đến đích, nên tưởng chừng chúng tôi đi nốt đoạn đường cuối cùng chỉ trong mấy phút. Derek và tôi vừa đi vừa nói chuyện, cười đùa không ngớt. Một tuần trước, nếu có người bảo Derek cũng *biết* nói đùa và làm trò hề, tôi sẽ không tin đâu. Nhưng giờ anh đang thấy thoái mái, thậm chí là phấn chấn, vì biết đích đến đang rất gần.

“Sắp đến nơi rồi đấy,” Derek nói.

Hai chúng tôi đang đi trên con đường nhỏ rợp bóng cây Đây không phải là miền thôn quê

thuần nông. Trông giống một khu dân cư làm nghề nông hơn, nhà cửa xa trục đường chính, nép mình sau hàng rào, tường xây hoặc bờ dậu xanh tốt quanh năm. Thấy tôi nheo mắt nhìn, Derek chỉ trỏ.

“Em có thấy mấy cột đèn dùng khí đốt cổ lỗ sĩ ở cuối ngõ kia không? Đèn sáng kìa. Dấu hiệu tốt đấy.”

Chúng tôi rẽ vào con ngõ. Giống đường cái phía ngoài, lối nhỏ này cũng chạy ngoằn ngoèo giữa hai hàng cây và cũng dài bằng đường chính. Cuối cùng, khi tôi với Derek đến ngã rẽ, một ngôi nhà xinh xắn mang phong cách thôn quê hiện ra. Đây là kiểu nhà bạn sẽ bắt gặp tại một thị trấn cổ kính của nước Anh với những bức tường đá, dây thường xuân xanh rờn và khu vườn nhỏ sẽ còn rực rỡ hơn trong một hoặc hai tháng tới. Nhưng ngay lúc này, phần đẹp nhất của ngôi nhà là cửa sổ trước đang sáng đèn.

“Họ có ở nhà kìa,” tôi reo lên.

“Trong nhà có người thì đúng hơn,” Derek sửa lại.

Tôi vừa hớn hở tiến lên, anh đã cầm tay tôi lại. Tôi ngoái nhìn, Derek đang ngó nghiêng xung quanh, hai cánh mũi phập phồng. Anh ngửa đầu và cau mày.

“Anh nghe thấy gì vậy?” Tôi thắc mắc.

“Chẳng có gì.” Anh quay người nhìn rặng cây tối đen bao quanh nhà chú Andrew. “Yên ắng quá.”

“Chắc Simon và Tori ngủ rồi cũng nên,” nói thế nhưng tôi cũng hạ thấp giọng và đưa mắt nhìn quanh quất. Kiểu lo lắng của Derek dễ lây thật.

Khi chúng tôi đến lối đi trái sỏi, Derek bất ngờ thụp xuống. Đầu anh cúi thấp, cách mặt đất chừng ba tấc. Tôi những muốn bảo anh đừng hoang tưởng nữa, cứ đi thẳng vào rồi gõ cửa, xem mọi người có trong nhà không. Nhưng kinh nghiệm đã mở mắt cho tôi thấy, với cuộc sống mới hiện tại, những gì trước đây tôi từng cho là hoang tưởng, giờ lại trở thành sự cảnh báo hết sức hợp lý.

Lát sau, Derek gật đầu, đôi vai đang gồng lên vì âu lo chùng xuống đôi chút. Anh đứng thẳng dậy.

“Simon có trong đó không?” Tôi hỏi.

“Có. Cả Tori nữa.”

Ngập ngừng mãi, Derek chậm rãi nhìn quanh ngôi nhà lần cuối, như thể anh cũng nôn nóng muốn chạy ngay đến cửa chẳng kém gì tôi. Thế rồi chúng tôi tiếp tục dẫn bước trên lối nhỏ dẫn vào nhà. Tiếng sỏi nghiền kin kít dưới gót giày ướt. Derek cứ ngóng mãi vào rừng khiến lần này chính tôi là người giật tay anh. Tôi hăm hờ kéo Derek và mong anh chú ý vào lối đi trước mặt.

Cửa trước mở hé.

Derek rửa khế. Kể đến, anh hít một hơi thật sâu, như thể muốn xua đi cảm giác hốt hoảng vừa chợt đến. Vừa ra hiệu cho tôi ra sau lưng mình xong, hình như Derek nghĩ lại, thế là anh vẫy tay bảo tôi chạy đến nép sát vào mé tường ngay cạnh cửa ra vào.

Sau khi tôi đứng riêng một chỗ, Derek mới khẽ đẩy hé cửa, chỉ chừng vài phân. Giây lát sau, anh đẩy thêm lần nữa. Đến lần đẩy cửa thứ ba, một mùi gì bay đến khiến hai cánh mũi anh phập phồng. Anh nhú mày vẻ khó hiểu.

Giây lát sau, đến tôi cũng ngửi thấy mùi hương khét lẹt, quen quen... “Cà phê”. Tôi mấp máy môi. Anh gật. Không thể lẫn vào đâu được - là mùi cà phê cháy.

Derek khẽ đẩy cửa rộng hơn một chút. Tôi dán lưng vào tường và phải cố kìm lòng lắm mới không thò đầu ngó vào nhà. Thay vào đó, tôi quan sát Derek đang nhìn bao quát căn phòng. Nét mặt anh cho thấy chẳng có gì khiến anh phải chú ý.

Ra hiệu cho tôi đứng yên tại chỗ, Derek bước vào trong. Đến giờ tôi đã nôn nóng lắm rồi: nào không ngừng gõ nhịp hai bên đùi, nào bấu chặt đầu ngón chân bên trong mũi giày và tim đập loạn xạ. Tôi chỉ ước mình cũng giống tuýp phụ nữ lúc nào cũng mang theo hộp phấn nén có gắn gương. Tôi sẽ bắt chước các điệp viên trong phim phản gián, dùng gương xem chuyện gì đang xảy ra ở góc tường phía đằng kia.

Khi tôi ngả người ra trước, nhích đến gần khung cửa, tiếng nói nội tâm lạnh lót vang lên, nhắc tôi chớ có hành động ngu ngốc. Anh chàng có giác quan bén nhạy kia làm việc đó tốt hơn tôi.

Mãi sau Derek mới trở ra. Hoa chân múa tay như diễn kịch câm, anh thông báo cho tôi biết rằng, lúc tôi đứng ngoài này, anh đã vào trong nhà kiểm tra. Tuy nhiên, khi liếc nhanh ra ngoài màn đêm đang bao trùm vạn vật, hình như anh nghĩ lại, thôi không hành động theo phản ứng tức thời của bản năng nữa. Chỉ vào túi áo tôi, Derek bắt chước động tác mở dao bấm. Tôi rút dao ra. Ra hiệu ý bảo tôi ra sau lưng anh, Derek chém tay vào không khí, mắt quắc lên nhìn khiến tôi hiểu ngay, *Chloe, ý anh là vậy đấy...* Tôi gật đầu.

Chúng tôi vào trong. Sau cửa chính là hành lang nhỏ có phòng để đồ. Cuối hành lang là phòng khách. Trước cửa tủ vương vài mấy bức thư. Lúc đầu tôi tưởng mấy lá thư theo khe bỏ thư rơi vào trong nhà, nhưng khi quan sát kỹ thì chẳng thấy có cái khe nào cả. Đến lúc đó tôi mới chợt nhớ trên đường vào nhà, tôi có thấy thùng thư tận ngoài đầu ngõ. Một chiếc bàn nhỏ đặt chông chênh ngay góc tường, và trên mặt bàn chỉ có một bì thư quảng cáo.

Thấy Derek đang vào phòng khách, tôi hấp tấp chạy theo kéo lại bị anh quắc mắt nhìn.

Phòng khách nhỏ và ấm cúng, như bao căn nhà chốn thôn quê khác. Đồng gối không đồng bộ chất đầy ghế bành và sofa. Mấy tấm chăn đan tay gấp gọn ghề vắt qua lưng ghế. Hai đầu trên

mặt bàn trống trơn, nhưng ngăn dưới bàn nhét đầy tạp chí. Hai kệ sách quá tải nê m cứng toàn sách là sách. Thiết bị điện gia dụng duy nhất trong phòng là chiếc đèn bàn - ngoài ra không có ti-vi, máy tính hay bất kỳ món đồ công nghệ nào khác. Đúng là một phòng khách kiểu cổ điển để ta nhóm lửa bập bùng trong lò sưởi và nằm cuộn tròn trên ghế với cuốn sách trên tay.

Derek đã ra đến chỗ một cánh cửa khác. Vừa nghe tiếng gõ ván sàn kẹt lên, anh vội dừng phắt lại khiến tôi suýt húc mạnh vào anh. Derek nghiêng đầu. Hoàn toàn yên ắng. Bốn bề lặng ngắt đến rợn người. Ngay cả khi mọi người đi ngủ hết cũng không thể im lìm đến thế được. Tôi nhớ là Simon và Tori đều ngủ ngáy.

Chúng tôi nối đuôi nhau vào bếp. Mùi cả phê cháy khiến chúng tôi không thở nổi. Đập ngay vào mắt là đèn đỏ vẫn sáng trên máy pha cà phê đặt trên quầy bếp, dưới đáy bình là gần hai phân cặn, giống như nguyên bình cà phê đã sôi ùng ục ít nhất cả một ngày dài. Derek vội đến bên và tắt máy.

Trên quầy bếp có một chiếc đĩa đựng bánh sandwich đang cần dỡ. Bên cạnh là hũ mứt mớ nấp, dao phết mứt còn cắm bên trong. Một ly cà phê loại lớn có tay cầm được đặt giữa bàn ăn, kế bên là tờ báo mở rộng. Tôi nhìn vào chiếc ly rót đầy đến hai phần ba: lớp kem phủ mặt đã đóng váng mỏng trắng bết.

Vẫy tay nhắc tôi trở lại vị trí sau lưng anh, Derek đi thẳng ra sau nhà.

CHƯƠNG 37

CĂN NHÀ RỘNG HƠN tôi tưởng, nó có tới bốn cửa mở ra hành lang phía sau.

Cửa thứ nhất dẫn đến phòng dành cho khách. Khăn phủ giường phẳng lì, giém chặt. Khăn mặt và khăn tắm gấp gọn ghề xếp trên mặt tủ để đồ. Không có dấu hiệu cho thấy người nào đấy vừa dùng phòng này. Kế bên là phòng làm việc có kê một tràng kỷ nệm cứng kiểu Nhật - thêm không gian cho khách, nhưng một lần nữa, gần đây không có người sử dụng. Phía bên kia hành lang là phòng tắm. Hệt như hai phòng kia, chẳng có ai dùng đến: xà phòng chưa bóc giấy bao ngoài và chai dầu gội đầu để sẵn trên kệ còn chưa bóc tem.

Cuối hành lang là phòng ngủ chính. Như mọi nơi khác trong nhà, phòng này ngăn nắp, ngoài chiếc giường còn bừa bộn cùng áo choàng tắm nhăn nhúm trên ghế bành. Trên tủ thấp cạnh giường có nửa ly nước lọc đặt cạnh cuốn tiểu thuyết. Trước cửa phòng tắm liền kề là tấm thảm chùi chân dùm dỏ và khăn tắm vắt trên giá treo cạnh vòi sen. Tôi vắt thử cái khăn. Khô ráo.

Trở ra hành lang, Derek lại ngồi xuống hít hà.

“Họ từng ở trong này.”

“Ý anh là Simon và Tori?”

Anh gật.

“Nhưng đêm qua họ không ngủ ở đây,” tôi nói tiếp. “Rõ ràng gần đây không ai dùng phòng này cả.”

Derek lại gật.

“Anh còn ngửi thấy mùi ai khác không?” Tôi hỏi.

“Chỉ mình chú Andrew. Để anh ra trước nhà xem lại đã.”

Derek cất bước đi ra, hình như anh cho là trong nhà vắng tanh nên có để tôi ở lại cũng vẫn an toàn như thường. Lát sau, lúc tôi đang sẫm soi miếng bánh ăn dở trong bếp, anh quay trở vào. Derek đến bên hít hà miếng bánh.

“Của chú Andrew à?”

Anh gật.

Tôi đi đến nhìn tờ báo trên bàn. “Có vẻ chú ấy vừa đọc báo vừa uống cà phê trong lúc chờ máy nướng bánh xong. Sau đó, chú ấy phết mứt, cắn một miếng, và rồi...”

Và rồi *chuyện gì* xảy ra? Đó mới là câu hỏi lớn.

Tôi giờ bình cà phê lên. “Ít nhất từ sáng đến giờ chưa ai tắt máy.”

Derek bước sang, chăm chú nhìn chiếc bình. “Những ngón vòng này cho thấy lúc mới đun, bình gần đầy. Với chừng đó nước bốc hơi, thời gian bắt đầu đun phải từ hôm qua.”

“Trước khi Simon và Tori đến.”

Derek không trả lời. Nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ phía trên bồn rửa, ánh mắt anh chột xa vắng.

“Có phải... cha anh cũng giống vậy?” Tôi hỏi.

“Đúng vào cái ngày ông biến mất?”

Anh chỉ gật nhẹ.

“Còn ai để lại mùi ngoài cửa không?”

Derek từ từ quay lại, dần chú ý đến lời tôi nói. “Có. Nhưng thiếu gì lý do giải thích có người đến trước cửa nhà. Dẫu vậy, không ai đi ngang qua cửa, ít nhất là gần đây không có dấu vết mới.”

“Bàn ngoài tiền sảnh trông như bị ai xô phải, làm thư từ rơi vãi. Sau khi quan sát trong nhà, em tin chú Andrew không phải loại người để nguyên đồ đạc xộc xệch như thế.”

“Ừ.”

“Vậy phải có chuyện bất thường xảy ra ngoài cửa. Có người đến hoặc gọi cửa khiến chú ấy vội vã ra khỏi nhà.”

Giống hệt cha Derek và Simon hồi trước. Tuy không nói ra, nhưng tôi biết Derek cũng có chung ý nghĩ đó.

Đi vòng quanh bếp, tôi cố tìm thêm manh mối. Nhà ngăn nắp đến nỗi sẽ làm nổi bật bất kỳ dấu hiệu bất thường nào. Thế nhưng tôi chẳng tìm thấy gì cả.

“Đây rõ ràng là bữa điểm tâm cho một người. Em không thấy dấu hiệu chứng tỏ Simon hay Tori đã dùng phòng ngủ và phòng tắm dành cho khách. Điều đó cho thấy dù nơi đây có chuyện gì, nó cũng xảy ra trước khi Simon và Tori đến.”

Derek chỉ gật như thể anh đã kết luận như thế từ lâu rồi.

Tôi mở tủ chén bát, mọi thứ bên trong vô cùng gọn gàng. “Hình như Simon cũng y như chúng tay vào nhà, đi quanh quất, phát hiện có chuyện chẳng lành, và rồi...”

Và rồi sao nữa? Đó lại là một câu hỏi khác.

“Nếu Simon và Tori đã đi, ngoài cửa phải có loạt dấu vết thứ hai,” vừa ra cửa bếp, Derek vừa giảng giải. “Để anh ra xem có phải hai đứa trở ra đường không...”

“Hoặc cái này sẽ giúp ta.” Tôi giật bức vẽ nằm lẫn giữa đồng hóa đơn và ghi chú gắn trên cửa tủ lạnh. “Đây là tác phẩm của Simon, đúng chưa nào?”

Tin nhắn này không rõ ràng như bức vẽ Simon để lại ở nhà kho - một nhân vật truyện tranh gắn trên cửa tủ lạnh của chú Andrew là quá lộ liễu. Simon tin Derek sẽ nhận ra tác phẩm của cậu ấy, dù chỉ bằng vài nét vẽ phác đơn giản.

“Ừ.”

“Trông như một người đang bơi vậy. Tuy không hiểu tranh nói gì nhưng...”

“Hồ bơi có mái che,” Derek sải chân bước ra sau nhà tự lúc nào. Anh ngoái đầu gọi với.

Tôi cuống cuống chạy theo anh nhưng khi ra đến nơi, cửa đã đóng sập lại. Tôi bước ra ngoài sân, trời tối đen như mực, những cây cổ thụ mọc sát hai mé nhà, tán cây xòe rộng che kín không cho ánh trăng lọt qua. Từ trong bóng tối, Derek thành linh đi nhanh tới khiến tôi giật

mình kêu khe khẽ. Anh vẩy tôi vào trong và đóng sập cửa lại.

“Cậu ấy không có ngoài đó à?” tôi lên tiếng.

“Chạy rông bên ngoài chẳng phải là ý hay đâu.”

Derek lại cảm bức vẽ ngấm nghĩa hồi lâu, như thể anh đang tìm manh mối cho thấy Simon bị ép phải vẽ tranh đó.

“Cửa trước,” anh nói. “Mình sẽ phải đi khá xa đây. Nấp kỹ vào.”

Nóng nẩy phẩy tay ra hiệu cho tôi đến sát bên, anh rón rén bước đi. Tôi lại rút dao bấm ra và bám theo anh. Một chuyến đi thật lâu la ra hồ bơi có mái che. Cứ đi chuyển được vài bước, Derek lại dừng chân, nghe ngóng và hít hà. Trời tối đến nỗi tôi chẳng làm được gì ngoài việc dồn hết sức chú ý để càng bám sát anh càng tốt.

Thật chẳng dễ dàng đâu vì Derek không chỉ mặc quần áo màu tối mà anh còn di chuyển rất êm nữa. Tôi phải luôn hươ tay ra trước sờ soạng tìm lưng áo khoác của anh để biết chắc anh vẫn còn đi đằng trước.

Cuối cùng, chúng tôi cũng thấy có bãi đất trống. Giữa khu đất ấy có tòa nhà sơn màu nhạt. Thế rồi một tiếng huýt sáo lạnh lạnh vang đến.

“Simon đấy,” Derek bảo tôi.

Anh vụt chạy, để mặc tôi lấn bấn chạy theo. Trước khi Derek đến nơi, cửa đã kẹt mở đón anh.

“Chào anh trai,” Simon khẽ nói. Cậu vỗ mạnh lưng Derek. Tiếng vải áo nylon kêu sột soạt. “Chloe đâu?” “Ngay sau...” Derek quay lại thì thấy tôi đang bước thấp bước cao tít phía sau. “Xin lỗi.”

“Anh quên là không phải ai cũng nhìn được xuyên đêm tối giống mình chứ gì?” Vỗ mạnh lưng anh mình cái nữa, Simon bước đến dang một tay ôm lấy tôi và thì thầm, “Gặp cậu tớ mừng quá.”

Siết chặt cánh tay tôi, cậu ấy định nói thêm gì đó. Nhưng Derek đã cắt ngang bằng tiếng suýt khe, “Vào trong đã.”

Vừa qua ngưỡng cửa, ánh sáng le lói của một chiếc đèn bão liền phủ lấy chúng tôi. Lập tức, Derek cảnh giác nhìn quanh.

“Bình tĩnh nào,” Simon vội trấn an. “Không có cửa sổ. Lúc đi từ ngoài vào, anh đâu có thấy ánh sáng lọt ra phải không nào?”

Derek hừ giọng và bước hẳn vào trong. Đúng như anh đoán, đây là hồ bơi trong nhà, dụng

cụ dùng cho sân vườn và hồ bơi chất ngăn nắp xung quanh. Simon và Tori đã mang hai ghế tựa ngoài bãi cỏ vào đây. Mặt bàn gần đó đầy giấy gói kẹo và vỏ lon Coke cho người ăn kiêng. Tôi nhìn quanh thì thấy Tori đang ngủ trên một cái phao giường chưa bơm hơi.

“Để Tori ngủ càng lâu càng tốt,” Simon vội nói. “Cũng may hai người đến kịp. Một mình em ở với Tori thêm một ngày nữa ư?” Cậu làm bộ như bị bóp cổ.

“Tôi biết rồi nhé,” Tori lên tiếng, giọng ngái ngủ.

Cô ta ngẩng đầu lên. “Tin tôi đi, tôi đây cũng ngán ngẩm không kém.”

Cô ta ngồi dậy, cào tóc ra sau và cố nén cái ngáp dài. “Không có gì chán bằng suốt ngày phải ở bên cái gã khiến con gái phải thốt lên, ‘Mình *đang nghĩ* gì thế nhỉ?’”

“Ít nhất cũng có thể coi đó là tin tốt,” Simon lầm bầm.

Tori quay sang tôi. “Simon *bỏ* tôi ở đây. Một mình. Không vũ khí phòng thân. Phó thác mạng tôi vào tay kẻ đã bắt cóc bạn của cha cậu ta...”

“Thứ nhất, theo những gì tôi được nghe về bùa chú của cậu, ‘vũ khí’ phòng thân của cậu tốt hơn chán mấy ‘ngón phòng vệ’ của tôi,” Simon nói. “Thứ hai, bỏ cậu lại ư? Xin lỗi! Chính cậu không chịu đi với tôi đấy chứ.”

“Tại tôi thấy làm thế là vô ích. Tại sao phải cắm cổ chạy đi tìm mấy kẻ độc ác đó? Tôi tin chắc nếu ta cứ ngồi ì ở đây, thế nào họ cũng tìm đến thôi. Nếu khôn thì đã nên tìm cách tránh xa nơi này càng sớm càng tốt. Nhưng cậu ta lại nói thế nào nhỉ? À, nếu Chloe và Derek không tìm thấy chúng ta thì thật tội nghiệp cho họ. A, chào anh nhé?” Cô ta vẫy tay chào Derek. “Chớ sẵn đợi lốt người. Anh ấy sẽ tìm ra chúng ta thôi.”

Ghé sát tôi, Simon nói khẽ. “Chuyện này vui thật đấy.”

“Rồi....” Tori chưa xong chuyện.

Tôi cắt ngang, “Rồi chúng ta nhớ ra rằng mình đã có một thỏa hiệp đình chiến mang tên ‘chấm dứt cãi vã’. Nếu có vấn đề cần giải quyết thì cũng nên chờ đến khi tìm được chỗ an toàn đã.”

“Ta cũng cần bàn cả kế hoạch cho toàn cuộc chơi,” Derek chêm vào. “Đề phòng lại gặp tình huống này trong tương lai. Ngay lúc này, việc quan trọng là tìm chú Andrew.” Anh quay sang Simon. “Lúc đến đây em đã phát hiện những gì nào?”

Theo lời kể của Simon, cậu cũng thấy đúng những gì chúng tôi tận mắt chứng kiến. Cửa chính hé mở và họ để nguyên hiện trường nhằm cảnh báo cho Derek và tôi phải cẩn thận trước khi vào nhà. Sau khi cùng Tori tìm kiếm khắp nơi, Simon nhận ra mọi thứ tương tự hôm cha cậu mất tích nên họ hối hả đi ngay. Simon vẽ tranh để lại, tìm thấy chìa khóa và lui về trốn trong hồ bơi trong nhà này.

“Em có chìa khóa à?” Derek hỏi ngay.

Simon đưa chùm chìa khóa cho anh.

Derek lật từng chìa lên xem. “Trông như toàn bộ chìa trong nhà đều có cả. Xe hơi vẫn trong ga-ra chứ?” Simon rửa thầm. “Em quên kiểm tra rồi.”

“Ta sẽ xem qua. Nhưng anh cá là xe vẫn còn đó.”

“Xe ư?” Tori vội đến bên. “Ta có xe cơ à?”

“Không đâu. Ta sẽ không...”

Derek vừa lên tiếng thì Tori ngắt lời.

“Anh mười sáu rồi nhỉ?”

“Tôi đã mười sáu cách đây hai tháng, lúc còn bị nhốt trong Nhà mở Lyle. Vì thế tôi không có bằng lái. Nếu có chẳng nữa...”

“Nhưng anh biết chạy xe chứ?” Tori gặng hỏi. “Trông anh già dặn nên cảnh sát sẽ không chặn anh đâu. Chỉ cần không chạy quá tốc độ cho phép, không vượt đèn vàng...”

“Tôi không cuỗm xe của người vắng mặt ở nhà. Còn nữa, bất cứ lúc nào tin tìm người mất tích cũng có thể xuất hiện trên mặt báo. Tôi chỉ muốn nói, nếu xe còn, có nghĩa chú Andrew không lái xe đi đâu hết. Đã có người đến đưa chú ấy đi. Ta chỉ không biết liệu đó có phải hành động bắt người trái phép hay không thôi.”

“Vậy giờ ta phải làm gì?”

“Cứ cho là chú ấy bị bắt cóc. Đi càng xa nơi này càng tốt, phòng khi bọn bắt cóc quay lại.”

Tori quay sang Simon. “Thấy chưa? Giờ cứ ngủ đi đã, sau đó làm theo lời khuyên của tôi...”

“Tôi muốn nói là đi ngay cơ,” Derek ngắt lời.

Anh nói đúng - càng đi sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện quay ra đường cái là vai tôi chùng xuống. Lại đi bộ. Lại ăn lương khô và ngủ trong hèm hốc. Tôi cố ngăn hình ảnh ngôi nhà ấm áp, dễ chịu, có giường, đồ ăn và vò tắm hoa sen... len vào tâm trí.

Cảm giác Derek đang nhìn mình, tôi đứng thẳng lưng ngay. “Em không sao.”

“Đương nhiên rồi,” Tori mát mẻ. “Cô nàng hay ra vẻ...” Lần này cô ta vội im ngay. “Thôi, cho tôi xin lỗi vậy, nhưng mọi người cũng biết ý tôi định nói rồi đấy. Nếu còn cố lê được một bước, Chloe sẽ không bao giờ thú nhận là cô ấy cần được nghỉ ngơi.”

“Tôi ngủ trên xe buýt rồi.”

“Chợp mắt được một tiếng,” Derek nhắc. “Còn cả đêm qua thức trắng.”

“Đêm qua đã xảy ra chuyện gì...?” Simon ngưng bật. “Vâng, em hiểu, để sau hẵng nói. Nhưng Tori có lý. Chloe cần được nghỉ. Với lại không chỉ mình Chloe đâu. Bọn mình mệt lử rồi. Trời thì khuya lơ khuya lắt. Nếu nghỉ ngơi ở đây mà an toàn, ta sẽ được nạp lại năng lượng. Bằng không đến lúc cần chúng ta sẽ đuối sức đấy.”

Có thể thấy Derek chỉ muốn đi ngay, nhưng sau giây phút cân nhắc, anh vẫy chúng tôi ra cửa. “Ta sẽ dậy ngay khi trời vừa sáng và lên đường sau nửa tiếng. Nếu ai chưa sẵn sàng sẽ bị bỏ lại đấy. Đèn nào chưa bật, cứ mặc kệ. Tránh xa mọi cửa sổ...”

CHƯƠNG 38

AI CŨNG ĐƯỢC TẮM. NHỜ CÓ hai phòng tắm nên việc này cũng chóng thôi. Trong khi chờ đến lượt mình, tôi tìm cách nối lại sợi dây chuyền. Tôi không thích cứ cất mặt đá trong túi quần. Làm mãi chẳng được, tôi loay hoay tìm dây buộc tạm. Khi không thấy dây, tôi lục ra đoạn ruy băng và cột mặt dây chuyền vào đó.

Tắm rửa sạch sẽ xong, chúng tôi cùng dùng bữa. Chú Andrew có rất nhiều thực phẩm chế biến sẵn - hình như tài sản gia của chú ấy không vươn xa đến tận lĩnh vực nấu ăn. Tìm được trọn bữa đồ ăn đàng hoàng trong tủ đông, chúng tôi dùng lò vi ba nấu chín. Đồ ngon cực kỳ - ngon hơn mọi món trong nhà hàng sành điệu nhất.

Trong khi ăn, Simon phân công chúng tôi thay nhau trực đêm. Derek nhất định đòi trực ca đầu nên ba người còn lại về giường. Tori và tôi ngủ trong phòng dành cho khách hiện bỏ trống, Simon chiếm tròng kỷ kiểu Nhật trong phòng làm việc. Ai cũng ngại, không dám ngủ trên giường của chú Andrew.

Tôi là người đầu tiên vào nhà vệ sinh. Vừa ra cửa, tôi thấy có loạt ảnh treo dọc tường ngoài hành lang. Tôi dừng lại trước bức chụp Simon và Derek. Họ trạc mười hai, đang ngồi bên đồng lửa trại nướng kẹo dẻo. Simon ngày đó giống Simon bây giờ, với mái tóc vàng hoe hoe nâu bồm xồm và nụ cười rộng hết cỡ, tay giơ cao que cắm kẹo dẻo đang bắt lửa.

Derek khác quá. Hình này chụp trước giai đoạn anh dậy thì. Lúc đó da Derek nhẵn nhụi, mái tóc đen rối bù vẫn xòa xuống mắt. Tuy đã cao hơn Simon, nhưng anh chưa cao vượt hẳn lên như bây giờ. So với hiện tại, anh gầy hơn nhiều - do cơ bắp chưa phát triển đầy đủ. Dẫu không phải tuýp bánh trai như mấy anh chàng hay xuất hiện trên trang bìa tạp chí, nhưng Derek thuộc loại con trai đủ khiến tôi - ở tuổi đó - phải lén nhìn trộm từ cuối lớp và thầm đánh giá bạn học này khá dễ thương với đôi mắt phải nói là rất đẹp.

“Hình này chụp ở đây đấy.”

Tôi giật bắn. Simon lắc đầu cười.

“Ừ,” tôi nói. “Tớ vẫn hay giật mình thế đấy. Thế ra hai người chụp hình này ở đây à?” tôi chỉ bức ảnh.

Cậu ấy gật đầu. “Hình như vào mùa hè trước khi cha bọn tớ và chú Andrew nảy sinh bất hòa. Derek và tớ ra bãi đất trống cắm trại mà.” Cậu ngừng lời như vừa chợt nhớ ra điều gì. “Chắc chú Andrew còn cất đồ cắm trại ở đâu đó thôi. Tất nhiên Tori không thuộc tuýp người thích đeo ba lô và ngẫu hứng hạ trại ở bất cứ đâu, nhưng...”

“Chỉ cần không phải ngủ trong mấy tòa nhà đầy chuột, còn lại Tori đồng ý tất.”

“Để tớ xin Derek cho thêm chút thời gian tìm đồ cắm trại vào sáng mai. Tớ biết cậu mệt lắm rồi, nên tớ sẽ không giữ cậu lại nói chuyện không đâu. Nhưng cậu phải hứa sẽ kể hết cho tớ nghe mấy chuyến phiêu lưu kỳ thú tớ trót vắng mặt nhé?”

Tôi cười mệt mỏi. “Tớ hứa mà.” Vừa định quay lưng, tôi chợt dừng lại. “Cậu đặt đồng hồ báo thức chưa? Trục xong, cậu nhớ đánh thức tớ dậy thay ca nhé?”

“Tớ nghĩ sẽ không đến lượt hai bọn mình đâu. Chẳng qua Derek để tớ phân công trực đêm vì anh ấy không có hứng tranh luận. Tất nhiên ba giờ sáng tớ vẫn ra, nhưng thế nào Derek cũng sẽ không chịu vào cho xem.”

“Anh ấy cũng cần ngủ.”

“Tớ hoàn toàn đồng ý với cậu. Nhất định tớ sẽ rầy Derek. Tuy nhiên, Derek không thích việc chúng ta ở lại đây nên không đời nào anh ấy để người thiếu sức mạnh lẫn tinh thần cảnh giác giữ chân canh gác đâu. Việc tốt nhất ta có thể làm là sáng ra đi tìm lều trại và túi ngủ, đưa anh ấy ra bãi đất trống gần nhất, cắm lều và bảo Derek vào ngủ trong đó.”

Tôi mới đi được vài bước, Simon đã gọi với, “Chloe?”

Tôi quay lại. Hành lang tối om và chỉ sáng nhờ ánh đèn trong phòng khách sau lưng cậu ấy hắt ra, nên tôi không nhìn rõ mặt cậu.

“Hôm nay Derek có... đối xử tốt với cậu không? Trước khi rời Buffalo, Derek từng nổi nóng với cậu nên tớ lo lắm. Bây giờ hình như hai người bình thường rồi thì phải...”

“Ừm.”

Simon chỉ lặng im, buộc tôi phải nói rõ hơn, “Thật mà. Bọn tớ hòa thuận. Một sự thay đổi dễ chịu.”

Dù không thấy rõ mặt Simon, nhưng tôi có thể cảm nhận ánh mắt cậu ấy đang nhìn mình đăm đăm. Rồi cậu nói khẽ, “Vậy thì tốt.” Sau giây lát ngập ngừng, giọng Simon nghe đã hồ hởi hơn, “Thế thì tốt quá. Vậy hẹn gặp cậu ngày mai nhé. Mình sẽ nói chuyện sau.”

Thế rồi ai về phòng đấy.

Một lần nữa, giấc ngủ và tôi lệch pha nhau. Tâm trí tôi triền miên xoay quanh những cơn ác mộng.

Tôi cứ nghĩ mãi đến cánh rừng bao quanh ngôi nhà. Nghe tiếng cành cây đập vào cửa sổ, tôi lại giật mình nhổm dậy, tưởng đó là dơi. Và rồi tôi lan man nhớ đến bọn dơi đã chết, phần linh hồn kẹt trong những xác dơi bị nghiền nát...

Sau giấc mơ sắc mùi Disneyland với cảnh lang thang trong cánh rừng bên ngoài, bị dẫn dụ bởi tiếng hát của những sinh vật đội mồ sống dậy, tôi giật mình tỉnh giấc, mồ hôi lạnh túa ra và thầm nhủ mình nên thôi nghĩ đến những hồn ma là vừa rồi... đại loại thế. Ra khỏi giường, tôi nhìn đồng hồ. Gần năm giờ sáng, nghĩa là Simon đoán đúng về vụ Derek không chịu để bọn tôi gác thay. Quyết định không ngủ nữa, tôi ra tủ ngoài hành lang lấy áo khoác và xuống bếp.

“Chloe,” giọng Derek ồm ồm từ phía rừng tối vọng đến trước cả khi tôi nhìn tỏ mặt anh. “Đã bảo Simon là anh muốn bọn em đi ngủ rồi...”

Mùi xúc xích thơm phức bay đến khiến anh im bật. Hình dung cảnh anh đứng đó hít hà trong lúc bụng sôi ùng ục, tôi phải cố nín cười.

Khi tôi đến nơi, Derek đang ngồi trên vạt cỏ giữa khoảng rừng thưa. Tôi chìa chiếc ghế xếp và đĩa bánh mì tròn kẹp xúc xích rán.

“Biết thể nào anh cũng không chịu vào, nên em nghĩ anh nên được thoải mái một chút. Nhưng nếu anh không đói thì...”

Anh cầm ngay bánh kẹp. Lấy chai Coke trong túi ra, tôi cởi áo khoác và đưa cả hai cho anh.

“Đáng lẽ giờ này em nên đi ngủ,” anh nói.

“Em không ngủ được.”

“Em làm được mà. Cứ nhắm mắt vào và...” Anh chợt ngó tôi lom lom và hỏi cụt ngủn, “Có chuyện gì vậy?”

Tôi dỗi mắt nhìn qua bên kia khu rừng. Không khí có lẫn chút mùi khói từ đâu thoảng tới khiến tôi nhớ đến bức ảnh nọ.

“Em có thấy ảnh anh và Simon chụp chung. Cậu ấy bảo hai người từng ra ngoài đây cắm trại. Phải chỗ này không?”

“Thế ra ta chuyển đề tài rồi à?” Anh lắc đầu, mở ghế xếp, ngồi xuống và nhìn tôi như chờ đợi trước khi trả lời, “Ừ, ngay chỗ này.”

“Nghe mùi thì hình như có ai vừa cắm trại ở đây hồi chiều. Có người đốt lá khô sao? Hay có bọn trẻ nào vừa tổ chức tiệc vào hè?”

“Sao em cứ nói lảng hoài thế?”

Tôi chỉ im lặng ngồi xuống bãi cỏ. “Tại... chỗ này.” Tôi khoát tay chỉ khu rừng. “Em chỉ sợ lỡ mình ngủ say, em sẽ...”

“Dựng một xác chết sống dậy?”

Tôi gật.

“Đêm qua em không ngủ cũng vì lẽ đó ư? Lúc trên xe buýt anh chợt nhớ đến chuyện ấy. Em sợ cô gái nọ bị chôn ngay trong rừng - cái cô em nhìn thấy bị giết ấy.”

Tôi gật đầu. “Em sợ nếu mình ngủ quên trong lúc nghĩ đến cô gái, em sẽ gọi hồn cô ấy về. Giống người đàn ông vô gia cư hôm nọ. Em không thể kiểm soát những giấc mơ của mình. Theo em, rất có thể cô ấy *bị* chôn tại đó, chưa từng có ai tìm được cả.”

“Nếu em làm vậy thật thì chúng ta sẽ để xác cô ấy ở nơi người khác có thể tìm ra. Thế không đến nỗi quá tệ, phải không nào?”

“Cũng có thể... miễn là em biết cách gọi hồn cô ấy một cách an toàn, sau đó phóng thích thật nhanh. Nhưng ngộ nhớ em... ngộ nhớ cô ấy không đội mồ dậy, làm sao em biết mình đã triệu hồi được hay chưa...”

Tôi lại ngoảnh mặt ra phía khu rừng.

“Để anh đi lấy ghế cho em,” Derek lên tiếng.

Tôi bảo là mình không ngồi lại lâu nhưng Derek cứ đi tiếp. Khi quay lại, Derek đến chỗ tôi bằng lối khác.

“Anh vừa đi vòng quanh nhà,” anh giải thích. “Nếu có xác người chôn gần đây, thế nào anh cũng ngửi thấy. Tối nay gió khá thuận. Em có thể an tâm.”

“Không phải... Không chỉ có người mới đáng lo đâu.”

Cuối cùng, tôi đành kể anh nghe chuyện mình gọi hồn bọn dơi trong nhà kho.

“Em không chủ động làm thế. Thậm chí em còn không biết các loài thú khác cũng dính dáng đến chuyện gọi hồn, rằng muông thú cũng có linh hồn... Lỡ khi ngủ say, em mơ mình gọi hồn một sinh vật bất kỳ thì sao. Ất là quanh đây cũng có con gì đấy chết. Em có thể vô tình làm chúng sống lại mà đến chính em không hề hay biết. Sau đó em rời đi và để lại đằng sau một linh hồn kẹt trong xác chết thối rữa...” Tôi hít một hơi thật sâu. “Được rồi, là em đang phát

hoảng quá mức đấy thôi.”

“Có lý do để em hoảng mà.”

“Việc đó không giống khi em cố ý làm vậy. Có lẽ thoát nghe thì có chút khác biệt nhưng...”

“Thực ra vẫn là việc em không muốn.”

Tôi gật.

Anh uống một ngụm Coke, đóng nắp chai, cất vào túi áo rồi đứng dậy. “Ta đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Hình như có người đến gần ngôi nhà. Vậy nên ta không cần ngồi đây chịu trận. Với lại, biết đâu ta sẵn được vài con vật chết cho em.”

Tôi nhăn mặt. “Chuyện đó nghe không hài hước tí nào.”

“Chloe, anh không đùa đâu. Em lo vì em không hiểu nguyên do, cách thức và biện pháp ngăn chặn những tình huống bất ngờ xảy đến. Ta có thể thử, rồi từ đó phân tích, tìm ra giải pháp cho em. Với lại, trong vài giờ tới, mình cũng chẳng có việc gì làm cả.”

CHƯƠNG 39

DEREK CÚI XUỐNG BÊN xác một con vật xẹp lép, không còn ra hình thù gì nữa. Con vật từng sục sạo mọi góc rừng, giờ nằm đó trông như vừa bị xe lu cán đường lăn qua.

Tôi gõ nhịp mũi chân lên mình nó. “Em cứ tưởng sẽ là một con nào đấy trông hơn thế này...”

“Vẫn còn lục phủ ngũ tạng?” Derek hỏi.

“Nhiều chi tiết rõ ràng hơn. Có thể em mới biết mình đang gọi hồn con gì chứ. Nhưng anh nói đúng, còn đủ bộ phận cơ thể cũng rất tốt.”

“Đây là con chuột chũi. Chắc đâu đây còn có cả xác thỏ không chừng.”

“Mũi anh không bỏ qua thứ gì ư? Thú vị quá.”

Anh nhìn tôi, chân mày nhướn cao. “Biết tìm xác động vật thối rữa là thú vị?”

“À thì... đó cũng là biệt tài hiếm có.”

“Nhờ đó anh sẽ có cả một tương lai xán lạn.”

“Này, thế nào cũng có người phải tìm dọn xác thú bị cán chết trên đường. Em cá họ sẽ trả

lượng hậu hĩ.”

“Không hậu hĩ lắm đâu.”

Derek đứng hít hà rồi đi thêm vài bước, đoạn cúi xuống chọc vào một mớ lông thỏ.

“Thực ra em mong có một cái xác còn nhiều phần hơn,” tôi bảo. “Chẳng hạn vẫn còn đầu.”

Anh cười khì. “Chỉ quanh quất đầu đây thôi, nhưng chắc em cần các phần cơ thể còn dính vào nhau.” Anh ngừng lại một chốc. “Anh tự hỏi nếu không được vậy thì...”

“Cứ tự hỏi đi. Còn em sẽ không thử nghiệm vụ đó đâu.”

“Ta đành phải tìm thứ khác vậy.”

Được vài bước, Derek dừng lại, hai vai cứng đờ, ánh mắt nhìn xoáy vào rừng.

Tôi đến bên gọi khẽ, “Derek?”

Sau khi chầm chậm quan sát lần nữa, Derek lắc đầu và đi tiếp.

“Gì vậy?”

“Có tiếng người nói, nhưng ở xa lắm. Chắc có ai cắm trại quanh đây.”

Dù đã biết không có gì nhưng Derek vẫn đi chậm lại, cẩn thận nghe ngóng bốn phía.

“Anh có chắc ta an toàn không?”

“Chắc.”

“Hay em im lặng nhé?”

“Không sao đâu.”

Rảo bước thêm một đoạn, tôi đằng hắng. “Chuyện tối hôm nọ. Lúc em bảo có xác chết xung quanh cũng chả sao ấy. Chẳng là, sau vụ lũ dơi, em...”

Tôi chờ anh kết thúc hộ câu vừa rồi, nhưng Derek vẫn cắm cúi đi tiếp.

“Rõ ràng đây là chuyện không hay,” tôi đành tiếp tục. “Đáng lý ra em phải nói thế. Chỉ có điều em không muốn... xử sự thái quá. Lúc triệu hồn người đàn ông kia về xác, em đã muốn thú thật, cả chuyện lũ dơi nữa, nhưng...”

“Em không cần anh phân tích rằng em vừa làm một chuyện ngớ ngẩn trong khi em là người hiểu hơn ai hết.” Derek gạt một cành cây sà xuống thấp. “Phải, đúng là em cần cẩn thận hơn. Cả bốn người đều thế. Nhưng em không cần anh mỗ xẻ chuyện của mình cho thêm tệ hại. Anh

biết.”

Đăm đăm nhìn tôi giây lát, Derek lại hít hà xung quanh và vẩy tay ra hiệu cho tôi rẽ sang trái. “Anh cũng từng nói anh không biết khi nào mình sắp sửa Biến Hình. Anh nói dối đấy. Nào bị ngứa, nào sốt cao, nào cơ co thắt... anh biết những triệu chứng đó là gì. Chỉ có điều... Cũng như em, anh không muốn lo cuống lên khiến Simon phát hoảng. Anh nghĩ là mình tự xoay sở được.”

“Bốn người chúng ta đều phải cẩn trọng hơn. Đặc biệt là bây giờ, sau khi biết những việc họ đã làm...”

Tôi im bật, cơn hoảng sợ đã thành quen thuộc - phần trong tôi cứ mãi nhắc đến mấy từ đó - lại tìm về. *Cải biến giên. Sức mạnh không thể kiểm soát.* Liệu tình hình có thể xấu đến mức nào? Kết quả sẽ còn tồi tệ đến đâu? Còn...

“Chloe?”

Đâm sầm vào cánh tay Derek, tôi mới biết anh đã dừng lại và cúi xuống chăm chú nhìn tôi.

“Rồi ta sẽ tìm ra cả thôi,” Derek dịu dàng, “Ta sẽ xử lý được mà.”

Tôi nhìn lảng đi. Người tôi run lên, hai hàm răng va vào nhau lập cập. Derek đặt tay dưới cằm xoay mặt tôi lại.

“Không sao đâu,” anh trấn an.

Derek nhìn tôi chăm chăm. Tay anh vẫn đỡ dưới cằm tôi, mặt anh cúi sát mặt tôi. Sau đó anh buông tay, hừ giọng rồi quay đi, “Ta ra đằng kia xem đi.”

Phải mất một giây tôi mới sực tỉnh và đi theo anh. Tôi đến gần, Derek đang cúi xuống xác một con chim.

“Cái này đỡ hơn không?” anh hỏi.

Tôi khom người nhìn. Con chim trông bình thường đến độ cứ như nó đang ngủ. Tự nhiên tôi sốt sắng muốn gọi hồn ngay cho nó. Vừa định quỳ xuống, tôi đã nhảy dựng lên.

“Nó chưa chết.”

“Chết đứ đừ rồi còn gì.” Derek lấy mũi giày khều nhẹ.

“Chưa, nó vừa động...” Một con giòi từ dưới cánh chim bò ra. Tôi hết hồn, vội lùi ngay lại. “Hay ta tìm con khác đừng có bọn ‘khách không mời’ này được không?”

Derek lắc đầu. “Chỉ có một trong hai, hoặc có giòi giống con này, hoặc thối rữa đến độ giòi cũng phải chê.” Anh cúi nhìn kỹ hơn. “Giòi này mới ở dạng ấu trùng giai đoạn đầu. Có nghĩa con

chim mới chết khoảng...” Anh đỏ mặt, hạ giọng nói xuống khoảng một quãng tám. “Em không cần biết mấy chi tiết đó đâu nhỉ?”

“À phải. Hồi đi học, anh từng tham gia hội chợ khoa học bằng đề án đó đúng không?” Thấy ánh nhìn sắc lẹm của anh, tôi nói tiếp, “Bắt gặp em sẫm soi xác chết trong tòa nhà bỏ hoang hôm trước nên Simon có kể em nghe. Tuy nhiên, Simon dặn đừng nhắc chuyện đó với anh bởi lần đó anh chỉ đoạt giải nhì.”

Derek làu bàu. “Ừ. Tuy không dám nhận đề án của anh là hay nhất, nhưng ít ra nó cũng hơn chán cái đề án thiên liệu tiết kiệm hết sức vớ vẩn gì đấy của người đoạt giải quán quân.” Anh im lặng một hồi. “Anh không có ý đó. Tất nhiên những đề tài loại ấy chẳng có gì sai. Nhưng người đoạt giải nhất dùng số liệu giả. Hắn giành chiến thắng chỉ vì cái tiếng bảo vệ môi trường. Còn anh đoạt giải khán giả tín nhiệm bầu chọn.”

“Lý do thì vì hình như người ta quan tâm đến xác chết có giỏi hơn là bảo vệ môi trường.”

Anh cười khẽ. “Chắc vậy.”

“Lại nói đến vụ xác chết có giỏi... chắc em nên bắt tay vào việc ngay. Bắt nó động dậy nào.”

Tôi quỳ bên cạnh con chim.

“Ta nên bắt đầu bằng...” Derek lên tiếng.

Anh khựng lại khi thấy tôi mở mắt.

“Anh cần ngậm miệng lại chứ gì?” Anh nói. “Anh định gợi ý em nên à, ừm... thử một vài cách. Nhưng chắc em biết nhiều hơn anh.”

“Vì chỉ biết vài nét mơ hồ nhất về phép thử nên em không muốn làm mình bẽ mặt đâu. Em sẽ nhờ vả đến anh. Tuy nhiên, riêng trong lĩnh vực gọi hồn thì...”

“Im miệng và để em tập trung vào việc.” Derek ngồi xếp bằng. “Lúc nói chuyện lữ dơi, em bảo mình có thể triệu gọi một hồn ma mà không cần thấy mặt. Vậy đó là loại gọi hồn chung chung thôi. Em nên bắt đầu bằng một hồn ma cụ thể. Như thế ta sẽ biết khi gọi hồn một người, em có đồng thời gọi luôn hồn mấy con thú gần đó về hay không.”

“Hiểu rồi. Em sẽ bắt đầu với Liz.”

Theo ý tôi, nếu giả sử tất cả những chuyện chúng tôi đang trải qua đây mang tính khoa học thì tôi nên dùng vài biện pháp kiểm soát. Tôi sẽ sử dụng “mức sức mạnh” thấp nhất chỉ - gọi khẽ trong tâm tưởng, “Liz, cậu có đó không?” Tôi vừa làm vừa để ý con chim. Không thấy Liz phản hồi.

Tôi lại hình dung ra Liz và thầm gọi bạn, vẫn không thấy. Tôi tưởng tượng mình đang lôi Liz lại đây. Chẳng thấy gì. Cố thêm chút nữa, tôi vẫn tập trung vào hình ảnh Liz hiện ra trong đầu

mình. Tôi vừa để mắt đến con chim vừa tiếp tục nhìn xung quanh, hi vọng thấy có dấu hiệu của Liz.

“Em nên cố đến mức nào?” tôi hỏi ý Derek.

“Cứ cố hết sức đi em.”

Ả bán yêu từng nói đến chuyện tôi có thể bắt xác chết trong nghĩa trang cách đây hai dặm phải sống dậy. Chắc chắn là ả nói quá rồi. Chưa kể là...

“Cố ở mức em vẫn thấy thoải mái,” thấy tôi ngần ngại, Derek khuyến khích. “Còn nếu muốn cố hơn thế, ta hãy để lần khác.”

Tôi cố thêm một chút. Rồi một chút nữa. Kiểm tra con chim xong, tôi lại nhắm nghiền mắt. Đúng lúc đó, Derek kêu lên, “Ngừng lại.”

Tôi mở bừng mắt. Cánh con chim vừa động dậy. Tôi vội chạy lại xem.

“Chắc tại bọn giòi đấy,” Derek nói. “Em làm tiếp đi.”

Derek đứng dậy, cầm cành cây và bước đến chỗ con chim. Đang đi, anh bất thần ngẩng phắt lên, mắt nheo lại, hai cánh mũi động dậy.

“Der...?”

Một tiếng “rắc” từ xa vọng lại cắt ngang lời tôi. Derek nhào tới, quật tôi ngã bằng một động tác chuôi bóng. Tôi đổ vật xuống. Có cái gì đó sượt mạnh qua cánh tay tôi, đoạn gần vai, ngay phía trên vết thương còn băng trắng xóa. Khi hai đứa ngã sõng soài, nó cắm “phập” xuống đất, ngay sau lưng chúng tôi. Đất mùn bị cày tung, văng lên cao. Derek nhồm lên ngay nhưng vẫn đè lên người tôi, như một tấm lá chắn... hoặc anh muốn ngăn không cho tôi nhúc nhích thì đúng hơn. Anh ngoái nhìn ra sau.

“Em có sao không?” Lúc quay sang tôi, hai cánh mũi anh lại phập phồng. “Em bị thương kìa.”

Anh giật tay áo tôi. Tay áo bị thủng một lỗ, đúng chỗ có nếp gấp.

“Chắc họ bắn phi tiêu tẩm thuốc mê đấy. Nó sượt qua tay áo em. Rơi phía đằng kia...”

Tôi chưa nói hết câu, Derek đã tìm ra chỗ ấy. Sau giây lát bới đất tìm kiếm, thứ anh tìm được hóa ra không phải một mũi phi tiêu tẩm thuốc mê.

CHƯƠNG 40

KHI DEREK GIO viên đạn lên, tim tôi như ngừng đập. Hít một hơi thật sâu, tôi gạt ngay mọi

ý nghĩ về Hội Edison.

“Ta đang ở trên khu đất của chú Andrew phải không?” tôi hỏi.

Derek gật.

“Nhưng đạn đó vẫn có thể là của mấy tay thợ săn.” Lại gật. Lăn người sang một bên, Derek quan sát khu rừng. Xung quanh im lặng như tờ.

“Bò theo lối đó,” anh nói nhỏ, “chui vào nắp trong bụi cây um tùm hơn ấy. Anh sẽ ra đó xem...”

Đạn bay tới tấp đến vạt cỏ mọc cao ngay dưới chân hai đứa. Một lần nữa, Derek lại nhào lên người tôi và quát khê “Nằm yên!”, làm như tôi có quyền quyết định trong lúc một anh chàng nặng gần cả tạ đè sắp trên người mình không bằng.

Tiếng kêu quang quác rừng rợn chột vang khắp khu rừng vắng. Chúng tôi nhìn xuống thì thấy con chim chết chập chới động đậy, hai cánh đập liên hồi trên đất. Có thể nói tôi có phần hơi đặc ý vì không chỉ mình tôi vừa bị giật mình.

Derek vội nhồm lên khỏi người tôi. “Phóng thích...”

“Em biết rồi.”

Tôi lồm cồm bò sang mé bên kia khoảng đất trống, cách con chim đủ xa để khỏi phải lo nó sẽ bất thần nhảy lên người tôi.

“Nghe gì không?” giữa tiếng kêu rít the thé của con chim, một giọng nói vang lên.

Mặc cho tiếng chim kêu thảm thiết, tôi cố bắt mình phải tập trung vào việc phóng thích linh hồn của nó. Nhưng tôi chỉ nghĩ được mỗi một câu *Bắt nó im đi! Bắt nó im đi!* Lại có tiếng súng nổ. Chúng tôi nằm rạp xuống đất. Một viên đạn bay vèo qua đầu chúng tôi, găm vào gốc cây phía sau khiến vỏ cây văng tứ tung.

Vẫn nằm sấp, tôi nhắm nghiền mắt. Derek nắm lấy cánh tay tôi.

“Em đang cố đây,” tôi nói. “Chỉ cần chờ em...”

“Bỏ thôi. Chạy đi đã.”

Anh đẩy mạnh tôi lên trước rồi cúi đầu chạy thật nhanh. Con chim phía sau vẫn kêu inh ỏi, át tiếng bước chân của chúng tôi. Lúc nó ngừng kêu, chúng tôi cũng ngừng chạy. Tôi nghe có thứ gì đó chuyển động dưới tàn cây - là con chim chết hay bọn người truy đuổi, tôi không phân biệt được. Giây lát sau, con chim lại cất tiếng kêu biểu lộ cơn kinh hãi khiến tôi nổi da gà.

Nhắm mắt lại, tôi cố gắng phóng thích cho nó.

“Bây giờ chưa được đâu,” Derek bảo.

Anh dẫn tôi đi xa thêm, đến chỗ có nhiều bụi cây mọc san sát. Chúng tôi cố chui sâu vào giữa và nép mình thật thấp. Tiếng chim kêu nhỏ dần, nhưng thoát nghe tôi cũng biết nó đang di chuyển.

“Cái gì...?”

Giọng gã đàn ông bị cắt ngang bởi tiếng “bụp”. Bất cứ ai từng xem phim hình sự đều biết đó là tiếng súng giảm thanh. Tôi dám chắc người ta không chế tạo bộ phận giảm thanh cho súng săn... còn thợ săn cũng không mang theo súng lục.

Con chim kêu âm ỉ hơn. Tiếng đàn ông mắng chửi cũng to hơn ban nãy. Thêm hai phát đạn giảm thanh và một tiếng “rắc”, như thể hắn cũng thử cả súng săn nữa. Tiếng chim kêu thảm thiết tắt ngấm, thay vào đó chỉ có tiếng òng ọc ghê rợn.

“Chúa ơi, con gì thế này? Tao đã bắn bay đầu nó, vậy mà nó vẫn sống.”

Một gã khác cười khùng khục. “Chà, chừng ấy là đủ để giải đáp thắc mắc cho bọn mình phải không mày? Con bé nhà Saunders đã tìm thấy mấy thằng nhãi rồi đó.”

Tôi liếc sang Derek nhưng anh vẫn đắm đắm nhìn về hướng phát ra giọng nói. Tôi nhắm mắt, cố tập trung vào con chim. Lát sau, âm thanh thô lương kia cũng im hẳn.

Lại có tiếng rọt rẹt. Nhắm nghiền mắt, tôi tin chắc cuối cùng mình vẫn chưa phóng thích xong linh hồn con chim nọ. Nhưng hóa ra đó là tiếng bộ đàm. Derek căng tai lắng nghe, còn tôi cũng nghe tiếng được tiếng mất. Tuy nhiên, bấy nhiêu thông tin cũng đủ cho tôi biết bọn người kia đúng là nhân viên an ninh của Edison.

Họ đã tìm ra chúng tôi. Và lần này, họ không buồn dùng phi tiêu tầm thuốc mê nữa. Sao họ phải nhọc công chứ? Chúng tôi là bốn đối tượng thí nghiệm nguy hiểm đã hai lần chạy trốn. Giờ họ không cần dùng cớ để biện minh cho cái việc từ lâu họ đã rất muốn làm: khởi kiện phục hồi chỉ số, chỉ cần “loại bỏ” chúng tôi khỏi nghiên cứu của họ là xong. Chỉ có một người luôn đấu tranh nhằm giành mạng sống cho tôi, dì Lauren, kẻ đã phản bội họ. Trừ khử và chôn xác chúng tôi ở một nơi xa Buffalo như nơi này để cho họ hơn rất nhiều.

“Simon!” Tôi nói trong hơi thở hào hển. “Ta phải báo cho cậu ấy và...”

“Anh biết. Nhưng họ chặn đường về nhà rồi. Ta sẽ đi vòng vậy.”

“Nhưng ta không thể quay về căn nhà đó. Nếu đã ra đây có nghĩa họ phải ghé qua nhà trước rồi.”

Derek nghiêng răng, tầm mắt hướng về phía khác.

“Dù thế... chắc mình vẫn phải thử xem sao chứ?”

Tôi không bỏ cuộc. “Thôi được, nếu ta cẩn thận một chút...”

“Không, em nói đúng,” Derek ngăn tôi lại. “Để anh đi. Em cứ đợi ở đây.”

Thấy Derek lập tức bỏ đi, tôi vội túm lưng áo anh. “Anh không thể...”

“Anh cần báo cho Simon hay.”

“Vậy em cũng đi...”

“Đừng, em ở lại.” Vừa định quay đi, Derek lại ngập ngừng. “Tốt hơn hết em hãy đi xa nơi này. Cách đây nửa dặm về hướng bắc có đường đi.” Anh chỉ tay. “Dễ thấy lắm. Đường dễ đi... Hồi trước anh và Simon toàn đi theo lối đó. Hễ thấy *hiệu lệnh* thì em chạy ngay nhé. Chạy ra đường rồi tìm chỗ trốn. Anh sẽ ra đó tìm em.”

Rồi anh quay lưng rời đi. Dù không muốn nhưng tôi biết có cãi cũng vô ích - không gì có thể cản Derek quay về tìm Simon. Còn nữa, anh không cho tôi đi cùng cũng phải. Có tôi chỉ khiến Derek phải lo bảo vệ thêm một người. Tốt nhất là ngồi đây chờ hiệu lệnh của anh...

Tiếng huýt sáo lạnh lạnh của Derek xuyên thủng màn đêm. Sau đó anh huýt thêm lần nữa. Đến lần thứ ba, tôi mới hiểu “hiệu lệnh” của Derek không chỉ dành cho riêng mình mà còn cho cả Simon, anh đang đánh thức cậu ấy dậy.

Âm thanh ấy lớn đến độ đủ sức đánh thức *tất cả mọi người* - đồng thời chỉ điểm cho đội nhân viên an ninh chính xác nơi...

Đến đây tôi tá hỏa, không còn nghĩ tiếp được nữa. Rồi tôi bắt đầu mắng chửi Derek, gọi anh bằng mọi cái tên mà mình có thể nhớ ra, bao gồm cả những từ ngữ tôi còn không hiểu là gì.

Derek biết tiếng huýt sáo của mình đủ khiến cả đội an ninh của Edison chú ý tới. Chính vì thế anh mới huýt ầm ĩ chứ không kín đáo ném sỏi lên cửa phòng ngủ của Simon. Anh cố tình khiến họ chú ý đến mình để tôi và Simon tranh thủ thời cơ chạy thoát.

Tôi muốn gào lên mắng anh cho hả. Bọn người kia có đầy đủ súng ống. Súng bắn ra đạn thật đáng hoàng. Và họ không chùn tay khi bóp cò. Nếu họ mắc mưu Derek...

Anh ấy sẽ bình an vô sự. Derek cho mày cơ hội sống. Tận dụng ngay đi chứ. Chạy đi!

Tôi ép mình phải lao ra khỏi bụi cây và chạy trong tư thế cúi lom khom. Cứ thế, tôi nhắm chỗ đường quang mà tiến tới, tránh xa nơi có tiếng xì xào dưới tán cây. Chợt nghe tiếng bước chân rầm rập, tôi đảo mắt nhìn quanh tìm chỗ nấp nhưng không có. Tôi bèn nằm bẹp xuống đất.

Cách tôi chừng ba mét có hai bóng người vừa vụt qua. Từ đầu đến chân hai người này vận trang phục dã chiến, trông như lính bắn tỉa trong quân đội vậy. Ngay cả mũ đội cũng có lưới rử

xuống che kín mặt.

Có tiếng bộ đàm xè xè trước khi một giọng đàn ông truyền đến. “Đội Bravo đâu?”

Một trong hai người - là phụ nữ - trả lời.

Gã kia nói tiếp. “Thằng nhãi đằng này. Định đi về hướng đông. Chúng tôi sẽ đón lõng...”

Thình lình từ máy bộ đàm có tiếng súng nổ vang khiến tôi đứng tim. Cả tiếng cành cây gãy răng rắc cũng được truyền qua sóng radio.

“Hạ được nó chưa?” người phụ nữ hỏi.

“Chưa biết. Đội Charlie vừa bắn. Tắt bộ đàm đi. Còn hai người quay về đây ngay.”

Súng lại nổ giòn. Lần này tiếng nổ nghe xa hơn ban nãy. Tôi dám chắc tim mình đập mạnh đến nỗi hai người kia cũng nghe thấy, nhưng họ vẫn cắm cúi đi về hướng có tiếng súng. Hướng có Derek.

Bravo, Charlie... Tôi xem nhiều phim chiến tranh rồi, chỉ cần nghe bấy nhiêu cũng đủ hiểu họ có ít nhất ba cặp. Sáu nhân viên an ninh trang bị tận răng. Đủ để bao vây Derek và...

Cứ đi tiếp đi. Anh ấy sẽ tìm được đường thoát thôi. Derek mạnh lắm, nhớ chưa nào?

Không có sức mạnh nào trong số đó có thể giúp Derek đánh lại sáu tên đặc vụ. Không có khả năng nào có thể ngăn một viên đạn.

Chờ bóng hai tên đặc vụ khuất hẳn, tôi ngó qua những ngọn cây một lượt. Nhờ mấy mùa hè cắm trại cùng đội kịch, chúng tôi đã học được “Kỹ năng sống sót khi gặp nguy hiểm”. Trong các cuộc thi thể thao, hầu hết tôi là đứa về bét, nhưng có một cuộc thi cho thấy đôi khi nhỏ con cũng là một lợi thế... thế là trên kệ nhà tôi có thêm vài chiếc cúp thể dục dụng cụ.

Phóng như bay đến gốc cây gần nhất có nhiều cành thấp la đà, tôi kéo thử một cành. Nếu Derek đu lên đó, cành sẽ gãy và anh sẽ ngã ngửa xuống đất ngay lập tức. Nhưng tôi trèo lên dễ dàng và chuyển ngay sang cành khác chắc hơn. Cành cây kia không hề hấn gì, chỉ khẽ kêu lên “phàn nàn”.

Tôi trèo lên cao mãi cho đến khi tin chắc rằng xung quanh mình đã là tầng lá non. Sau đó, tôi lẩn vào một vị trí an toàn và huýt sáo - tiếng huýt sáo của tôi nhỏ nhí, thể nào cũng làm Derek trợn mắt cho xem.

Sao mà nghĩ họ có thể nghe tiếng mà?

Tôi lại huýt thêm lần nữa.

Và nếu có nghe được chẳng nữa, sao họ phải bận tâm đến mà? Họ đã biết chỗ Derek. Họ sẽ

không tha cho anh ấy đâu.

Tiếng bốt nặng trĩu của hai tên vừa đi khỏi chợt dừng lại. Có tiếng người thì thào bàn tính. Sau đó là tiếng bước chân quay về chỗ tôi.

Giờ thì mày làm gì đây? Nghĩ nhanh đi kẻo...

Tôi “suyt” thẳm, bắt tiếng nói nội tâm phải im. Rồi tôi huýt sáo thêm lần nữa, lần này nhỏ hơn, cốt để biết chắc họ có nghe thấy tôi.

Tiếng máy bộ đàm rọt rọt kích hoạt.

“Alpha đâu? Bravo đây. Hình như chúng tôi nghe tiếng con bé nhà Saunders. Con bé đang cố liên lạc với Souza. Các anh bắt được thằng nhóc chưa vậy?”

Tôi căng tai ra nghe tiếp phản hồi nhưng không tài nào nghe được bên kia nói gì.

“Nếu bắt được con bé, chúng tôi sẽ lập tức sang đó chi viện cho các anh.”

Thế có nghĩa họ vẫn chưa bắt được Derek.

Hoặc anh đã bị bắt; họ chỉ cần người hỗ trợ để trấn áp anh thôi.

Có tiếng nói phát ra từ bộ đàm, nhưng khó nghe quá. Người phụ nữ tắt máy và quay sang đồng bọn, “Họ muốn anh quay về hỗ trợ xử lý thằng bé. Đối phó với con bé nhà Saunders chỉ cần mình tôi là đủ.”

Chà, trò nghi binh của mày không mấy hiệu quả nhỉ?

Gã đặc vụ bỏ đi. Tôi ngồi im thin thít cho đến khi mục kia rảo quanh tìm kiếm. Mục đi qua gốc cây có tôi ngồi trên chừng gần bốn mét và bước tiếp. Chờ đến lúc biết chắc mục sẽ không trở lại, tôi mới đập mạnh vào thân cây.

Mục xoay người lại, cứ đứng đó một lúc, tay huơ đèn pin tròn một vòng. Tôi định bụng nếu mục bỏ đi thì sẽ đập thêm cái nữa. Nhưng mục đã thận trọng di chuyển rất chậm về phía tôi, đồng thời chiếu đèn khắp mặt đất. Hễ đến gần một bụi cây hay vạt cỏ mọc cao, mục lại dừng bước ngo ngoảnh.

Khi mục bước đến dưới tàn cây tôi đang nấp, tôi giữ chắc cành cây và chuyển sang tư thế nằm tì người trên ấy. Chẳng may bàn chân ban nãy tôi vừa thực hiện cú đá khế đập phải thân cây. Một miếng vỏ cây tróc ra, rơi ngay chân người phụ nữ.

Mục chìa đèn xuống nhìn.

Đừng mà! Xin đừng...

Ánh đèn pin loang loáng vung lên rọi thẳng vào tán cây.

Tôi thả người rơi tự do. Không hề nghĩ đến việc nhảy lên đầu một người to gấp đôi mình, lại trang bị đầy đủ súng ống là ngu ngốc đến nhường nào. Tôi chỉ buông tay, từ cành cây lao xuống, trong lúc tiếng nói nội tâm gào lên *Mày làm cái gì thế hả?!...* bằng thứ ngôn ngữ không thể gọi là lịch sự.

Tôi rơi trúng người mộ nhân viên an ninh. Cả hai cùng lăn kềnh, nhưng cũng may là mộ nằm dưới, hứng trọn lấy cú ngã của tôi. Tôi nhảy dựng lên, lờ đi chuyện mình mấy đau như dằm. Tôi rút dao và...

Mộ nằm bất động dưới gốc cây, đầu cách thân cây chỉ vài phân. Dù mặt mộ bị che bởi tấm lưới che mặt gắn với mũ đội, tôi vẫn có thể nhìn xuyên qua đó và thấy mắt mộ nhắm nghiền, miệng há hốc. Nhất định mộ đã va phải cái cây và ngất đi. Cưỡng lại thôi thúc muốn lao đến kiểm tra xem mộ ngất thật chưa, tôi chỉ nhặt máy bộ đàm rồi quay sang tìm súng. Chẳng thấy đâu cả. Súng săn không, súng lục cũng không có nốt... hoặc tôi không nhìn thấy chúng. Tôi nhìn kỹ xung quanh để xem mộ có đánh rơi không. Chẳng có gì.

Hoặc đồng bọn của mộ đã mang đi, hoặc mộ giấu dưới áo khoác. Tôi ngần ngừ, định lục tìm nhưng lại sợ làm mộ tỉnh dậy mất. Nhìn thêm một lần cuối, tôi vờ vội đèn pin văng gần đó và co cẳng chạy biến.

CHƯƠNG 41

CHẮC CHẮN tôi đang chạy về hướng Derek chỉ ban nãy, vậy là cả mấy đội nhân viên an ninh phải ở phía sau. Nhưng mới chạy chưa đầy một phút, tôi đã lại nghe tiếng bốt rầm rập. Ngồi thụp xuống, tôi tìm cách giấu máy bộ đàm. Tôi vặn âm lượng xuống mức thấp nhất, dù từ lúc tôi nhặt được nó đến giờ, bộ đàm hoàn toàn im lặng.

Bò vào dãy bụi cây gần nhất, tôi nằm sấp xuống. Tiếng bước chân di chuyển song song với hướng tôi đang chạy nên tôi không nghe ra là họ đang đến gần hay lùi xa.

“Nguyên một đội nhân viên an ninh lại có thể bắt hụt bốn đứa nhãi trong vạt rừng chưa đến hai mươi mẫu,” một gã lên tiếng. “Ngài Davidoff sẽ không vui đâu.”

Một giọng đàn ông khác trả lời. “Nếu ta gặp may, ông ấy sẽ không bao giờ phát hiện ra. Từ giờ đến khi trời sáng, ta còn một tiếng đồng hồ nữa. Dư thời gian ấy chứ. Chúng có thể đi được bao xa nào?”

Vừa đi vừa nói chuyện, cả giọng nói và tiếng bước chân của họ đều xa dần. Khi họ đi hẳn, tôi định bò ra nhưng lại lưỡng lự. Nếu bốn người chứng tôi đều đã ra ngoài hết rồi, tôi nên tìm chỗ nấp hay nên đi tìm họ?

Hừm, nếu mày đến đúng chỗ ẩn nấp Derek bảo, mày sẽ không lo về chuyện đi tìm họ. Tự họ sẽ tìm đến mày.

Ngộ nhớ họ cần tôi giúp thì sao?

Chỉ tình cờ đánh gắt một phụ nữ mà mày tưởng mày trở thành người hùng Rambo ư?

Tìm cho mình một nơi an toàn nghe có vẻ hèn nhát, nhưng tiếng nói nội tâm trong tôi có lý - nếu Derek muốn tôi đến đó, tôi nên đi ngay để kịp gặp anh.

Nhưng tôi có cảm giác mình giống giống Rambo *thật* - một tay lăm lăm dao bấm, tay kia cầm bộ đàm, đèn pin giắt ngang thắt lưng - khi tôi thận trọng nhích từng bước trong khu rừng rậm rạp.

Phải, miễn là mày không vấp và ngã đè lên mũi dao của chính mình.

Tôi gấp ngay lưỡi dao lại.

“Chloe?” một giọng phụ nữ khê khàng.

Vội quay ngoắt lại, tôi trượt chân trên đất mềm. “Tori đấy à?”

Tôi nheo mắt nhìn vào bóng đêm. Rừng tối đến nỗi mắt tôi không phân biệt được đâu là cây, đâu là bụi rậm, và đâu là người. Vừa chạm tay vào đèn pin, tôi đã vội rút lại, đành cố phân biệt những hình thù đen ngòm trước mặt vậy.

“Tori?”

“Suyt. Đi đường này này.”

Giọng điệu triu mến ấy làm tôi sờn cả tóc gáy.

“Dì Lauren?”

“Im lặng nào. Cứ đi theo là được.”

Tôi thoáng thấy bóng người trông cũng mơ mơ hồ hồ như giọng nói vừa rồi. Tôi chỉ nhìn ra mỗi lưng áo sơ mi nhàn nhạt sáng lên phía trước. Tôi không nhúc nhích. Tiếng nói nghe giống dì Lauren, hình dáng cũng tầm như dì nhưng tôi không dám chắc. Tôi sẽ không như đứa trẻ lên ba lập tức chạy vội theo dù trong lòng chắc chắn mình đang lao vào cạm bẫy.

Rút đèn pin, tôi bật lên nhìn nhưng người kia liên tục len lỏi giữa những thân cây, khiến tôi không thể nhìn tỏ gì hơn ngoài dáng người và mảng lưng áo. Lát sau, người nọ ngoái lại, tôi kịp thấy khuôn mặt trông nghiêng cùng lọn tóc vàng phất phơ - tuy không rõ nét nhưng cũng đủ cho linh tính của tôi khẳng định đúng là dì ấy.

Sau cái vẫy tay giục tôi đi thật nhanh, người nọ rẽ vào góc rừng sâu hơn. Dù đã có linh tính tốt, tôi vẫn thận trọng đi theo. Tôi vừa chạy qua vạt cây bụi thì một bóng người lao đến. Trước khi tôi đổ kềnh, người kia đỡ kịp. Một bàn tay bịt nhanh miệng tôi, chặn đứng tiếng kêu hốt

hoảng.

“Là anh đây,” Derek nói khẽ.

Anh đang định kéo tôi vào bụi cây thì tôi vùng ra.

“Dì Lauren,” tôi bảo anh. “Em vừa nhìn thấy dì Lauren.”

Derek nhìn tôi như thể anh vừa nghe nhầm.

“Là dì em đó. Dì ấy cũng đến đây. Dì ấy...” Tôi chỉ về hướng dì mình đã đi khuất. “Em đang đi theo dì.”

“Anh không thấy ai cả.”

“Dì ấy mặc áo màu sáng mà. Dì vừa chạy qua...”

“Chloe, anh đứng ngay đây từ nãy đến giờ. Anh còn thấy cả em đi tới nữa. Làm gì có ai chạy...” Anh im bật, chợt hiểu ra rằng, nếu tôi nhìn thấy, còn anh thì không...

Ngực tôi thắt lại. “Không...”

“Đó chỉ là ảo giác,” Derek nói nhanh. “Một dạng bùa bẫy. Hồi đó cha bọn anh hay làm thế lắm, rồi thì...” Anh xoa xoa trên miệng và quả quyết, “Thật đấy.”

Tôi đã bắn khoăn như anh, giờ lại nghe anh nói vậy, lẽ ra những gì tôi từng nghi ngờ sẽ được khẳng định, nhưng tôi không thể gạt đi ý nghĩ: đó là hồn ma. Tôi vừa trông thấy hồn ma của dì Lauren. Khu rừng trước mắt tôi trở nên nhập nhòa, và nếu không có cánh tay Derek dìu đỡ, chắc tôi không thể đứng vững được.

“Chloe? Chỉ là bùa chú thôi mà. Với lại trời tối thế này em không nhìn rõ đâu.”

Cái gì anh nói cũng đúng. Trăm phần trăm đúng. Thế nhưng... tôi xua ý nghĩ kia đi và đứng thẳng lại, vùng khỏi vòng tay anh. Thấy Derek ngần ngừ mãi rồi mới buông, tư thế sẵn sàng chuẩn bị đỡ nếu tôi lại ngã khuỵu, tôi bèn bước hẳn sang bên.

“Em không sao. Giờ anh định thế nào?”

“Ta sẽ đợi ở đây...”

Có tiếng bước chân vọng đến. Chúng tôi bèn chui nhanh vào bụi nấp. Ánh đèn pin lướt qua rừng cây như tìm kiếm.

“Tôi biết thế nào bọn nhóc cũng trở lại đây,” một giọng đàn ông bảo. “Tôi vừa nghe tiếng chúng xong.”

Derek và tôi không dám nhúc nhích. Tiếng anh thở gấp, dập dồn ngay tai tôi. Dựa lưng vào Derek, tôi có thể nghe tiếng tim anh đập thình thịch. Ánh đèn pin sáng lóa tiến đến ngay một gần, xuyên thủng màn đêm dày đặc. Ánh sáng lướt qua bụi cây bọn tôi đang nấp, sau đó ngừng hẳn, quay lại và chiếu thẳng vào mặt chúng tôi.

“Này hai nhóc. Ra đây ngay.”

Tôi chỉ thấy bóng người mờ mờ sau ánh đèn chói lóa.

“Bước ra đi,” người kia lại ra lệnh.

Hơi thở của Derek bỗng rầy bên tai tôi. “Khi nào anh bảo chạy, nhớ chạy nhé.” Rồi anh nói lớn. “Bỏ súng xuống đi. Chúng tôi sẽ ra ngay.”

“Bỏ súng xuống rồi đó.”

Với ánh đèn chói gắt rọi thẳng vào mắt, còn gã kia thì trốn sau quầng sáng đó, tôi không thể biết chắc gã có nói thật không.

Gã giơ tay bên kia lên, lắc lắc. “Thấy chưa, không có súng nhé. Giờ thì...”

Bất ngờ gã đổ vật ra trước như thể bị xô mạnh từ phía sau. Đèn pin văng xuống đất, ánh đèn loang loáng chiếu trên không. Derek vọt qua trước mặt tôi, nhảy lên người gã nọ đúng lúc gã định quơ quào ngóc đầu dậy. Từ phía sau gã, Simon bước lên, tay giơ ra trước, sẵn sàng tung thêm búa đẩy lùi.

“Chạy đi,” Derek giữ chặt lấy gã đàn ông đang vùng vẫy. Thấy Simon và tôi ngần ngừ, anh gầm lên, “Chạy mau!”

Vừa cầm đầu chạy chúng tôi vừa ngoái cổ nhìn. Tuy có nghe tiếng chống cự, nhưng cuộc vật lộn nhanh chóng đi đến hồi kết. Chúng tôi mới chạy được một quãng, Derek đã bắt kịp. Hai đứa chạy chậm lại thì bị anh thúc vào lưng, bắt chạy tiếp. Ánh trăng xuyên qua tán cây đủ sáng để soi đường cho chúng tôi đi.

“Tori đâu?” Tôi quay sang Simon hỏi nhỏ.

“Bọn tớ mỗi đứa chạy một hướng. Tori...”

Derek ra hiệu bảo hai đứa bọn tôi im lặng. Chúng tôi cứ chạy như thế cho đến khi thấy ánh đèn từ trong nhà hắt ra thấp thoáng sau rặng cây. Nhất định là sắp đến con đường nhỏ đằng sau nhà. Mới chạy thêm vài bước, Derek đã huých mạnh vào giữa xương bả vai sau lưng tôi và Simon, làm hai đứa đều ngã nhào. Derek cũng đổ người xuống, nằm giữa Simon và tôi. Hai đứa tôi vừa nhồm dậy đã bị anh ấn xuống.

Simon ngẩng khuôn mặt lấm lem đất cát lên và xoa xoa hàm. “Này, em quý bộ răng của mình

lắm đấy. Tất cả đấy nhé.”

Derek suyt khẽ, nhắc Simon im lặng. Anh xoay người để nằm sắp xuống, mặt quay về hướng ngược lại. Chúng tôi máy móc làm y hệt. Tôi dõi theo tầm mắt đang nhìn bao quát khắp khu rừng của anh, và khi anh sững lại, tôi nghe có tiếng bước chân.

Derek trở nên căng thẳng, sẵn sàng xông tới nhưng những người kia còn ở rất xa. Lúc họ dừng bước, tiếng nói chuyện cất lên lao xao. Máy bộ đàm trong túi tôi kêu rọt rẹt. Tôi lấy ra xem và chỉnh lại âm lượng.

Nhìn qua Derek, Simon mấp máy môi. “Bộ đàm à?” rồi chỉ tay về phía bọn họ, ý hỏi có phải bộ đàm của họ không.

Tôi gật.

“Hay đấy,” cậu ấy giơ ngón tay cái lên khen khiến tôi đỏ mặt. Derek liếc sang, gật đầu rồi hừ giọng. Tôi hiểu hành động ấy mang nghĩa là, Giỏi lắm... miễn là để đoạt lấy nó, em không làm gì ngu ngốc là được.

“Tôi đã thấy Alpha 1,” giọng gã đàn ông nhỏ nhí khiến tôi phải căng tai nghe cho rõ.

Simon ra hiệu cho Derek tăng âm lượng, nhưng anh lắc đầu. Derek rất thính tai nên không cần phải mạo hiểm làm gì.

“Anh ta ở đâu?” tiếng phụ nữ vang từ bộ đàm.

“Bị ngắt. Trông như vừa đấu vài hiệp với người sói trẻ tuổi của chúng ta.”

“Đưa anh ta về chỗ an toàn đi. Đội Delta vẫn giữ con bé nhà Enright chứ?”

Tôi vội đưa mắt nhìn Derek nhưng anh đang chăm chú nghe, nét mặt không hề biểu lộ cảm xúc gì.

“Delta 2 giữ con bé. Chưa chắc con bé đã là mối nhử tốt, nên tôi phái Delta 1 ra xe tải đón Carson về.”

Đến đây, Derek không thể không chú ý. Simon quay sang tôi, tròn miệng ý bảo là “chú Andrew”. Tiếng nói chuyện tắt hẳn, nhưng giây lát sau, giọng người phụ nữ kia lại vọng qua bộ đàm. Mụ gọi Delta 2. Có tiếng đàn ông phản hồi.

“Anh mang Carson về chưa?” mụ hỏi.

“Sắp rồi đây.”

“Tốt. Nhiệm vụ của anh là thuyết phục hẳn khuyên bọn trẻ. Hẳn có thể lừa chúng vào nhà.”

“Hẳn sẽ không làm đâu.”

“Ai mong hấn tự nguyện đâu nào,” người phụ nữ gắt. “Nhưng hiện hấn đang bị chúng ta giam lỏng, nên hấn sẽ phải nghe theo ý chúng ta thôi. Nếu hấn không chịu, bắn chết hấn cho tôi.”

Simon ngẩng phắt lên, đôi mắt cậu ấy thắm lại vì lo lắng. Derek ra hiệu bảo cậu im lặng để cả ba cùng nghe.

Giọng Delta 2 lại vang lên. “Có ai mang xe đi đâu không?”

“Cái gì?”

“Xe. Carson trong xe đó. Không thấy xe... đâu cả.”

Thế rồi hai tên cãi nhau lớn đến độ Derek phải bịt chặt loa, khiến bọn tôi càng khó nghe. Một phút sau, chúng hỏi nhau rằng liệu Delta 2 có đến đúng chỗ không, rằng không có ai đưa chú Andrew cùng chiếc xe đi đâu. Nhưng chẳng có lời giải thích đơn giản nào cho sự thật - con tin đã biến mất... cả xe cũng không còn.

“Vậy là chú Andrew bình an vô sự. Còn Tori?” sau khi máy bộ đàm im tiếng, tôi hỏi.

Derek không trả lời ngay, tốt hơn tôi kỳ vọng. Tôi chỉ sợ anh vặc lại, “*Em hỏi Tori làm gì?*”. Hôm nọ, anh ngay lập tức bảo nếu Tori mà có ra trước xe hơi đang phóng hết tốc độ thì anh cũng chẳng quan tâm. Nhưng hôm nay, anh đã không thể làm ngơ khi biết tính mạng Tori đang gặp nguy hiểm.

“Để anh đi lòng xem sao,” Derek lên tiếng. “Nếu tìm thấy Tori thì tốt quá rồi.”

Dù anh không nói hết ý, tôi vẫn hiểu. *Giả sử không tìm thấy Tori, ta sẽ bỏ cô ta lại.* Nghe có vẻ tàn nhẫn, nhưng làm thế là đúng. Tôi không muốn Derek phải hứng đạn vì Tori. Thật đáng sợ khi phải thú nhận ý nghĩ ấy. Tôi đâu có ghét Tori - thậm chí tôi chẳng còn không ưa cô ta như trước nữa. Nhưng nếu tình huống xấu đi và bắt buộc phải hy sinh một mạng sống chỉ để cứu cô ta, tôi không làm được. Là Derek hay Simon đều không, và cả tôi càng không nốt. Quyết định đó sẽ còn ám ảnh tôi mãi về sau.

“Anh nhớ cẩn thận. Vớ lại...” Vừa định bảo “nhanh nhanh lên nhé” nhưng tôi không thể nhẫn tâm thế được - chỉ cần nghĩ đến nó cũng đủ khiến tôi kinh hãi. Tôi khó nhọc nuốt xuống và lặp lại, “Nhớ cẩn thận.”

Tuy nhiên Derek chưa xuất phát, mà là tôi và Simon. Anh bảo chúng tôi đi trước, để anh trông chừng phía sau. Khi chúng tôi ra đường an toàn, anh mới bắt đầu đi tìm Tori.

Chừng được hai mươi bước, một bóng người rẽ vào lối đi của hai bọn tôi. Simon vụt giơ tay lên.

“Simon, là...” chưa kịp nói hết câu, người kia đã kêu “ối” vì trúng bùa. Ông ta ngã ngửa ra đất.

“Chú Andrew!” Simon vội chạy lại.

Người kia đứng dậy, vừa phủi bụi vừa gượng cười. “Bùa đầy lùi của cháu tiến bộ đấy.”

Tuy không cao hơn Simon là mấy nhưng dáng người chú Andrew chắc khỏe, vững vàng. Chú ấy có khuôn mặt bầu bầu và cái mũi khoằm, mái tóc cắt sát da đầu đã bạc dù chú chỉ trạc tuổi cha tôi. Trông chú như vận động viên quyền anh đã giải nghệ, không giống hình ảnh tưởng tượng của tôi về ông chủ của một ngôi nhà nhỏ ngăn nắp và ấm cúng.

Lúc nhìn sang tôi, nụ cười của chú tắt ngấm, nếp nhăn giữa hai chân mày sâu thêm. Hình như chú thấy tôi quen quen nhưng không thể nhớ ra tôi tên gì và từng gặp ở đâu. Chưa kịp hỏi, chú đã vội nhìn lên.

“Có người đến đấy.”

Simon dõi theo bóng đen cao to đang lặng lẽ đến gần. “Là anh Derek.”

“Không, đó không phải...”

Chú Andrew vừa lên tiếng thì Derek xuất hiện ở khoảng rừng thưa sáng sủa. Chú Andrew chớp chớp mắt lia lịa, ngó trôn Derek như thể đang cố - mà không thể nhận ra cậu bé chú từng quen ngày nào.

Trong ánh mắt ông, đằng sau vẻ ngờ ngàng ẩn chứa một cảm xúc mạnh mẽ hơn, một thoáng lo lắng, thậm chí kinh hãi. Như thể ngay lúc này, trước mắt ông không phải con trai người bạn thân mà là một người sói cao lớn, đầy sức mạnh, ông chớp mắt, cố che giấu nỗi sợ nhưng Derek đã kịp nhìn thấy. Anh nghiêng răng nhìn lảng đi, hai vai căng ra như muốn nói, sao cũng được, anh không quan tâm. Nhưng tôi biết là ngược lại mới đúng.

“Cháu... lớn rồi.”

Chú Andrew gượng cười một cách khó khăn. Với Derek, thà thấy chú sợ sệt còn hơn phải nhìn cảnh ấy. Lần này anh ngoảnh hẳn mặt đi, miệng lẩm bầm, “Vâng.”

Simon khoát tay về phía tôi. “Giới thiệu với chú, đây là...”

“Để chú đoán thử. Cháu là con gái của Diane Enright phải không?”

Tôi lắc đầu. “Dạ không. Cháu là Chloe Saunders ạ.”

“Tóc bạn ấy khác cơ,” Simon sốt sắng. “Chloe tóc vàng, nhưng bọn cháu phải nhuộm vì...”

“Để sau đi,” Derek quay sang chú Andrew. “Họ bắt con gái cô Enright rồi. Là Victoria.”

Andrew nhú mày. “Cháu chắc không?”

Simon cầm máy bộ đàm từ tay tôi và chìa ra. “Chloe lấy được của họ. Chúng cháu có nghe họ bảo nhau về chuyện chú trốn thoát và chuyện bắt Tori.”

“Vậy để chú đi cứu con bé. Ba đưa lên xe cả đi.”

Chỉ chỗ đậu xe xong, chú vội vã rời đi.

“Để cháu đi với chú,” Derek đề nghị. “Cháu có thể tìm bạn ấy nhanh hơn.”

Vừa định phản đối, nhưng chỉ cần nhìn Derek, chú Andrew cũng biết làm thế là thừa. Vậy nên chú ấy nhận lấy máy bộ đàm và giục tôi với Simon sớm đến nơi an toàn.

CHƯƠNG 42

SIMON VÀ TÔI TÌM THẤY XE - là một chiếc **SUV** cũ giấu trong nhà để xe một người hàng xóm. Cửa trước mở toang. Một miếng kim loại nhét vào bộ phận khởi động giúp nổ máy xe mà không cần chìa khóa. Simon lúi húi xem xét, định thử nổ máy. Đúng lúc đó ba người: Derek, chú Andrew và Tori từ trong rừng chạy đến.

Simon và tôi giật cửa trước chiếc **SUV** ra rồi trèo ra sau. Derek ngồi vào ghế hành khách. Tori ngồi đằng sau với tôi.

Lúc chú Andrew cho xe khởi động, Simon bảo.

“Một cuộc giải cứu chóng vánh.”

“Không cần giải cứu gì cả,” Tori nói ngay. “Tôi tự biết lo thân mình.”

Derek lau bàu một câu đại loại nếu lần sau có phải liều mạng cứu Tori, anh sẽ nhớ lời cô ta vừa nói hôm nay.

Lúc chú Andrew chăm chú lái xe, tôi hỏi Tori đã có chuyện gì. Hóa ra cô ta bị bắt, và trong lúc những tên khác đi lùng sục, họ cử người canh chừng cô ta. Lúc đầu có hai tên đứng gác. Nhưng sau tình huống trở nên rối ren, chỉ còn một tên canh chừng.

“Bùa trói kể cũng tiện thật. Vậy là họ đã để tù nhân duy nhất chạy thoát.”

“Tất nhiên là họ biết cô biết dùng bùa chú,” Derek nhận xét.

“Chà, tại họ đánh giá thấp tôi đấy thôi,” Tori nói.

Derek hừ mũi. Simon vừa định hỏi gì thì chú Andrew nhắc mọi người im lặng vì chú ấy đang lái xe giữa đồng trống vắng mênh mông. Chú phải tắt đèn và cho xe đi thật chậm.

Ngồi cạnh tôi, Simon cựa quậy không yên, cố tìm tư thế thoải mái trong lúc bị lén chặn ở

hàng ghế sau. Tay cậu lướt qua chân tôi, lần tìm tay tôi và nắm lấy. Khi cậu quay sang nhìn tôi mỉm cười, tôi cũng cười đáp lại.

Tôi tưởng cậu chỉ bóp nhẹ tay tôi an ủi rồi buông ngay. Nhưng không. Hình như Simon hiểu nụ cười vừa rồi là sự kích lệ nên cậu đan tay mình vào tay tôi và để yên trên đùi tôi. Dù một lúc - đầu óc quay cuồng bao câu hỏi, lượng adrenaline trong máu tăng vọt - nhưng tôi vẫn cảm thấy như có luồng điện chạy qua người. Ngớ ngẩn thật. Mới nắm tay mà đã định làm to chuyện ư? Sao giống bé gái mới vào lớp năm quá.

Với Simon, tôi tin chắc cậu ấy không cho đó là chuyện lớn. Dù cậu không phải tên con trai đầu tiên nắm tay tôi, nhưng cũng phải nói rõ: kinh nghiệm của tôi với con trai chưa đi xa hơn thế.

Tuy nhiên, cảm xúc kia qua đi rất nhanh. Nó chấm dứt khi xe ra đến đường cái và chú Andrew bật đèn pha lên. Vừa nghe chú ấy hỏi thăm bọn tôi có sao không, tôi đã buột miệng, “Chú có gặp dì Lauren không ạ?”

Chú ấy cau mày nhìn tôi qua gương chiếu hậu. “Lauren Fellow. Dì ấy làm việc cho...”

“Chloe, chú biết dì cháu. Nhưng lúc ở ngoài kia chú không thấy cô ấy.”

“Chloe tưởng đã thấy dì mình trong rừng,” Derek giải thích.

Simon quay ngoắt sang nhìn tôi. “Gì cơ?”

“Tớ... tớ thấy ai đó. Tiếng người đó giống dì tớ, trông dáng vẻ cũng giống nữa. Từ những gì tớ quan sát được trong đêm tối thì...”

“Nhưng *anh* có nhìn thấy dì ấy không đã?” Simon hỏi Derek.

“Anh ấy không thấy,” tôi đỡ lời. “Nhưng dì ấy đi ngang qua mặt Derek. Đáng lẽ anh ấy phải thấy chứ.”

“Cậu gặp ma thì có,” Tori khẳng định. “Thế rồi sau đó cứ đinh ninh là dì cậu.”

“Là bùa chú thì đúng hơn,” Derek phân tích. “Chú Andrew, bọn họ có loại bùa giống vậy phải không?”

“Có chứ. Loại mê hoặc và tạo ảo giác. Họ cố tình không cho cháu nhìn rõ - kẻ dùng bùa ấy không muốn cháu nhìn kỹ ảo ảnh đâu.”

Nghe có lý nhưng tôi không thể gạt đi linh tính là mình đã nhìn thấy dì Lauren. Không phải người thật, chỉ là hồn ma.

Ghé sát tai tôi, Simon thủ thỉ an ủi. Cậu bảo họ sẽ không giết dì Lauren - đối với họ, dì rất có giá trị.

“Tay em sao rồi?” Thấy tôi im lặng, tâm trí chìm trong lo âu, Derek hỏi thăm.

“Cậu tháo chỉ khâu vết thương à?” Simon xen vào.

“Không,” Derek trả lời. “Một viên đạn sượt qua tay Chloe.”

“Đạn á?”

Chú Andrew vội cho xe tấp vào lề và đập mạnh thắng. “Cháu bị bắn à?”

“Không, không. Đạn chỉ sượt qua, làm trầy da thôi ạ.”

Chú Andrew chưa yên tâm nên tôi vội xoa dịu chú - thêm cả Simon nữa - rằng tôi không sao. Derek cũng nói đỡ, bảo rằng đạn chỉ xuyên thùng áo và sượt qua tay tôi mà thôi.

Chú Andrew lái xe ra đường. “Khi nào dừng lại nghỉ, ta sẽ chăm sóc vết thương cho cháu. Thật không thể ngờ họ lại...” ông lắc đầu.

“Ồi, tay cháu bị tróc da này,” Tori kêu lên. “Đau quá đi mất.”

“Hay chú xem luôn vết khâu cho Chloe nữa nhé,” Derek đề nghị. “Mấy ngày trước, cô ấy bị mảnh kính rạch vào tay. Họ đã khâu lại rồi, nhưng ta cũng nên kiểm tra cho chắc.”

Tori hươ hươ bàn tay bị thương. “Có ai thấy gì không? Thấy không?” Cô ta trợn mắt. “Chắc là chẳng ai để ý cả.”

“Trông có vẻ đau đấy,” tôi bảo. “Ta nên thoa cồn i-ốt vào.”

Tori cười như mếu. “May mà tôi luôn có cậu. Giờ tôi đã biết ai cử chàng kỵ sĩ quay lại cứu mình rồi.”

“Nhưng cậu vừa bảo không cần, còn nhớ chứ?” Simon nói.

“Là tôi nghĩ thế thôi.”

“Chúng ta sẽ không bỏ cháu lại đâu, Victoria.” Chú Andrew ngoái lại nhìn cô ta. “Hay gọi là Tori nhé?”

Tori gật đầu.

Chú ấy mỉm cười. “Thật tốt khi thấy cháu và Simon ở cạnh nhau đấy.”

“Ồi không,” Simon kêu lên. “Chúng cháu *không* có gì với nhau đâu.”

Tori dứt khoát tán thành.

“Không, ý chú là...” Qua gương chiếu hậu, ông hết nhìn Simon lại nhìn sang Tori. “À, ý chú là bốn đứa các cháu. Chú rất mừng khi nhìn thấy các cháu sát cánh bên nhau. Chú và Kit rất đồng tình ở điểm này, hội đã sai lầm khi chia tách các đối tượng thí nghiệm mỗi người một nơi.”

“Vậy ra lúc trước chú cũng làm việc cho họ ư?” Tôi hỏi. “Cho Hội Edison ấy?”

Simon gật đầu. “Chú ấy ra khỏi hội trước cả cha tôi.” Cậu quay sang chú Andrew. “Đây là lý do vì sao họ biết chỗ chú ở phải không? Khi chúng cháu trốn thoát, họ đoán thể nào chúng cháu cũng đến đây. Vì thế họ mới bắt chú làm mồi nhử.”

“Chắc họ âm mưu thế thật. Với lại, lần này họ có cơ để bắt chú. Một việc họ đã muốn làm từ nhiều năm trước.”

“Sao lại thế ạ?” Tori thắc mắc.

“Ta sẽ nói chuyện đó sau. Giờ việc đầu tiên là tìm cái gì ăn. Khi ấy các cháu hãy kể cho chú nghe tường tận mọi chuyện nhé.”

Nơi duy nhất còn mở bán là cửa hàng thức ăn nhanh ở thị trấn kế bên. Tôi không đói, nhưng Simon nhất định đòi mua sữa lắc cho tôi. Trong lúc tôi uống từng ngụm nhỏ, Simon kể chú Andrew nghe từ đầu đến cuối - nào Nhà mở Lyle, nào chuyện chúng tôi chạy trốn, chuyện về khu giam lỏng, cuộc thí nghiệm, và về cái chết của Liz, Brady với Amber...

“Rachelle còn ở đó chú ạ,” kể xong, Simon nói tiếp. “Dì của Chloe cũng bị kẹt lại. Rõ ràng giờ họ đang giữ dì ấy làm con tin, như họ từng giam chú vậy.”

“Trừ khi dì ấy...” Tori mở lời.

Simon lừ mắt, bắt cô ta phải im. “Dì ấy không sao hết. Chúng cháu cần cứu họ và cả cha cháu nữa. Dì Lauren bảo họ không bắt cha cháu. Nhưng nhất định họ đã làm chuyện đó.”

“Dù không muốn tin, chú cũng phải đồng ý,” chú Andrew tán thành. “Chú tìm cha cháu suốt, nhưng mọi nghi ngờ đều quy về mỗi ấy.”

Derek liền liếc nhanh sang. “Bấy lâu nay chú có tìm cha bọn cháu ư?”

“Tìm cả các cháu nữa.”

Trong suốt gần một tiếng trên xe, chúng tôi chỉ đi qua một thị trấn lớn. Khoảng cách giữa chúng tôi và thành phố New York mỗi lúc một xa dần. Cuối cùng, chú Andrew chỉ lặng lẽ lái xe, như thể trên xe chỉ có mình chú, không còn ai khác.

“Mình đi đâu thế ạ? Đến một căn nhà an toàn dành riêng cho người có năng lực siêu nhiên chẳng?” Simon huých tôi. “Giống như trong phim ấy ạ?”

“Thực ra chuyện như cháu nói từng xảy ra rồi, cũng là một nhóm người sở hữu khả năng siêu nhiên bị nhóm Cabal truy đuổi,” chú Andrew trầm ngâm.

“Nhóm Cabal là ai?” Tori tò mò.

“Đó là cả một câu chuyện dài. Nhưng nơi ta sắp đến không chỉ là nhà nghỉ dành riêng cho những người trong nhóm chú. Chủ nhà là một trong những thành viên đầu tiên lập nên nhóm - Để phụng sự cho mục tiêu chung, chú ấy đã hiến cả khu đất do tổ tiên để lại.”

“Mục tiêu gì vậy chú?” Tori lại hỏi.

“Kiểm soát và cuối cùng là giải tán Hội Edison.” Do đường đất gồ ghề nên chú Andrew cho xe chạy chậm lại. “Hoặc đó là mục tiêu ban đầu của nhóm. Nhóm hình thành từ một vài người từng làm cho Hội Edison. Cũng như chú, họ ly khai khỏi hội bởi lo ngại về phương hướng hoạt động của hội này. Không chỉ có dự án Genesis 2 đâu các cháu - tuy đó cũng là một trong những mối lo ngại của các chú, nhưng Hội Edison còn vươn xa hơn thế nhiều. Dần dà, gia nhập nhóm chú không chỉ là những người quan tâm về các hoạt động của Hội Edison mà còn liên quan cả đến nhóm Cabal và các tổ chức người có sức mạnh siêu nhiên khác. Nhưng phải nói cho rõ: Hội Edison là mục tiêu chính - theo dõi hoạt động của họ, tiến hành phá hoại ngầm ở quy mô nhỏ.”

“Phá hoại ngầm ư?” Simon trầm trồ. “Ngầu quá.”

“Với quy mô *nhỏ* thôi. Mục đích chính vẫn là theo dõi. Nhiều thành viên, trong đó có cả chú, ngày càng ghê tởm họ.”

“Cha cháu có tham gia không ạ?” Simon hỏi.

Chú Andrew lắc đầu. “Chắc cháu cũng biết chú và cha các cháu...”

“Có bất đồng.”

“Ừ. Cũng tại nhóm này thôi. Cha các cháu luôn giữ khoảng cách nhất định. Đối với anh ấy thế là quá khích. Dù sẵn lòng giúp đỡ, nhưng cha các cháu không muốn là một thành viên. Anh ấy cho rằng làm vậy sẽ khiến người khác chú ý quá mức vào hai cháu. Rồi những người khác gây sức ép, đòi chú phải đưa bằng được anh ấy vào nhóm. Là cha hai đối tượng thí nghiệm thuộc một trong những dự án tham vọng nhất của Hội Edison - đồng thời cũng tiềm ẩn nhiều hiểm họa nhất - cha hai đưa là nhân vật hoàn hảo giúp thu hút các thành viên mới có thể lực trong cộng đồng người sở hữu siêu năng lực. Kit giận lắm. Sau những gì anh ấy vất vả trải qua để nuôi giấu các cháu, giờ chú lại muốn làm việc này. Thật lòng mà nói, chú ủng hộ sáng kiến nọ. Nhưng chú đã đánh giá không đúng mức độ nguy hiểm mà các cháu đang phải đối mặt với Hội Edison. Hiện tại thì chú đã hiểu.”

Ông rẽ sang ngã khác và cho xe chạy chậm hơn nữa. Đường càng lúc càng gập ghềnh, khó đi. “Sau khi Kit mang hai cháu đi biệt tích, nhóm chú nghe đồn Hội Edison bắt được hai cháu. Nhiều người đòi phải hoạt động tích cực hơn. Nhóm chú tin là các cháu - và cả những đối

tượng thí nghiệm khác - đang gặp nguy hiểm. Những người còn lại vốn có tầm ảnh hưởng mạnh hơn lại khẳng khăng bảo rằng Hội Edison không làm hại các cháu.”

“VẬY là họ sai lè lè rồi,” Tori xen vào.

“Phải. Sau khi nghe các cháu kể, chú đã có bằng chứng để kêu gọi mọi người hành động.”

Thêm một ngã rẽ nữa và căn nhà hiện ra. Trong một thoáng, chúng tôi chỉ biết ngáy người ra ngấm. Nơi này giống như một địa danh trong tiểu thuyết về thời Trung cổ vậy - một căn nhà lớn cao ba tầng xây theo kiến trúc Victoria nằm giữa khu rừng rậm rạp. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu trên ấy có cả máng xối bị màn đêm che khuất.

“Tuyệt quá,” Simon lên tiếng. “Đây đúng là nơi những người có siêu năng lực nên sống mới phải.”

Chú Andrew cười khế. “Mấy ngày tới, các cháu sẽ ở đây. Trong khi chú lên kế hoạch hành động, các cháu hãy nghỉ ngơi thư giãn.” Lúc đỗ xe, ông ngoái đầu bảo. “Nhưng cũng đừng thoải mái quá. Chú đang định yêu cầu nhóm tổ chức một vụ đột nhập vào trụ sở của Edison để cướp tù. Đã lâu lắm rồi các chú chưa trở lại đó. Bọn chú sẽ cần các cháu giúp một tay.”

CHƯƠNG 43

TÔI LÊN GIƯỜNG đi ngủ. Chẳng biết tôi có ngủ được không, khi mà cơn hưng phấn từ tối đến giờ chưa nguôi ngoai, nỗi sợ dì Lauren chẳng biết giờ ra sao, sự lo lắng về khu rừng bao quanh nhà đầy thú vật chết đang chờ sống lại. Nhưng sau nhiều tuần dài, đây là lần đầu tiên chúng tôi được an toàn. Cơ thể và tâm trí mệt mỏi của tôi chỉ cần có thể để tự thư giãn và ban cho tôi một giấc ngủ say, không mộng mị.

Tôi biết mọi chuyện chưa kết thúc ở đây. Sau một hành trình dài đặc và đầy hiểm nguy như vậy. Ngay cả bước đầu tiên - thuyết phục cả nhóm này quay lại trụ sở của Hội Edison - cũng sẽ không dễ như chú Andrew hằng hi vọng. Rồi khi chuyện này kết thúc, chưa hẳn đây là dấu chấm hết thực sự. Nhất là đối với tôi.

Tôi đã thay đổi. Không chỉ phần gien được cải biến - bản thân tôi đã trở thành người khác. Chỉ cần nghĩ đến chuyện về với cha, về lại nhà, về lại trường cũ cùng bạn bè cũng đủ khiến đầu óc tôi quay cuồng. Quãng đời ấy giờ đã lùi xa. Có thể một ngày nào đó tôi sẽ trở về, nhưng sẽ như một vai diễn bị đối diễn viên: dáng vẻ, kiểu ăn nói và ngay cả cung cách ứng xử đều khác trước. Tôi không còn như xưa nữa. Thậm chí tôi không dám chắc mình có thể đảm đương tốt vai diễn mới không.

Quãng đời trước đây như một giấc mơ - một giấc mơ êm đềm và dễ chịu nhất. Giờ tôi đã giật mình tỉnh giấc và nhận ra rằng dù tốt dù xấu, tôi đang về đúng với con người thật của mình. Sẽ không có chuyện chỉ việc nhắm mắt, tôi sẽ được trở lại với giấc mơ an lành, bình thường của ngày xưa. Hiện tại, đây mới là cuộc sống “bình thường” của tôi.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>